COLECȚIA

Iubiri de poveste

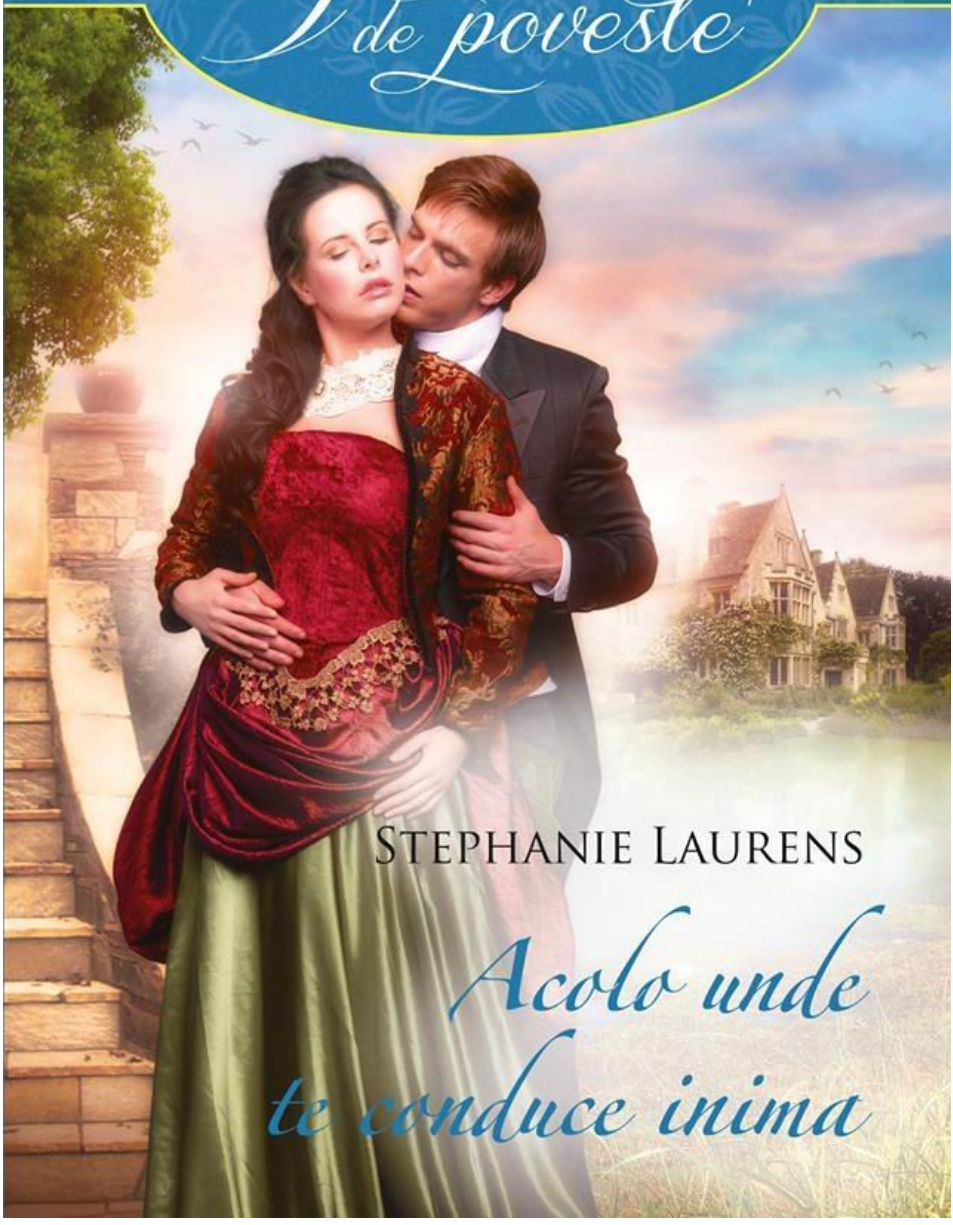

STEPHANIE LAURENS

Acolo unde te conduce inima

STEPHANIE LAURENS
ACOLO UNDE TE CONDUCE INIMA

Where the heart leads by **Stephanie Laurens**

Capitolul 1

Noiembrie 1835
Londra

— Mulţumesc mult, Mostyn. Stând comod în fotoliul din faţa şemineului din salonul elegantei sale reşedinţe din Jermyn Street, Barnaby Adair, al treilea fiu al contelui de Cothelstone, luă păhărelul de cristal de pe tava de argint pe care i-o oferea majordomul. Gata, nu mai am nevoie de nimic altceva.

— Foarte bine, domnule. Vă urez noapte bună, atunci.

Cu un gest tipic pentru funcţia pe care o deţinea, Mostyn făcu o plecăciune şi apoi se retrase discret.

Ciulindu-şi urechile, Barnaby auzi uşa închizându-se. Zâmbi, apoi sorbi din băutură. Mostyn îi fusese vârât pe gât de mama sa, atunci când sosise prima dată în oraş, în speranţa că acest om îi va putea insufla un grad cât de mic de docilitate unui fiu care, după cum spunea adesea, era greu de stăpânit. Cu toate astea, în ciuda faptului că Mostyn era un adept rigid al ideii de diferenţă de clasă şi credea din tot sufletul în respectul care i se datora fiului unui conte, stăpânul şi servitorul ajunseseră destul de repede să se înţeleagă. Iar în clipa de faţă, Barnaby nu îşi mai putea închipui să trăiască în Londra fără ajutorul lui Mostyn. În mare parte, desigur, cu condiţia să aibă mereu în mână şi un pahar de coniac fin – fără să mai fie nevoie să ceară.

Şi, bineînţeles, Mostyn se mai înmuiase de-a lungul anilor. Sau poate că acest lucru era valabil pentru amândoi. Dar indiferent cum ar fi stat lucrurile, atmosfera din casă era acum plăcută şi amiabilă.

Barnaby îşi întinse picioarele lungi spre şemineu, îşi încrucişă gleznele, lăsă bărbia în jos în piept, până când i se atinse de lavalieră, şi îşi studie gânditor vârfurile lustruite ale cizmelor care reflectau lumina flăcărilor care trosneau.

Totul *ar fi trebuit* să fie bine în lumea lui. Dar…

Se simţea bine şi totuşi… neliniştit.

Se simţea împăcat – nu, de fapt *învăluit* într-o pace binecuvântată – şi totuşi nesatisfăcut.

Nu era ca şi când ultimele luni nu ar fi fost încununate de succes.

După mai bine de nouă luni de anchete atente şi minuţios efectuate, dăduse în vileag un grup de tineri gentlemani, toţi provenind din familii nobile, care nu erau mulţumiţi de serviciile unor localuri de moravuri uşoare şi se gândiseră că ar fi fost amuzant să le conducă chiar ei. Barnaby descoperise şi adusese în lumină suficiente dovezi pentru a-i acuza şi a-i condamna pe tinerii în cauză, în ciuda statutului lor. Fusese un caz dificil, care se întinsese pe o perioadă lungă de timp. Dar rezolvarea lui îi adusese onoruri din partea nobililor care supravegheau activitatea din Departamentul Poliţiei Metropolitane din Londra.

La auzul veştii, fără îndoială, mama lui avea să strângă din buze, exprimându-şi aceeaşi dorinţă ardentă ca fiul ei să dezvolte un interes la fel de mare şi faţă de vânătoarea de vulpi ca pentru vânătoarea de infractori. Dar cel mai probabil, femeia nu ar fi spus – sau mai exact, nu ar fi îndrăznit să spună mai multe – din moment ce tatăl său se număra printre antemenţionaţii nobili.

În orice societate modernă, justiţia trebuia să fie imparţială, fără frică sau favoruri, în ciuda acelor membri ai înaltei societăţi care credeau că legile parlamentului nu li se aplicau şi lor. Însuşi prim-ministrul socotise de cuviinţă să îl felicite pentru ultimul triumf.

Barnaby ridică paharul şi sorbi din coniac. Succesul fusese foarte dulce… şi totuşi, îl lăsase ciudat de pustiit. Se simţea neîmplinit dintr-un motiv sau altul. Cu siguranţă anticipase că se va simţi mai fericit, nu gol pe dinăuntru şi în derivă, plutind fără ţintă, acum că nu mai avea un caz de care să fie absorbit, care să-i provoace mintea şi să-i ocupe timpul.

Sau poate că starea lui de spirit era doar o reflexie a anotimpului – a etapelor de încheiere ale încă unui an,

timpul când ceaţa rece descindea asupra pământului, iar înalta societate se retrăgea spre căldura vetrelor ancestrale, în vederea începerii pregătirilor pentru următorul sezon festiv şi activităţile aferente. Dar pentru el această anume perioadă a anului fusese mereu dificilă – îi era greu să găsească scuze viabile pentru a evita întâlnirile sociale atent puse la cale de mama sa.

Mama sa îi căsătorise deja pe cei doi fraţi mai mari ai lui şi pe sora lui, Melissa. Şi în ciuda faptului că în el îşi găsise Waterloo-ul, continua ostilităţile cu mai multă tenacitate şi stăruinţă decât însuşi Napoleon. Era absolut hotărâtă să-l vadă şi pe el – ultimul dintre puii ei – căsătorit bine şi era pe deplin pregătită să facă uz de orice arme ar fi fost nevoie pentru a-şi atinge acest scop.

În ciuda faptului că era nervos şi nerăbdător, nu voia să se prezinte la porţile Cothelstone Castle ca un candidat pentru maşinaţiilor matrimoniale ale mamei sale. Dacă se pornea ninsoarea şi nu mai putea scăpa de acolo?

Doar că, din păcate, până şi răufăcătorii aveau tendinţa de a hiberna pe timp de iarnă.

Un *cioc-cioc-cioc* sonor spulberă liniştea aceea confortabilă.

Barnaby se uită spre uşa salonului, realizând că auzise mai devreme o trăsură. Huruitul roţilor se oprise chiar în faţa reşedinţei sale. Ascultă mersul cadenţat al lui Mostyn în timp ce trecea pe lângă uşa salonului în drum spre uşa de la intrare. Aruncă o ocheadă rapidă spre ceasul de pe poliţa şemineului şi se convinse că era unsprezece şi ceva… Cine ar fi venit în vizită la o oră aşa de târzie? Sau într-o noapte ca asta? În spatele draperiilor groase de la ferestre, era o noapte întunecată şi sumbră, iar o ceaţă deasă şi rece îngheţa străzile, înghiţind cu totul casele şi transformând peisajele urbane familiare în ţinuturi gotice fantomatice.

Niciun om sănătos la cap nu s-ar aventura afară pe o astfel de vreme fără un motiv bun.

Îi ajunseră la urechi nişte voci care vorbeau şoptit. Aparent, Mostyn făcea tot posibilul să descurajeze pe

oricine era acel cineva care încerca să tulbure tihna stăpânului său.

Apoi se făcu brusc liniște.

O clipă mai târziu, se deschise uşa şi intră Mostyn, închizând-o cu grijă la loc în urma lui. Simpla vedere a buzelor strânse ale omului şi a expresiei goale de pe chipul lui îi dădea clar de înţeles lui Barnaby că Mostyn nu era de acord cu persoana care venise în vizită. Ba chiar şi mai interesantă era implicaţia mai mult decât evidentă că Mostyn fusese pus la respect – eficient şi transparent – în încercarea sa de a-l respinge pe vizitator.

— O... o doamnă a venit să vă vadă. O domnişoară pe nume...

— Penelope Ashford.

Tonul apăsat şi ferm îi făcu pe cei doi să se întoarcă să se uite în direcţia uşii, care acum stătea larg deschisă, pentru a permite accesul unei doamne îmbrăcate într-o manta îmblănită, de culoare închisă, care, deşi avea un aspect sobru, era la fel de elegantă şi la modă. În jurul unei încheieturi îi atârna un manşon căptuşit şi purta mănuşi din piele cu blăniţă.

Părul bogat, de culoarea mahonului, strâns la spate într-un coc, străluci în lumină când femeia traversă camera cu o graţie şi cu o încredere în sine care vorbeau despre statutul ei mai mult decât trăsăturile ei delicate, tipic aristocratice. Trăsături care erau însufleţite de atât de multă hotărâre, de atâta voinţă, încât forţa personalităţii ei părea să se rostogolească precum un val înaintea ei.

Mostyn făcu un pas în spate.

Nedezlipindu-şi nicio clipă ochii de la ea, Barnaby îşi puse picioarele jos fără să se grăbească şi se ridică.

— Domnişoară Ashford.

O pereche minunată de ochi căprui-închis, încadraţi de nişte ochelari subţiri cu ramă aurie, se aţintiră spre chipul lui.

— Bună seara, domnule Adair. Ne-am cunoscut acum aproape doi ani în sala de bal de la Morwellan Park, cu ocazia nunţii lui Charlie şi a lui Sarah. Se opri la doi paşi

distanţă şi îl măsură de priviri, încercând parcă să evalueze calitatea memoriei lui. Am vorbit puţin atunci, dacă îţi mai aminteşti…

Femeia nu îi întinse mâna. Barnaby se uită la chipul ei uşor ridicat în sus – capul ei abia dacă îi ajungea până la umeri – şi descoperi că îşi amintea de ea surprinzător de bine.

— M-ai întrebat dacă eu sunt cel care anchetează crime.

Ea zâmbi strălucitor.

— Da. Aşa este.

Barnaby clipi mirat. Se simţea oarecum tulburat. Putea, îşi dădu seama, să-şi aducă aminte cum se simţise, cu multe luni în urmă, cu degetele ei mici în mâna lui. Îşi strânseseră scurt mâinile… Şi totuşi, îşi amintea perfect. Chiar şi acum îl furnicau degetele la amintirea atingerii.

Era evident că îi făcuse o impresie puternică, deşi la momentul respectiv nu fusese prea conştient de asta. La momentul acela fusese concentrat pe un alt caz şi fusese mai interesat în a-i abate interesul decât de ea.

Crescuse de când o văzuse ultima dată. Nu în înălţime. De fapt, nu putea fi sigur că se mărise cu vreun centimetru oriunde – silueta ei părea la fel de desăvârşită precum îşi amintea. Cu toate astea, crescuse în valoare, în încredere şi siguranţă de sine. Şi deşi se îndoia că i-ar fi lipsit vreodată ultimele două trăsături în cauză, acum era genul de femeie pe care orice prost ar fi recunoscut-o ca pe o forţă a naturii şi cu care s-ar fi contrazis numai pe propriul risc.

Nu mai era de mirare că-l pusese la punct pe Mostyn.

Îi dispăruse zâmbetul de pe buze. Îl studia deschis. Poate că în alte circumstanţe ar fi catalogat-o ca îndrăzneaţă… doar că părea să-l evalueze mai degrabă intelectual decât fizic.

Buzele ei rozalii, tulburător de pline, ferme, ca şi când luase deja o decizie.

Barnaby înclină capul curios.

— Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite?

A acestei vizite extrem de neobişnuite… chiar potenţial scandaloase. Era o doamnă de familie bună, la vârsta măritişului, venită în vizită noaptea târziu la un domn celibatar, cu care nu avea absolut nicio legătură de rudenie. Singură. Complet neînsoţită.

Ar fi trebuit să obiecteze la adresa condiţiilor întâlnirii lor şi să o trimită acasă. Cu siguranţă, Mostyn aşa ar fi crezut de cuviinţă.

Ochii ei frumoşi îi întâlniră pe ai lui. Direct. Fără nici cea mai mică urmă de ruşine sau de şovăială.

— Vreau să mă ajuţi să rezolv un caz.

El îi susţinu privirea.

După un moment, îi făcu galant semn să se aşeze pe celălalt fotoliu.

— Ia loc, te rog. Poate ai dori să te servesc cu ceva?

Zâmbetul pe care îl afişa în timp ce traversa încăperea spre fotoliul indicat îi transforma chipul din extrem de atrăgător în absolut splendid.

— Mulţumesc, dar nu. Nu doresc decât un pic din timpul dumitale. Îi făcu apoi un semn lui Mostyn şi adăugă: Poţi pleca.

Mostyn se încordă imediat şi îi aruncă lui Barnaby o privire indignată.

Luptându-se să-şi reprime un rânjet, Barnaby întări afirmaţia femeii cu o încuviinţare scurtă din cap. Lui Mostyn nu-i conveni, însă plecă, lăsând uşa deschisă în spatele lui. Barnaby observă asta, dar nu spuse nimic. Mostyn ştia foarte bine că el era vânat – adesea destul de stăruitor – de tinere domniţe, dornice să-l prindă în capcana căsătoriei. Şi era mai mult decât evident că o considera şi pe domnişoara Ashford o astfel de uneltitoare. Dar Barnaby ştia mai bine. Poate că Penelope Ashford era o uneltitoare foarte iscusită… Dar nu căsătoria era scopul ei.

În timp ce ea îşi aranja manşonul de blană în poală, se afundă şi el în fotoliul său şi reîncepu să o studieze din nou.

Era cea mai neobişnuită domnişoară pe care o întâlnise vreodată.

Hotărâse asta, chiar înainte ca ea să spună:

— Domnule Adair, am nevoie să mă ajuţi să găsesc patru băieţi dispăruţi şi să împiedic răpirea altora.

Penelope ridică uşor capul şi-şi aţinti privirea asupra chipului lui Barnaby Adair. Când se hotărâse să vină în vizită la el, nu-şi închipuise nicio clipă că el – sau mai bine zis înfăţişarea lui – ar putea avea până şi cel mai mic efect asupra ei. În fond, de ce s-ar fi gândit la asta? Niciun bărbat nu o făcuse niciodată să i se taie respiraţia, aşa că de ce s-ar fi întâmplat cu el? I se păru deosebit de enervant.

Un păr auriu cu bucle ondulate îi încadra capul frumos, puternic şi cu trăsături acviline. Avea nişte ochi azurii, de culoarea cerului senin, încărcaţi de o inteligenţă ascuţită, care erau şi aşa destul de interesanţi. Dar dincolo de toate aceste trăsături sculptate era ceva la el… ceva în legătură cu prezenţa lui – ceva ce se juca într-un fel tulburător cu nervii ei.

Şi era un mister şi mai mare de ce ar fi afectat-o în orice fel. Era înalt, avea o constituţie suplă şi membre lungi, dar nu era mai înalt decât fratele ei, Luc. Şi deşi avea umerii laţi, cu siguranţă nu erau mai laţi decât cei ai cumnatului ei, Simon. În plus, cu siguranţă nu era mai chipeş nici decât Luc, nici decât Simon – chiar dacă, fără îndoială, avea multe calităţi care să-l ajute la capitolul frumuseţe. Auzise că Barnaby Adair era descris ca un Adonis şi nu putea să nu se fie de acord cu asta.

La drept vorbind, avea toate calităţile necesare în acest sens, dar tot nu înţelegea de ce ar fi observat măcar acest lucru.

Se concentră în schimb pe numeroasele întrebări pe care le putea vedea prinzând contur în spatele ochilor lui albaştri.

— Motivul pentru care sunt eu aici, şi nu un grup de părinţi supăraţi şi descumpăniţi, se datorează faptului că băieţii în cauză sunt săraci sau orfani.

El se încruntă.

Penelope îşi scoase mănuşile şi se strâmbă uşor.

— Cred că ar fi mai bine să încep cu începutul.

El încuviinţă din cap.

— Fără îndoială, asta ar înlesni lucrurile… şi anume, mi-ar spori înţelegerea… semnificativ.

Ea îşi aşează atunci mănuşile pe manşon. Nu era sigură că îi plăcea tonul lui, dar hotărî să-l ignore pentru moment.

— Nu ştiu dacă dumneata ştii asta, dar eu, sora mea, Portia, care acum este căsătorită cu Simon Cynster, şi alte trei doamne am înfiinţat un orfelinat vizavi de spitalul pentru săraci din Bloomsbury.

Asta se întâmpla în anii ’30. Orfelinatul funcţionează de atunci, preluând copii ai străzii, cu precădere din East End, şi pregătindu-i să devină servitoare, lachei şi, mai recent, şi pentru alte meserii.

— Când ne-am cunoscut, o întrebai pe Sarah despre programele de instruire de la orfelinat.

— Aşa este. Nu ştia că el auzise şi asta atunci. Sora mea mai mare, Anne, acum Anne Carmarthen, este şi ea implicată. Dar de când s-au căsătorit, nici Anne, nici Portia, având propriile gospodării de administrat, nu au mai avut la fel de mult timp de petrecut la orfelinat. Celelalte trei doamne au şi ele foarte multe vizite în program, în consecinţă, în clipa de faţă, eu mă ocup de administrarea şi bunul mers al stabilimentului. Şi în această calitate mă şi aflu acum aici. Împreunându-şi mâinile pe mănuşi, se uită la el, susţinându-i privirea. Procedura normală este ca aceşti copii să fie plasaţi oficial în grija orfelinatului de către autorităţi sau de către ultimele lor rude în viaţă. Ultima situaţie este destul de comună. De obicei se întâmplă cam aşa… O rudă muribundă îşi dă seama de faptul că pupilul lor va rămâne în curând singur pe lume, ia legătura cu noi şi face aranjamentele pentru copil. În general, respectivul copil rămâne la tutorele său până în ultima clipă, iar la moartea acestuia, noi suntem anunţaţi… de regulă de către vecini binevoitori, aşa că ne întoarcem la reşedinţă, îl luam pe orfan şi îl aducem la orfelinatul nostru.

El încuviinţă din cap, dându-i de înţeles că totul îi era clar până aici.

Ea inspiră adânc şi continuă, simţind cum i se strâng plămânii şi vocea i se frânge de indignare:

— În decursul ultimei luni, în patru ocazii diferite, m-am dus cu cineva din personal să luăm un băieţel, numai ca să descoperim că un bărbat necunoscut a ajuns acolo înaintea noastră. Le-a spus vecinilor că era oficial local, dar nu există nicio autoritate centrală care să îi strângă pe orfani. Am fi ştiut dacă ar fi existat.

Privirea albastră a lui Adair deveni tăioasă.

— Şi e mereu acelaşi bărbat?

— Din informaţiile pe care le-am adunat, aşa pare. Dar în aceeaşi măsură e posibil să nu fie.

Aşteptă apoi în timp ce el reflectă asupra informaţiei. Îşi muşcă limba, străduindu-se să stea potolită şi să nu se agite în fotoliu, ci doar să urmărească expresia de concentrare intensă de pe chipul lui.

Primul ei impuls era să insiste, să-i ceară să acţioneze, să-i spună ce să facă. Era obişnuită să dea ordine, să preia frâiele şi să organizeze lucrurile după cum credea ea de cuviinţă. De obicei avea dreptate în ceea ce gândea şi, în general, oamenilor le era mult mai bine dacă acţionau după cum le dicta ea. Doar că acum… acum avea nevoie de ajutorul lui Barnaby Adair şi instinctul o avertiza cu surle şi trâmbiţe că trebuia să înainteze cu prudenţă şi să-şi cântărească fiecare mişcare cu mare grijă. Că era mai bine să îl ghideze, mai degrabă decât să îl preseze.

Să îl convingă mai degrabă decât să îi ordone.

Privirea lui devenise distantă, dar acum, dintr-odată, era din nou concentrată asupra ei.

— Dumneata preiei la orfelinat şi băieţi, şi fete. Să înţeleg că numai băieţi au dispărut?

— Da, răspunse ea şi încuviinţă din cap cu înflăcărare. În ultimele luni am preluat mai multe fetiţe decât băieţei… dar acest om vrea numai băieţi.

Urmă un moment de tăcere.

— Aşadar, a răpit patru băieţi până acum… Vorbeşte-mi despre fiecare dintre ei. Începe cu primul… Spune-mi tot ce ştii. Fiecare detaliu, indiferent cât de mic sau neimportant ţi s-ar părea.

Barnaby o urmări în timp ce încerca să-şi amintească.

Ochii ei negri priveau parcă în interior, iar trăsăturile sale plăcute îşi pierdură parcă o parte din vitalitatea lor caracteristică.

Inspiră apoi cu privirea aţintită spre focul din şemineu, ca şi când ar fi citit totul printre flăcări:

— Primul era de pe Chicksand Street din Spitalfields, lângă Brick Lane, la nord de Whitechapel Road. Avea opt ani… sau cel puţin aşa ne-a zis unchiul său. El, unchiul, era pe moarte şi…

Barnaby asculta cum – deloc spre surprinderea lui – ea făcea întocmai ce îi ceruse el şi recita toate detaliile fiecărui caz în parte, de-a fir a păr. Şi cu excepţia câte unei măci întrebări ocazionale, nu avea niciun motiv să insiste sau să se îndoiască de memoria ei.

Era obişnuit să aibă de-a face cu doamne din înalta societate, să interogheze tinere domnişoare ale căror gânduri zburau de la una la alta şi de la un subiect la altul, sărind şi dansând peste detalii de toate felurile, astfel încât era nevoie de înţelepciunea lui Solomon şi răbdarea lui Iov pentru a putea înţelege şi desluşi ceea ce ştiau în realitate.

Penelope Ashford părea să fie din alt soi. Auzise despre ea cum că era provocatoare, o femeie care acorda mult prea puţină atenţie limitărilor sociale, dacă acestea îi stăteau în cale. Auzise despre ea că era mult prea inteligentă pentru a-i fi bine, mult prea directă şi sinceră – o combinaţie de trăsături care erau, în general, explicate prin prisma statutului ei de celibatară.

Era incredibil de atrăgătoare într-un fel neobişnuit – nu drăguţă sau frumoasă în sensul clasic al cuvântului, ci atât de vie şi de energică, încât atrăgea atenţia unui bărbat fără nici cel mai mic efort dar avea şi foarte multe conexiuni sociale, ca fiică a unui viconte şi datorită fratelui ei, Luc, actualul deţinător al titlului, extrem de bogat şi mai mult decât capabil să îi ofere o zestre decentă, pe care opinia publică ar fi considerat-o absolut corectă. Şi totuşi, sora ei Portia se măritase recent cu Simon Cynster şi, deşi aceasta era percepută ca fiind, poate, mai subtilă în comportament, Barnaby îşi aminti că femeile Cynster – în

care avea încredere în astfel de chestiuni – nu vedeau prea mari diferenţe între cele două surori, dincolo de francheţea uneori tăioasă a lui Penelope.

Şi dacă îşi amintea el bine şi de voinţa ei absolut implacabilă.

Din puţinele ocazii în care le văzuse pe cele două surori, şi el ar fi spus că existau şanse mult mai mari ca Portia să fie de acord să cedeze sau măcar să negocieze, cu mult mai devreme decât Penelope.

— Şi la fel ca şi în celelalte cazuri, azi-dimineaţă când ne-am dus pe Herb Lane să-l luăm pe Dick, el nu mai era acolo. Se pare că a fost luat de acest bărbat misterios, la puţin după răsăritul soarelui, pe la ora şapte.

Îşi încheie relatarea şi îşi mută ochii întunecaţi şi convingători de la flăcările din şemineu spre chipul lui.

Barnaby îi susţinu privirea o clipă, după care încuviinţă încet din cap.

— Deci, cumva oamenii aceştia… pentru că hai să presupun că un grup îi adună pe aceşti băieţei…

— Nu văd cum ar putea să fie mai mult de un grup. Nu ne-am mai confruntat niciodată cu o asemenea problemă, şi acum s-a întâmplat deja de patru ori într-o lună şi cu exact acelaşi *modus operandi.*

Ridică din sprâncene şi-i întâlni privirea.

El zise atunci, scurt şi la obiect:

— Exact. După cum spuneam, oamenii aceştia, oricine ar fi ei, par să ştie cumva dinainte de copiii pe care urmează să-i luaţi în grijă şi…

— Înainte să sugerezi că e posibil să afle despre băieţi de la cineva de la orfelinat, lasă-mă să te asigur că este extrem de puţin probabil. Şi dacă i-ai cunoaşte şi dumneata pe oamenii implicaţi, ai înţelege de ce sunt atât de sigură de asta. Şi într-adevăr… deşi am venit la dumneata cu aceste patru cazuri, nu există nicio dovadă care să susţină că nu ar dispărea şi alţi băieţei proaspăt rămaşi orfani din East End. Majoritatea orfanilor nu ajung deloc în atenţia noastră. Este posibil să dispară mult mai mulţi… dar cine de acolo să dea vreo alarmă?

Barnaby privea atent, în timp ce scenariul pe care i-l descria începea să prindă contur în mintea lui.

— Speram… zise ea, şi lumina i se reflectă de pe lentilele ochelarilor în timp ce plecă uşor privirea şi îşi netezi mănuşile… speram să fii de acord să investighezi ultima dispariţie, din moment ce Dick a fost răpit chiar în această dimineaţă. Ştiu că în general dumneata te ocupi cu investigarea cazurilor de infracţiuni din înalta societate, dar mă întrebam dacă… adică, din moment ce este noiembrie şi majoritatea oamenilor se vor retrage la ţară pentru sărbători… dacă ai avea poate timp să ne ajuţi cu această problemă. Ridică uşor capul şi-i întâlni privirea. Şi nu exista nimic cât de puţin rezervat sau sfios în ochii ei. Aş putea, desigur, să încep o anchetă pe cont propriu…

Barnaby abia dacă se putu abţine să nu reacţioneze.

— …dar m-am gândit că, dacă aş solicita ajutorul cuiva cu mai multă experienţă în astfel de cazuri, am putea ajunge la o rezolvare mai rapidă.

Penelope îi susţinu privirea nădăjduind în sinea ei că el era la fel de ager la minte precum se zvonea. Pe de altă parte, din experienţa ei, rareori durea să fii prost.

— Ca să fiu clară, domnule Adair, sunt aici ca să îţi cer ajutorul să-i găsim pe copii, şi nu ca să informez pe cineva despre dispariţiile lor şi apoi să mă spăl pe mâini de tot. Intenţionez să-i caut pe Dick şi pe ceilalţi trei băieţei până când îi voi găsi. Nu sunt de felul meu o persoană credulă sau nătângă, aşa că aş prefera să am lângă mine pe cineva cu experienţă în ceea ce priveşte infracţiunile şi metodele de investigare. Mai mult decât atât, deşi prin intermediul muncii noastre avem, desigur, contacte în East End, puţine dintre acestea, sau chiar nici unele dintre ele nu se învârt prin lumea interlopă, aşa că posibilitatea mea de a obţine informaţii este cel puţin limitată.

Se opri din vorbit şi îl studie. Expresia de pe chipul lui nu trăda prea multe – fruntea lui lată, sprâncenele lui drepte şi pometii puternici şi bine definiţi, precum şi alura destul de austeră a obrajilor şi maxilarului rămâneau impasibile şi secretoase.

Întinse mâinile şi continuă, oarecum exasperată:

— Ţi-am descris situaţia în care ne găsim… Aşadar, ne vei ajuta sau nu?

Şi, spre enervarea ei, el nu răspunse imediat. Nu se avântă să-i sară în ajutor, impulsionat de ideea că s-ar fi putut perinda de una singură prin East End în relativ pericol.

Cu toate astea, nici nu o refuză din capul locului. Rămase cercetând-o pe îndelete, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe chip. Suficient de mult timp, cât ea să înceapă să se întrebe dacă poate văzuse dincolo de planul ei, apoi el se mişcă, îşi lipi umerii de spătarul fotoliului şi făcu un semn cu mâna spre ea.

— Şi cum crezi că ar putea decurge ancheta noastră?

Penelope îşi ascunse un zâmbet mic de triumf.

— Mă gândeam că, dacă eşti liber, ne vei putea vizita mâine la orfelinat, ca să-ţi faci o idee despre cum lucrăm şi despre genul de copii pe care îi preluăm. Apoi…

Barnaby o ascultă în timp ce-i expuse o strategie extrem de raţională care l-ar fi pus la curent cu faptele de bază, suficient ca să se lămurească unde ar putea conduce o anchetă şi, în consecinţă, cum ar fi fost cel mai bine să procedeze.

Iar să privească felul în care cuvintele acelea logice şi raţionale se rostogoleau de pe buzele ei roşii – extrem de pline, de voluptuoase, distrăgându-i atenţia – nu făceau altceva decât să-i confirme faptul că Penelope Ashford era periculoasă. Tot atât de periculoasă pe cât sugera reputaţia ei… sau poate chiar mai mult.

Fără îndoială şi mai periculoasă pentru el, din moment ce era fascinat de buzele ei.

În plus, îi oferea ceva ce nicio altă doamnă sau domnişoară nu se mai gândise vreodată să îi fluture pe sub nas.

Un caz. Şi încă exact atunci când avea mai mare nevoie de unul.

— Şi după ce vom vorbi cu vecinii care au văzut cum a fost luat Dick, sper că vei putea sugera dumneata o

modalitate de a continua căutarea.

Apoi buzele ei încetară să se mai mişte. Ridică privirea spre el.

— Chiar aşa! zise el.

Ezită. Era mai mult decât evident că ea avea intenţia de a juca un rol activ în ancheta care urma. Ţinând cont de faptul că îi cunoştea familia, onoarea îl obliga, neîndoielnic, să o descurajeze de la un astfel de demers primejdios şi necugetat şi tot neîndoielnic ştia că orice sugestie de a se retrage şi de a rămâne în faţa şemineului şi de a-l lăsa pe el să-i urmărească pe răufăcători ar fi primit un refuz ferm. Înclină uşor din cap.

— Întâmplarea face că sunt liber mâine. Poate că m-aş putea întâlni cu dumneata mâine-dimineaţă la orfelinat?

Va face el cumva să o îndepărteze de la ancheta asta după ce va obţine toate informaţiile şi după ce va afla tot ce ştia ea despre această chestiune stranie.

Ea afişă atunci un zâmbet strălucitor, care îi tulbură din nou toate gândurile.

— Excelent!

Penelope îşi strânse mănuşile şi manşonul şi se ridică. Obţinuse ceea ce dorise şi era timpul să plece. Înainte ca el să aibă timp să spună ceva ce ea nu voia să audă. Era mai bine să nu se angajeze într-o dispută cu el acum. Nu încă.

El se ridică şi îi făcu semn spre uşă. Ea o luă înainte, punându-şi mănuşile. Barnaby avea cele mai frumoase mâini pe care le văzuse ea vreodată la un bărbat – cu degete lungi şi elegante, şi care îi distrăgeau complet atenţia. Îşi amintea de ele de data trecută şi acesta era motivul pentru care nu se oferise să dea mâna cu el.

El traversă alături de ea holul de la intrare.

— Trăsura te aşteaptă afară?

— Da, răspunse ea, se opri în faţa uşii şi se uită în sus la el. Aşteaptă în faţa casei vecine.

Buzele lui zvâcniră scurt.

— Înţeleg. Majordomul era prin apropiere. Îi făcu semn să stea deoparte şi se întinse spre clanţă. Dă-mi voie să te conduc.

Ea încuviinţă din cap uşor. Când îi deschise uşa, ieşi pe veranda îngustă din faţa casei. Se înfioră când i se alătură acolo; un bărbat masiv şi destul de copleşitor. O escortă în jos pe cele trei trepte şi până pe trotuar, după aceea spre locul unde o aştepta trăsura fratelui ei, cu vizitiul stând răbdător şi resemnat pe capră.

Adair ajunse la uşa trăsurii, o deschise şi îi oferi mâna. Ţinându-şi respiraţia, ea îşi aşeză degetele în mâna lui şi se chinui din răsputeri să ignore senzaţia dată de degetele ei micuţe şi fragile de-a dreptul înghiţite de mâna lui cu mult mai mare. Şi încerca să nu observe căldura strângerii lui calde când o ajuta să urce în trăsură.

Dar eşuă lamentabil.

Şi nu respiră – sau mai bine spus, nu putu respira – până când nu îi dădu drumul la mână. Se scufundă pe scaunului de piele, reuşi să afişeze un zâmbet politicos şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, domnule Adair. Ne vedem mâine-dimineaţă.

El o studie prin mantia de întuneric, după care ridică mâna în semn de salut, făcu un pas în spate şi închise portiera.

Vizitiul pocni din hăţuri şi trăsura o luă din loc cu o smucitură scurtă, continuând apoi într-un ritm constant. Penelope oftă adânc, se lăsă pe spate pe banchetă şi zâmbi în întuneric. Se simţea mulţumită. Îl recrutase pe Barnaby Adair la cauza ei şi, în ciuda momentului neaşteptat şi fără precedent de emotivitate, reuşise să treacă de întâlnirea aceea fără să-şi dezvăluie năpasta.

Una peste alta, seara fusese un succes.

Barnaby rămase pe stradă, în ceaţa umedă şi rece, şi privi trăsura îndepărtându-se. Odată ce huruitul roţilor se stinse în depărtare, rânji pentru sine şi se întoarse spre uşa casei sale.

Şi în timp ce urca treptele principale, realiză că starea de spirit i se îmbunătăţise. Îi dispăruse complet melancolia stranie de mai devreme şi în locul ei apăruse un soi de nerăbdare şi curiozitate de a afla ce-i va aduce ziua de

mâine.

Şi pentru toate astea trebuia să-i mulţumească lui Penelope Ashford.

Nu numai că îi adusese un caz – unul din afara sferei sale obişnuite şi implicit cu şanse mari de a-l provoca şi de a-i lărgi cunoştinţele. Dar şi mai important de atât, acest anume caz era unul despre care ştia că şi până mama lui ar fi fost de acord să îl ancheteze.

Compunând în minte misiva pe care i-o va scrie de dimineaţă, intră în casă fluierând şi lăsându-l pe Mostyn să încuie uşa în spatele său.

Capitolul 2

— Bună dimineaţa, domnule Adair. Domnişoara Ashford ne-a zis că vă aşteptăm în dimineaţa asta. Dumneaei este în birou. Veniţi după mine.

Barnaby călcă pragul orfelinatului şi aşteptă cât doamna de vârstă mijlocie, îngrijit îmbrăcată, care îi deschisese uşa după ce ciocănise, o închidea la loc şi o încuia cu zăvorul.

Femeia se întoarse şi îi zâmbi. El o urmă în timp ce îl conducea de-a lungul unui foaier lat şi în jos pe un coridor lung cu camere de-o parte şi de alta. Paşii lor răsunau încet pe podeaua din marmură colorată în alb şi negru. Pereţii lipsiţi de decoraţiuni erau de un galben pal. Casa părea într-o stare excelentă, dar nu exista nici cea mai mică urmă de ornament, oricât de modest – nu existau acolo nici tablouri pe pereţi, nici covoare care să acopere podelele.

Nimic care să îndulcească sau să ascundă realitate faptului că aceasta era o instituţie.

O observare scurtă a clădirii de pe trotuarul de vizavi dezvăluise un conac masiv, de modă veche, vopsit în alb, cu trei niveluri şi mansardă, un corp central, flancat de două aripi secundare şi cu nişte curţi mari cu pietriş în faţa fiecărei aripi, separate de caldarâm printr-un gard masiv

din fier forjat. O alee dreaptă şi îngustă ducea de la poarta principală grea către porticul din faţă.

Tot ce observase Barnaby la structura aceea solidă vădea un pragmatism temeinic.

Îşi mută din nou atenţia spre femeia din faţa lui. Chiar dacă nu purta niciun fel de uniformă, îi amintea de o matroană de la Eaton, cu paşii ei mari, rapizi şi hotărâţi şi cu felul în care întorcea capul pentru a cerceta fiecare încăpere pe lângă care treceau, verificându-i pe cei dinăuntru.

Asta îl făcu să arunce şi el câte-o ocheadă scurtă prin încăperi. Văzu grupuri de copii de diferite vârste ori aşezaţi la birouri, ori stând adunaţi în grupuri pe podea ascultându-le cu atenţie fascinată pe femeile – şi într-un caz pe un bărbat – care le citeau sau le predau.

Cu mult înainte ca femeia să încetinească pasul şi apoi să se oprească în dreptul unei uşi, Barnaby începuse să-şi completeze impresia pe care şi-o făcuse deja despre Penelope Ashford. Imaginea copilaşilor îi deschise ochii – toţi aveau feţişoarele rotunde şi bucălate, cu trăsături banale, cu părul îngrijit, dar tuns simplu, cu haine decente, dar de calitate inferioară – cu toţii atât de diferiţi de odraslele nobililor cu care el sau ea ar fi intrat în contact în mod normal.

Prin susţinerea unor inocenţi atât de vulnerabili şi de neputincioşi dintr-o pătură socială atât de diferită de cea din care provenea ea, Penelope nu se complăcea într-un simplu gest de altruism. Prin faptul că mergea cu atât de mult dincolo de limitele a ceea ce considera societatea cuviincios în astfel de cazuri de caritate pentru doamne de rangul ei, ea chiar risca dezaprobarea societăţii – şi era absolut sigur de asta.

Orfelinatul lui Sarah şi activitatea ei de acolo nu se putea compara cu ceea ce făcea Penelope aici. Copiii lui Sarah erau crescuţi la ţară, copii de ţărani şi familii din partea locului, care munceau sau interacţionau cu moşiile micii nobilimi – iar în îngrijirea lor intervenea astfel un soi de *noblesse oblige.* Dar copiii de aici proveneau din

mahalalele şi din pătura cea mai mizerabilă a Londrei. Nu aveau nici un soi de legătură cu aristocraţia – familiile lor munceau din greu ca să îşi câştige traiul de pe o zi pe alta, într-o manieră care nu ar fi rezistat ochiului critic al lumii bune.

Femeia pe care o urmase până aici îi făcu semn spre uşă.

— Domnişoara Ashford este în biroul interior. Poftiţi, domnule.

Barnaby se opri o clipă în pragul uşii de la anticameră. Înăuntru se afla o tânără femeie afectată, care stătea cu capul plecat, la un mic pupitru aflat în faţa unui grup de fişete închise, şi răsfoia de zor printr-un teanc de hârtii. Barnaby afişă un zâmbet mic, îi mulţumi escortei sale, după aceea traversă încăperea, îndreptându-se spre sanctuarul din interior.

Şi uşa aceea era tot deschisă.

Se apropie în linişte, apoi se opri şi se uită înăuntru. Biroul lui Penelope – pe plăcuţa de alamă a uşii scria „ADMINISTRATOR” – era simplu, fără obiecte decorative, zugrăvit în alb. Conţinea două dulapuri înalte, care erau lipite de un perete, şi un pupitru mare, aşezat în faţa ferestrei, care avea în faţă două scaune simple.

Penelope stătea la scaunul din spatele biroului, cu toată atenţia concentrată asupra unui teanc de hârtii. O încruntătură mică îi aduna sprâncenele întunecate într-o linie aproape orizontală deasupra punţii nasului ei mic şi drept.

Observă imediat că ţinea buzele strânse într-o linie fermă, care părea destul de ameninţătoare.

Purta o rochie bleumarin, de plimbare, iar nuanţa aceea închisă îi evidenţia tenul ca de porţelan şi strălucirea părului ei castaniu. Şi remarcă, desigur, şi câteva licăriri roşietice în pleata aceea bogată.

Ridică uşor mâna şi ciocăni la uşă.

— Domnişoară Ashford?

Ea ridică ochii. Preţ de o clipă, atât privirea, cât şi expresia de pe chipul ei rămaseră goale, după care clipi, se

dezmetici şi îi făcu semn să intre.

— Domnule Adair. Bun venit la orfelinat!

Niciun zâmbet, observă Barnaby, era întru totul absorbită de ceea ce făcea. Iar asta i se părea revigorant.

Cu o expresie relaxată pe chip, intră în încăpere şi veni lângă unul dintre scaunele din faţa pupitrului ei.

— Poate ai putea să-mi arăţi locul şi să-mi răspunzi la câteva întrebări în timp ce ne plimbăm.

Penelope îl măsură câteva clipe, apoi se uită la teancul de hârtii din faţa ei. Barnaby aproape că o putea auzi gândindu-se dacă să-l trimită sau nu într-un tur al orfelinatului cu asistenta, dar buzele ei – buzele acelea rubinii care reveniseră la plinătatea lor naturală fascinantă – se strânseră din nou. Lăsă deoparte tocul şi se ridică.

— Aşa facem. Cu cât îi putem găsi mai repede pe băieţii dispăruţi, cu atât mai bine.

Ieşi din spatele pupitrului şi părăsi încăperea în grabă. El ridică uşor din sprâncene, se întoarse şi o urmă – pomenindu-se astfel mergând din nou în urma unei femei, deşi de data asta călăuza lui nu i se mai părea deloc să semene a matroană.

Cu toate astea, reuşi să stârnească o vervă lăudabilă când ieşi în biroul exterior.

— Aceasta este asistenta mea, domnişoara Marsh. Şi ea a fost cândva orfană şi acum lucrează aici şi se asigură că toate dosarele şi documentele noastre sunt în ordine.

Barnaby îi zâmbi acelei tinere sfioase, care se îmbujoră imediat şi înclină uşor capul în semn de salut, după care îşi mută din nou toată atenţia asupra hârtiilor de pe birou. Urmând-o pe Penelope pe coridor, Barnaby cugetă că era într-adevăr foarte puţin probabil ca ocupanţii orfelinatului să întâlnească prea mulţi domni din înalta societate – dacă el se putea numi aşa – între zidurile lor.

Mări pasul şi o prinse din urmă pe Penelope, care îl conducea mai adânc în interiorul casei, înaintând cu un mers aproape masculin şi desconsiderând vădit mersul elegant şi cu paşi mici, care era considerat la modă în perioada aceea. Se uită la ea.

— Sunt multe doamne din înalta societate implicate în munca pe care o faci aici?

— Nu prea multe, răspunse ea şi, după o clipă de gândire, adăugă: Trec pe aici destul de multe, după ce aud despre orfelinat de la mine, de la Portia sau de la celelalte, sau de la mamele şi mătuşile noastre… aşa că vin ca să-şi ofere serviciile. Se opri la intersecţia cu un alt coridor care ducea spre una din aripile secundare şi se întoarse spre el. Vin, văd şi apoi pleacă. Majoritatea dintre ele vin aici cu ideea de a juca rolul lui Lady Bountiful[1] pentru nişte copii ai străzii recunoscători. În ochii ei apăru atunci o sclipire păcătoasă. Se răsuci şi îi făcu semn în josul coridorului. Dar nu găsesc asta aici.

Chiar înainte să ajungă la uşa deschisă, aflată trei camere mai departe pe coridor, se auzi zarvă.

Penelope deschise larg uşa.

— Băieţi!

Gălăgia se opri brusc şi se transformă într-o tăcere aproape apăsătoare.

Zece băieţi cu vârste cuprinse între opt şi doisprezece ani stăteau încremeniţi, în poziţiile contorsionate specifice unei încăierări generale. Cu ochii cât cepele şi cu gurile rămase deschise, asimilară identitatea persoanei care intrase, după aceea se potoliră rapid, se grăbiră să se alinieze şi afişară zâmbete nevinovate, care, la drept vorbind, păreau destul de sincere.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ashford! ziseră ei în cor.

Penelope le aruncă imediat o privire aspră.

— Unde este domnul Englehart?

Micuţii făcură schimb de priviri, după care unul dintre ei – cel mai mare – zise:

— A ieşit un minut, domnişoară.

— Şi sunt sigură că v-a lăsat cu o temă de făcut, nu-i aşa?

---

1 Personaj din piesa *The Beaux Stratagem,* scrisă în secolul al XVIII-lea de către George Farquhar. Lady Bountiful (în traducere în limba română, Doamna Abundenţă) reprezintă o femeie bogată şi generoasă.

Băieţii încuviinţară din cap la unison. Fără să mai zică nimic, se întoarseră la băncile lor, ridicându-le şi pe cele două pe care le răsturnaseră. Îşi luară apoi cretele şi tăbliţele de scris, se aşezară şi se întoarseră la teme. Uitându-se peste umerii lor, Barnaby văzu că micuţii învăţau să efectueze adunări şi scăderi.

Sunetul unor paşi repezi răsună pe coridor şi, un moment mai târziu, un bărbat îngrijit îmbrăcat, de vreo treizeci de ani, apăru în cadrul uşii.

Se uită la băieţi şi la Penelope, apoi zâmbi.

— O clipă m-am gândit că poate s-au omorât între ei.

În sala de clasă se auziră câteva chicoteli înfundate. Englehart încuviinţă din cap spre Penelope, îi aruncă o privire curioasă lui Barnaby şi veni în faţa clasei.

— Haideţi, băieţi… încă trei seturi de adunări şi scăderi şi după aceea puteţi merge afară.

Copiii protestară pe înfundate, dar se apucară de treabă. Cu toate astea, mai mult decât unul îşi muşca limba.

Unul dintre micuţi ridică mâna, şi Englehart se duse la el şi se aplecă să citească ce scria pe tăbliţa lui.

Penelope studie câteva clipe bunul mers al grupului, după care i se alătură din nou lui Barnaby în apropierea uşii.

— Englehart îi învaţă pe băieţii de vârsta asta să citească, să scrie şi să socotească. Majoritatea acumulează suficiente cunoştinţe cât să se poată angaja ca mai mult decât simpli lachei, în timp ce alţii devin ucenici în diferite meserii.

Observând cu câtă seriozitate interacţionau băieţii cu Englehart, dar şi felul în care acesta din urmă le răspundea, Barnaby încuviinţă din cap.

O urmă apoi pe Penelope afară. Şi odată ce închise uşa în urma lor, zise:

— Englehart pare o alegere foarte potrivită pentru asta.

— Chiar este. Şi el a fost orfan, dar unchiul său l-a adoptat şi i-a oferit educaţia necesară. Lucrează la

cabinetul unui avocat, unde deţine o poziţie bună. Avocatul ştie ce facem noi, aşa că îi permite lui Englehart să ne acorde şase ore pe săptămână din timpul lui. Pentru alte materii avem alţi profesori. Cei mai mulţi lucrează ca voluntari… ceea ce înseamnă că le pasă cu adevărat de copii şi sunt dispuşi să facă şi ore suplimentare pentru a scoate la iveală ce e mai bun dintr-un lut pe care majoritatea oamenilor l-ar considera mai puţin decât ideal.

— Din câte se pare, ai atras de partea dumitale un ajutor considerabil… şi extrem de util.

Ea ridică din umeri.

— Am fost norocoşi.

Barnaby suspectă că odată ce-şi punea un scop în minte, norocul devenea ceva neesenţial.

— Şi rudele care-şi lasă pupilii în grija acestui loc… vin des în vizită?

— Cei care pot, da. Dar indiferent de caz, noi mergem înainte acasă la tutore şi la pupil. Ridică privirea şi-i întâlni ochii. Este important să ştim din ce mediu provine copilul şi cu ce este obişnuit. Când vin prima dată să stea aici, majoritatea sunt destul de speriaţi… este un mediu nou şi adesea straniu pentru ei, guvernat de reguli pe care nu le cunosc şi cu obiceiuri care li se par neobişnuite. Şi ştiind cu ce sunt obişnuiţi, putem să-i ajutăm să se integreze mai bine.

— Dumneata mergi în vizită, zise el. Tonul nu fusese interogativ.

Ea ridică bărbia şi spuse:

— Eu sunt cea care conduce orfelinatul, aşa că am nevoie să ştiu, da.

Lui Barnaby nu-i venea în minte nicio altă tânără doamnă care să se ducă de bunăvoie în locurile în care trebuia să meargă ea. Devenea din ce în ce mai evident că a face presupuneri despre ea sau despre comportamentul ei probabil şi reacţii, doar pe baza normelor sociale aplicabile tinerelor doamne din înalta societate, era o modalitate excelentă de a se pomeni prins pe picior greşit.

Penelope îl conducea prin orfelinat, oprindu-se în

câte-o clasă, arătându-i dormitoarele – în prezent goale – şi infirmeria, şi sala de mese, povestindu-i despre practicile lor şi făcându-i cunoştinţă cu membri ai personalului pe care-i întâlneau pe drum. Şi el asimila toate informaţiile. Îi făcea plăcere să studieze oamenii – se considera un soi de cunoscător fin al caracterului uman – şi cu cât vedea mai multe, cu atât mai fascinat era… cel mai mult şi mai mult de Penelope Ashford.

Încăpăţânată şi cu o voinţă puternică, dar deloc despotică sau opresivă cu angajaţii ei, inteligentă, ageră la minte şi înţeleaptă, dedicată şi loială. Până la finalul turului orfelinatului văzuse deja suficient ca să fie absolut sigur de aceste calităţi. Şi putea adăuga pe listă şi ţâfnoasă, atunci când era atacată, arogantă, atunci când era provocată, şi plină de compasiune. Şi această din urma trăsătură ieşea la iveală ori de câte ori interacţiona cu oricare dintre copii – iar asta îl făcea să bage mâna-n foc că ştia numele şi trecutul fiecăruia dintre cei optzeci de copii pe care îi avea în grijă.

În cele din urmă, se întoarseră în foaierul principal. Penelope nu ştia ce altceva i-ar fi mai putut arăta pentru a-l convinge. Era un bun observator şi perfect capabil să facă deducţii fără să i se explice fiecare chestiune în parte. Se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

— Ai nevoie să mai ştii ceva despre ce facem noi aici şi cum?

El o studie o clipă gânditor, după care clătină din cap.

— Pentru moment, nu. Totul pare destul de clar, bine gândit şi bine pus în practică. Se uită înapoi în casă. Şi, după ce i-am văzut pe angajaţii dumitale, sunt de acord că pare puţin probabil ca vreunul dintre ei să fie implicat, chiar şi în simpla transmitere a informaţiei către… ei bine, să le spunem răpitori, din lipsa unui cuvânt mai bun.

Ochii lui albaştri se concentrară pe chipul ei, şi Penelope se strădui din răsputeri să pară indiferentă în timp ce îi studia ochii, trăsăturile.

— Aşadar, următorul meu pas va fi de a vizita scena celei mai recente dispariţii şi de a pune întrebări localnicilor

pentru a afla ce ştiu. Buzele lui se arcuiră atunci într-un mod extrem de fermecător.

— Dacă eşti amabilă să îmi dai adresa, nu o să te mai reţin.

Ea miji ochii şi strânse din dinţi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru timpul meu… până când îi avem în grija noastră pe cei patru băieţi, chestiunea aceasta e prioritară. Fireşte că te voi însoţi acasă la tatăl lui Dick… dacă pentru nimic altceva, măcar pentru faptul că vecinii nu te cunosc şi este puţin probabil să fie de acord să stea de vorbă cu dumneata.

El îi susţinu privirea. Şi asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva venise momentul să aducă în discuţie un subiect care ştia că va apărea inevitabil la un moment dat… dar atunci el înclină uşor capul şi zise scurt:

— Cum doreşti.

Ultimul lui cuvânt fu înghiţit de un zgomot puternic de paşi. Penelope se răsuci în direcţia sunetului şi o văzu pe domnişoara Keggs – matroana – venind în fugă pe coridor.

— Dacă se poate, domnişoară Ashford, am nevoie de câteva minute din timpul dumitale înainte de a pleca. Femeia se opri şi adăugă: Este vorba despre ce mai avem nevoie pentru dormitoare şi la infirmerie. Chiar ar trebui să fac comanda astăzi.

Penelope îşi ascunse iritarea – nu faţă de domnişoara Keggs, întrucât era o problemă ardentă, ci pentru sincronizarea nefericită. Oare Adair va încerca să se folosească de întârzierea aceea ca să o excludă din anchetă? Se întoarse spre el.

— Treaba asta nu va dura mai mult de zece… poate cincisprezece minute. Nici măcar nu se mai obosi să-l întrebe dacă o va aştepta sau nu, ci continuă cu înverşunare: După aceea putem pleca.

El o fixă din nou cu privirea, iar ea îşi dădu încă o dată seama că nu putea citi nimic în ochii lui albaştri cu excepţia faptului că evalua şi cântărea situaţia. După aceea buzele lui se relaxară – nu într-un zâmbet, ci ca şi când s-ar fi amuzat în sinea lui.

— Foarte bine. De dincolo de uşa principală acum deschisă pluteau spre ei voci de copii, aşa că înclină capul în direcţia aceea. O să aştept afară… o să-mi petrec timpul observându-i pe copii.

Penelope se simţea mult prea uşurată ca să-l mai întrebe ce anume se aştepta să observe la ei. Încuviinţă din cap energic.

— Vin şi eu în cel mai scurt timp.

Fără a-i mai da vreo şansă de a se răzgândi, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă împreună cu domnişoara Keggs spre biroul ei.

Barnaby o urmări din ochi, remarcând legănatul unduios al şoldurilor ei în timp ce se îndepărta cu paşi mari şi fermi. După aceea se întoarse spre uşă, zâmbi mai larg şi păşi afară în ziua mohorâtă.

Se opri pe verandă şi studie îndelung curtea din partea dreaptă. Mai mulţi copii, băieţi şi fetiţe deopotrivă, care păreau să aibă în jur de cinci sau şase ani, râdeau şi ţipau în timp ce se alergau şi se jucau cu mingea. Se uită apoi în stânga şi descoperi alţi băieţei, cu vârste cuprinse între şapte şi doisprezece ani – adică aceleaşi vârste în care s-ar fi încadrat şi băieţii răpiţi.

Coborî treptele şi îşi lăsă picioarele să-l conducă în direcţia lor. Nu căuta nimic anume. Cu toate astea, experienţa îl învăţase că fragmente din ce păreau pe moment informaţii străine şi fără legătură se dovedeau adesea a fi cruciale în rezolvarea unui caz.

Se sprijini de laterala casei şi-şi lăsă privirea să zboare spre grupul de copii. Erau de toate staturile şi dimensiunile – unii grăsuţi, alţii greoi şi gâfâind, iar alţii slabi şi pricăjiţi. Majoritatea se mişcau liber în jocurile lor, dar câţiva şchiopătau şi unul îşi târşâia un picior.

În orice grup de copii dintr-o pătură socială mai înaltă, ar fi existat mai multă omogenitate din punct de vedere fizic – micuţii ar fi avut trăsături asemănătoare şi membre la fel de lungi.

Însă elementul pe care îl aveau în comun aceşti copii – atât ei între ei, cât şi cu cei din mediul lui – era un anumit

soi de nepăsare, care nu era în mod obişnuit întâlnită în rândul copiilor săraci. Era o reflexie a încrederii că se aflau în siguranţă – că vor avea un acoperiş deasupra capului şi o susţinere rezonabilă, nu doar astăzi, ci şi mâine şi în viitor apropiat.

Copiii aceştia erau fericiţi. Mult mai fericiţi decât ar fi putut fi alţii de seama lor.

Pe banca de vizavi de locul de joacă stătea un profesor, care citea o carte în linişte şi mai ridica privirea din când în când ca să verifice ce făceau copii.

În cele din urmă, unul dintre băieţi – unul slăbănog şi cu faţă de drăcuşor, care părea să aibă în jur de zece ani – se apropie de Barnaby. Aşteptă ca acesta să se uite în jos la el înainte de a-l întreba:

— Aşadar, sunteţi unul dintre profesorii noi?

— Nu, răspunse el şi când realiză că micuţul aştepta o informaţie suplimentară, adăugă: O ajut cu ceva pe domnişoara Ashford. Şi acum o aştept.

Pe parcursul scurtei lor conversaţii, îndrăzniră şi alţi micuţi să se apropie.

— Aha, mormăi primul băiat. Se uită spre prietenii lui pentru încurajare, după care se simţi suficient de curajos pentru a întreba: Păi, atunci ce sunteţi?

„Al treilea fiu al unui conte”. Barnaby rânji, închipuindu-şi cum ar fi reacţionat cei care îl interogau când ar fi auzit asta.

— Ajut la găsirea anumitor lucruri.

— Ce lucruri?

„Răufăcători în general”.

— Bunuri sau persoane care sunt căutate.

Unul dintre băieţii mai mari se încruntă.

— Credeam că sticleţii fac asta. Dar dumneavoastră nu sunteţi unul.

— Nu, interveni repede un alt băiat. Sticleţii încearcă mai ales să împiedice ca lucrurile să fie furate. Găsirea chestiilor furate este cu totul altceva.

Ce lucruri înţelepte scoteau pe gură copilaşii aceştia!

— Deci… începu primul copil, alegându-şi cu atenţie

cuvintele. Spuneţi-ne o poveste despre un lucru la găsirea căruia aţi ajutat.

Tonul lui îi transforma cuvintele într-o rugăminte plină de speranţă, mai degrabă decât într-o cerinţă.

Privind în jur la cercul de feţe care îl înconjurau, perfect conştient că fiecare băieţel îi observase hainele şi calitatea lor, Barnaby cugetă câteva clipe. Şi atunci îi atrase atenţia o mişcare din partea cealaltă a curţii. Profesorul lor observase noul punct de interes al celor aflaţi în grija sa. Ridică dintr-o sprânceană, întrebând fără cuvinte dacă Barnaby îşi dorea să fie salvat.

El îi aruncă omului un zâmbet liniştitor, după care se uită în jos, la audienţa sa.

— Primul lucru la înapoierea căruia am ajutat a fost colierul de smaralde al ducesei de Derwent. A dispărut în timpul unei petreceri organizate la moşia familiei Derwent…

Şi în clipa aceea tăbărâră pe el cu întrebări. Şi nu îl surprinse deloc că petrecerea în sine, moşia şi felul în care se distrau „nobilii” era ceea ce îi interesa. Smaraldele ieşeau puţin în afara sferei lor de cunoştinţe, dar oamenii îi fascinau. La fel cum îl fascinau şi pe el. Şi reacţiile lor la răspunsurile lui îl amuzau.

Lucrând în biroul ei, Penelope observă dintr-odată cum atenţia domnişoarei Keggs se mutase de la ea şi se concentrase într-un punct fix, undeva dincolo de umărul ei stâng.

— Cred că asta ar trebui să ne ajungă pentru următoarele câteva săptămâni.

— Ah!… da… mulţumesc, zise domnişoara Keggs şi luă ordinul de comandă pe care i-l întinse Penelope. O să-l duc la Connelly şi o să mă ocup de aprovizionare chiar în după-amiaza asta.

Penelope zâmbi şi încuviinţă din cap scurt, indicându-i că putea să plece. Privi apoi cum domnişoara Keggs se ridică, făcu o reverenţă politicoasă… mai aruncă o ultimă privire afară pe fereastra din spatele lui Penelope… şi apoi se grăbi să plece.

Jucându-se cu lănţişorul pe care îl purta la gât,

Penelope îşi întoarse şi ea privirea spre fereastră. Şi văzu că Adair ţinea captivi în jurul său un grup de băieţi.

Se încorda şi dădu să se ridice, dar înţelese imediat că se înşelase. *El* îi ţinea într-adevăr captivi – ceea ce nu era puţin lucru – cu o povestire pe care o spunea.

Relaxându-se, studie scena cuprinsă de propria uimire. În ciuda a tot ce auzise despre el, nu se aşteptase ca Adair să aibă nici răbdarea şi nici dorinţa de a interacţiona cu oamenii de rând – şi, cu siguranţă, nu într-atât încât să se coboare ca să distreze un grup de copii aproape ai nimănui.

Şi totuşi, zâmbetul lui părea destul de sincer.

Iar în clipa aceea mai dispăru o parte din precauţia care o încercase când îi ceruse ajutorul. Celelalte colege ale ei din comitetul de conducere al orfelinatului erau plecate din Londra. Şi chiar dacă le informase despre primele trei dispariţii, încă nu le dăduse de ştire despre cea mai recentă – sau despre planul ei de a-i cere ajutorul domnului Barnaby Adair. În acest sens, acţionase din proprie iniţiativă. Şi deşi era sigură că Portia şi Anne ar fi susţinut-o în demersul său, nu era la fel de sigură şi în privinţa celorlalte trei doamne. Adair îşi făcuse un renume din a ajuta poliţia, cu precădere pentru a aduce în faţa justiţiei membri ai înaltei societăţi, eforturi care nu fuseseră întâmpinate tocmai cu entuziasm de nobilime.

Strânse din buze, îşi propti palmele pe braţele scaunului şi se ridică.

— Nu-mi pasă, afirmă ea biroului gol. Pentru a-i aduce înapoi pe băieţeii aceia i-aş cere ajutorul şi diavolului însuşi!

Ameninţările sociale nu puteau să o descurajeze.

Cât priveşte alt soi de ameninţări însă…

Miji ochii şi studie silueta înaltă şi elegantă, înconjurată de grupul de copii zdrenţăroşi. Şi apoi, fără tragere de inimă, recunoscu în sinea ei că, la un anumit nivel, el reprezenta într-adevăr o ameninţare pentru ea.

Reprezenta o ameninţare la adresa simţurilor ei. Pentru nervii ei care erau brusc incitaţi – şi pentru mintea ei

care rătăcea. Niciun bărbat nu îi mai stârnise vreodată gânduri care să-i distragă astfel atenţia.

Niciun alt bărbat nu o mai făcuse vreodată să se întrebe cum ar fi fost dacă el ar fi…

Se răsuci brusc spre biroul ei şi închise registrul de comenzi.

După ce părăsise reşedinţa lui noaptea trecută, îşi spusese că ceea ce era mai rău trecuse şi că data viitoare când îl va vedea, efectul pe care îl avea asupra ei va fi dispărut. Sau măcar că se va fi diminuat. În schimb, când ridicase ochii din foi şi-l văzuse stând în pragul uşii… umplând aproape complet cadrul ei… cu ochii lui albaştri aţintiţi atât de *apreciativ* asupra ei, orice gând raţional îi dispăruse ca prin farmec.

Şi fusese nevoie de un efort considerabil – şi real – din partea ei să-şi păstreze pe chip o expresie indiferentă şi să pretindă că era cu mintea în altă parte. Undeva unde prezenţa lui nu reuşise să ajungă.

Era absolut evident că dacă voia să ancheteze cazul acesta cot la cot cu el, trebuia să aibă şi o armură pe măsură. Altfel…

Ideea că el şi-ar fi putut da seama cât de mult o afecta… şi apoi să zâmbească în maniera aceea lentă şi arogantă tipic *masculină* a lui… dar nu, nu merita să se gândească la asta.

Strânse din buze, după care rosti ferm:

— Oricum ar fi, mie nu-mi pasă.

Îşi luă săculeţul şi mănuşile de sub birou, ridică trufaşă bărbia şi se îndreptă spre uşă.

Şi spre omul pe care îl recrutase pentru rolul de erou al orfelinatului.

Capitolul 3

— La cererea tatălui lui Dick, eu şi domnişoara Keggs am fost să-i vizităm acum două săptămâni.

Penelope se uită pe fereastra trăsurii spre peisajul stradal care se derula în grabă. Opriseră birja aceea în faţa orfelinatului, iar vizitiul! luase bucuros, după care pornise spre zona de est într-un ritm vioi.

Progresul lor încetinise însă odată ce intraseră pe aleile înguste şi aglomerate ale cartierului pe care londonezii îl numeau „East End”. Un conglomerat de dărăpănături, case lipite unele de altele, imobile cu apartamente ieftine de închiriat, prăvălii şi depozite construite iniţial în jurul unor sate de la marginea vechilor ziduri ale oraşului, care de-a lungul secolelor se uniseră într-un aşezământ de mărime medie, întunecat şi rău famat, populat de o adunătură de oameni şi clădiri în paragină.

Din fericire, Clerkenwell, zona în care se aventurau acum, nu părea să fie la fel de rea – la fel de supraaglomerată sau potenţial periculoasă – ca toate celelalte din East End.

— El… adică tatăl lui Dick… suferea de tuberculoză, zise Penelope, legănându-se în scaun, când vehiculul coti şi intră pe Farringdon Road. Era evident că nu o să-şi revină după boală. Doctorul local, domnul Sniper, era şi el acolo… de fapt, chiar el a fost cel care ne-a contactat când a murit domnul Monger.

Pe locul de vizavi de ea, Adair stătuse încruntat – de fapt, din ce în ce mai încruntat, pe măsură ce se afundau mai adânc pe străzilor periculoase.

— Aşadar, ai primit mesajul de la domnul Sniper ieri-dimineaţă?

— Nu. Cu o noapte înainte. Monger a murit în jur de şapte seara.

— Dar atunci nu mai erai la orfelinat.

— Nu.

Barnaby întoarse capul şi se uită la ea.

— Dar dacă ai fi fost…

Ea ridică din umeri şi îşi mută privirea.

— De obicei nu prea sunt acolo seara.

Şi, desigur, dată fiind dispariţia celor patru băieţi,

acum lăsase instrucţiuni ca orice veste despre moartea unui tutore să-i fie transmisă imediat, indiferent unde s-ar fi aflat ea. Data viitoare când trebuia să mai preia un orfan, va lua trăsura fratelui ei, pe vizitiul şi pe lacheul acestuia şi se va afunda în inima mahalalei East End, fără să ţină cont de oră… dar nu vedea niciun motiv să spună asta acum cu voce tare.

Ştiuse că Adair îl cunoştea cel puţin din vedere pe fratele – şi tutorele ei – Luc. Şi putea intui deja ce gândea – că Luc nu ar fi avut cum să fie de acord ca ea să meargă singură în astfel de zone periculoase. Cu atât mai puţin noaptea.

În privinţa aceasta avea perfectă dreptate. Luc nu prea ştia mare lucru despre ce presupunea funcţia ei de „administrator al orfelinatului”. Şi, la drept vorbind, prefera să păstreze lucrurile aşa.

Se uită pe fereastră şi fu uşurată să observe că se apropiau de destinaţia lor. Iar asta îi oferea o modalitate bună de a face conversaţie despre altceva.

— În cazul acesta, trei dintre vecini l-au văzut şi au vorbit cu omul care l-a luat pe Dick în dimineaţa de după moartea lui Monger. Şi descrierea pe care au oferit-o despre el se potriveşte cu cele date de vecini şi în celelalte trei cazuri anterioare.

Birja încetini de tot, după care intră greoi pe o altă străduţă, atât de îngustă, încât abia reuşea să înainteze.

— Am ajuns.

Se aplecă în faţă de îndată ce vehiculul opri, dar Adair i-o luă înainte şi puse mâna pe clanţa uşii, obligând-o astfel să se dea înapoi şi să-l lase pe el s-o deschidă.

Barnaby coborî primul şi rămase în uşă cât era de mare, în timp ce cerceta împrejurimile.

Penelope îşi muşcă limba şi se luptă cu impulsul de a-l pocni – tare – pe spate, fix între omoplaţi. Avea nişte umeri foarte frumoşi, acoperiţi de un palton elegant… dar acum îi stăteau în drum! Din păcate, fu nevoită să se mulţumească doar cu a se uita urât la el.

În cele din urmă, fără grabă – fără să fie conştient de

tumultul ei interior – se dădu la o parte. Făcu un pas în lateral şi îi întinse mâna. Ea făcu uz de bunele maniere, se întări sufleteşte şi îşi predă degetele în mâna lui. Nu… efectul atingerii lui – de a-i simţi degetele lungi şi puternice strângându-i posesiv mâna – încă nu se diminuase deloc, îşi aminti cu înverşunare că el se afla aici la cererea ei – ocupând mult prea mult spaţiu în viaţa ei şi distrăgându-i atenţia. Îl lăsă să o ajute să coboare, după care îşi retrase în grabă mâna dintr-a lui.

Fără să se uite la el, porni înainte, făcând semn spre bordeiul din faţa lor.

— Aici a locuit domnul Monger.

În mod evident, sosirea lor atrăsese atenţia. Fete de toate formele şi mărimile se uitau curioase pe ferestre murdare, şi mâini alunecau afară prin cadre de lemn care nu cunoscuseră niciodată un geam.

Se uită spre uşa clădirii vecine. În faţa uşii era aşezată o masă de lemn.

— Vecinul lui este cizmar. Şi el, şi fiul său l-au văzut pe omul în cauză.

Barnaby zări atunci un individ zdrenţăros uitându-se la ei pe sub streaşină sub care se afla masa de cizmărie. Penelope porni spre acesta, iar el o urmă îndeaproape. Şi dacă observa într-adevăr sărăcia lucie şi mizeria care o înconjura, unde mai pui mirosurile, cu siguranţă nu dădea niciun semn.

— Domnule Trug, zise Penelope, salutându-l scurt pe cizmarul care încuviinţă şi el din cap prudent. Acesta este domnul Adair. Este expert în anchetarea întâmplărilor ciudate… aşa, ca dispariţia lui Dick. Mă întrebam dacă aş putea să te rog să-i povesteşti şi dumnealui despre omul care a venit şi l-a luat pe Dick.

Trug îl cercetă cu privirea câteva clipe, iar Barnaby înţelese exact ce gândea omul. „Ce ar putea să ştie un filfizon despre dispariţia unor copii săraci?”

— Domnule Trug? Ne ajuţi, te rog? Vrem să-l găsim pe Dick cât mai repede cu putinţă.

Trug îşi mută privirea spre Penelope, după care îşi

drese glasul:

— Da… ei bine… s-o întâmplat foarte devreme ieri-dimineaţă. Abia dacă se luminase. O venit un individ şi-o bătut la uşa răposatului Monger. Fiu-miu Harry tocmai se pregătea să plece la muncă. Aşa că a scos capul pe uşă şi i-a zis ăluia că Monger era mort şi îngropat. Trug se uită atunci spre Barnaby. Şi individul o fost destul de politicos. O venit la uşă şi i-o explicat că o venit ca să-l ia pe tânărul Dick. Şi atunci Harry o strigat după mine.

— Şi individul acesta… cum arăta?

Privirea lui Trug se mută atunci la buclele blonde ale lui Barnaby.

— Mai înalt ca mine, dar nu chiar aşa de înalt ca dumneata. Şi nici la fel de lat în umeri. Părea mai gras pe la mijloc. Mai îndesat, aşa.

— Şi i-ai observat cumva mâinile??

Trug păru surprins de întrebare la început, dar apoi căzu pe gânduri.

— Nu arăta ca un bătăuş, acum că mă gândesc… şi nu părea genul care să lucreze cu braţele… Nu avea mâinile bătătorite deloc. Mai degrabă prăvăliaş sau… ei bine, cum o zis chiar el. Că lucra pentru autorităţi.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Îmbrăcămintea?

— Păi, purta un palton gros… nimic special. Şapcă… obişnuită. Şi ghete de lucru, cum purtăm cu toţii pe aici.

Barnaby nu-i urmă privirea lui Trug când ochii îi coborâră spre cizmele lui frumos lustruite.

— Dar cum vorbea? Avea vreun fel de accent?

Trug ridică din nou privirea şi clipi mirat.

— Accent? Păi… clipi din nou, oarecum confuz, după care se uită la Penelope. Să fiu al naibii dacă m-am gândit la asta! Era de pe aci, din zonă. Din East End! N-am nicio îndoială.

Penelope se uită la Barnaby.

El îi întâlni privirea, după care îşi mută atenţia înapoi spre Trug.

— Fiul dumitale este acasă?

— Da, răspunse Trug, întorcându-se greoi spre casă. E aici în spate… Mă duc să-l chem.

Fiul confirmă tot ce spusese tatăl. Când i se ceru să facă o presupunere cu privire la vârsta omului, ţuguie buzele, gânditor, după care zise:

— Nu era bătrân. Poate cam de vârsta mea aşa… să zic că avea vreo douăzeci şi şapte de ani.

Rânji apoi la Penelope. Din colţul ochiului, Barnaby o văzu mijind ochii, iar privirea ei deveni rece şi tăioasă precum oţelul.

— Mulţumesc.

Încuviinţă din cap spre cei doi bărbaţi şi făcu un pas în spate.

— Mda, ce să mai?! Bătrânul Trug se aşează înapoi la masa de lucru. Ştiu că Monger voia ca micul Dick să se ducă cu doamna, aşa că nu mi s-a părut corect c-o venit individul astălaltu’ şi l-o furat. Cine ştie ce i-o pregăti bietului băiet… Poate o să-l oblige să se strecoare în sus pe hornuri sau ceva, fie că vrea, fie că nu.

Penelope se albi la faţă, dar expresia de pe chipul ei doar deveni şi mai hotărâtă. Încuviinţă şi ea din cap spre cei doi domni Trug.

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

Se întoarse apoi şi i se alătură lui Barnaby. Făcu un semn din mână spre căsuţa de vizavi de bordeiul în care locuise tatăl lui Dick.

— Ar trebui să vorbim şi cu doamna Waters. Dick a dormit la ea în noaptea aceea, aşa că şi ea l-a văzut pe om şi a stat de vorbă cu el.

Chemată de un clopoţel care atârna la uşă, doamna Waters ieşi din adâncul locuinţei ei înghesuite. Era o femeie masivă, cu un aspect mămos, cu o faţă rumenă şi un păr cărunt moale. Şi le confirmă descrierea pe care le-o oferise familia Trug.

— Da, cam douăzeci şi cinci de ani, aş spune şi era de pe aici de prin zonă de undeva. Dar nu din apropiere. Io ştiu cam toate străzile de pe-aici şi nu-i localnic, ca să spun aşa… dar da, sigur născut şi crescut aici în East End, după

felul cum vorbea.

— Aşadar, era prea tânăr ca să fie executor judecătoresc sau ceva de genul acesta, concluzionă Penelope, uitându-se spre Barnaby.

Doamna Waters pufni imediat:

— Ah, nu! Nu el! Nu era şef sau aşa ceva… şi sigur nu se ocupa el personal de nimic, de asta bag mâna-n foc!

Barnaby fu surprins de siguranţa cu care vorbea femeia.

— De ce spui asta?

Doamna Waters se încruntă gânditoare, după care zise:

— Pentru că nu era el şefu' nici măcar la ce făcea. Vorbea cu grijă. Cu *mare, mare* grijă… de parcă cineva îl învăţase ce să spună şi cum să spună.

— Aşadar, crezi că a fost trimis aici să se ocupe de o treabă… ca un fel de… comisionar, ca să zicem aşa.

— Da, da, aşa, da, zise doamna Waters şi încuviinţă din cap. Cineva l-a trimis să-l ia pe Dick şi exact asta a făcut. Faţa i se întunecă apoi şi se uită în sus la Barnaby. Găsiţi-l pe netrebnicul ăla şi aduceţi-l înapoi pe Dick. A fost mereu un băiat bun… n-a făcut niciodată niciun fel de probleme şi n-are nimic rău în el micuţul, dacă vă zic. Nu merită ce plănuiesc pentru el jigodiile alea… Ah, scuzaţi de limbaj, domnişoară.

Barnaby înclină din cap.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor. Îi întinse apoi braţul lui Penelope şi zise: Domnişoară Ashford?

Ea nu îi luă braţul, dar după ce îi mulţumi la rândul ei doamnei Waters, merse cu el înapoi spre trăsură. Îi acceptă totuşi ajutorul ca să urce în trăsură. După ce îi dădu indicaţii vizitiului să îi ducă înapoi la orfelinat, Barnaby i se alătură înăuntru şi închise uşa.

Se aşeză pe banchetă şi trecu în revistă informaţiile pe care le aveau, încercând să deducă ce anume sugerau.

Doar că ea îi întrerupse gândurile:

— Aşadar, e foarte posibil ca Dick să nu fie prea

departe de aici. Miji ochii şi se uită în gol prin trăsură. Asta sugerează cumva… ceva… vreo activitate anume?

El o studie o clipă, după care răspunse:

— Zona East End este foarte mare şi populată. „Ba mai mult de atât, una încărcată de pericole şi depravare”, adăugă în gând.

Ea se strâmbă, apoi spuse:

— Păi, şi atunci… ce urmează?

— Cred… dacă eşti de acord, aş vrea să dau mai departe toate informaţiile pe care le avem până acum unui prieten… inspectorul Basil Stokes de la Scotland Yard.

Ea ridică din sprâncene.

— Adică să mergem la poliţie? Îl studie câteva clipe, după care adăugă: Ca să fiu complet sinceră, nu-mi pot imagina că poliţia lui Peel s-ar arăta prea interesată de cazul unor băieţi… săraci… dispăruţi.

Zâmbetul lui era la fel de cinic ca tonul ei de mai devreme.

— În mod normal, trebuie să recunosc că din păcate ai avea dreptate. Cu toate astea, eu şi Stokes ne cunoaştem de mult. Oricum, în acest stadiu al anchetei nu aş face altceva decât să-l alertez despre problemă şi să îi cer părerea. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Şi după ce va auzi tot ce avem de spus…

Atunci, la fel ca şi el, şi Stokes va simţi cum i se alertează toate simţurile şi instinctele…

Dar nu era nevoie să împărtăşească astfel de lucruri cu Penelope Ashford.

Aşa că doar ridică din umeri şi zise:

— Vom vedea.

*

O duse pe Penelope înapoi la orfelinat, după care se duse cu birja la Scotland Yard. Intră în clădirea aceea anostă şi aparent cu nimic ieşită din comun care era acum sediul Poliţiei Metropolitane din Londra şi îşi croi drum spre biroul lui Stokes fără să fie oprit de nimeni. Majoritatea

oamenilor din clădire îl cunoşteau… ori din vedere, ori după reputaţie.

Biroul lui Stokes se afla la primul etaj. Când ajunse acolo, descoperi că uşa era deschisă. Se opri în prag, aruncă o privire înăuntru şi un rânjet îi arcui uşor colţurile gurii când îşi văzu prietenul dezbrăcat de haină şi cu mânecile suflecate până la coate scriind sârguincios rapoarte.

Dacă era un lucru care nu-i plăcea lui Stokes la succesul şi la statutul său în continuă creştere, acesta era să scrie rapoarte.

Simţind o prezenţă, Stokes se uită în sus, îl văzu şi zâmbi. Încântat. Lăsă jos tocul, împinse deoparte teancul de hârtii pe care îl avea în faţă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ca să vezi, ca să vezi! Ce te aduce pe aici?

Se simţea curiozitate în tonul lui.

Barnaby râse scurt şi intră în birou, care din fericire nu era mic, ci suficient de spaţios pentru a încăpea cel puţin patru oameni odată. Masa şi scaunul erau în faţa ferestrei cu vedere spre uşă. Lângă un perete se afla un dulap ticsit cu dosare. Paltonul lui Stokes era agăţat în cuierul de pe perete. Barnaby se descheie şi el la haină şi o lăsă să-i atârne deschisă în timp ce se aşeza pe unul dintre scaunele din faţa mesei lui de lucru.

Întâlni privirea cenuşie tăioasă a prietenului său. De aceeaşi înălţime şi constituţie ca şi Barnaby, cu părul închis la culoare şi cu trăsături saturniene, Stokes era straniu de lipsit de clasă. Tatăl său fusese negustor, nu gentleman, dar datorită bunicului lui din partea mamei, avusese parte de o educaţie aleasă. Şi din acest simplu fapt, Stokes avea o foarte bună înţelegere a obiceiurilor înaltei societăţi şi, implicit, şanse mai mari de a trata cu membrii elitei sociale decât orice alt inspector care făcea în prezent parte din forţele de poliţie ele lui Peel[2].

---

2 Sir Robert Peel (1788 – 1850), om de stat britanic, membru al Partidului Conservator, a fost de două ori prim-ministru şi de două ori ministru de interne. Ca ministru de interne, una dintre cele mai importante realizări ale sale a fost înfiinţarea Poliţiei Metropolitane (1829). (n.red.)

După părerea lui Barnaby, departamentul de poliţie era norocos să-l aibă pe Stokes. Pentru că dincolo de orice altceva, era un om foarte inteligent, care ştia să-şi folosească mintea. Lucru care, în parte, fusese şi motivul pentru care ei doi se împrieteniseră.

Dar şi motivul pentru care Stokes se uita acum la el cu o nerăbdare nedisimulată. Spera că Barnaby avea să-l salveze de la redactarea rapoartelor.

Barnaby rânji imediat.

— Am un caz care, deşi nu se încadrează în sfera noastră obişnuită de activitate, s-ar putea să-ţi stârnească interesul.

— Asta n-ar fi deloc greu în momentul de faţă. Vocea lui Stokes era profundă, destul de gravă, prin contrast cu tonurile melodice şi frumos modulate ale lui Barnaby. Toţi răufăcătorii noştri au intrat în vacantă mai devreme anul acesta… ori asta, ori s-au retras undeva în provincie pentru că am încins un pic prea tare atmosfera pentru ei aici. Dar oricum ar fi, sunt numai urechi.

— Ei bine, în cazul acesta… administratorul orfelinatului din Bloomsbury m-a rugat să investighez dispariţia a patru băieţi.

Pe scurt, Barnaby îi spuse tot ce aflase de la Penelope, din observaţiile de la orfelinat şi din timpul vizitei făcute în Clerkenwell. Şi în timp ce făcea asta, o gravitate pe care nu o lăsase pe Penelope să o vadă se insinuă în vocea şi în expresia lui.

— Şi cel mai interesant detaliu este că acelaşi bărbat i-a luat pe fiecare dintre cei patru băieţi, încheie el sumbru.

Chipul lui Stokes se înăspri. Miji ochii şi se întunecă.

— Vrei să-ţi spun părerea mea? îl întrebă.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Nici mie nu-mi place deloc cum sună treaba asta, la fel cum nu-ţi place nici ţie. Stokes se lăsă pe spate în scaun şi începu să bată din deget pe birou. Hai să ne gândim un pic… la ce i-ar trebui cuiva patru… sau mai bine zis cel puţin patru băieţei cu vârste cuprinse între şapte şi zece ani, toţi din East End? Fără nicio pauză reală de gândire,

Stokes îşi răspunse singur la întrebare: Bordeluri. Muşi. Coşari. Hoţi. Şi asta e doar enumerarea variantele celor mai evidente.

Barnaby se strâmbă, îşi încrucişă mâinile şi se uită în tavan.

— Nu sunt sigur de bordeluri, slavă Domnului. Cu siguranţă, pentru astfel de lucruri nu s-ar limita numai la East Est pentru pradă.

— Nu ştim cât de răspândită e în realitate treaba asta. E posibil să fi aflat de cazurile din East End numai pentru că persoana care te-a contactat e administrator la un orfelinat care are de-a face în mod special cu zona East End.

— Adevărat. Barnaby coborî privirea spre Stokes. Aşadar, ce părere ai?

Privirea lui Stokes deveni dintr-odată distantă. Barnaby lăsă momentul de tăcere să se prelungească, având o înţelegere destul de bună despre ce îl frământa pe Stokes.

În cele din urmă, un zâmbet uşor de prădător îşi făcu loc pe buzele subţiri ale lui Stokes. Îşi concentră din nou toată atenţia asupra lui Barnaby şi zise:

— După cum ştii, în mod normal, nu am avea nicio şansă să primim permisiunea de a depune vreun efort real în acest sens… de a găsi patru copii ai nimănui. Cu toate astea, variantele posibile pe care le-am menţionat… niciuna nu-i cea bună. Fiecare în parte este o infracţiune demnă de atenţia noastră. Şi mă gândesc că la ce efect politic *au avut* succesele tale recente în prinderea ticăloşilor din înalta societate… şi din moment ce guvernanţii ne îndeamnă mereu să fim imparţiali în ceea ce facem… ei bine, poate că aş putea prezenta acest caz ca pe o ocazie de a demonstra că poliţia nu este interesată doar de infracţiunile împotriva nobilimii şi că este la fel de pregătită să ia măsuri pentru a-i proteja şi pe inocenţii din păturile de jos.

— Ai putea sublinia, de asemenea, că în prezent, infracţiunile în rândul nobilimii au ajuns la o limită inferioară sezonieră. Barnaby înclină uşor capul şi-i întâlni privirea lui Stokes. Aşadar, crezi că poţi obţine permisiunea pentru a

lucra la caz?

Stokes strânse din buze.

— Cred că o să fac în aşa fel încât să ies în întâmpinarea prejudecăţilor lor. Şi a politicii lor.

— Cum pot să ajut?

— Ai putea să-i arunci o vorbă tatălui tău, doar ca să ne asigurăm de susţinerea lui la nevoie. Dar în afară de asta… cred că o să mă descurc.

— Foarte bine, zise Barnaby şi se ridică. Aşadar, asta înseamnă că şi tu te vei alătura anchetei?

Stokes se uită la teancul de hârtii de pe biroul său.

— Oh, da. Cu siguranţă intru şi eu în joc.

Barnaby rânji şi se ridică.

Stokes se uită în sus la el.

— Cred că o să reuşesc să-l prind la o discuţie pe comisar mai târziu. O să-ţi dau de veste de îndată ce am aprobarea lui.

Stokes se ridică apoi şi-i întinse mâna.

Barnaby îi strânse mâna, după care îşi luă la revedere:

— Te las cu puterea de convingere, atunci, zise şi porni spre uşă.

— Încă ceva.

Vocea lui Stokes îl opri pe Barnaby chiar când ajunse în pragul uşii, aşa că se întoarse spre prietenul său.

Stokes deja îşi strângea hârtiile şi le dădea la o parte.

— Ai putea să îl întrebi pe administratorul orfelinatului dacă acei patru băieţi aveau ceva în comun. Orice trăsături comune… erau toţi scunzi, înalţi sau slabi. Din familii decente sau drojdia societăţii. Asta s-ar putea să ne ajute să ne facem o idee ce planuri are pentru ei oricine i-a răpit.

— Bună idee. O să întreb.

Barnaby îl mai salută o dată, după care plecă.

*

Spusese că va întreba, dar nu trebuia neapărat să întrebe în ziua aceea.

Nu trebuia neapărat să o caute pe Penelope Ashford chiar în acea după-amiază ca să vadă ce-şi mai amintea. Ea îi menţionase că în mod normal era la orfelinat numai dimineaţa. Şi chiar dacă o găsea – indiferent unde ar fi fost –, cu siguranţă nu avea dosarele după ea ca să le poată consulta.

Desigur, tot ce aflase despre ea îi sugera că îi va putea răspunde la toate întrebările fără să fie nevoie să se mai uite pe vreun dosar.

Barnaby se opri pe treptele clădirii în care lucra Stokes. Cu mâinile îndesate în buzunare şi cu gulerul paltonului ridicat ca să se apere de frig, aruncă o privire spre edificiile de vizavi în timp ce se gândea dacă să se ducă sau nu să o caute pe Penelope Ashford – chiar dacă numai pentru a-i oferi nişte răspunsuri.

După cum o cunoştea, dacă îi dădea de urmă, fără îndoială avea să presupună că o căutase ca să-i mai pună şi alte întrebări.

Acest gând îl linişti, aşa că zâmbi şi continuă în jos pe scări, după care îşi îndreptă paşii spre Mount Street.

Întrebă un măturător de stradă şi localiză uşor Calverton House, apoi ciocăni. După un moment, uşa se deschise şi un majordom impunător îi întâlni privirea, cu sprâncenele ridicate.

Barnaby îi zâmbi cu farmecul său obişnuit.

— Domnişoara Ashford este acasă?

— Regret să vă informez că domnişoara Ashford nu este acum acasă, domnule. Pot să-i transmit cine a căutat-o?

Zâmbetul îi dispăru imediat şi lăsă privirea în pământ, întrebându-se dacă să-i lase sau nu un mesaj. Însă, prezicând cum avea să reacţioneze Penelope…

— Domnul Adair, nu-i aşa?

Ridică uşor capul şi-i întâlni privirea majordomului, a cărui expresie rămase la fel de impasibilă.

— Da.

— Domnişoara Ashford a lăsat vorbă ca, dacă veniţi cumva în vizită, domnule, să vă informez că a fost nevoită

să o însoţească pe Lady Calverton la plimbarea ei de la amiază şi că estimează că vor fi în parc după ora patru şi jumătate.

Barnaby se abţinu să nu se strâmbe. În parc. După ora patru şi jumătate. O combinaţie de timp şi loc pe care el, în mod normal, o evita.

— Mulţumesc.

Se întoarse şi coborî scările conacului. Când ajunse pe trotuar, şovăi o clipă, după care porni spre vest.

Şi se îndreptă către Hyde Park.

Era noiembrie. Cerul era mohorât şi vântul destul de răcoros. Majoritatea hoardelor mondene strălucitoare care populau în mod obişnuit sălile de bal se retrăseseră deja în provincie. Numai cei asociaţi cu scaunele puterii mai rămâneau încă în Londra, din moment ce parlamentul nu intrase încă în vacanţă. Dar o va face în curând, iar atunci Londra va rămâne pustiită de înalta ei societate. Chiar şi acum, rândurile de trăsuri elegante aliniate pe Avenue ar trebui să se fi rărit considerabil.

Probabil numărul văduvelor şi al mamelor de familie prezente acolo era mult mai mic, şi cu atât mai puţine ar fi fost domnişoarele frumoase dornice de admirat şi curtat, care să-l vadă şi să se întrebe de ce era aşa de hotărât să vorbească cu Penelope Ashford.

Traversă Park Lane şi se îndreptă cu paşi mari spre porţile parcului, pe care le trecu în grabă, traversând gazonul spre locul unde se adunau de regulă trăsurile doamnelor din elita socială.

Estimările lui cu privire la persoanele prezente în parc se dovediră atât corecte, cât şi greşite. Din fericire, mamele bârfitoare şi fătucile timide care chicoteau erau într-adevăr absente, însă văduvele cu ochi curioşi şi amfitrioanele politice cu ochi ageri erau cât se putea de prezente. Şi datorită statutului important al tatălui său şi conexiunilor mamei lui, era şi el uşor de recunoscut şi atrăgea atenţia tuturor acestor doamne.

Trăsura familiei Calverton era parcată cam pe la mijlocul şirului de vehicule, ceea ce însemna că va trece pe

sub ochii a cel puţin jumătate din femeile adunate acolo în timp ce îi ocolea pe cei care se plimbau dintr-o parte în alta. Lady Calverton era implicată într-o conversaţie foarte serioasă cu alte două femei, iar lângă ea, Penelope părea plictisită.

Lady Calverton îl zări prima. Îi zâmbi, pe măsură ce se apropia de trăsură. Penelope se uită şi ea în direcţia lui, după care se îndreptă de spate şi vivacitatea caracteristică îi inundă trăsăturile, făcând-o să strălucească.

— Domnule Adair, zise Lady Calverton şi îi întinse mâna, amintindu-şi de el.

El îi luă mâna înmănuşată şi făcu o plecăciune deasupra degetelor ei.

— Bună ziua, Lady Calverton.

Lui Penelope îi străluceau ochii în spatele ramelor aurii ale ochelarilor. El îi întâlni privirea şi încuviinţă din cap, politicos.

— Domnişoară Ashford…

Ea zâmbi. Încrederea socială era ceva ce nu îi lipsea nici ei, nici Porţiei. Se întoarse spre mama ei şi spuse:

— Domnul Adair mă ajută să aflu câte ceva despre unii dintre copiii noştri. Se uită atunci la Barnaby şi i se adresă direct: îndrăznesc să presupun că mai ai şi alte întrebări, nu-i aşa, domnule?!

— Întocmai. Oh, da, şi el ştia să joace acest joc social. Aruncă o privire spre pajiştea din apropiere. Mă întrebam, domnişoară Ashford… dacă poate ai fi de acord să facem o plimbare în timp ce discutăm?

Penelope zâmbi aprobator.

— O idee excelentă! Se întoarse apoi spre mama sa şi îi spuse: Nu cred că stăm prea mult.

Barnaby deschise uşa trăsurii şi îi întinse mâna. Ea îşi aşeză mâna într-a lui şi coborî cu eleganţă. Îşi retrase apoi mâna, îşi netezi fustele şi păru un pic surprinsă în clipa în care el îşi oferi braţul.

Îl luă de braţ, aşezându-şi reticentă mâna pe mâneca lui. Lui însă i se păru că mişcarea ei fu aproape precaută.

Foarte interesant. Pentru că se îndoia sincer că

existau prea multe lucruri în înalta societate – sau chiar şi în afara ei – care să o facă să simtă nevoia să fie... prudentă. Cu toate astea, avu senzaţia că asta – şi poate şi o nevoie instinctivă de control – fu ceea ce o făcu să spună, imediat ce se îndepărtară de trăsură şi de ceilalţi oameni care se plimbau prin apropiere:

— Înţeleg că ai discutat cu prietenul dumitale, inspectorul Stokes. Ai aflat ceva?

— Altceva decât faptul că lui Stokes i-ar plăcea să se distreze investigând aceste dispariţii?

Şi privirea pe care i-o aruncă Penelope în clipa imediat următoare fu incredibil de mulţumitoare.

— L-ai convins să preia cazul?

Tentaţia era foarte mare, dar, în acelaşi timp, era conştient că existau şanse mari ca ea să îl cunoască personal pe Stokes la un moment dat.

— Nu atât l-am convins, cât l-am ajutat să găsească motive pentru care să ne ajute. El, personal, a fost foarte binevoitor, dar poliţia are priorităţile sale. În clipa de faţă, Stokes a considerat că poate construi un caz care să susţină o nevoie de acţiune care să îi surâdă comisarului-şef. Se uită la ea. Încă nu a primit permisiunea de a adăuga acest caz pe lista lui, dar părea destul de încrezător.

Penelope încuviinţă din cap şi se uită înainte. Ajutorul poliţiei era mult mai mult decât se aşteptase vreodată. În mod evident, să ia legătură cu Barnaby Adair fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face – chiar dacă simţurile şi instinctele ei nesăbuite încă nu învăţaseră cum să se calmeze în preajma lui.

— Ai spus că Stokes îţi este prieten. Îl cunoşti de mult timp?

— De câţiva ani.

— Şi cum v-aţi cunoscut? întrebă ea, ridicând privirea. Vreau să spun... fiul unui conte şi un poliţist... cu siguranţă trebuie să fi existat vreun eveniment semnificativ care să-l fi adus în preajma ta. Sau a fost printr-o anchetă pe care ai făcut-o?

El şovăi, de parcă ar fi încercat să-şi amintească.

— Un pic din amândouă, conchise el în cele din urmă. Am fost prezent la scena unei infracţiuni… o serie de furturi de la o petrecere de pe o moşie… şi el a fost trimis să investigheze. Întâmplarea făcea să fiu prieten apropiat cu domnul spre care se îndreptau toate bănuielile. Într-un fel sau altul, şi eu, şi Stokes eram puţin în afara elementului nostru. Dar am descoperit că am lucrat bine împreună şi cunoştinţele noastre cumulate – ale mele despre înalta societate şi ale lui Stokes despre infractori – s-au dovedit de succes în rezolvarea cazului.

— Simon şi Portia au fost foarte impresionaţi de Stokes. Au vorbit foarte frumos despre el după evenimentele de la Glossup Hall.

Zâmbetul lui Adair deveni aproape afectuos. Penelope simţea că era mulţumit şi mândru de prietenul său, încă de dinainte ca el să spună:

— Acela a fost primul caz important de crimă pe care l-a rezolvat singur Stokes în înalta societate. S-a descurcat foarte bine.

— Şi cum se face că nu l-ai însoţit în Devon? Sau nu lucraţi mereu împreună la cazuri care implică înalta societate?

— De obicei lucrăm împreună… e mai rapid şi mai eficient aşa. Dar când am primit raportul de la Glossup Hall, eram deja în mijlocul unui caz care implica mai mulţi membri importanţi ai nobilimii, aici în Londra. Comisarul şi guvernatorii au hotărât să-l trimită pe Stokes la Devon şi să mă lase pe mine aici să continui ancheta.

Penelope auzise despre scandalul care se stârnise şi, firește, avea întrebări pe care nu se sfii să i le pună. Iar acele întrebări se dovediră atât de inspirate şi de succint exprimate, încât se pomeni că îi răspundea cu uşurinţă, sedus de o minte ageră care vedea şi înţelegea. Până când se treziră în faţa uneia dintre porţile parcului. Barnaby clipi mirat şi se uită în jur. Merseseră – mai mult sau mai puţin – în linie dreaptă, îndepărtându-se de Avenue. Ea îi distrăsese atenţia cu interogatoriul ei, iar el nici măcar nu apucase să îi adreseze întrebările pentru care venise acolo.

Strânse din buze, se replie şi o ghidă uşor înapoi.

— Ar trebui să ne întoarcem la mama ta.

Penelope ridică din umeri.

— Nu se supără. Ştie că discutăm lucruri serioase.

„Dar niciuna dintre celelalte *grandes dames* nu ştie asta”, gândi el, dar nu rosti cuvintele cu voce tare şi grăbi ritmul.

— Ce probleme a ridicat Stokes? îl întrebă Penelope. Pentru că presupun că au fost câteva…

— Au fost, într-adevăr. A întrebat dacă există particularităţi sau caracteristici comune pe care le împărtăşesc toţi cei patru băieţi.

Se abţinu să-i dea vreun exemplu, nedorind să-i influenţeze răspunsul.

Ea se încruntă. Sprâncenele ei întunecate aproape că se adunaseră într-o linie dreaptă deasupra nasului. Îşi continuară plimbarea, dar într-un pas mult mai energic, cât timp ea se gândea. În cele din urmă, spuse:

— Toţi patru sunt destul de subţirei, dar altfel sănătoşi şi puternici… Vânoşi, dacă vrei. Şi cu toţii mi s-au părut sprinteni şi agili. Dar nu sunt toţi de aceeaşi înălţime. De fapt, chiar nu-mi vin în minte alte trăsături pe care să le aibă în comun. Nici măcar nu erau de aceeaşi vârstă.

Acum era rândul lui să se încrunte. Şi după câteva clipe o întrebă:

— Şi cât de înalt era cel mai înalt?

Penelope ridică mâna până la nivelul urechii ei.

— Dick era cam aşa de înalt. Dar Ben… al doilea băiat care a dispărut… era cam cu un cap mai scund decât el.

— Dar aspectul lor fizic general… erau băieţi frumoşi… sau…?

Ea clătină din cap cu fermitate.

— Simpli şi cu nimic ieşiţi din comun. Chiar şi dacă îi îmbrăcai bine, tot nu ţi-ar fi atras atenţia.

— Şi aveau părul blond sau şaten?

— Şi, şi… adică de nuanţe diferite.

— Ai spus că erau sprinteni şi agili… Te refereai agili, adică iuţi în mişcări sau ageri la minte?

Ea ridică din sprâncene.

— Păi, şi una, şi alta, de fapt. Eram nerăbdătoare să încep lecţiile cu ei… erau inteligenţi. Toţi.

— Dar trecutul lor? Adică toţi erau din familii sărace, da… dar aceştia patru proveneau din familii stabile? Cu şanse mai mari să fie cuminţi şi ascultători? Poate mai uşor de instruit? Mai docili decât alţii?

Ea ţuguie buzele, cugetând asupra întrebării lui, dar clătină din cap, destul de repede.

— Familiile lor nu aveau ceva special sau ieşit din comun… chiar dacă în toate cele patru cazuri au întâmpinat destul de multe greutăţi… chiar şi pentru East End. Tocmai de aceea copiii trebuiau să vină la noi. Tot ce aş putea spune e că nu a existat nimic care să sugereze existenţa vreunui soi de asocieri infracţionale la niciuna dintre cele patru familii.

El încuviinţă din cap, cu privirea aţintită înainte… spre locul unde mama ei aştepta în trăsură, holbându-se destul de insistent în direcţia lor.

Penelope nu observă. Era mult prea preocupată să-i studieze chipul.

— Şi ce anume îţi spune asta… Detaliile despre aspectul lor fizic? Cum ne ajută?

Barnaby îşi lăsă privirea să plutească spre şirurile de trăsuri şi înjură în gând. Oare cât timp lipsiseră? Nu ar fi trebuit să-i permită să-i distragă atenţia cu întrebările ei. Mai multe văduve îi studiau cu interes – unele dintre ele chiar făcând uz de lornietele lor.

— Nu ştiu. „Pot însă să ghicesc”, gândi. O să-i transmit răspunsurile tale lui Stokes ca să vedem ce părere are. El cunoaşte lumea aceea mai bine decât mine.

— Da, te rog! Penelope se opri în dreptul uşii trăsurii sale şi îl ţintui cu privirea. O să-mi spui şi mie ce părere are, da?

— Desigur.

Ea miji ochii, ignorând cu desăvârşire toate privirile curioase îndreptate cu aviditate asupra lor.

— Cât mai curând cu putinţă?

El strânse din buze.

Fără să-i pese de buna-cuviinţă, Penelope îl strânse mai tare de braţ, aparent complet pregătită să se agaţe de el, dacă îndrăznea să încerce să plece fără să-i promită…

Cu ochii-i albaştri tăioşi precum oţelul, Barnaby încuviinţă scurt:

— Cum doreşti.

Ea zâmbi şi îi dădu drumul.

— Mulţumesc. Pe curând.

El îi susţinu încă o clipă privirea, după care încuviinţă din cap.

— Desigur. Pe curând.

În glasul lui răsuna un avertisment primejdios, dar lui Penelope nu-i păsa. Câştigase ceea ce-şi dorise.

Barnaby o ajută să urce în trăsură, îşi luă la revedere de la mama ei, după care mai încuviinţă o dată scurt din cap şi se îndepărtă cu paşi mari. Penelope observă imediat direcţia în care se îndrepta… spre Scotland Yard, unde se afla sediul central al poliţiei lui Peel. Se lăsă pe spate pe banchetă şi zâmbi mulţumită. În ciuda faptului că îi tulbura toate simţurile, făcuse faţă cu brio întrevederii.

Capitolul 4

Stokes stătea în picioare în spatele biroului său, punând lucrurile în ordine înainte de a pleca, atunci când intră Barnaby. Stokes ridică privirea şi observă imediat expresia de pe chipul prietenului său.

— Ce e?

„Penelope Ashford o să fie o problemă”. Barnaby inspiră adânc, ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Am întrebat-o pe domnişoara Ashford despre cei patru băieţi.

Stokes se încruntă.

— Pe domnişoara Ashford?

— Penelope Ashford, sora Porţiei, administratorul orfelinatului. A zis că toţi cei patru băieţi erau slăbuţi, vânjoşi, sprinteni şi ageri… atât la minte, cât şi în mişcări. Îi considera mai isteţi decât majoritatea. În afară de asta, vârstele lor variază între şapte şi zece ani, sunt de înălţimi diferite, au un aspect fizic obişnuit, chiar banal şi aparent nicio altă particularitate comună.

— Înţeleg. Stokes miji ochii şi se aşează la loc. Aşteptă ca Barnaby să intre în birou şi să ia loc pe unul din scaunele destinate invitaţilor, după care zise: Se pare că putem tăia de pe lista noastră orice variantă a traficului de carne vie.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Şi cel puţin unul dintre ei este prea înalt pentru a fi coşar, aşa că putem tăia şi asta de pe listă.

— Acum o oră am dat peste Rowland de la poliţia navală… Era aici pentru o întâlnire. L-am întrebat dacă ştie să existe vreo lipsă de muşi. Aparent, e chiar varianta opusă… aşa că nu avem niciun motiv să credem că aceşti băieţi sunt vânduţi pentru muncă pe mare.

Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes.

— Păi, şi atunci unde ne lasă treaba asta?

Stokes cugetă câteva clipe, după care ridică din sprâncene.

— Copii hoţi. Deocamdată asta pare cea mai probabilă întrebuinţare a lor… fiind slabi, vânoşi, sprinteni şi agili. Iar faptul că aspectul lor fizic nu e cu nimic ieşit din comun este un bonus… Că altfel nu ar avea de ce să caute băieţei prea frumoşi sau deosebiţi în vreun fel. Şi în partea aia a oraşului… Stokes continuă după un moment de tăcere: De-a lungul anilor au tot existat anumite poveşti… aparent adevărate, judecând după toate informaţiile… poveşti despre… din lipsa unei descrieri mai bune, să-i spunem o „şcoală de hoţi”, care operează undeva în adâncurile East Endului. E o zonă aglomerată şi suprapopulată. În anumite locuri este un labirint de bordeie şi depozite, în care nici măcar poliţiştii locali nu prea vor să

se aventureze. Se spune că şcolile astea apar şi dispar. Niciuna dintre ele nu face prea mulţi purici, dar de cele mai multe ori sunt aceiaşi oameni în spatele lor.

— Şi se mută înainte ca poliţia să le poată închide.

Stokes încuviinţă din cap.

— Şi, de obicei, este imposibil de demonstrat că ei, proprietarii, sunt într-adevăr implicaţi în oricare dintre infracţiunile delicate de care sunt bănuiţi. Nu există suficiente probe care să fie duse magistraţilor pentru a dovedi ceva, şi apoi… ridică din umeri, neputincios şi frustrat… Ei bine, în general, aceste infracţiuni ajung să fie ignorate.

Barnaby se încruntă.

— Păi, şi ce anume se predă la şcolile astea? Ce au nevoie să înveţe copiii hoţi?

— La început credeam că sunt folosiţi ca să stea la pândă. Şi probabil chiar fac asta atunci când spărgătorul principal operează în cartiere mai puţin bogate. Dar adevărata utilitate a acestor copii hoţi constă tocmai în a prăda casele mai bogate… mai ales ale celor din înalta societate. Pătrunderea în casele din Mayfair nu-i tocmai o bagatelă… majoritatea au gratii la ferestrele de la parter sau geamurile cu pricina sunt prea mici, cel puţin pentru un bărbat adult. Băieţii aceştia însă reuşesc să pătrundă mult mai uşor. Ei sunt cei care se duc şi fură efectiv obiectele şi apoi le dau mai departe spărgătorilor care aşteaptă afară. Prin urmare, băieţii au nevoie să fie instruiţi cum să se furişeze în linişte prin întuneric, cum să calce pe lemn lustruit şi pe pardoseli din gresie sau pe covoare şi printre mobile. Li se explică planul caselor nobililor, unde să se ducă, ce locuri să evite… unde să se ascundă în caz că trezesc pe cineva. Sunt învăţaţi cum să diferenţieze obiectele de calitate superioară de cele de calitate inferioară, cum să scoată tablourile din rame, cum să spargă încuietori… şi unii dintre ei sunt învăţaţi chiar şi cum să deschidă seifuri.

Barnaby strâmbă din nas.

— Şi dacă ceva merge prost…?!

— Întocmai. Băiatul ajunge să fie prins, şi nu hoţul.

Barnaby rămase câteva clipe privind pe fereastra din spatele lui Stokes.

— Aşadar, avem o situaţie care sugerează că undeva în East End operează o şcoală de hoţi, care instruieşti băieţi, cel mai probabil pentru a da spargeri la casele nobilimii… Se opri din vorbit şi îi întâlni privirea lui Stokes. Desigur! Se pregătesc să comită spargeri în decursul sezonului festiv, când majoritatea nobililor sunt plecaţi de la reşedinţele lor.

Stokes se încruntă.

— Majoritatea doamnelor îşi iau cu ele bijuteriile atunci când se retrag în provincie…

— Într-adevăr. Entuziasmul în creştere al lui Barnaby rămânea la fel de înflăcărat. Doar că grupul acesta… indiferent cine-ar fi… nu urmăreşte să fure bijuteriile. Când vine vorba de plecări, nobilii iau cu ei doar haine, bijuterii şi servitori… îşi lasă acasă obiectele decorative, dintre care majoritatea sunt comori. Toate acestea rămân acasă, de obicei cu un personal redus care să se îngrijească de ele. Iar în unele conace nu rămâne decât un singur om care să aibă grijă de toate.

Entuziasmul lui Barnaby îl molipsise şi pe Stokes. Lăsă privirea să-i călătorească în gol în timp ce cugeta, după care reveni, fixându-l pe Barnaby.

— Ne cam grăbim un pic cu ipotezele, dar hai să presupun că avem dreptate. Şi atunci de ce patru? De ce în doar câteva săptămâni să răpească patru băieţi pentru instruire?

Barnaby râânji.

— Pentru că acest anume grup de infractori pune la cale o succesiune de jafuri… sau are mai mult de un spărgător care intenţionează să acţioneze în decursul următoarelor luni.

— Cât nobilii sunt plecaţi din Londra. Expresia de pe chipul lui se înăspri şi zise: S-ar putea să merite. Mda, se prea poate ca pentru ei să merite tot efortul pe care l-au depus deja în identificarea a patru băieţi cu potenţial…

unde mai pui că s-ar putea să mai existe şi alţii… şi apoi să le orchestreze răpirile.

Interveni o clipă scurtă de tăcere, în care fiecare din cei doi bărbaţi cugetă asupra acestui fapt, apoi Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes.

— S-ar putea ca operaţiunea asta să fie de anvergură mult mai mare decât pare în clipa de faţă.

Stokes încuviinţă din cap.

— Am discutat cu comisarul-şef mai devreme. Mi-a dat permisiunea să încep o anchetă adecvată – cu accent pe adecvată. Un zâmbet întunecat îi arcui buzele lui Stokes. O să mai vorbesc odată cu el mâine, ca să-l informez despre ipotezele noastre. Cred că pot garanta că o să avem mână liberă până la urmă.

Barnaby zâmbi cinic.

— Bun. Şi atunci care e următorul nostru pas? Să găsim şcoala asta?

— Cel mai probabil este în East End, undeva nu foarte departe de unde au locuit băieţii cu pricina. Ai spus că e puţin probabil ca aceşti copii să fi fost identificaţi ca potenţiali elevi de către cineva din personalul de la orfelinat. Dacă e adevărat, atunci cea mai probabilă explicaţie pentru cum a aflat „directorul” şcolii noastre despre cei patru şi mai mult, pentru cum a ştiut când şi unde să trimită un om ca să-i ia, este că directorul şcolii noastre şi echipa lui sunt şi ei localnici.

— Vecinii erau siguri că omul care a venit să-i ia era de loc din East End şi că era doar un comisionar… cineva instruit ce să spună şi cum să-i convingă să-i predea pe orfani în grija lui.

— Exact. Infractorii ăştia ştiu foarte bine cum merg lucrurile pentru că sunt şi ei din partea locului.

Barnaby se strâmbă.

— Habar nu am cum am putea să începem să căutăm o şcoală de hoţi în East End. Sau oriunde altundeva, de fapt.

— La drept vorbind, nu-i uşor să cauţi nimic în East End. Şi nici eu nu sunt mai familiarizat cu zona decât tine.

— Să contactăm poliţiştii locali? sugeră Barnaby.

— O să iau legătura cu ei, dar nu mă aştept să primim vreun ajutor direct din partea lor. Poliţia locală e abia la început şi, după cum e de aşteptat, încă nu e tocmai bine organizată. Trecu un minut, în care Stokes bătu cu degetul pe birou, după care păru să ia o decizie. Se împinse mai în spate cu scaunul. Lasă asta în seama mea. Cunosc nişte oameni care ştiu bine East Endul. Dacă le pot stârni interesul pentru caz, s-ar putea să fie de acord să ne ajute. Se ridică în picioare.

Barnaby se ridică şi el şi se întoarse spre uşă. Stokes ieşi din spatele biroului, îşi luă paltonul din cuier şi îl urmă.

Barnaby se opri pe coridor, la fel şi Stokes.

— O să-mi storc creierii să văd dacă îmi vine în minte vreo altă modalitate de a avansa cu cazul.

Stokes încuviinţă din cap.

— Mâine o să mă întâlnesc cu comisarul-şef şi o să-i spun ultimele noutăţi. Şi o să mă întâlnesc şi cu oamenii mei de contact. O să-ţi dau de veste dacă sunt dispuşi să ne ajute.

Se despărţiră. Barnaby ieşi afară în amurgul care se instala. Şi se opri din nou pe treptele clădirii pentru a evalua situaţia.

Stokes avea ceva de făcut – avea o pistă de urmat. El, pe de altă parte…

Dorinţa de a acţiona – şi nu doar de a sta degeaba, aşteptând veşti de la Stokes – îl zgândărea ca un spiriduş. Îi şoptea la ureche.

Dacă vorbea din nou cu Penelope Ashford – acum că avea o mică idee despre direcţia în care se îndrepta ancheta lor –, era posibil să mai poată obţine şi alte informaţii utile de la ea. Nu avea nicio îndoială că mintea ei ageră mai deţinea şi alte informaţii potenţial pertinente. Şi îi promisese mai mult sau mai puţin că îi va da de ştire despre ce avea de gând să facă Stokes.

Era o femeie insistentă.

O femeie dificilă… cu buze pline, coapte.

Cu buze tulburător de ispititoare.

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi continuă în jos pe scări. Singura problemă era că, dacă voia să discute cu Penelope Ashford în seara aceasta, trebuia să se întâlnească cu ea undeva în societate.

*

Se instalase seara şi, odată cu ea, Penelope fusese obligată să îmbrace ceea ce considera ca fiind o deghizare. Trebuia să se transforme din ea însăşi în domnişoara Penelope Ashford, sora mai mică a vicontelui de Calverton, mezina Minervei, văduva Lady Calverton, şi singura femeie rămasă încă nemăritată din clan.

Ultima etichetă o agasa şi nu pentru că ar fi dorit să-şi schimbe statutul marital, ci pentru că era ceva ce o diferenţia cumva de restul. Ceea ce o aşeza pe un fel de piedestal, pe care îl privea cu cinism, mai degrabă ca pe o scenă de licitaţie. Şi deşi nu avusese niciodată nicio problemă în a descuraja presupunerile pe care le făceau inevitabil mult prea mulţi tineri celibatari, o cam irita faptul că era nevoită să procedeze mereu la fel. I se părea enervant că trebuia să-şi curme şirul gândurilor obişnuite şi să găsească răbdarea necesară şi cuvintele politicoase pentru a-i face să-şi vadă de treabă pe tinerii inoportuni.

Mai cu seamă că, deşi se afla fizic într-o sală de bal, în general, era cu mintea în altă parte. La Termopile, de exemplu. Pe ea, grecii antici o atrăgeau mult mai mult decât oricare dintre flăcăii care se dădeau peste cap să-i atragă atenţia.

În seara aceasta se afla în salonul principal de la conacul lui Lady Hemmingford. Îmbrăcată elegant într-o rochie verde de satin, de o nuanţă atât de închisă, încât părea aproape neagră – întrucât familia sa îi interzisese să mai poarte negru, culoarea pe care o alegea de obicei Penelope stătea lângă perete, în timp ce sub ochii ei se derula o serată politică în toată regula.

În ciuda plictiselii – care, la drept vorbind, era mai degrabă o aversiune faţă de acest gen de evenimente

sociale –, nu se putea retrage. Participarea ei constantă la orice activităţi alegea văduva să onoreze cu prezenţa era parte din înţelegerea pe care o făcuse cu Luc şi cu mama ei în schimbul rămânerii lui Lady Calverton în oraş, când tot restul familiei se retrăsese în provincie, permiţându-i astfel să îşi continue munca la orfelinat.

Luc şi mama ei refuzaseră vehement să îi îngăduie să rămână singură în Londra, sau cu Helen, verişoara sa văduvă, ca însoţitoare. Din păcate, nimeni nu o putea vedea pe Helen, bună şi blajină, ca fiind în stare să o ţină în frâu, nici chiar Penelope. Şi în ciuda poziţiei deloc folositoare pe care o adoptase fratele ei în chestiunea aceea, nu putea să nu admită că înţelegea prea bine de ce alesese să acţioneze astfel.

Şi mai ştia şi că o parte nerostită a acelei înţelegeri era că ea trebuia să fie de acord să se lase etalată prin faţa membrilor înaltei societăţi încă prezenţi în capitală, păstrând astfel în viaţă şansele de a găsi o partidă potrivită pentru căsătorie.

În interiorul familiei făcea tot ce-i stătea în putere pentru a respinge deschis astfel de idei enervante, căci nu vedea niciun beneficiu într-o căsătorie – nu în cazul ei. Iar atunci când ieşea în societate, chiar dacă nu în mod deschis, avea grijă să îi descurajeze subtil şi neobosit pe tinerii domni care îşi închipuiau că o puteau face să se răzgândească.

Şi era întotdeauna şocată atunci când vreun tânăr vlăstar din rândul nobilimii se dovedea prea prost pentru a pricepe mesajul ei. „Port ochelari, idiotule!” era mereu primul gând care-i venea în minte în astfel de ocazii. Ce tânără domnişoară dornică de a pune mâna pe o partidă bună ar fi venit la un eveniment social cu ochelari cu rame aurii pe nas?

Adevărul era că putea vedea destul de bine încât să se poată descurca şi fără ochelari. Dar astfel lumea din jur era un pic înceţoşată. Se putea descurca într-o zonă restrânsă, cum era o cameră sau chiar o sală de bal… doar că nu mai putea distinge clar expresiile de pe chipurile

oamenilor. Încă din adolescenţă, Penelope hotărâse că să ştie ce se întâmpla în jurul ei – în cel mai mic detaliu – era mult mai important decât să afişeze o înfăţişare potrivită. Poate că alte domnişoare erau mai mult decât dispuse să clipească miop şi să bâjbâie în stânga şi-n dreapta într-o încercare de a-şi nega deficienţa de vedere… Dar nu şi ea.

Ea alegea să fie exact aşa cum era, şi societatea n-avea decât să se descurce cu asta.

Cu bărbia ridicată trufaş şi cu privirea aţintită spre cornişa din celălalt colţ al încăperii, continua să stea în salonul principal al familiei Hemmingford, încercând să-şi dea seama dacă printre oaspeţii de curând sosiţi exista cineva cu care ea – sau orfelinatul – ar putea avea vreun beneficiu în urma conversaţiei.

Era vag conştientă că din salonul alăturat începea să se audă muzică, dar ignoră cu stoicism orice interes pe care i-l semnalau simţurile. Dacă dansa, nu făcea altceva decât să-i încurajeze inevitabil pe domni să-şi imagineze că ar fi fost interesată să îi cunoască mai bine.

Era o situaţie tristă, fiindcă îi plăcea să danseze, dar învăţase să nu se lase tentată de muzică.

Dintr-odată, fără niciun avertisment, toate simţurile ei se… încordară. Clipi şocată. Senzaţia aceea stranie i se revărsă prin tot corpul, ca şi când cineva tocmai i-ar fi mângâiat toate terminaţiile nervoase de sub piele. Cu căldură. Era pe punctul de a se întoarce pentru a identifica sursa acelei senzaţii stranii, când o voce masculină adâncă şi rezonantă murmură:

— Bună seara, domnişoară Ashford.

Bucle blonde. Şi ochi foarte, foarte albaştri. Absolut splendid în ţinuta alb-negru de seară, Barnaby Adair îşi făcu apariţia lângă ea.

Se întoarse cu faţa spre el, zâmbi încântată şi îi întinse mâna, fără să gândească.

Barnaby îi cuprinse degetele delicate în mâna lui fermă şi incredibil de masculină şi făcu o plecăciune, profitând de acel moment de respiro ca să-şi recapete stăpânirea de sine şi comportamentul afabil – lucruri pe

care Penelope reuşise cumva să le zguduie cu un singur zâmbet fabulos.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era cu ea şi cu zâmbetul acela al ei? Poate pentru că nu zâmbea la fel de deschis ca alte tinere doamne. Chiar dacă buzele ei se arcuiau şi făcea ceea ce se cuvenea, acele gesturi erau doar nişte rude îndepărtate ale zâmbetului ei adevărat – cu care tocmai îl binecuvântase pe el. Acest zâmbet de acum era mult mai… mult mai strălucitor, mai intens şi mai sincer decât toate pe care le văzuse. Neîngrădit şi sincer… Şi trezea în el un impuls de a o avertiza să nu-l arate şi altor oameni – pentru că trezea în el o dorinţă putem: a şi pizmaşă de a se asigura că păstra acele zâmbete absolut radioase numai şi numai pentru el.

Absolut ridicol. Ce naiba îi făcea femeia asta?

Barnaby se îndreptă de spate şi o găsi încă strălucind spre el, chiar dacă zâmbetul în sine îi dispăruse de pe buze.

— Mă bucur foarte mult să te văd. Să înţeleg că ai veşti pentru mine?

El clipi din nou. Era ceva pe chipul ei… în expresia pe care o afişa. Ceva care îl emoţiona şi îl tulbura. Care îl zdruncina într-un fel foarte straniu.

— Dacă îţi aminteşti bine, zise el cu o voce care se voia arogantă şi seacă, ai insistat să te informez cât de repede cu putinţă ce crede Stokes cu privire la cazul nostru.

Rămase la fel de voioasă.

— Ei bine, da, desigur, dar nu aş fi sperat niciodată că ai fi dispus să înfrunţi asta, zise ea, făcând un semn din mână spre adunarea elegantă din salon, pentru a-mi onora rugămintea.

Cu toate astea, se dovedise încă o dată suficient de prevăzătoare cât să-l instruiască pe majordomul ei să îi spună unde se afla. Barnaby şovăi o clipă, după care aruncă o privire spre grupurile care conversau în apropiere.

— Să înţeleg că ai prefera să discuţi despre ancheta noastră decât despre ultima piesă de la Theatre Royal.

De data asta zâmbetul ei fu deopotrivă încrezut şi încrezător.

— Indubitabil. Aruncă şi ea o privire scurtă în jur. Dar cred că ar trebui să ne retragem într-un loc mai liniştit dacă vrem să discutăm despre infracţiuni şi răpiri. Se folosi apoi de evantai pentru a-i face semn spre colţul de lângă intrarea cu arcadă a salonului. Zona aceea e mai puţin circulată. Se uită apoi spre el. Mergem?

El îi oferi braţul şi ea îl acceptă politicoasă. Şi numai pentru că o studia îndeaproape reuşi să observe că se înfiorase. El era cauza. Ştiuse asta de când o văzuse prima dată, din prima clipă în care păşise în salonul lui şi dăduse cu ochii de el, nu într-o aglomeraţie de oameni. Ci singură.

O conduse apoi prin salon, oprindu-se din obligaţie ici-colo pentru a face schimb de amabilităţi cu alţi cunoscuţi. Doar că, în acelaşi timp, asta îi oferi şi răgazul de a cugeta asupra efectului straniu pe care îl avea asupra lui. Pe de altă parte, era ceva de înţeles… reacţia lui faţă de ea era ca o consecinţă directă a reacţiei pe care o avea ea faţă el. Iar când îi zâmbea atât de strălucitor, aproape punându-şi sufletul pe tavă, nu era pentru că îi răspundea domnului chipeş şi elegant care era la suprafaţă – o strălucire dincolo de care majoritatea tinerelor doamne nici nu vedeau ce se ascundea –, ci pentru că Penelope vedea şi îi răspundea, de fapt, bărbatului din spatele acelei înfăţişări, anchetatorului cu care interacţiona – cel puţin în mintea ei.

Penelope îi zâmbea laturii lui de anchetator. Laturii lui inteligente. Şi tocmai asta îl făcuse să se simtă atât de emoţionat. Era revigorant ca o femeie să treacă peste calităţile sale fizice – considerându-le neimportante – şi să-l aprecieze pentru mintea şi pentru realizările sale. Poate că Penelope purta ochelari, dar cu siguranţă vederea ei era mult mai bună decât a semenilor ei.

Ajunseră în cele din urmă în colţişorul acela mai retras. Acolo erau întrucâtva izolaţi de grupul principal de invitaţi şi separaţi de fluxul intens al celor care intrau şi ieşeau din salon. Puteau discuta liber şi deschis, chiar dacă erau în văzul tuturor.

— Perfect. Penelope îşi retrase mâna de pe mâneca lui şi se întoarse spre el. Aşadar, spune-mi… ce a dedus

inspectorul Stokes?

Barnaby se abţinu să o informeze că Stokes nu fusese singurul care dedusese lucruri.

— După ce a cugetat asupra tuturor activităţilor posibile în care ar putea fi angrenaţi băieţi de aceste vârste, se pare că, de departe, cea mai plauzibilă variantă în acest caz este jaful.

Ea se încruntă.

— Păi, ce ar vrea hoţii de la nişte băietei?

El îi explică pe scurt, şi ea icni de uimire.

Cu ochii strălucindu-i în spatele lentilelor ochelarilor, afirmă apoi foarte categoric:

— Trebuie să-i salvăm pe copiii noştri fără nicio întârziere!

Sesizând clar hotărârea din voce, Barnaby îşi păstră pe chip o expresie impasibilă şi îi răspunse:

— Într-adevăr. În timp ce Stokes intră în legătură cu oamenii lui de contact pentru a căuta şcoala, mai există o variantă pe care cred că ar trebui să o luăm în calcul.

Ea îi întâlni privirea.

— Care anume?

— Mai sunt şi alţi copii cu trăsături asemănătoare care e posibil să rămână orfani în curând?

Rămase blocată preţ de câteva clipe, holbându-se la el cu ochii ei întunecaţi. Se aşteptase să îl întrebe de ce îi pusese o astfel de întrebare… în schimb, în clipa următoare, ea îşi dădu seama ce intenţiona el şi era mai mult decât dispusă să îl urmeze.

— Aşadar, sunt? insistă el.

— Nu ştiu. În clipa asta nu-mi vine în minte niciunul. Eu merg să fac toate vizitele la domiciliu, dar uneori poate să treacă şi un an între momentul în care un copil ajunge în evidenţa noastră şi cel în care tutorele său moare.

— Prin urmare, există un fel de listă a potenţialilor orfani?

— Nu o listă efectivă, din păcate, mai degrabă un teanc de dosare.

— Dar în dosarele astea se află şi o adresă şi o

descriere sumară a băiatului în cauză?

— O adresă, da. Cât despre descriere… noi notăm doar chestiuni de bază, cum ar fi vârsta, culoarea parului şi a ochilor… Nu avem nici pe departe suficiente informaţii pentru demersul nostru. Totuşi, eu îmi aduc adesea aminte de copii… mai ales de cei pe care i-am văzut recent.

El inspiră adânc.

— Şi crezi că…?

— Domnişoară Ashford!

Se răsuciră amândoi ca arşi şi văzură un tânăr făcând o plecăciune extravagantă în faţa lor.

Tânărul se îndreptă apoi de spate şi-i aruncă lui Penelope un zâmbet strălucitor.

— Eu sunt domnul Cavendish, domnişoară Ashford. Mama dumitale şi mama mea sunt foarte bune prietene. Mă întrebam dacă ai dori să dansezi? Dacă nu mă înşel, orchestra se pregăteşte de un cotilion.

Penelope se încruntă.

— Mulţumesc, dar nu. Păru să înţeleagă şi ea tonul tăios care i se infiltrase în voce, pentru că se grăbi imediat să adauge: Nu prea îmi place să dansez cotilion.

Domnul Cavendish clipi uimit.

— A… înţeleg.

Era mai mult decât evident că tânărul nu era obişnuit să fie refuzat.

Şi chiar dacă expresia descurajatoare de pe chipul lui Penelope nu persistă, tânărul îşi schimbă poziţia, pregătindu-se parcă să se alăture grupului lor de discuţie.

Ea întinse imediat mâna şi-l prinse de braţ, răsucindu-l aproape cu forţa.

— Uite! Cea de-acolo este domnişoara Ayers, zise, făcându-i semn spre cealaltă parte a încăperii. Sunt sigură că ei i-ar plăcea la nebunie să danseze un cotilion. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Cu siguranţă, este îmbrăcată pentru un astfel de dans.

Barnaby îşi muşcă buza. Cavendish, însă, doar înclină capul docil.

— Da… Păi… scuzaţi-mă, vă rog.

Se uită apoi plin de speranţă spre Penelope, care încuviinţă din cap, energic şi încurajator.

— Desigur, desigur, zise ea, dându-i drumul la braţ.

Cavendish încuviinţă scurt din cap spre Barnaby în semn de salut, după care se retrase.

— Bun, zise Penelope, întorcându-se înapoi spre Barnaby. Unde rămăseseşi?

Barnaby se chinui să-şi adune din nou gândurile.

— Mă întrebam dacă…

— Oh! Draga mea domnişoară Ashford! Ce bucurie să te văd participând la acest eveniment!

Barnaby privi cu deosebit interes cum Penelope se încorda şi apoi se răsuci încet, cu o expresie din ce în ce mai aspră pe chip, ca să dea cu ochii de intrus.

Tristam Hellicar era un crai notoriu. Şi, pe deasupra, mai era şi incredibil de chipeş. Făcu o plecăciune elegantă în faţa ei, se îndreptă, încuviinţă din cap spre Barnaby şi apoi îşi întoarse zâmbetul devastator de fermecător din nou spre Penelope.

Penelope, care era complet neimpresionată.

— Tristam, eu şi domnul Adair tocmai…

— Indiferent ce *tocmai* făceaţi, dragă fată, acum sunt eu aici. Şi cu siguranţă nu m-ai arunca în gura lupilor, nu? zise el, indicând relaxat spre marea de invitaţi din jur.

În spatele lentilelor, Penelope miji ochii ei căprui până deveniră nişte fante.

— Într-o clipită!

— Oh, dar gândeşte-te, te rog, dulcea mea Penelope, că faptul că sunt prezent aici cu tine îi face pe toţi ceilalţi tineri nobili să păstreze distanţa… şi asta te scuteşte de nevoia de a-i dispreţui diplomat. Abia a sosit şi Rigby şi ştii bine cât de epuizant de devotat poate să fie el. Iar Adair nu oferă niciun soi de protecţie reală… este mult prea politicos.

Barnaby prinse privirea strălucitoare pe care i-o aruncă Hellicar, extrem de conştient de faptul că îl evalua pe el şi posibila lui legătură cu Penelope. Exista un avertisment tacit în privirea aceea, dar Hellicar nu era sigur

dacă îi era un rival pentru afecţiunea lui Penelope şi fără alte dovezi, nu putea merge prea departe.

I-ar fi putut da cu foarte mare uşurinţă lui Hellicar un semn, dar adevărul era că îi făcea prea mare plăcere discuţia aceea şi era mult prea grăitoare ca să o oprească aşa din scurt. Lăsând la o parte orice altceva, era absolut sigur că Penelope nu avea nici cea mai mică idee că Hellicar – dincolo de reputaţia sa – o curta la modul cel mai serios.

Şi la fel de fascinant i se părea şi faptul că Hellicar – deşi avea înţelepciunea necesară pentru a recunoaşte faptul că ea nu era o femeie obişnuită, ca toate celelalte din societate şi implicit nu avea să răspundă metodelor lui obişnuite de curtare – nu avea nici cea mai mică idee cum să o farmece.

Şi dacă erau adevărate fie şi numai o jumătate din toate poveştile care se auzeau despre Hellicar, acesta era un maestru când venea vorba să farmece doamnele din înalta societate.

Cu toate astea, eşuase lamentabil cu Penelope.

Hellicar continuă cu glumele sale, aparent fără a-şi da seama că ea era din ce în ce mai încordată. Şi, după cum era de aşteptat, în cele din urmă, Penelope îi tăie avântul, fără nicio jenă.

— Pleacă, Tristam, zise ea cu glas linear şi rece. Era absolut evident că îi căzuse complet în dizgraţie. Sau o să-i spun lordului Rotherdale ce am văzut în salonul lui Lady Mendicot!

Hellicar clipi uimit, după care se albi la faţă.

— Ce ai văzut în… Nu… n-ai îndrăzni!

— Crede-mă… am văzut şi, da, aş îndrăzni. Şi aş savura fiecare clipă în care te-aş da în vileag.

Hellicar strânse din buze, miji ochii şi îi studie chipul câteva momente – dar şi expresia categorică –, după care decise că nu juca la cacealma. Îşi acceptă înfrângerea, făcu o plecăciune, mai puţin fluidă şi extravagantă decât mai devreme, şi zise:

— Foarte bine, frumoasă Penelope. Mă voi retrage.

Pentru moment. Aruncă o ocheadă spre Barnaby, după care îşi întoarse privirea spre Penelope. Cu toate astea, dacă dorinţa ta este într-adevăr să duci o existentă solitară de fată bătrână, să ştii că discutând aici cu atâta însufleţire cu Adair nu e o modalitate prea inteligentă de a-i convinge pe toţi căţeluşii dornici care se ţin după tine că nu te interesează o plimbare la altar. Acolo unde merge un om, s-ar putea să se aventureze şi alţii. Se răsuci apoi spre Barnaby şi zise ferm: Consideră-te prevenit, Adair... E o femeie foarte periculoasă.

Hellicar îl salută scurt şi plecă.

Penelope se încruntă. Era din ce în ce mai furioasă.

— Prostii!

Barnaby se gândi dacă să-şi reprime un zâmbet. Era într-adevăr foarte periculoasă... periculos de imprevizibilă. Nu avusese nevoie de avertismentul lui Hellicar, desigur... Şi totuşi, pentru el ameninţarea pe care o reprezenta ea îşi avea cumva izvorul în propria fascinaţie. Nu mai întâlnise niciodată o doamnă din aristocraţie, care, intenţionat şi de bunăvoie, să calce dincolo de regulile cuviincioase ale societăţii oricând avea chef şi să ştie că putea scăpa basma curată.

Şi astfel acum, pentru prima dată după mai mult timp decât îşi putea aminti, chiar se simţea bine la un eveniment social. Pentru că cineva îl amuza şi îl distra într-un fel cu totul nou şi neaşteptat.

— Măcar a plecat, zise Penelope şi se întoarse din nou spre el. Deci, zise ea încruntându-se, unde rămăseserăm?

— Tocmai mă pregăteam să te întreb...

— Domnişoară Ashford!

Penelope chiar şuieră exasperată şi se răsuci violent ca să înfrunte persoana care-i întrerupea încă o dată discuţia. Tânărul Lord Morecombe. Penelope scăpă scurt şi fără milă de el, deposedându-l de ideea că ar fi interesat-o câtuşi de puţin să-l audă povestind despre ultima piesă de teatru în vogă sau despre cursa de cabriolete la care participase la Brighton.

După Morecombe, veni domnul Julian Nutley.

Apoi vicontele de Sethbridge.

În timp ce scăpa de el şi apoi de Rigby – care, după cum prezisese Hellicar, se dovedi cel mai dificil de îndepărtat –, Barnaby avu mult timp la dispoziţie ca să o studieze.

Şi nu era deloc greu de înţeles de ce acei domni lipsiţi de noroc erau atât de atraşi de limba ei ascuţită şi îndrăzneaţă. Era o femeie extrem de atrăgătoare – dar nu într-un fel obişnuit. Nuanţa închisă a rochiei pe care o purta îi făcea pielea ca de porţelan să strălucească. Chiar şi ochelarii – despre care ea, fără îndoială, presupunea că distrăgeau atenţia de la frumuseţea ei – nu făceau altceva decât să-i sporească farmecul. Ramele acelea aurii îi evidenţiau ochii, în timp ce lentilele i-i măreau uşor, făcându-i să pară şi mai mari şi mai frumoşi, subliniindu-i genele lungi, negre şi ondulate, şi irisurile de un căprui-auriu luxuriant, şi inteligenţa vie şi evidentă care licărea în adâncurile lor întunecate.

Şi cu energia care îi însufleţea trăsăturile, într-adevăr, persoana ei ieşea în evidenţă mai ales în comparaţie cu uniformitatea palidă, supusă şi în culori pastel a celorlalte tinere domnişoare din înalta societate, care aglomerau piaţa căsătoriilor.

Barnaby se îndoia sincer că ea înţelegea că, departe de a fi un factor descurajator, firea ei arţăgoasă şi atitudinea ei arogantă faţă de potenţialii pretendenţi, în cazul ei, aveau exact efectul opus. Comportamentul ei o transformase într-un premiu care aştepta să fie câştigat, şi domnii care îi dădeau târcoale erau perfect conştienţi de triumful răsunător care venea la pachet împreună cu câştigarea mâinii ei.

Ascultând-o cum gestiona situaţia cu toţi cei care îndrăzneau să îi stea în cale în dorinţa sa de afla ceea ce el, Barnaby, avea să-i spună – şi în cazul lui Rigby, cum îl gonea pe acestea eficient – era absolut evident că îi considera pe toţi domnii, ca specie, ca fiind semnificativ mai puţin inteligenţi decât ea.

Şi nu putea să nu recunoască faptul că în majoritatea

cazurilor Penelope avea dreptate – dar nu toţi domnii erau nişte idioţi. Prinse astfel contur în fiinţa lui o dorinţă puternică de a câştiga cel puţin un punct pentru genul bărbătesc şi poate, pe parcurs, să o împingă spre o înţelegere forţată a propriei atractivităţi pentru bărbaţi şi spre ceea ce implica asta, făcându-le astfel un serviciu nefericiţilor care ar fi vrut să-i devină pretendenţi. Da… dorinţa aceasta creştea văzând cu ochii, îi înghiontea simţurile şi îl tenta precum cântecul unei sirene.

— În sfârşit!

Penelope mai aruncă o ultimă privire încruntată spre spatele lui Rigby, care se îndepărta cu coada între picioare, şi apoi se întoarse spre el.

Dar înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el ridică o mână şi o opri:

— Mă tem că Hellicar a avut dreptate. Dacă stăm aici aşa, vorbind, o să ne vadă prea mulţi oameni şi o să considere asta o invitaţie de a ni se alătura. Îmi dai voie să îţi sugerez ca pentru scopul nostru comun să profităm de valsul pe care se pregăteşte orchestra să îl cânte?

Făcu o plecăciune scurtă în faţa ei şi îi întinse mâna.

Penelope se uită la el. Notele introductive ale unui vals începeau într-adevăr să plutească peste murmurul conversaţiilor din jur.

— Vrei să dansăm un vals?! zise contrariată.

El ridică dintr-o sprânceană castanie.

— Aşa o să putem discuta fără riscul să fim întrerupţi, zise el studiindu-i ochii. Nu ştii să dansezi vals?

Ea se încruntă, aproape indignată.

— Ba sigur că ştiu. Nici măcar eu nu am reuşit să evit să învăţ vals. Adunându-şi curajul şi oţelindu-şi simţurile, îşi aşeză mâna într-a lui. Trebuia să afle ce tot încercase să îi spună şi, judecând după toţi pretendenţii enervanţi care roiau în jurul ei, ringul de dans părea să garanteze succesul.

El o conduse uşor spre salon.

— Afirmaţie din care înţeleg că ai încercat…

Penelope inspiră adânc, încercând să nu ia în seamă

durerea din plămâni şi se uită în sus la el, nedumerită…

— …Să eviţi să înveţi să dansezi vals, mă refer.

Ea clipi. Se rugă în sinea ei ca el să nu-şi dea seama că atingerea lui o tulburase atât de tare încât îi pierduse şirul cuvintelor. Întoarse capul şi privi înainte.

— Mda… La început mi s-a părut complet inutil să dobândesc o asemenea abilitate, dar apoi… Ridică din umeri uşor şi îl lăsă să o conducă pe ringul de dans şi apoi să o întoarcă în braţele lui.

Şi braţele lui se strânseră în jurul ei – blând şi cuviincios – şi totuşi, se înfiora. Înjură în gând, poruncindu-şi să se calmeze. În ciuda reacţiei enervante pe care o avea faţă de el, îşi spuse că aceasta era o idee excelentă.

La drept vorbind, renunţase să mai protesteze să înveţe vals atunci când descoperise că acesta putea fi amuzant şi palpitant. În ultima perioadă, rareori îşi mai oferea bucuria aceasta, pentru că foarte mulţi parteneri de dans o dezamăgiseră.

Şi se aşteptase pe deplin ca şi Adair să o dezamăgească… ceea ce ar fi fost un lucru foarte bun. Pentru că, odată ce descoperea că era un partener de dans mai puţin decât satisfăcător, simţurile-i acum trepidante şi-ar fi pierdut imediat interesul. Nu exista nicio modalitate mai bună de a le vindeca de obsesia aceasta ridicolă pe care o făcuse pentru el.

Cu capul sus, cu bărbia uşor într-o parte şi arcuindu-i buzele într-un zâmbet încrezător, se făcu primul pas şi… şi se pomeni imediat urmându-l, mai degrabă decât conducând.

Avu nevoie de o clipă ca să se obişnuiască şi să se acomodeze cu noua senzaţie, dar, cu siguranţă, acesta era un punct mare în favoarea lui.

Şi apoi îşi aminti că nu-şi dorea să se lase impresionată de el… nu la capitolul acesta.

Din păcate însă…

Cauza ei se ofili şi pieri de tot în clipa în care îşi mută privirea spre chipul lui. Pentru că se simţi învârtită fără niciun efort prin încăpere, în paşi de vals, făcând piruete şi

plutind împreună cu celelalte perechi care umpleau ringul de dans. Şi de vină nu era numai uşurinţa cu care se mişca el – întrucât ea în sine era suficient de suplă şi graţioasă încât majoritatea domnilor să reuşească să o urnească din loc fără prea mari probleme –, ci sentimentul acela de putere, de control şi energia concentrată pe care o aducea paşilor simpli de vals.

Departe de a fi eliberată, se simţea şi mai fascinată. Şi mai captivată de el.

Şi, în ciuda faptului că *nu* era deloc ce-şi dorise, buzele i se arcuiră într-un zâmbet mai sincer şi se relaxa în îmbrăţişarea lui deschisă, în momentul în care accepta că da, Barnaby chiar ştia să danseze vals.

Că da, se putea preda talentului său şi doar să se bucure.

Trecuse atât de mult timp de când nu se mai bucurase aşa de un vals.

Ochii lui albaştri îi cercetară chipul, după care strânse din buze.

— E evident că te-ai răzgândit pe parcurs şi ai fost atentă la ce-ţi preda profesorul de dans.

— Luc, fratele meu. El mi-a fost un profesor dictatorial. Îşi mai acordă o clipă în plus în care să se bucure de senzaţia aceea de plutire şi de senzaţia coapselor lui puternice care se atingeau de fustele ei în timp ce se învârteau, înainte de a-l întreba: Bun. Şi acum, în sfârşit, ne putem termina conversaţia. Aşadar, ce anume voiai să ştii?

Barnaby se uită în jos în ochii ei mari căprui şi se întrebă de ce nu voise să danseze vals, când în mod evident se descurca excelent.

— Voiam să-ţi sugerez că dacă ai mai putea identifica şi alţi băieţi care o să rămână orfani în viitorul apropiat şi care se încadrează în profilul răpitorilor, am putea să punem pe cineva să-i urmărească, atât pentru a-i identifica pe răpitori, în cazul în care vin în vizită, cât şi pentru a-i proteja pe copii de la a fi răpiţi.

Penelope clipi uimită şi făcu ochii mari.

— Da, desigur. Ce idee excelentă! exclamă ea cu sufletul la gură, ca şi când tocmai avusese o revelaţie. După aceea se învârti în îmbrăţişarea lui şi preluă frâiele situaţiei. O să mă uit mâine prin dosare. Şi dacă găsesc vreun potenţial candidat…

— Ne vedem mâine-dimineaţă la orfelinat, zise el şi zâmbi. Intens. Dacă Penelope avea senzaţia că asta însemna că îi dădea liber la vânătoare, atunci se înşela amarnic. Putem să verificăm împreună dosarele.

Ea îl privi ca şi când ar fi evaluat mintal ce şanse avea să scape de el. Cu toate astea, Barnaby era destul de sigur că înţelegea şi ea că nu era o întrebare sau o propunere… ci o afirmaţie fermă. În cele din urmă, buzele ei – veşnic tulburătoare – se relaxară.

— Foarte bine. Să spunem pe la ora unsprezece?

El înclină din cap aprobator.

— Şi o să vedem ce găsim.

Ridică apoi privirea şi o conduse într-o piruetă, după care se uită în jur. Încă o ocheadă aruncată spre chipul ei îi confirmă că se bucura de acel dans la fel de mult ca şi el.

Chiar şi în această situaţie, era tot complet în afara normelor sociale. Majoritatea tinerelor erau reţinute şi chiar dacă erau nişte dansatoare excelente, rămâneau pasive – nu doar permiţându-le în totalitate partenerilor lor să le conducă pe ring, dar bazându-se pe ei în întregime. Penelope nu avea nicio treabă cu pasivitatea – nici măcar în timpul valsului. Şi chiar dacă după acei primi paşi fusese de acord să-l lase pe el să conducă, tensiunea fluidă care-i invada membrele subţiri şi energia pe care o imprima fiecărui pas pentru a-i întâlni cadenţa, transforma dansul într-o activitate comună… una în care contribuiau amândoi, devenind o experienţă comună, de plăcere reciprocă şi împărtăşită.

Ar fi dansat cu ea fericit o jumătate din noapte…

Dar brusc, îşi îndepărtă gândurile de a găsi şi alte dansuri cu care s-ar fi putut delecta. Nu de asta valsa cu ea. Era sora lui Luc Ashford, şi asocierea lui cu ea era cauzată numai şi numai de ancheta pe care o conduceau

împreună.

Nu-i aşa?

Se uită în jos la chipul ei, în timp ce o conduse într-o piruetă şi apoi o opri. Se uită la buzele acelea rubinii cărnoase, uşor întredeschise, la ochii aceia căprui-aurii frumoşi şi la chipul ei ca de madonă, pe care nicio educaţie sau autoinstruire severă nu îl puteau ascunde vreodată… şi se întrebă cât de sincer era de fapt faţă de el însuşi.

Cât de mult accepta să se lase orbit.

Ea se îndepărtă din braţele lui. Barnaby şi le lăsă să-i cadă pe lângă corp şi zâmbi… fermecător.

— Mulţumesc.

Zâmbindu-i la rândul ei, înclină uşor din cap.

— Dansezi vals foarte bine… mult mai bine decât mă aşteptam, sinceră să fiu.

El observă atunci gropiţa din obrazul ei stâng.

— Sunt încântat că ţi-a fost pe plac.

Penelope chicoti auzind replica lui seacă.

Îi luă apoi mâna, i-o aşeză politicos pe mâneca lui şi o conduse spre salon.

— Haide… te conduc înapoi la mama ta. După aceea va trebui să plec.

Şi exact asta făcu. În timp ce ieşea din salon, îşi dădu seama că îl încerca o senzaţie plăcută de mulţumire în legătură cu seara aceea, încă un lucru la care, cu siguranţă, nu se aşteptase!

Penelope îi privi umerii laţi îndepărtându-se, până când dispărură din raza ei vizuală.

Şi abia după aceea se strădui să-şi adune gândurile şi să evalueze situaţia.

Şi după ce o făcu…

— La naiba! murmură în şoaptă.

Nu îi putea găsi niciun cusur lui Barnaby Adair – nici în ceea ce priveşte abilităţile sale de anchetator şi nici în ceea ce priveşte calităţile sale de gentleman. Iar acest din urmă lucru era cât se putea de surprinzător şi de enervant. Nu era un semn bun. În mod obişnuit, nu era nevoie să discute cu un domn de mai mult de două ori ca să şi-l scoată apoi

cu totul din minte.

Dar de Barnaby Adair nu putea scăpa la fel de uşor. Şi nu pentru că nu i-ar fi dat voie el.

Nu ştia exact cum să procedeze în privinţa lui. Dar era absolut evident că va trebui să facă ceva. Ori să ia măsuri ca să găsească o modalitate de a anula efectul pe care îl avea asupra simţurilor ei, ori să continue să îndure felul în care acestea reacţionau.

Cea din urmă nu era o opţiune. Şi până când nu reuşea să pună în practică prima variantă nu va putea, în mod evident, să-l manipuleze după cum voia ea.

Capitolul 5

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă, inspectorul Basil Stokes stătea pe trotuarul de pe St. John’s Wood High Street, holbându-se insistent la uşa unei prăvălii. După un moment, îndreptă umerii, urcă cele două trepte de la intrare, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Clopoţelul de deasupra uşii răsună. Două fete care lucrau la masa din spatele încăperii dreptunghiulare ridicară ochii la unison. Clipiră mirate, după care făcură un schimb rapid de priviri nedumerite. Una din ele – despre care Stokes credea că era cea mai în vârstă – lăsă deoparte boneta la care lucra şi veni în faţă la tejgheaua micuţă.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă ea, şovăielnică.

Stokes înţelegea confuzia ei. El nu era tocmai genul tipic de client pentru magazinul unei modiste. Se uită în jos şi aproape tresări la vederea aglomeraţiei de pene, danteluri, panglici şi zorzoane agăţate în cuie sau care decorau pălării de diferite forme şi mărimi. Se simţea complet nelalocul lui – şi pe bună dreptate ca şi când intrase neinvitat în budoarul unei doamne.

Îşi mută privirea înapoi spre chipul rotund al fetei şi afirmă:

— Am venit să vorbesc cu domnişoara Martin. Este aici?

Fata se uita la el, vizibil agitată.

— Cine să-i spun că doreşte s-o vadă, domnule?

Fu pe punctul de a se prezenta spunându-şi funcţia, dar îşi dădu seama că Griselda – adică domnişoara Martin – probabil nu ar fi apreciat ca personalul ei să ştie că era vizitată de poliţie.

— Domnul Stokes. Îndrăznesc să spun că o să-şi amintească de mine. Aş dori un moment din timpul dumneaei, dacă se poate.

La fel ca mulţi alţi oameni, nici fata aceasta nu reuşea să-i ghicească statutul social, aşa că se lăsă într-o reverenţă rapidă, doar ca să fie sigură.

— Mă duc să o întreb.

Dispăru dincolo de o draperie groasă, care separa partea din faţă a magazinului de cea din spate. Stokes profită de acest răgaz să mai arunce o privire în jur. Pe un perete erau agăţate două oglinzi mari. Îşi zări reflexia într-una din ele, înconjurat de confecţii din pene şi dantelă, flori artificiale şi stele strălucitoare, care erau agăţate pe peretele din spatele său. Îşi mută privirea în grabă.

Din spatele draperiei separatoare se auzea un murmur de voci, care se apropia din ce în ce mai mult. Îşi aţinti ochii spre draperie, în timp ce era dată la o parte şi din spatele ei îşi făcu apariţia o femeie la fel de minunată precum îşi amintea.

Griselda Martin nu era nici înaltă, nici scundă. Nici grăsuţă, nici slabă. Avea o faţă rotundă, cu trăsături plăcute – ochi mari şi frumoşi, de aceeaşi culoare cu albăstrelele, încadraţi de un evantai bogat de gene lungi şi negre, o frunte lată, un nas un pic cârn, împodobit adorabil cu o puzderie de pistrui, obraji rozalii şi buze ca un boboc de trandafir. Părul des şi negru precum blana de samur şi-l purta strâns într-un coc la ceafă, lucru care-i încadra faţa minunată. Chiar dacă stilul ei era departe de a fi în concordanţă cu standardele de frumuseţe ale înaltei societăţi, în ochii lui Stokes, femeia aceasta era

perfecţiunea întruchipată.

Ochii aceia ar fi trebuit să strălucească. Dar când se uitau la el, erau serioşi, prudenţi şi aproape precauţi.

— Domnule Stokes?

Şi ea evită să îi folosească titlul de inspector. El încuviinţă din cap.

— Domnişoară Martin, mă întrebam dacă aş putea răpi un moment din timpul dumitale… aş vrea să discutăm o chestiune de afaceri.

Ea aprecie că avea buna-cuviinţă de a nu aduce vorba despre poliţie de faţă cu personalul ei. Şi asta o făcu să devină mai prietenoasă. După o clipă, se întoarse către angajatele ei şi zise:

— Imogen, Jane… Puteţi merge să duceţi comenzile acum.

Ambele fete – care ascultaseră şi priviseră scena cu o atenţie avidă – păreau dintr-odată dezamăgite. Cu toate astea…

— Da, domnişoară Martin, răspunseră în cor.

— Aşteaptă o clipă, te rog, îi şopti Griselda lui Stokes.

El încuviinţă din cap şi se dădu într-o parte, încercând să nu le stea în drum – ceea ce nu era deloc uşor, din moment ce avea peste un metru optzeci, umeri laţi şi o constituţie atletică, masivă. Le privi pe cele două fete adunând mai multe confecţii şi cutii de pălării şi apoi punându-şi pelerinele şi bonetele. Împărţiră în mod egal între ele coletele pe care le aveau de livrat şi porniră spre uşă, privindu-l foarte curioase când trecură pe lângă el.

Imediat ce uşa se închise în spatele lor, Griselda întrebă:

— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în Petticoat Lane?

Vocea ei era încărcată de nelinişte, aşa că Stokes se grăbi să o liniştească:

— Nu, nu, nicidecum. Infractorul a fost capturat şi deportat, aşa că nu trebuie să te mai temi de el.

— Foarte bine! exclamă ea, vădit uşurată. Şi apoi, în ochii ei apăru un licăr de curiozitate. Înclină uşor capul într-

o parte şi întrebă: Cărui fapt datorez această vizită, domnule inspector?

„Faptului că nu mi te pot scoate din minte!” Dar, desigur, nu putea spune aşa ceva, astfel că îşi drese glasul şi răspunse:

— După cum am menţionat şi cu altă ocazie, atât eu, cât şi departamentul de poliţie îţi suntem foarte recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai acordat în cazul din Petticoat Lane.

Domnişoara Martin – împreună cu alţi oameni – văzuseră cum un bărbat aproape că omorâse în bătaie o femeie. Şi dintre toţi martorii la acel incident, numai ea şi o băbuţă aproape oarbă fuseseră dispuse să depună mărturie împotriva infractorului. Şi fără mărturia Griseldei, cazul acela ar fi fost imposibil de adus în faţa instanţei.

— Totuşi, nu asta mă aduce acum aici, continuă el. Îşi împreună mâinile la spate şi-şi încrucişă degetele, sperând că asta îi va aduce un pic de noroc. Când am văzut declaraţia dumitale privind incidentul din Petticoat Lane, am aflat că, deşi trăieşti şi locuieşti în zona asta acum, ai crescut în East End. Tatăl tău încă mai locuieşte acolo, iar dumneata eşti foarte cunoscută, în special într-un anumit mediu.

Ea se încruntă.

— M-am străduit să-mi îmbunătăţesc vorbirea ca să pot să comunic mai bine cu clientele mele, dar nu mi-am ascuns niciodată originile.

— Nu… şi în parte, tocmai asta m-a adus acum aici. Aruncă o privire spre uşa magazinului, ca să-şi confirme că nu aveau să fie deranjaţi de vreo clientă rătăcită, după care se întoarse din nou spre ea. Am un caz care implică dispariţia unor băieţei din East End. Băieţei, cu vârste cuprinse între şapte şi zece ani, care s-au născut şi au crescut în zonă. Cu toţii rămaşi orfani de curând. În dimineaţa de după moartea părintelui sau tutorelui lor legal, a apărut un bărbat, sub pretextul că a fost trimis de autorităţi ca să îi ia pe băieţi. În toate cazurile despre care ştim până acum, părintele sau tutorele respectivului copil

făcuse în prealabil aranjamente ca minorul să ajungă la orfelinat. Aşa că vecinii în grija cărora rămăseseră copiii pe timpul nopţii, i-au predat acestui necunoscut, numai pentru a descoperi după nicio oră, când soseau la faţa locului oamenii de la orfelinat, că omul în cauză nu avea nicio legătură cu orfelinatul.

Ea încuviinţă din cap şi mai încruntată, încurajându-l să continue.

Stokes inspiră adânc, luptându-se cu o apăsare stranie pe care o simţea în piept.

— Eu nu am niciun contact în East End. Iar forţele de poliţie de acolo sunt abia la început. Aşa că mă întrebam… adică da, ştiu că ţi-aş cere foarte mult… pentru că înţeleg foarte bine cum sunt privite autorităţile, dar… mă întrebam dacă ai fi dispusă să ne acorzi ajutorul dumitale, în orice manieră consideri de cuviinţă. Credem că aceşti băieţi sunt răpiţi pentru a fi instruiţi să ajungă copii-hoţi.

Griselda făcu ochii mari.

— O şcoală de hoţi?

După tonul ei era mai mult decât evident că ştia exact ce însemna asta.

El încuviinţă din cap.

— Am nevoie să găsesc pe cineva care să-mi poată spune dacă circulă zvonuri sau vorbe despre vreun anumit infractor… Sau grup infracţional… care a înfiinţat o astfel de şcoală recent.

Ea încrucişă braţele la piept şi pufni scurt.

— Ei bine, cu siguranţă n-are niciun sens să-i întrebi pe copoii dumitale. Ei ar fi ultimii care să afle despre asta.

— Întocmai. Şi te rog să mă crezi că intenţia mea nu este să sugerez într-un fel că dumneata ai şti ceva… dar speram că poate cunoşti pe cineva care să ştie vreun nume, sau vreo adresă care să ne fie de ajutor.

Ea îl studie câteva clipe. Ochii ei albaştri erau intenşi şi în acelaşi timp candizi. Stokes rămase tăcut, simţind că dacă mai insista pe subiect sau dacă o presa în orice fel, îl va refuza categoric.

Griselda se simţea sfâşiată. Cunoştea într-adevăr

mahalaua East End. Şi tocmai de aceea fusese atât de hotărâtă – şi muncise atât de mult şi din greu – pentru a pleca de acolo. Terminase o ucenicie extrem de dificilă şi istovitoare, după care muncise ca o sclavă şi strânsese cureaua, făcând economii la sânge şi astfel reuşise să adune suficienţi bani pentru a-şi închiria un spaţiu. Şi apoi muncise neobosită, aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru a-şi face un nume şi o reputaţie în domeniu.

Şi reuşise. Era o modistă de succes şi în mare parte lăsase în urmă orice legătură cu East Endul. Şi acum iată cum se afla aici un inspector de poliţie extrem de chipeş, care o întreba dacă era dispusă să se întoarcă în noroaiele din mahalale. Pentru el şi pentru cazul lui.

Ba nu – se corectă în gând nu îi cerea să facă asta pentru el însuşi. Încerca să ajute patru copii obidiţi care se trăgeau din aceeaşi mahala din care plecase ea. Auzise despre orfelinatul acesta după reputaţie. Iar băieţeii ar fi avut ocazia să-şi depăşească condiţia dacă s-ar fi dus acolo, după cum aranjaseră rudele lor muribunde.

Viitorul şi bunăstarea a patru tineri. Asta era în joc aici.

Ea nu mai avea fraţi. Şi-i pierduse pe toţi trei în războaiele din anii trecuţi. Cel mai mare dintre ei avusese doar douăzeci de ani când murise. Şi, la drept vorbind, niciunul dintre ei nu avusese cu adevărat ocazia de a-şi trăi viaţa în linişte şi cu bucurie.

Miji ochii şi-l întrebă:

— Aceşti patru băieţi… acum cât timp au fost răpiţi?

— Răpirile au avut loc de-a lungul ultimelor săptămâni. Dar ultimul a fost răpit acum două zile.

Aşadar, mai exista o şansă să poată fi salvaţi.

— Şi eşti sigur că este vorba despre o şcoală de hoţi?

— Asta e cea mai probabilă variantă. Fără să se grăbească, Stokes i-i descrise pe cei patru copii, eliminând astfel din capul locului orice alte scenarii posibile. Cu toate astea, nu dezvoltă ideea celorlalte alternative. Însă nici nu avea de ce s-o facă, pentru că şi ea cunoştea mult prea

bine realităţile dure ale lumii pe care o părăsise.

Stokes tăcu preţ de câteva clipe. Nu o mai presă în niciun fel. Ci doar aşteptă… la fel ca un prădător. Dar, în acelaşi timp, avea mare grijă să n-o lase şi pe ea să vadă acea latură a lui.

Griseldei îi trecu prin minte să nu se implice şi să nu-l ajute, apoi oftă.

— Nu pot să-ţi spun ceva ce nu ştiu. Dar pot să arunc câteva întrebări. Îmi vizitez tatăl în fiecare săptămână. El nu prea mai iese din casă în perioada asta, dar aude tot ce se întâmplă şi a trăit acolo toată viaţa lui. S-ar putea să nu ştie cine a înfiinţat vreo şcoală recent, dar sigur o să ştie cine a condus astfel de şcoli în trecut şi cine ar mai putea fi implicat în acest tip de afacere.

Stokes se mai relaxa.

— Mulţumesc. O să-ţi fiu recunoscător pentru orice am putea afla.

— *Am* putea afla?

El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ţinând cont de faptul că eu sunt cel care îţi cere să mergi din nou în vizită în zona aceea, trebuie să insist să te însoţesc. Pentru protecţie.

— Protecţie? Ea îi aruncă imediat o privire amuzată şi intenţionat uşor batjocoritoare. Domnule inspector…

Dar se opri apoi din vorbit, gândindu-se de două ori la ce ar fi vrut să-i spună: că în East End nu ea, ci el va fi fost cel care să aibă nevoie de protecţie. Îşi înghiţi însă cuvintele pentru că îşi permise – în cele din urmă – să se uite mai bine la el, acolo unde stătea, ocupând mult prea mult spaţiu în prăvălioara ei.

Îl mai văzuse, desigur. Îl cunoscuse puţin. Dar asta se întâmplase într-o secţie de poliţie, unde fusese unul dintr-un grup mare şi agitat de bărbaţi – şi aceia îl camuflaseră într-un fel. Astăzi era singur. Şi, fireşte, acum nu mai avea cum să rateze duritatea lui sau felul în care se mişca, cu o siguranţă care transmitea fără echivoc un mesaj clar… că se putea descurca singur – şi cu uşurinţă – într-o încăierare.

Unii domni din înalta societate aveau exact acelaşi

aer periculos – unul care radia şi îşi făcea simţită prezenţa chiar şi prin înfăţişarea lor elegantă, amintindu-le celor care erau suficient de înţelepţi să ia seama că sub sofisticarea aceea bătea o inimă care nu era câtuşi de puţin civilizată.

Realiză dintr-odată că se holbase la el, aşa că îşi drese glasul şi zise:

— Nu am nevoie de cineva care să mă păzească, domnule inspector. Îl vizitez în mod regulat pe tatăl meu.

— Poate, dar incidentul din Petticoat Lane încă ar mai putea avea repercusiuni şi în acest anume caz, dumneata te-ai aventura acolo pentru mine… aşa că sper că înţelegi de ce nu te-aş putea lăsa… cu conştiinţa împăcată… să mergi acolo neescortată.

— Dar…

— Mă tem că trebuie să insist, domnişoară Martin.

Ea se încruntă. Poate că tonul lui sugera o rugăminte, dar expresia de pe chipul cu trăsături întunecate şi ochii aceia cenuşii afirmau fără niciun echivoc că, din orice motiv masculin complicat şi neclar care îl conducea, chiar nu avea de gând să cedeze. Cunoştea bine expresia aceea. În fond, o văzuse suficient de des pe chipurile tatălui şi fraţilor ei.

Iar asta însemna că orice încercare de a-l face să se răzgândească se va dovedi inutilă. În plus, Imogen şi Jane trebuiau să se întoarcă în curând şi ar fi preferat să nu-l mai găsească aici.

Oftă în sinea ei – încă o dată. La drept vorbind, nu o deranja absolut deloc să se plimbe prin East End cu un bărbat ca el lângă ea. Multe femei ar fi dat aproape orice pe lume pentru acest privilegiu… Şi iată cum acum el se oferea să facă asta pentru ea. Gratuit, încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Voi accepta să mă însoţeşti.

El zâmbi.

Şi Griselda se simţi nesigură. Oare aşa se simţea să ţi se înmoaie genunchii?

Doar pentru că îi zâmbise?

Începu să se întrebe cât de înţelept era să-i permită să se apropie mai mult de ea.

— Păi… zise el, încă zâmbind. Presupun că fetele

dumitale se vor întoarce în curând.

Ea clipi. Şi apoi îi întâlni ochii… cenuşii, mobili, furtunoşi.

— Nu pot să merg acum… abia am deschis.

— Aha, murmură el, devenind dintr-odată serios. Îi dispăruse complet zâmbetul. Speram să…

— Pe după-amiază, se auzi ea zicând. O să închid mai devreme… la ore trei. Putem să mergem atunci la tata.

El încuviinţă din cap, fără să o slăbească din priviri.

— Mulţumesc. Atunci mă voi întoarce la ora trei.

Nu mai zâmbi din nou. Şi Griselda îşi spuse în sinea ei că îi era recunoscătoare pentru asta. Dar buzele lui se arcuiră uşor, când înclină din cap politicos.

— Pe mai târziu, domnişoară Martin.

Se întoarse şi porni spre uşă. O deschisă, aruncă o ocheadă peste umăr, după care ieşi.

În secunda în care uşa se închise în spatele lui, îşi simţi picioarele mişcându-se parcă dintr-o voinţă proprie şi traversând magazinul spre uşă. Ridică mâna şi opri clopoţelul care încă mai dăngănea.

Privind silueta înveşmântată în palton a lui Stokes cum se îndepărtează pe stradă, se întrebă ce naiba făcea ea. Şi de ce. Nu îi stătea în fire să reacţioneze astfel la un chip frumos, iar el avea un farmec aspru şi misterios, care era greu de ignorat.

După ce dispăru din raza ei vizuală, se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse la boneta la care lucra înainte de a fi întreruptă. Dacă avea să închidă mai devreme astăzi – din cauza lui – trebuia să se întoarcă la treabă.

*

În acea zi, la ora zece dimineaţa, Barnaby urcă neanunţat în biroul lui Penelope de la orfelinat, surprinzând-o în timp ce scotocea printr-un teanc de dosare.

Ea clipi când ridică privirea şi îl văzu.

El afişă imediat un zâmbet larg, care-i dezvăluia toţi

dinţii albi. Intră apoi şi i se alătură.

— Ceva noroc?

După o secundă tensionată în care se uită pur şi simplu la el, buzele acelea frumoase i se strânseră într-o linie fermă şi îşi întoarse atenţia la hârtiile pe care le frunzărea. Zise apoi, destul de încordată:

— Mi-am adus aminte de un băiat, dar nu îmi vine în minte cum îl cheamă. Locuieşte împreună cu mama lui undeva în East End. Şi ea e pe moarte.

El încuviinţă din cap spre teancul de dosare.

— Toate astea sunt pentru copii care urmează să rămână orfani?

— Da.

Probabil erau câteva zeci acolo. Ce gând sumbru şi descurajator.

Ea se opri după o clipă, apoi întinse mâna şi-i împinse teancul de dosare de la capătul biroului.

— Ai putea să elimini fetiţele şi pe cei sub şase ani sau pe cei care nu sunt din East End. Din păcate, detaliile astea sunt împrăştiate printre pagini.

El deschise ascultător următorul dosar şi începu să citească. Îşi stabiliră astfel un ritm, în el punând deoparte dosarele fetiţelor, ale copiilor mai mici şi pe ale celor care trăiau în alte zone decât East End, în timp ce ea studia detaliile din dosarele rămase, căutând informaţii care să-i dea de înţeles că îl găsise pe băieţelul de care îşi amintise.

Trecură zece minute în tăcere. Încordarea ei dispăru treptat. Şi, în cele din urmă, afirma pe un ton aproape acuzator:

— Ai ajuns cu o oră mai devreme.

Cercetând conţinutul următorului dosar, el murmură:

— Păi, doar nu credeai sincer că o să te las să pleci la vânătoare de una singură, nu?

Din colţul ochiului, observă cum Penelope strânse din buze.

— Şi eu care trăiam cu impresia că gentlemanii de teapa dumitale dorm până la prânz…

— Păi. Fac asta. Când am în pat lângă mine o

companie feminină şi… Când nu am răufăcători de urmărit.

I se păru că o auzi pufnind încet, dar după aceea nu mai scoase niciun sunet. El continuă să elimine dosare şi ea continuă să citească.

— Asta e… El e, zise ea, ridicând un dosar şi citind: Jemmie Carter. Mama lui locuieşte cu chirie într-un apartament între Arnold Circus şi Bethnal Green Road.

Se mai uită o dată în fugă peste dosar, după care îl puse deasupra teancului.

Barnaby o privi ieşind din spatele biroului, luându-şi săculeţul, şi se întrebă dacă avea rost să încerce să o descurajeze.

Cu bărbia ridicată trufaş, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă.

— Putem lua o birjă de peste drum.

Nici măcar nu se uită în spate ca să vadă dacă venea după ea. Se răsuci şi el şi porni pe urmele ei.

Cincisprezece minute mai târziu, se legănau împreună într-o birjă veche în timp ce se afundau tot mai adânc în inima mahalalei. Barnaby se uita la faţadele ponosite şi şubrede ale clădirilor pe lângă care treceau. Zona Clerkenwell Road fusese suficient de periculoasă. Cu siguranţă, nu ar fi adus niciodată o doamnă pe aici – nu de bunăvoie.

Se lăsă apoi pe spate în banchetă şi o studie pe Penelope. Se ţinea bine şi se uita în gol spre străzile jalnice.

Nu putea spune cu exactitate ce anume… dar ceva se schimbase. Se aşteptase să întâmpine rezistenţă din partea ei, şi totuşi, atunci când intrase în biroul ei, dăduse peste o barieră amorfă şi totuşi dură, care o proteja de el în mod eficient. Când o luase de mână ca să o ajute să urce în trăsură, se încordase la fel ca de obicei, dar reacţionase aproape ca şi când efectul pe care îl avea asupra ei aproape dispăruse.

Ca şi când prin propria voinţă îl respinsese pe acesta – şi pe el – ca fiind complet neimportant.

Una era ca mintea sa ageră să fie apreciată mai mult decât calităţile fizice, şi complet altceva ca aceste calităţi

să-i fie ignorate în totalitate.

Nu se considerase niciodată un om vanitos – şi la drept vorbind, era destul de sigur că nu era aşa. Şi nici nu era genul de bărbat care să se aştepte ca doamnele pe care le întâlnea să-i cadă la picioare.

Şi totuşi, refuzul ei de a-i recunoaşte valoarea ca bărbat… refuzul ei de a recunoaşte efectul pe care îl avea asupra ei… cu siguranţă cam începea să-l râcâie.

Birja intră apoi pe Arnold Circus, după care trase pe dreapta străduţei înguste.

— Până aici pot merge, le strigă vizitiul.

Barnaby miji ochii şi-i întâlni privirea lui Penelope, după care se întinse, deschise portiera şi coborî. Scrută împrejurimile, apoi se dădu la o parte şi îi întinse mâna ca s-o ajută şi pe ea să coboare. Se uită apoi în sus la vizitiu şi-i zise ferm:

— Aşteaptă-ne aici.

Omul îi întâlni privirea, citi mesajul de avertisment care se ascundea sub cuvintele lui şi atinse cozorocul chipiului cu degetele, în semn de aprobare.

— Bine, domnule.

Îi dădu drumul la mână lui Penelope, dar numai ca să o prindă apoi de cot şi se întoarse cu faţa spre sud.

— Care stradă?

— Care alee mizerabilă… zise ea, folosind o descriere mult mai exactă.

Îi făcu semn apoi spre a doua străduţă care se deschidea în dreapta lor.

— Aceea e.

El o conduse într-acolo şi apoi o escortă de-a lungul ei, ignorând cu desăvârşire privirile încruntate şi nemulţumite pe care i le arunca, precum şi felul în care strângea din buze, enervată. Nu avea de gând să-i dea drumul sub nicio formă. Mai ales nu într-o zonă ca asta. Pentru că ştia că dacă ar fi făcut asta, s-ar fi aruncat în faţă, aşteptându-se ca el să vină în spatele ei – iar el nu ar fi putut să vadă ce primejdii îi aşteptau în faţă.

Se simţea ca un cavaler medieval.

Şi Penelope nu putea să se plângă de nimic, motivul era vizibil la fiecare pas.

Fusese sumbru şi ameninţător în Bloomsbury, dar în timp ce înaintau pe aleea aceea îngustă şi deprimantă, întunericul părea să se strângă în jurul lor ca o chingă. Aerul atârna greu şi oprimant în jurul lor. Razele soarelui nu reuşeau să răzbată printre cornişele sărăcăcioase ca să încălzească pietrele umede de pe caldarâm sau bârnele de lemn intrate în putrefacţie. Şi nicio briză cât de mică nu mişca miasmele mai puţin decât plăcute.

Era evident că strada aceea fusese cândva pavată complet. Dar acum nu mai rămăseseră în loc decât câteva dale de piatră ici şi acolo. O ajută pe Penelope să-şi ţină echilibrul în timp ce-şi croia drum pe acel traseu cu obstacole.

Cu dinţii încleştaţi, ca să poată înfrunta senzaţia pe care i-o trimiteau prin corp degetele lui – puternice, lungi şi calde – strânse în jurul cotului ei, senzaţia mâinii lui, fermă şi inconfundabil de masculină şi distrăgându-i atenţia în moduri pe care nu şi le imaginase posibile, Penelope şopti o scurtă rugăciune de mulţumire şi uşurare, în clipa în care recunoscu uşa doamnei Carter.

— Asta este. Se opri, ridică mâna liberă şi ciocăni tare.

În timp ce aşteptau un răspuns, îşi jură sieşi că va găsi – fără nicio altă întârziere – o modalitate de a combate şi înfrânge efectul pe care îl avea asupra ei Barnaby Adair. Existau doar două variante: ori să reuşească asta, ori să i se predea… şi asta nu va face niciodată.

Uşa se întredeschise scârţâind tare. Prima dată se gândi că se desfăcuse din balamalele-i învechite dintr-o voinţă proprie, apoi se uită în jos şi zări chipul micuţ şi palid al copilului care se uită la ei precaut, de la adăpostul întunericul din interior.

— Bună ziua, Jemmie… zise ea zâmbind, mulţumită că memoria nu o înşelase.

Când el nici nu răspunse şi nici nu le deschise uşa mai larg, ci doar rămase pironit în loc, uitându-se în sus la ea –

şi la Barnaby, care era în spatele său îşi dădu repede seama că din cauza luminii foarte slabe nu o vedea suficient de bine ca să o recunoască.

Zâmbi mai larg şi încurajator şi explică:

— Sunt doamna de la orfelinat. Făcu apoi semn spre Barnaby şi adăugă: Iar el este domnul Adair, un prieten. Ne întrebam dacă am putea vorbi un pic cu mama ta.

Jemmie îi studie precaut pe ea şi pe Barnaby, fără să clipească măcar o dată, după care zise vădit descurajat:

— Mama nu se simte bine.

— Ştiu. Vocea i se îndulci apoi şi adăugă: Ştim că nu se simte bine deloc, dar este foarte important să vorbim cu ea negreşit.

Lui Jemmie îi tremurau buzele şi fu nevoit să le strângă ferm ca să le facă să se oprească. Pe chipul lui mic se citea dintr-odată încordare, îngrijorare şi aproape frică.

— Dacă aţi venit să-i spuneţi că, de fapt, nu mă mai puteţi lua, puteţi să plecaţi şi gata. Nu are nevoie să mai audă şi alte vesti care s-o îngrijoreze.

Mişcându-se extrem de uşor, Penelope se ghemui lângă uşă, astfel încât faţa ei să fie la acelaşi nivel cu a copilului. Şi atunci îi vorbi pe un ton şi mai blând:

— Nu e deloc asta… din contră. Am venit ca să o asigurăm… să-i spunem că poate să stea liniştită că vom avea grijă de tine cât putem de bine. Nu trebuie să se neliniştească.

Jemmie se uită câteva clipe în ochii ei cu o expresie goală, după care clipi de mai multe ori. Îi mai studie o dată chipul, după care se uită în sus la Barnaby:

— Aşa e?

— Da, zise Barnaby, hotărând să lase lucrurile aşa şi gândind că adevărul gol-goluţ era suficient într-o astfel de situaţie.

Băiatul înţelese şi acceptă răspunsul său. Îl mai studie câteva clipe şi pe Barnaby, după care deschise uşa mai larg şi zise:

— E aici.

Penelope se ridică, deschise uşa şi mai larg şi îl urmă

pe Jemmie în antreul mic şi îngust. Barnaby îi urmă în tăcere, plecând capul ca să poată trece pe sub pragul uşii. Şi chiar şi înăuntru, dacă stătea perfect drept, creştetul i se apropia neplăcut de mult de tavanul scorojit.

— Pe aici.

Jemmie îi conduse într-o cămăruţă aglomerată, dar infinit mai curată decât s-ar fi aşteptat vreodată Barnaby. Cineva – se gândi el, uitându-se la copil – făcea eforturi considerabile ca să ţină casa ordonată şi cât se putea de curată. Ba mai mult de atât, pe pervazul geamului, într-un vas mic, se afla un bucheţel mic de violete care începeau să se ofilească. Pata aceea de culoare intensă părea nepotrivit de veselă în încăperea mohorâtă.

Pe un pat improvizat dintr-un colţ, zăcea o femeie. Penelope trecu imediat pe lângă Jemmie şi se duse la ea.

— Doamnă Carter… Fără nicio ezitare, ridică mâna femeii de sub pătura aspră, cuprinzând-o într-a ei cu căldură, chiar dacă doamna Carter, care clipea uimită, nu făcuse nicio mişcare să i-o întindă. Penelope îi zâmbi cu căldură. Sunt domnişoara Ashford de la orfelinat.

Chipul femeii se înseninã imediat.

— Da, desigur… îmi amintesc de dumneata. Un zâmbet mic şi tremurător, dar foarte sincer, îşi făcu loc pe buzele ei, răzbind dincolo de durerea care o chinuia.

Doamna Carter fusese cândva o femeie frumoasă, cu păr blond şi obraji rozalii. Dar corpul lipsit de vlagă care zăcea acum în patul acela era numai piele şi os, şi mâna ei era moale şi flască într-a lui Penelope.

— Am venit să vedem ce mai faceţi dumneata şi Jemmie. Să ne asigurăm că totul este cât se poate de bine în circumstanţele astea şi să te asigurăm că atunci când va fi timpul, vom avea grijă ca Jemmie să fie bine îngrijit. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

— Oh, mulţumesc din tot sufletul, draga mea. Doamna Carter era mult prea bolnavă ca reverenţele sociale să mai conteze câtuşi de puţin pentru ea. Întoarse capul pe pernă, se uită spre fiul ei şi zâmbi: E un băiat tare bun. A avut foarte mare grijă de mine.

Dincolo de starea fizică precară în care se afla, strălucirea din ochii albaştri ai doamnei Carter sugera că mai avea ceva timp până să părăsească această lume. Încă îi mai rămânea ceva timp alături de fiul ei.

— Haide să-ţi spun ce va face Jemmie, după ce va veni la noi, zise Penelope, începând să-i explice pe scurt procedurile prin care va trece copilul pentru a ajunge legal în grija orfelinatului şi îi vorbi despre activităţile şi beneficiile pe care orfelinatul le oferea copiilor.

Barnaby se uită în jos la micuţul Jemmie, care stătea lângă el. Copilul nu asculta ce spunea Penelope. Ochii lui era lipiţi de mama sa. Şi pe măsură ce deveni evident că subiectul ales de Penelope pentru discuţie o alina într-adevăr pe femeie, se mai relaxă şi tensiunea din trupul mic şi firav al băiatului.

Barnaby îşi mută privirea înapoi spre pat şi simţi dintr-odată o apăsare complet neobişnuită în piept. Nu-şi putea închipui cum ar fi să o privească pe mama lui murind… ba chiar mai rău, să o privească, prăpădindu-se pe picioare sub ochii lui. Şi cu atât mai puţin nu-şi putea imagina cum ar fi fost să facă asta de unul singur.

Iar în clipa aceea i se născu în suflet o recunoştinţă neaşteptată faţă de propria familie – şi chiar şi pentru mama sa, chiar dacă era o femeie absolut enervant de hotărâtă. Iar acelui sentiment plăcut de afecţiune nou descoperită pentru familia lui i se alătură şi un respect puternic faţă de Jemmie. Copilul făcea faţă – ba chiar cu bine – unei situaţii pe care Barnaby nu şi-ar fi dorit deloc să o înfrunte singur. Pe care nu îşi putea închipui cum ar fi putut să o înfrunte sau să-i facă faţă.

Se uită încă o dată la Jemmie. Chiar şi în lumina aceea difuză, era mai mult decât evident că bietul copil era anormal de slab şi de pipernicit.

— Deci, asta se va întâmpla, încheie Penelope, cu blândeţe şi amabilitate, cercetând trăsăturile femeii. O să te lăsăm să te odihneşti acum, dar fii liniştită că vom veni să-l luăm pe Jemmie când va sosi timpul.

— Mulţumesc, draga mea. Doamna Carter se uită în

sus la Penelope, în timp ce se ridica. Mă bucur că Jemmie al meu o să meargă cu tine. Ştiu că o să aveţi grijă de el.

Zâmbetul lui Penelope tremură puţin.

— O să avem.

Se întoarse spre uşă.

Încăperea aceea era mică şi înghesuită, şi Barnaby fu nevoit să se dea la o parte ca să o lase să treacă. Înainte de a o urma, se uită la doamna Carter, îi întâlni privirea şi încuviinţă din cap.

— La revedere, doamnă. O să avem noi grijă ca Jemmie să fie în siguranţă.

Se întoarse spre uşă şi observă că toată atenţia lui Jemmie era concentrată încă asupra mamei sale. Îl atinse uşor pe umăr. Când micuţul îl privi, îi făcu semn spre hol.

Jemmie îl urmă acolo, cu o mică încruntătură pe chip. Penelope aştepta chiar în dreptul uşii principale, aşa că acel antreul îngust era înghesuit şi neîncăpător. Dar măcar acolo puteau vorbi fără să o deranjeze pe doamna Carter. Jemmie se opri imediat în pragul uşii, ca să poată fi în continuare cu ochii şi pe mama lui.

Barnaby se opri, băgă mâna în buzunar şi scoase toate monedele pe care le avea la el. Nu putea să-i dea bancnote de hârtie… O astfel de bogăţie l-ar fi pus în pericol pe copil într-o zonă ca asta.

— Poftim.

Se întinse şi-i luă mâna osoasă micuţului, o întoarse cu palma în sus şi îi puse monedele în mână.

Înainte ca Jemmie să aibă timp să reacţioneze altfel decât să încordeze maxilarul, continuă:

— Nu îţi dau de pomană. Sunt un cadou pentru mama ta. Un cadou surpriză. Nu vreau să-i spui despre el, dar trebuie să-mi promiţi solemn că îi vei folosi în felul în care ştii că va însemna cel mai mult pentru ea.

Privirea lui Jemmie era aţintită spre monedele de aramă şi de argint din palma lui. Ţinea buzele strânse tare. Trecu un moment lung înainte să se uite în sus la Barnaby. Iar când o făcu, expresia de pe chipul lui nu era suspicioasă, ci precaută.

— Şi care-i felul care va însemna cel mai mult pentru ea? întrebă Jemmie.

— Trebuie să mănânci, zise Barnaby, menţinând contactul vizual cu băiatul. Ştiu că ea nu prea are poftă de mâncare, dar nici tu, nici nimeni altcineva nu poate face nimic în sensul acesta. Nu-i irosi pe bunătăţi ca să încerci să o tentezi cu ele… nu va funcţiona. A depăşit etapa aceea. Însă lucrul care, fără îndoială, o va face fericită şi care o va menţine fericită multe săptămâni şi luni de-a rândul, este să te vadă pe tine bine. Ştiu că o să ţi se pară nedrept ca tu să mănânci când ea nu poate, dar trebuie să te obligi să mănânci mai mult decât până acum. Fă-o pentru ea…

Jemmie plecă privirea în pământ.

Barnaby făcu o pauză scurtă, simţind din nou apăsarea aceea în piept, când inspiră adânc.

— *Tu* eşti cel mai important lucru din viaţa ei… cel mai important lucru pe care-l lasă în urmă. Tu eşti tot ce contează cel mai mult pentru ea şi trebuie să respecţi asta şi să ai grijă… să ai grijă de tine… pentru ea.

Şovăi o clipă, după care îşi aşeză o mână fermă pe umărul lui osos, îl strânse uşor, apoi îi dădu drumul.

— Ştiu că nu-i uşor, dar asta trebuie să faci. Se opri o clipă din vorbit, apoi îl întrebă: Promiţi că o s-o faci?

Jemmie nu ridică privirea din pământ. Rămase cu ochii aţintiţi spre grămăjoara de monede strălucitoare din palma sa. O lacrimă strălucitoare îi alunecă pe obraz şi căzu peste bănuţi. După aceea încuviinţă din cap.

— Da. Vocea lui era o şoaptă. Promit.

Barnaby încuviinţă din cap, chiar dacă ştia că Jemmie nu-l putea vedea.

— Foarte bine. Ascunde monedele, da?

Se întoarse şi i se alătură lui Penelope la uşă. Ea îi privise în tăcere. Ochii ei mai rămaseră aţintiţi asupra chipului său o clipă în plus, după care se răsuci, deschise uşa şi ieşi. Barnaby se aplecă din nou ca să nu dea cu capul de prag şi o urmă pe aleea mizerabilă.

Jemmie veni la uşă, frecându-şi faţa cu mâneca.

— Mulţumesc. Se uită la Barnaby, apoi la Penelope. Vă mulţumesc mult la amândoi.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Doar ţine minte ce-ai promis, da? Îi întâlni apoi ferm privirea micuţului şi continuă: O să venim să te luăm când va veni timpul.

Se întoarse şi o luă de braţ pe Penelope şi îşi croiră drum împreună înapoi spre Arnold Circus.

Cu privirea pironită în faţă, Penelope zise:

— Mulţumesc. Ai procedat foarte bine.

Barnaby ridică din umeri. Aruncă o ocheadă scurtă înapoi spre uşa doamnei Carter. Era închisă în siguranţă.

— Aşadar, cum îl ţinem pe Jemmie departe de mâinile răufăcătorilor noştri?

Penelope se încruntă.

— Speram să o avertizăm pe doamna Carter. Şi la fel şi pe Jemmie. Dar după cum a zis şi el, nu mai are nevoie şi de alte griji pe cap în clipa asta.

Barnaby încuviinţă.

— Şi nici el. După o clipă de tăcere, continuă: Şi oricum n-ar fi ajutat la nimic să-l avertizăm. Dacă răufăcătorii noştri îl vor neapărat, o să-l ia pe sus şi, aşa mic şi pricăjit cum e, n-o să se poată lupta cu ei. Ba chiar e mai bine pentru el nici să nu încerce.

Se apropiau de zarva şi lumina mai puţin sumbrei piaţete Arnold Circus.

— O să vorbesc cu Stokes, zise Barnaby şi se uită în jur, când ieşiră în spaţiul circular. O să pună poliţiştii locali să fie cu ochii pe casă. Dar cum rămâne cu vecinii? Sunt vreunii pe care i-am putea aborda?

— Din nefericire, vecinii nu prea sunt de niciun folos în cazul acesta. Doamna Carter s-a mutat aici de curând… Au locuit într-o zonă mai bună, dar după ce n-a mai putut să muncească, şi Jemmie a trebuit să-şi petreacă aproape tot timpul având grijă de ea, nu şi-au mai permis să plătească chiria. Proprietarul căsuţei în care stau acum e un vechi prieten de familie… nu le ia nimic pentru că stau aici. De fapt, chiar el a fost cel care a convins-o pe doamna

Carter să trimită după noi. Dar nu e nimeni altcineva prin preajmă cu care să se simtă în largul ei… nimeni cu care să fie împăcată că are grijă de casă, de ea sau de Jemmie. Iar proprietarul locuieşte la câteva străzi distanţă.

Când ajunseră la birjă, Penelope se opri, încordând maxilarul.

— O să-l alertez pe proprietar. Sunt sigură că o fie atent la ei, atât cât poate. O să-l rog să ne dea de ştire dacă el sau cineva cunoscut vede ceva suspect.

Barnaby deschise portiera, o luă de mână şi o ajută să urce, după care i se alătură înăuntru. De îndată ce uşa se închise în spatele lor, vizitiul dădu bice cailor şi pomi în călătoria lungă şi anevoioasă înapoi spre străzi mai sigure şi mai elegante.

— Cam atât putem face. Barnaby privea peisajul sumbru şi sărăcăcios pe lângă care treceau. Tonul lui sugera că şi-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea aşa… că şi-ar fi dorit să fi existat ceva mai concret ce să poată face pentru a-l proteja pe Jemmie, fără a-i da motive de îngrijorare mamei lui, posibil inutil.

Penelope se încruntă din nou. Şi ea se uita pe fereastră. Şi în sinea ei se lupta nu cu propria conştiinţă, dar cu ceva foarte asemănător – cu simţul ei justiţiar. Pentru dreptate şi adevăr şi pentru a mulţumi cui merita.

Pentru a recunoaşte integritatea – şi umanitatea – lui Barnaby Adair.

Ar fi preferat de o mie de ori să-l considere un gentleman obişnuit din înalta societate, care era undeva foarte departe de lumea prin care mergea acum trăsura în care călătoreau – un bărbat neinteresat şi neatins de problemele cu care se confrunta ea în fiecare zi.

Din păcate însă, vocaţia lui – şi de fapt chiar acea anume latură a lui care o convinsese să se ducă să-i ceară ajutorul – era o dovadă vie că era un altfel de om.

Văzându-l cum se purtase cu Jemmie, auzind hotărârea din vocea lui când îi spusese doamnei Carter – o femeie sărmană, care nu avea absolut nicio legătură cu el – că va avea grijă ca Jemmie să fie în siguranţă, o făcuse să-i

fie imposibil să mai închidă ochii – sau mintea – la virtuţile lui, cu mult mai atrăgătoare decât orice cantitate de farmec masculin.

Când sosise la orfelinat în dimineaţa aceea, fusese foarte hotărâtă să-l ţină la distanţă. Atitudinea ei să fie strict profesională şi să îşi reprime fiecare reacţie, indiferent cât de mică, pe care o aveau nervii ei la adresa lui, pentru ca astfel să nu-i dea niciun motiv să-şi închipuie că avea vreun efect cât de mic asupra ei.

Decizia ei fusese zădărnicită – în mod iraţional – când îşi făcuse apariţia mai devreme, dovedind că avea o putere mult mai mare asupra determinării şi voinţei ei decât oricare alt bărbat pe care îl cunoştea. Dar îşi consolidase repede acea decizie cu puterea voinţei şi a determinării ei naturale şi rămăsese fidelă planului despre cum să trateze cu el.

Şi apoi… apoi se purtase aşa cum foarte puţini domni ar fi făcut-o şi îi câştigase respectul într-un fel şi într-un grad cum nu mai reuşise niciun alt bărbat până atunci.

În mai puţin de o oră îi transformase planul în ceva imposibil de urmat. Nu va putea să îl ignore – sau măcar să se prefacă a-l ignora – nu când o făcea să îl admire. Să îl aprecieze. Ca om, nu doar ca bărbat.

Privea în gol clădirile care se perindau pe lângă ea, în timp ce era obligată să recunoască în sinea ei că va trebui să reconsidere felul în care trata cu el.

Avea nevoie de un plan mai bun.

Domni tăcerea până când trăsura opri în faţa orfelinatului. Barnaby se rupse din gândurile sale – din nevoia aceea tulburător de persistentă de a o împiedica pe Penelope să mai facă şi alte vizite precum cea care tocmai se încheiase. Deschise portiera, se dădu jos şi o ajută şi pe ea să coboare. Îl plăti apoi pe vizitiu, adăugând un bacşiş generos.

În timp ce vizitiul recunoscător struni caii şi se îndepărtă mulţumit, el se întoarse şi îşi aminti să nu o apuce de braţ la fel cum făcuse pe străzile mahalalei – un gest de protecţie pe care numai circumstanţele în care se

aflau îl scuzaseră – şi o luă de mână şi i-o alunecă în scobitura braţului său.

Ea îi aruncă o ocheadă piezişă, dar apoi permise acel gest. Barnaby deschise poarta orfelinatului şi parcurseră la braţ aleea care ducea spre uşa principală.

Acolo sună la sonerie.

Ea îşi retrase imediat mâna de pe braţul lui şi se uită la el.

— O să-i scriu de îndată o scrisoare proprietarului doamnei Carter.

El încuviinţă din cap.

— Eu o să-l contactez pe Stokes ca să-i explic situaţia. Îi întâlni privirea. O să te găsesc acasă în seara aceasta?

Penelope clipi mirată din ochii ei mari căprui.

— De ce?

Barnaby simţi cum îl năpădeşte un val de iritare, înteţit de expresia goală şi sincer mirată de pe chipul ei.

— În caz că o să mai am nevoie să ştiu şi alte detalii, zise el, făcând afirmaţia aceea să sune ca şi când ar fi spus ceva cât se putea de evident.

— Ah! şopti ea şi reflectă o clipă, ca şi când şi-ar fi revizuit agenda. Eu şi mama vom fi la petrecerea de la Lady Moffat.

— O să te caut dacă mai am nevoie de alte informaţii.

Spre uşurarea lui, uşa se deschise. Încuviinţă din cap, salutând-o scurt pe domnişoara Keggs, făcu o plecăciune rapidă în faţa lui Penelope, după care se întoarse şi plecă.

Înainte să spună vreo idioţenie şi mai mare.

Capitolul 6

La ora trei după-amiaza, Stokes se prezentă la uşa Griseldei Martin. Ea îl aştepta înăuntru. Obloanele de la ferestrele din faţă şi panoul de sticlă de pe uşă erau deja închise. Ucenicele ei nu se vedeau nicăieri.

Griselda observă birja care îi aştepta în stradă.

— O clipă, să-mi iau boneta şi săculeţul.

El o aşteptă în prag, în timp ce dispăru în cămăruţa din spate, reapărând o clipă mai târziu, legându-şi sub bărbie panglica unei bonete de paie, peste părul închis la culoare. Şi chiar şi în ochii lui Stokes, boneta aceea părea foarte stilată.

Înaintă apoi spre uşă, fluturând din mână energic şi făcându-i semn să coboare treptele în faţa ei. Ea îl urmă, încuind uşa prăvăliei. Aruncă apoi cheia grea în săculeţul de pânză şi i se alătură pe trotuar.

Stokes merse înaintea ei cei câţiva paşi până la trăsură, deschise portiera şi îi oferi mâna.

Ea se uită lung la palma lui întinsă politicos, după care îşi aşeză mâna mai mică într-a lui. Extrem de conştient de degetele fragile pe care le strângea, o ajută grijuliu să urce în vehicul.

— Ce adresă să-i spun vizitiului?

— Whitechapel, colţ cu New Road.

Stokes transmise informaţia vizitiului, apoi i se alătură Griseldei. Şi imediat ce portiera se închise în urma lui, birja o luă din loc zdruncinându-se şi porni spre adresa indicată.

Ea stătea aşezată pe locul de vizavi de el. Şi lui Stokes îi era efectiv imposibil să-şi smulgă privirea de la ea. Griselda nici măcar nu tresări – lucru care se întâmpla de obicei cu majoritatea celor la care se uita. Observă însă că strângea destul de tare săculeţul pe care îl ţinea în poală.

Se forţă să-şi mute privirea de la ea, dar faţadele clădirilor care se derulau dincolo de geamul trăsurii nu-i putură menţine atenţia prea mult timp. Sau privirea. Pentru că ochii lui continuau să alunece către ea… atât de des şi de ostentativ, încât înţelese că dacă nu spunea ceva, căutătura lui avea să o tulbure.

Şi nu îi veni în minte altceva decât:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai fost de acord să mă ajuţi.

Ea se uită la el şi îi susţinu privirea.

— Încerci să salvezi patru copii… Probabil chiar mai mulţi. Fireşte că o să te ajut… ce fel ce femeie n-ar face la

fel?

„Oare ce fel de femeie se aşteptase el să fie ea?”

El se grăbi să o liniştească:

— Voiam doar să spun că îţi sunt foarte recunoscător. Şovăi o clipă, după care continuă: Şi, la drept vorbind, nu toate femeile ar fi dispuse să se implice într-o anchetă a poliţiei.

Ea îl studie o clipă, după care pufni scurt şi delicat şi îşi mută privirea.

Stokes era destul de sigur că reacţia ei dezaprobatoare era adresată femeilor care nu ar fi fost dispuse să se implice. Şi nu lui.

După ce mai cugetă puţin, hotărî că în anumite situaţii tăcerea era de aur. Cel puţin ţinând cont de faptul că, după scurtul lor schimb de replici – oricât de scurt ar fi fost –, Griselda nu mai strângea poşeta la fel de încordată.

Conform indicaţiilor primite, birja se opri pe Whitechapel Road, colţ cu New Road. Stokes coborî primul. Şi Griselda se pomeni ajutată să coboare din vehicul cu aceeaşi atenţie şi gentileţe cu care o ajutase să urce. Nu era o politeţe cu care să fie obişnuită… Dar adevărul era că îi cam plăcea şi se gândea că s-ar putea obişnui cu asta.

Oricât de puţin probabil ar fi fost în realitate acest lucru. La urma urmei, ea şi Stokes erau aici cu treabă – şi nimic mai mult.

El îi porunci vizitiului să îi aştepte. Inspiră adânc, încercând să-şi umple cu aer plămânii pe care dintr-odată îi simţea încordaţi – probabil că îşi strânsese prea tare şnururile corsetului. Ridică bărbia şi făcu semn spre josul străzii.

— Pe aici.

Pe durata călătoriei îl privise pe furiş, studiindu-i chipul oacheş şi încercând să-l surprindă strâmbând din nas pe măsură ce se aventurau tot mai adânc în inima vechii mahalale. Nu îi era ruşine de originea ei. Dar ştia foarte bine cum era privit East Endul. Cu toate astea, nu detectase nicio urmă de dispreţ, nici nu-l văzuse strâmbând arogant din nasul ascuţit.

La fel ca şi mai devreme, se uită în jur cu un anumit interes detaşat. Mergea firesc pe lângă ea, cercetând cu privirea casele dărăpănate lipite, care se susţineau una pe alta. Vedea tot ce era de văzut, dar nu dădea niciun semn că ar fi judecat.

Griselda se simţea un pic mai relaxată – un pic mai puţin tensionată – în timp ce îl conducea spre Fieldgate Street. Coti pe a doua străduţă la stânga şi intră pe un teritoriu familiar. Ea se născuse şi crescuse pe Myrdle Street. Ajunseseră în faţa casei tatălui ei. Se opri înainte de a urca prima treaptă şi-i întâlni privirea lui Stokes.

— Aici m-am născut eu. În casa aceasta.

Doar aşa, ca să ştie.

Stokes încuviinţă din cap. Ea îl studie îndeaproape, căutând o urmă de dispreţ sau de superioritate, dar nu văzu nimic pe chipul sau în ochii lui cenuşii agili, cu excepţia curiozităţii.

Simţindu-se mai încrezătoare cu privire la cum va decurge următoarea jumătate de oră, ridică mâna şi ciocăni la uşă – scurt şi rapid, de trei ori. După aceea o deschise şi intră.

— Grizzy, fetiţă! Tu eşti? răsună imediat vocea tatălui ei, răguşită de bătrâneţe.

— Da, tăticule. Eu sunt. Am venit cu un oaspete.

Îşi lăsă săculeţul în antreul mic şi apoi îl conduse pe Stokes spre camera din spate.

Tatăl ei stătea în şezlongul său, ţinând în poală o pisică roşcovana bătrână, care torcea de mama focului sub atingerea lui. Ridică privirea când ei intrară în încăpere. Îi străluceau ochii când se uita la ea. Dar apoi i se măriră când i se fixară pe silueta masculină din spatele ei.

Griselda se simţi uşurată să vadă că tatăl ei era perfect treaz şi că nu părea să mai fie chinuit de dureri.

— A venit doctorul în vizită azi-dimineaţă?

— Da, răspunse tatăl ei, distrat. Mi-a mai lăsat încă o sticlă de tonic.

Ea se întoarse şi se uită la sticla de pe noptiera ponosită.

— Ăsta cine-i? întrebă tatăl ei, mijind ochii şi uitându-se suspicios spre Stokes.

Ea îi aruncă lui Stokes o privire scurtă de avertizare.

— El este domnul Stokes. Inspiră adânc, parcă pentru a-şi face curaj, după care adăugă: Inspectorul Stokes… este un inspector de la Scotland Yard.

— Un copoi? Tonul vocii tatălui ei dădea foarte clar că nu era o profesie faţă de care să aibă prea multă consideraţie.

— Da, exact. Griselda îşi trase un scaun şi se aşeză, luându-i una dintre mâini într-ale sale. Dă-mi voie te rog să îţi explic de ce este aici acum…

— De fapt, interveni Stokes. Cred că s-ar putea să fie mai bine, domnule, dacă îţi explic personal de ce am rugat-o pe fiica dumitale să aranjeze această întâlnire.

Griselda îi aruncă o privire, dar el se uita la tatăl ei.

Bătrânul mârâi, apoi încuviinţă din cap.

— Da… fie, fie. Despre ce-i vorba, deci?

Stokes îi povesti simplu, direct şi fără nicio înfloritură.

La un moment dat, tatăl ei interveni şi-i făcu semn să ia loc pe un scaun.

— Stai jos, stai jos… Eşti aşa al naibii de înalt, că îmi amorţeşte gâtul de atâta uitat în sus.

Griselda îl surprinse zâmbind scurt în timp ce se supunea, după care îşi continuă povestirea. Şi până când termină ce avea de spus, tatăl ei îşi pierduse orice suspiciune faţă de acest anume copoi. Şi, în curând, el şi Stokes erau complet absorbiţi într-o conversaţie aprinsă, în care evaluau potenţialii răufăcători locali.

Griselda realiză repede un lucru complet neaşteptat: se simţea în plus acolo. Aşa că se ridică. Stokes se uită la ea, dar tatăl ei îi captă din nou atenţia. Se duse în bucătăria mică şi înghesuită, unde aprinse soba, puse ibricul pe foc şi făcu un ceai. Se întoarse apoi în odaie, scoase biscuiţii pe care-şi aminti că-i băgase în săculeţ şi îi aşeză pe o farfurie curată.

Puse ceainicul, trei ceşcuţe şi farfuria pe o tavă din lemn, pe care o duse apoi în micul dormitor, care servea şi

pe post de cameră de zi. Tatăl ei se lumină imediat la faţă când văzu biscuiţii. Griselda simţi cum i se strânge inima când Stokes observă reacţia tatălui ei, se întinse după farfurie şi i-o oferi lui. Tatăl ei se servi încântat, după care reveni la discuţia pe care o purtau.

Griselda împărţi ceşcuţele de ceai, după care se aşeză la loc. Nu ascultă ce vorbeau cei doi. În schimb, lăsă cadenţa vocii tatălui ei să-i umple sufletul, îi studie chipul animat – mult mai animat decât îl văzuse de ani de zile – şi îi mulţumi lui Dumnezeu în sinea ei pentru că fusese de acord să-l aducă pe Stokes să se întâlnească cu el.

Să aibă un interes îi ţinea în viaţă pe cei bătrâni. Iar ea nu era nici pe departe pregătită să-l lase pe tatăl ei s-o părăsească.

Terminară în scurt timp ceaiul şi biscuiţii. Se ridică, strânse tava şi o duse înapoi în bucătărie. Şi se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Stokes ridicându-se în picioare, vârând carnetul de notiţe în buzunar şi mulţumindu-i tatălui ei pentru timpul acordat.

— Şi pentru ajutorul dumitale, zise Stokes, afişând un zâmbet amabil.

Griselda observă desigur acel zâmbet al lui, pe care, deşi nu îl afişa prea des, în mod clar inspira foarte multă încredere.

— Informaţiile pe care mi le-ai oferit au fost exact cele de care aveam nevoie. Îi întâlni apoi privirea tatălui ei şi zâmbetul său deveni precaut. Ştiu că să ajuţi copoii cu anchetele lor nu e un lucru foarte încurajat pe aici… aşa că preţuiesc de două ori mai mult ajutorul dumitale.

Tatăl ei, îşi dădu ea seama, era foarte bucuros, dar ascundea asta foarte bine în spatele unui mârâit morocănos şi a unei încuviinţări bărbăteşti.

— Doar găseşte-i pe băieţii ăia şi adu-i înapoi.

— Dacă există justiţie pe lumea aceasta, cu ajutorul dumitale, vom reuşi.

Stokes se uită la ea.

Griselda se duse la tatăl ei şi se agită în jurul lui, netezindu-i pătura pe picioare şi amintindu-i că domnişoara

Pickles, vecina de vizavi, va veni să-i aducă cina într-o oră, după care îl sărută pe obraz şi îşi luă la revedere. Tatăl ei tocmai se pregătea să tragă un pui de somn, cu un zâmbet mulţumit pe chip, când ea i se alătură lui Stokes în antreul mic. Îşi luă săculeţul şi îl conduse spre uşă.

Stokes i-o ţinu ca să iasă, după care o urmă afară asigurându-se că zăvorul se încuiase în spatele lui.

Mergeau pe stradă, când o întrebă:

— El este singura rudă care ţi-a mai rămas?

Ea încuviinţă din cap. Şovăi o clipă, după care adăugă:

— Am mai avut trei fraţi, dar au fost ucişi în războaie. Şi mama a murit când eram foarte mică.

Stokes încuviinţă din cap, înţelegător.

Nu mai zise nimic o vreme, doar continuă să meargă în tăcere lângă ea. Cu toate astea, după alţi câţiva paşi, Griselda se simţi presată să adauge:

— Am vrut să-l conving să se mute în St. John’s Wood cu mine, zise gesticulând amplu. Pe aici nu prea e nevoie de o modistă. Dar el s-a născut şi a crescut pe străzile astea… locul acesta e căminul lui şi are toţi prietenii aici, aşa că a vrut să rămână.

Simţi asupra ei privirea lui Stokes, mai tăioasă şi mai evaluativă decât până atunci. Totuşi, nici acum nu o judeca în vreun fel.

— Aşa că vii să-l vizitezi cât poţi de des.

Nu era o întrebare, dar ea tot încuviinţă din cap.

— Vin să-l văd cât de des pot… Din păcate asta înseamnă doar o dată pe săptămână. Din fericire, mai are şi pe alţii… cum sunt doamna Pickles şi doctorul… care îl îngrijesc. Şi ştiu cu toţii cum să dea de mine, la nevoie.

El încuviinţă din cap încă o dată, dar nu mai zise nimic. Ei îi sta tea pe limbă o întrebare evidentă. Îşi înghiţi cuvintele la început, dar hotărî că nu avea de ce să facă asta.

— Dumneata mai ai rude în viaţă?

Stokes nu-i răspunse imediat. Ea chiar se întreba dacă nu cumva încălcase vreo regulă – sau limită – invizibilă a

bunei-cuviinţe, când el spuse:

— Da. Tata e negustor în Colchester. Dar nu l-am mai văzut... de mult. De destul de mult timp. La fel ca şi-n cazul dumitale, şi mama mea a murit când eram foarte mic. Dar eu am fost singur la părinţi.

Nu mai spuse nimic altceva, dar Griselda avu senzaţia că nu fusese doar un copil „singur” la părinţi... ci şi unul destul de singuratic.

Birja îi aştepta acolo unde o lăsaseră. După ce se urcară, îndreptându-se înapoi spre St. John’s Wood, ea îl întrebă:

— Şi ce se întâmplă de aici înainte cu ancheta dumitale?

Stokes se uită la ea. Avu o clipă scurtă de ezitare, care sugera că se gândea dacă să îi spună sau nu, dar în cele din urmă zise:

— Tatăl dumitale mi-a dat opt nume de posibili directori de şcoală. Pentru unii şi adrese, pentru alţii nu. Trebuie să-l verific pe fiecare-n parte ca să văd dacă ar putea să fie responsabil de dispariţiile copiilor. Dar toate cercetările trebuie făcute cu foarte mare grijă. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca directorul şcolii... oricine ar fi el... să îşi dea seama că a intrat în atenţia noastră. Pentru că, dacă se prinde de asta, creşte miza pentru el, strânge totul şi dispare în mahalale... luându-i cu el pe băieţi... şi atunci n-o să-l mai vedem niciodată şi nici nu vom mai avea o altă ocazie de a-i salva pe copii.

Ea încuviinţă din cap. După o clipă de gândire, spuse:

— Da, dar ştii şi dumneata că nu te poţi duce pur şi simplu să pui întrebări. Îi întâlni privirea şi se întrebă în sinea ei de ce făcea asta... de ce era pe punctul de a se amesteca şi mai mult într-o anchetă a poliţiei. Localnicii o să-şi dea seama imediat cine... şi ce... eşti. Indiferent ce deghizare îmbraci, n-o să poţi fi niciodată „unul dintre noi”.

El se strâmbă imediat.

— Păi, nu prea am alte opţiuni. Pe lângă a cere ajutorul poliţiei locale, da... dar ei sunt...

— Stai liniştit, că nici cu ei n-o să vorbească nimeni.

Se opri o clipă, aparent cugetând, după care continuă: Eu, pe de altă parte, încă pot să mă mai învârt fără nicio suspiciune printre localnici. Mă cunosc… ba mai mult, au încredere-n mine. Eu încă sunt una de-a lor.

Stokes se încordase de când ghicise făgaşul pe care se îndrepta ea. În ochii lui apăru dintr-odată o tulburare întunecată.

— Nu te pot lăsa să faci una ca asta. E prea periculos.

Ea ridică din umeri.

— O să mă îmbrac mai sărăcăcios, o să-mi las accentul să se simtă mai pronunţat. Şi cu siguranţă o să fie mult mai puţine primejdii pentru mine decât pentru dumneata.

Rămase încordat şi cu privirea aţintită asupra ei. Griselda îşi dădu seama că se simţea sfâşiat între dorinţa de a o lăsa să-l ajute, punând-o astfel în pericol, şi de a nu permite aşa ceva.

— Ai nevoie de ajutorul meu! Băieţeii ăia au nevoie de ajutorul meu.

El strânse din buze, fără să o slăbească din ochi, după care se aplecă în faţă, proptindu-şi antebraţele pe genunchi.

— O să fiu de acord să pui întrebări cu o singură condiţie. Să te însoţesc.

Ea dădu să îi atragă atenţia asupra a ceea ce era evident.

Dar el o reduse imediat la tăcere, ridicând o mână fermă şi continuând:

— Mă descurc destul de bine cu deghizările, câtă vreme nu trebuie să vorbesc prea mult. Aşa că poţi vorbi dumneata. Eu o să fiu acolo doar ca să-ţi asigur protecţia… dar trebuie să fiu acolo, lângă dumneata, sau nu te duci deloc.

Ea tânjea să-l întrebe cum intenţiona să o oprească, dar în acelaşi timp ştia că, dacă tatăl ei afla că începea să pună întrebări despre posibilii directori ai unei şcoli de hoţi, va începe să-şi facă griji. Şi nu exista nicio îndoială că să-l aibă pe Stokes lângă ea – chiar şi în cele mai periculoase

cotloane din East End – ar fi constituit o protecţie foarte bună.

Se relaxă şi se lăsă pe spate pe banchetă, încuviinţând din cap.

— Foarte bine. O să mergem împreună.

Odată cu răspunsul ei, mai dispăru şi o parte din încordarea lui.

Griselda întoarse capul să se uite pe fereastră şi văzu că ajunseseră în St. John's Wood High Street – aleea principală. Trăsura se opri clătinându-se chiar în faţa uşii ei. Stokes se dădu jos şi îi întinse mâna ca să o ajute şi pe ea să coboare. Şi în clipa aceea hotărî că în mod sigur se putea obişnui să fie tratată ca o lady.

Îşi aranjă fustele şi se uită la uşă, după care se răsuci şi-i întâlni privirea.

— Aşadar, când să ne întoarcem acolo?

El se încruntă.

— Nu mâine. Mai întâi de toate ar trebui să împărtăşesc toate informaţiile pe care le-am descoperit cu un coleg… Cel care mi-a adus acest caz în atenţie, de la bun început. S-ar putea să aibă şi el ceva informaţii suplimentare care să ne ajute să ne dăm seama care dintre toţi potenţialii suspecţi este cel mai probabil infractor.

— Foarte bine, atunci, zise ea, încuviinţând din cap. Aştept veşti de la dumneata.

El merse cu ea cei câţiva paşi până la scara principală. Şi în timp ce urca treptele, căută cheia şi descuie uşa, era foarte conştientă că el se uita la prăvălie cu alţi ochi parcă.

Deschise uşa, se întoarse şi se uită la el, ridicând uşor din sprâncene, întrebător.

El afişă imediat acel zâmbet misterios al lui. Plecă o clipă privirea în pământ, după care ridică uşor capul.

— Mă gândeam doar că probabil ai muncit din greu ca să ajungi din East End aici. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Şi numai asta în sine este o mare realizare. Şi faptul că ţi-ai păstrat abilitatea de a te învârti în continuare prin cercurile de odinioară… deşi sunt extrem de recunoscător pentru

asta şi pentru toate beneficiile pe care le aduce acest lucru anchetei mele… Se opri o clipă din vorbit, după care continuă, pe o voce mai şoptită şi mai blândă: Şi asta mi se pare absolut admirabil. Preţ de o fracţiune de secundă îi susţinu privirea, după care încuviinţă din cap. O seară frumoasă, domnişoară Martin! O să iau legătura cu tine peste o zi sau două… de îndată ce am veşti noi.

Se răsuci apoi pe călcâie şi coborî scările fără grabă.

Griselda avu nevoie de câteva momente ca să depăşească uimirea care o luă pe nepregătite şi ca să înţeleagă că, da, chiar îi făcuse un compliment… şi nici pe departe unul mic şi neimportant. Simţindu-se, dintr-odată, foarte vulnerabilă, intră şi închise repede uşa în spatele ei. Dar odată ajunsă înăuntru, şovăi o clipă. Întinse un deget tremurător şi depărtă obloanele privindu-i spatele îndepărtându-se… savurând liniile elegante şi graţia musculoasă a mişcărilor lui, până când se urcă în trăsură şi închise portiera.

Suspină şi închise la loc obloanele, ascultând zgomotul copitelor care se pierdea în depărtare.

*

În seara aceea, Barnaby făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Se sprijini cu umărul de peretele casei gazdei şi, pe deasupra capetelor oaspeţilor, studie o domnişoară din celălalt colţ al salonului.

Şi pentru prima dată, se simţi recunoscător că amfitrioana în cauză – Lady Moffat – avea un salon prea mic pentru numărul mare de cunoştinţe invitate. În ciuda exodului continuu al familiilor nobile din capitală spre provincie, rămăseseră suficienţi ca să îl asigure că mulţimea adunată în spaţiul acela limitat îi oferea o acoperire adecvată.

În înalta societate, o astfel de acoperire se subţia, la propriu şi la figurat, cu fiecare zi care trecea. Şi tocmai acum când, pentru prima dată în viaţa lui, avea nevoie de una. Mama lui ar fi râs în hohote, dacă ar fi aflat despre

situaţia dificilă în care se afla – era sigur de asta.

Şi ar fi râs şi mai tare dacă l-ar fi văzut acum.

Nu avea să-i pună nicio întrebare lui Penelope în seara aceea, şi totuşi, iată-l aici, urmărind-o. Hotărâse că putea la fel de bine să îl obsedeze şi în persoană, decât să stea acasă şi să se uite în focul din şemineu şi să îi vadă chipul conturându-se printre flăcări. Singur numai el cu el, nu ar fi făcut nimic altceva decât să se gândească la ea. La nimic altceva. Nu l-ar mai fi preocupat nici măcar cazul pe care i-l adusese… şi în condiţiile astea devenea evident că nimeni nu-l ajuta să iasă de sub vraja ei.

Partea sănătoasă şi raţională din el simţea că ar trebui să reziste cu mai multă înverşunare farmecelor ei. Restul din el însă – care era condus de instincte şi reacţii mult mai primitive, pe care înainte nici nu s-ar fi gândit că le poseda – se predase deja în faţa ei.

De parcă toate aceste gânduri care-i pluteau prin minte erau inevitabile.

Ca şi când era un adevăr de la sine înţeles că nu putea – nu ar fi în stare oricât de mult ar fi încercat – să nege aceste fapte.

În acelaşi timp, latura lui sofisticată era nemulţumită şi îl asigura că ceea ce se întâmpla era că se simţea intrigat de o doamnă cu mult diferită de toate pe care le cunoscuse până atunci.

Şinele lui primitiv nu-i dădea ascultare.

Şinele lui mai primitiv îi observa cu ochii mijiţi de nemulţumire pe bărbaţii care se adunau ca muştele în jurul ei. Iar când Hellicar îşi făcu şi el apariţia în peisaj, înjură în sinea lui, se dezlipi de lângă perete şi porni în direcţia ei.

Penelope ţinea piept cu brio grupului enervant de potenţiali pretendenţi, când îl văzu pe Barnaby traversând mulţimea. Vârtejul de emoţii care o copleşi în clipa în care îşi dădu seama că se îndrepta spre ea – un amestec de exaltare, agitaţie şi entuziasm seducător – era ceva complet nou şi tulburător.

Le porunci simţurilor sale stupide să se potolească şi se concentră pe înfăţişarea aristocratică a lui Harlan Rigby.

În clipa de faţă ţinea un discurs înflăcărat despre plăcerile vânătorii… ceva ce ea cunoştea foarte bine, din moment ce crescuse în Leicestershire, împreună cu nişte fraţi înnebuniţi după vânătoare. Din păcate, era departe de puterea de înţelegere a lui Rigby că o biată femeie ar fi putut şti ceva… păi, la drept vorbind, cam despre orice. Chiar şi mai regretabil era faptul că deşi poseda o avere considerabilă şi un aspect fizic mai mult decât plăcut privirii, nici măcar Hellicar – cu cele mai tăioase ironii ale sale – nu reuşise să-i zguduie siguranţa de sine lui Rigby… darămite să-i mai şi deschidă ochii cu privire la faptul că drumul spre inima ei nu însemna să-i minimalizeze inteligenţa.

Rigby era ca o boală enervantă, pe care încă nu învăţase cum să o trateze.

Barnaby apăru apoi şi, ca prin minune, îi convinse cumva pe tinerii domni care o înconjurau să-i facă loc lângă ea. Asta o lăsa flancată pe stânga şi pe dreapta de el şi de Hellicar, dar, din păcate, încă faţă în faţă cu Rigby.

Zâmbi amabilă şi-i întinse mâna lui Barnaby. Rigby se opri din discursul său înflăcărat, în timp ce Barnaby făcu o plecăciune în faţa ei şi schimbară câteva amabilităţi. Dar apoi Rigby trase puternic aer în plămâni, deschise gura aceea mare a lui şi…

— Mi se pare destul de înăbuşitor aerul de aici. Aparent, neobservându-l pe Rigby, care tocmai se pregătea să spună ceva, Barnaby îi captură privirea lui Penelope. Continua să o ţină de mână şi o strânse uşor de degete. E prea frig afară pentru o plimbare pe terasă, dar poate ţi-ar plăcea să facem câţiva paşi prin salon… sugeră el şi ridică din sprâncene. Dacă nu mă înşel, începe un vals… ţi-ar plăcea să dansăm?

Ea zâmbi strălucitor. Oricine o salva de Rigby şi de părerile lui despre înmulţirea câinilor de vânătoare merita recunoştinţa ei eternă.

— Mulţumesc. Atmosfera este într-adevăr destul de opresivă. Un vals ar fi minunat.

Barnaby înclină uşor din cap, îi aşeză mâna pe

mâneca lui, acoperindu-i degetele cu ale lui.

Cu nervii întinşi la maximum din cauza acelei atingeri subtile, Penelope se întoarse spre cercul ei de admiratori nedoriţi.

— Scuzaţi-mă, vă rog, domnilor.

Majoritatea priviseră cu interes scena dintre ea şi Barnaby, cel mai probabil sperând că i-ar fi putut urma exemplul în curând.

Toţi, cu excepţia lui Rigby, care se încruntă şi o fixă cu o privire nedumerită.

— Dar, domnişoară Ashford, încă nu am avut ocazia să îţi povestesc despre succesul pe care l-am avut cu ultimul rând de ogari când i-am împerecheat. Tonul lui făcea mai mult decât evident faptul că nu-i venea să creadă că Penelope nu aştepta cu sufletul la gură să audă fiecare detaliu.

Penelope nu era sigură cum să răspundă la asta. Simpla ideea că ea şi-ar fi dorit să ştie astfel de lucru i se părea de neconceput.

Din fericire, cavalerul ei în armură strălucitoare îi sări din nou în ajutor.

— Oh, Rigby… mi se pare foarte greu de crezut că nu ştii că fratele domnişoarei Ashford, Calverton, este un renumit crescător de câini de vânătoare premiaţi. Buzele lui Barnaby se arcuiră într-un zâmbet mic. Încerci să o sufoci cu informaţii despre procedurile pe care le foloseşti în speranţa de a o face să-ţi dezvăluie ceva secrete de familie?

Rigby clipi mirat.

— Poftim?

Cineva pufni scurt şi dispreţuitor în dreapta lui Penelope. Era Hellicar – care se străduia să înăbuşe un hohot de râs monstruos. Şi, desigur, şi ceilalţi domni din jurul lor se chinuiau să-şi ascundă zâmbetele.

Barnaby zâmbi cu regret. Se uită spre Penelope, după care încuviinţă din cap spre Rigby.

— Sunt dezolat că trebuie să întrerup interogatoriul acesta cu care o asaltezi pe domnişoara Ashford, bătrâne,

dar e evident că doreşte să danseze. Încuviinţă apoi din cap, salutând întreg grupul şi o escortă din cercul de admiratori. Aşa că scuzaţi-ne, vă rog.

Toţi ceilalţi domni făcură plecăciuni, amuzaţi. Rigby însă rămase ca trăsnit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îl părăsea.

Dar exact asta făcea. Îl abandona pentru o altă propunere mult mai interesantă şi mai provocatoare. Barnaby o conduse spre arcada care separa salonul de zi de salon, în care se dansa. Într-un mic alcov din capătul celălalt al încăperii înghesuite se afla un cvartet de corzi, care făcea eforturi considerabile să se facă auzit peste aproape o sută de conversaţii. Tocmai ce cântaseră primele acorduri ale unui vals.

— Eram sigur că nu m-a înşelat auzul, zise el uitându-se în jos şi întâlnindu-i privirea. Chiar vorbeai serios că vrei să dansezi sau doar profitai de o ocazie să scapi de Rigby?

Aparent îi oferea o şansă de a evita efectele pe care i le provoca un vals cu el. Şi dacă era înţeleaptă, ar fi făcut bine să profite de ea… dar Penelope nu era o laşă.

— Mi-ar plăcea să dansez. „Cu tine”, gândi, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

Cu toate astea, intensitatea care apăru brusc în ochii lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva îi auzise gândurile. Sau dacă nu le ghicise. Fără să mai spună nimic, o conduse înainte, pe ringul de dans, o luă în braţele lui şi o ghidă în mulţimea de cupluri care pluteau pe ritmuri de vals.

Şi la fel cum se întâmplase şi data trecută, paşii de dans o purtară departe. Îi tulburară simţurile… îi făcură gândurile să rătăcească.

În mod plăcut.

Niciunul din ei nu mai zise nimic. Nu schimbară nici măcar o vorbă. Cel puţin nu cu voce tare. Dar privirile li se întâlniră şi rămaseră captive, iar comunicarea părea să aibă loc fără cuvinte. Într-un alt plan, într-o altă dimensiune. Într-o altă limbă.

Într-un limbaj al simţurilor.

Cu o mână mare, caldă şi puternică aşezată pe

spatele ei şi cu cealaltă strângându-i ferm degetele, o ţinea în braţe cu o încredere care o lăsa liberă să se relaxeze şi să renunţe la neîncrederea obişnuită cu care îşi trata partenerii de dans. Era liberă să savureze mişcările plutitoare, piruetele mici şi rapide, întoarcerile şi opririle şi felul abil în care o conducea pe ringul de dans.

Şi astfel se văzu nevoită să admită că bărbaţii îndemânatici aveau un loc special pe lume… chiar şi pentru ea.

Muzica plutea în jurul lor. Şi momentul acela magic se întinse. Plăcerea aceea subtilă i se insinuă în oase, inundând-o cu totul şi alinând-o într-un mod inexplicabil. Ca o mâna mare şi caldă care îi mângâia toate terminaţiile nervoase.

Se simţea ca o pisică răsfăţată. Şi ar fi tors dacă ar fi putut. În schimb, nu se oprea din zâmbit – pentru că nu putea să se oprească. Zâmbea larg, sincer, cu bucurie, în timp ce se învârteau în piruete elegante şi se simţea de parcă plutea pe un nor de încântare.

După o vreme, zâmbi şi el. Cu aceeaşi mulţumire tăcută în privire. Şi nici nu aveau nevoie de cuvinte ca să îşi comunice plăcerea pe care o împărtăşeau.

Din păcate, muzicienii ajunseră prea repede la ultima notă. Barnaby se opri cu o înfloritură elegantă. Făcu o plecăciune, iar ea o reverenţă cuviincioasă şi, cu un suspin mut, se întoarseră în lumea reală.

El îi aşeză mâna pe mâneca lui şi o ghidă spre salon.

Penelope avea senzaţia că toate simţurile ei erau încă sub magia valsului de mai devreme. Însă, din fericire, raţiunea îi revenise… suficient cât să-şi aducă aminte că, dacă era prezent acolo, probabil avea nişte întrebări pentru ea.

Îi cercetă chipul şi aşteptă o clipită, dar el nu părea să se grăbească să îşi înceapă interogatoriul. Se uită înainte, zâmbind politicoasă celor pe lângă care treceau. Şi era mai mult decât mulţumită să lase momentul acela să se întindă la infinit… şi doar să fie împreună, el şi ea, fără nicio anchetă intruzivă care să le întrerupă serenitatea. Era

mulţumită să îşi închipuie, chiar şi pentru o clipă, că el nu se afla acolo din pricina anchetei.

Dar acesta era adevărul şi ea ştia asta. Suspină din nou în sinea sa, după care îl întrebă:

— Ce anume voiai să mai ştii?

El se uită în jos la ea. I se citea nedumerirea în ochii albaştri.

— Legat de anchetă, oferi ea prompt. Ce vrei să mă întrebi?

Preţ de un moment, ochii lui deveniră lipsiţi de expresie, după care strânse din buze şi se uită înainte. O zări pe mama ei în mulţime şi o ghidă într-acolo.

— Ei bine? întrebă ea, sperând că îşi dădea şi el seama de faptul că mama ei nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla la orfelinat. Că nu ştia nici măcar că exista o problemă… darămite că îl recrutase pe el să investigheze şi că era şi ea direct implicată în anchetă.

— Lasă-mă să mă gândesc o clipă, şopti el, continuând să privească în faţă.

Nu se uita deloc la ea.

Penelope clipi mirată. Poate că uitase ce voia să o întrebe. Poate că valsul acela îi distrăsese şi lui atenţia.

Sau poate că…

O conduse spre locşorul de lângă scaunul unde stătea mama ei, conversând cu Lady Horatia Cynster. Ambele doamne zâmbiră cu amabilitate când îi văzură apropiindu-se, apoi se întoarseră la discuţia lor.

Şi, dintr-odată, dori să ştie ce anume îl adusese în seara aceea la Lady Moffat. Aşa că îşi retrase mâna de pe mâneca lui, se întoarse cu faţa spre el şi-l ţintui cu o privire întrebătoare şi insistentă.

Barnaby i-o susţinu. Strânse din buze şi improviză:

— Stokes nu era la birou când m-am dus să-l vizitez în după-amiaza asta. I-am lăsat un bilet în care i-am explicat situaţia cu Jemmie Carter… şi sunt sigur că Stokes va pune nişte paznici prin apropiere, dar oricum o să mă duc şi mâine-dimineaţă să vorbesc cu el. Oriunde era plecat, nu am nicio îndoială că lucra la caz… dar acum trebuie ca

împreună cu el să pun cap la cap tot ce ştim şi să plănuim următorul pas.

Ochii lui Penelope se luminară de entuziasm.

— O să vin şi eu, atunci.

Barnaby înjură în sinea lui. Îi spusese ceea ce-i spusese numai ca o scuză pentru prezenţa lui aici. Nicidecum ca să o incite şi mai tare.

— Dar nu e nevoie să…

— Oh, ba sigur că e. Eu ştiu cele mai multe lucruri despre aceşti băieţi… atât despre cei patru care au dispărut, cât şi despre Jemmie. Ochii ei căprui-închis se întunecară şi mai mult şi pe Barnaby îl încercă deodată senzaţia că ea făcea eforturi considerabile ca să nu se încrunte. Şi-n plus, continuă ea, vorbind din ce în ce mai animată, eu sunt cea care am iniţiat ancheta… Aşa că am tot dreptul să ştiu cum se acţionează în acest sens.

El o contrazise imediat. Şi chiar dacă vorbea în şoaptă, îi vorbea în termeni foarte duri.

Ea se uita la el încăpăţânată, fără să dea semne că avea de gând să cedeze prea curând. Iar când el rămase fără argumente, ea făcu un comentariu acid:

— Nu înţeleg de ce te mai oboseşti. Ştii deja foarte bine că n-o să mă răzgândesc… şi dacă decid să-l vizitez pe inspectorul Stokes ca să stau de vorbă cu el, cu siguranţă nu poţi face nimic să mă opreşti.

La drept vorbind, lui Barnaby chiar îi veneau în minte mai multe modalităţi bune de a o opri… din păcate însă, toate implicau şi un ghem de sfoară. Era în culmea exasperării, aşa că şuieră printre dinţii încleştaţi:

— Bine, fie!

Ea îi oferi un zâmbet mic… şi destul de încordat.

— Vezi? Şi nu a durut deloc.

— Habar nu ai.

Penelope auzi desigur comentariul lui morocănos, dar alese să nu mai zică nimic. În schimb, se uită spre marea de invitaţi din jur.

— La ce oră crezi că vei merge să-l vizitezi pe Stokes?

El strânse de buze, căzu pe gânduri o clipă, după care

cedă:

— Vin să te iau pe la ora zece.

Ea nu reacţiona la început, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Bine. Te voi aştepta.

Fusese un avertisment. Dar nici nu se aşteptase la altceva din partea ei. Odată ce-i intra o idee în cap, devenea la fel de neclintit ca şi el.

În mintea lui, îşi putea auzi mama râzând în hohote.

Mai că îi venea să se retragă. Să se scuze şi să plece. Şi judecând după felul în care se comporta, fiind uşor încordată în prezenţa lui şi aruncându-i priviri piezişe, era sigur că exact la asta se aştepta şi ea să facă. Să se împace cu ideea şi să dea bir cu fugiţii.

Dar deja pierduse tot ce putea pierde pentru o singură noapte. Nu putea ceda mai mult de atât.

Iar noaptea era încă la început. Probabil mai urma un vals sau două. Şi ştia că la un astfel de eveniment social nu vor fi prea multe văduve curioase, care să ţină socoteala cine cu cine dansa şi de câte ori.

Se uită spre Lady Calverton, care încă era absorbită de discuţia pe care o purta cu Lady Cynster. Poate că mai putea salva ceva din noaptea aceasta. Aşa că era mai bine să rămână şi să se bucure de toate avantajele de care putea.

Şi, desigur, în acest scop, primul pas era să o mai „topească” un pic pe fecioara de gheaţă de lângă el. Se uită la profilul ei serios şi o întrebă:

— Rigby e mereu aşa de încrezut?

Penelope îi aruncă o privire suspicioasă şi îi răspunse.

După aceea, pentru că avu grijă să fie foarte atent să preia frâiele, restul nopţii decurse după voia lui.

*

— Bună seara, Smythe.

Gentlemanul care îşi spunea domnul Alert – pentru că se mândrea cu faptul că era mereu alert faţă de toate

posibilele perspective – privi cum acolitul său se uită în jur, prin salonul întunecat. Stând în faţa uşilor deschise ale terasei, omul nu era altceva decât o siluetă întunecată în noaptea luminată de lună.

Conacul acela din St. John’s Wood Terrace se dovedise extrem de util pentru Alert. La fel ca întotdeauna când se întâlnea cu asociaţii săi mai duri, singura sursă de lumină din încăpere erau cărbunii care străluceau în focul muribund din şemineu.

— Intră, te rog… Ia loc! Alert îşi păstra o vorbire aristocratică tărăgănată, ştiind că asta făcea o distincţie clară între el şi Smythe. Între stăpân şi servitor. Nu cred că avem nevoie de prea multă lumină ca să ne încheiem treburile… nu-i aşa?

Smythe îl ţintui cu o privire dură şi prudent de neprovocatoare.

— Cum doreşti.

Fiind un om masiv şi vânjos, dar surprinzător de rapid şi de agil pentru mărimea lui, Smythe păşi pragul salonului, închise uşa precaut, după care îşi croi cu atenţie drum pe lângă mobilierul cufundat în întuneric şi spre fotoliul aşezat vizavi de cel în care stătea Alert, în faţa şemineului.

Stând relaxat pe fotoliul său, cu picioarele încrucişate, întruchiparea însăşi a unui gentleman care se destinde, Alert zâmbi încurajator atunci când Smythe se aşeză.

— Excelent! Scoase apoi o foaie de hârtie din buzunarul jachetei sale. Am aici o listă a caselor în care va trebui să obţin acces. Opt adrese în total, şi toate în Mayfair. După cum am subliniat şi la ultima noastră întâlnire, este imperativ… absolut esenţial… să dăm spargerile la toate aceste case într-o singură noapte. Îl ţintui apoi cu privirea pe Smythe. Sper că tu şi Grimsby aţi făcut deja toate aranjamentele necesare?!

Smythe încuviinţă din cap.

— Lui Grimsby încă îi mai lipsesc câţiva băieţi, dar zice că o să-i aibă pe toţi opt în cel mai scurt timp.

— Şi tu eşti încrezător nu doar că ne va furniza numărul şi profilul necesar, dar şi că instructajul pe care li-l

va face va fi la înălţime?

— Da. Ştie cum merg lucrurile şi am mai folosit şi cu altă ocazie băieţi instruiţi de el.

— Foarte bine. Dar de data asta lucrezi pentru mine. Şi după cum cred că am subliniat deja în repetate rânduri, ne-am înhămat la un joc cu mize foarte mari. Mult mai mari decât toate celelalte pentru care ai jucat tu până acum. Alert continua să se uite fix în ochii lui Smythe. Trebuie să fii absolut sigur… ba mai mult, trebuie să fii în măsură să mă asiguri şi pe mine… că toate instrumentele tale vor fi la înălţimea cerinţelor.

Smythe nici nu clipi, nici nu se încordă.

— Vor fi, răspunse el. Dar când expresia de pe chipul lui Alert îi dădu clar de înţeles că se aştepta la un răspuns mai elaborat, omul adăugă în silă: O să mă asigur de asta.

— Şi cum o să reuşeşti?

— Ştiu de unde face rost de băieţi. Cu data aia pe care mi-ai dat-o, am planificat totu' în cel mai mic detaliu, ca să ne asigurăm şi că avem număru' corect, şi că sunt instruiţi cum trebe. Smythe şovăi o clipă, ca şi când abia acum cugeta, într-un sfârşit, asupra tuturor posibilităţilor, după care continuă: O să mă opresc pe la Grimsby ca să mă asigur că a înţeles… cât de serioşi suntem cu treaba asta.

Alert îşi permise un zâmbet mic.

— Aşa să faci. Nu văd niciun motiv să ne pomenim că dăm de necaz pentru că Grimsby nu a înţeles bine, cum spui tu, seriozitatea demersului nostru.

Privirea lui Smythe coborî spre lista pe care o avea Alert în mână.

— O să am nevoie de adresele alea.

Adresele acelea erau contribuţia principală pe care o aducea Alert la parteneriatul lor, împreună cu lista de obiecte care urmau să fie furate… chiar dacă el prefera termenul „eliberate", din fiecare dintre acele case.

— Nu încă. Ridică privirea şi întâlni ochii încruntaţi ai lui Smythe. O să ţi-o dau la timp ca să faci toate misiunile de recunoaştere necesare… dar, după cum ai spus şi tu,

avem timp suficient.

Smythe nu era prost deloc şi înţelegea foarte bine că Alert nu avea încredere în el. Mai trecu un moment, după care se ridică în picioare.

— O să plec, atunci.

Alert rămase aşezat şi încuviinţă din cap, oferindu-i permisiunea să plece.

— O să aranjez şi următoarea noastră întâlnire la fel cum am aranjat-o şi pe asta. Şi dacă nu las vorbă de altceva, o să ne vedem tot aici.

Smythe încuviinţă scurt din cap, se întoarse pe unde venise şi ieşi pe uşile duble.

Alert zâmbi, la adăpostul umbrelor. Totul mergea conform planului. Nevoia lui de bani nu se ostoise câtuşi de puţin. Ba de fapt, mulţumită vizitei pe care o primise cu o zi înainte de la cămătarul în ghearele cui căzuse fără voia sa şi a ultimului aranjament de răscumpărare cu care fusese obligat să fie de acord, nevoia aceea de bani nu va face altceva decât să sporească pe zi ce trecea. Şi totuşi, salvarea era la îndemâna lui. Şi după cum descoperise, exista o anumită exaltare şi mulţumire în a înşela sorţii şi societatea prin simplul fapt de a-şi folosi mintea perfidă.

Nu avea nicio îndoială că, cu toate cunoştinţele sale laolaltă cu talentele lui Smythe – şi cu uneltele oferite de Grimsby va răzbate. Şi încă foarte bine. Pe lângă faptul că îl va elibera din cătuşele constrângătoare ale notoriilor cămătari londonezi, planul său avea şi să-i sporească semnificativ averea practic inexistentă.

După cum ştia şi el foarte bine, soarta le surâdea celor curajoşi.

Se uită în jos la lista de adrese pe care o mai ţinea încă în mână şi o studie câteva clipe, suprapunând-o mintal asupra celeilalte, şi mai importante, şi anume lista obiectelor care trebuiau să fie eliberate din fiecare casă.

Alesese cu foarte mare grijă. Numai câte un singur obiect de la fiecare reşedinţă. Erau şanse mari ca nici măcar să nu li se observe lipsa. Nu până când nu se întorceau proprietarii în luna martie. Şi poate nici măcar

atunci. Şi odată ce reveneau acasă… ei bine, atunci, cu siguranţă, membrii personalului domestic aveau să devină principalii suspecţi.

Din tot ce aflase, Smythe era un maestru în meseria lui. El – sau mai degrabă băieţii pe care îi folosea – vor intra şi vor ieşi fără să lase nicio urmă.

Şi nu vor exista nici greşeli care să ajute ulterior autorităţile. Eliminase din start orice posibilitate în acest sens. Cunoscând bine înalta societate – şi Dumnezeu îi era martor că o studiase avid apreciase că o alegere chibzuită a obiectelor va asigura o revânzare imediată. Şi în condiţiile lui.

Avea deja colecţionari dornici să achiziţioneze obiectele respective, fără să pună alte întrebări. Şi vânzându-le unor astfel de oameni, îl asigura că aceştia nu s-ar gândi niciodată să îl dea în vileag. Iar preţurile pe care erau dispuşi să le plătească aveau să îl elibereze definitiv şi cu uşurinţă de datoriile curente care îl împovărau – chiar dacă acestea din urmă erau în creştere.

Strecură lista de adrese înapoi în buzunarul jachetei sale şi zâmbi şi mai larg. Fireşte că obiectele care urmau a fi eliberate erau cu mult mai valoroase decât îi spusese lui Smythe… dar nu îşi imagina ca un hoţ de rând din East End să fi fost în stare să le ghicească vreodată adevărata valoare.

Va trebui să fie foarte atent şi să purceadă cu mare grijă, dar se putea ocupa de Smythe. Şi acesta din urmă se va ocupa de Grimsby.

Totul mergea aşa cum îşi dorea. Şi în curând avea să fie la fel de bogat precum îl credeau toţi cei care făceau parte din viaţa lui.

Capitolul 7

În dimineaţă următoare, la braţ cu Barnaby Adair, Penelope urca scările clădirii banale care adăpostea marele

Scotland Yard.

Curiozitatea ei atinsese cote maxime. Auzise toate poveştile obişnuite despre forţele de poliţie ale lui Peel, toată agitaţia din înalta societate, care dusese la înfiinţarea şi la dezvoltarea sa ulterioară, de-a lungul ultimilor ani. Dar aceasta era prima dată când intra – direct – în contact cu membrii numitelor forţe de poliţie. Ba mai mult, în afară de Adair, nu cunoştea pe absolut nimeni care să meargă – sau să fi mers vreodată – în vizită la sediul central. Era foarte nerăbdătoare să vadă cum arăta locul acesta.

În timp ce o grăbea prin foaierul principal – o zonă descurajator de obişnuită, zugrăvită în nuanţe neinspirate de gri –, se uita în jur, dornică să vadă tot ce era de văzut. Dincolo de a-şi satisface propria curiozitate firească, dacă se concentra pe a asimila tot ce putea despre munca poliţienească, aşa putea avea grijă să nu se mai lase tulburată de Adair – de apropierea lui, de puterea lui şi de frumuseţea lui infailibilă – elemente de la care simţurile ei nesăbuite refuzau să se lase distrase, din păcate.

Ţinându-şi singură morală, studia singurul lucru care-i putea distrage atenţia în foaier un bărbat scund, îmbrăcat într-o uniformă de culoare bleumarin, care stătea pe un taburet înalt, în spatele unui fel de tejghele. Omul ridică privirea şi o văzu. Dar apoi îl văzu şi pe Adair. Ridică imediat mâna şi-l salută, după care se întoarse la registrele lui.

Penelope se încruntă şi se uită în jur. În afară de un funcţionar care tocmai dispărea undeva la subsol, nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

— Aici sunt aduşi criminalii arestaţi? E atâta linişte…

— Nu. În clădirea asta se află birourile investigatorilor seniori. Sunt câţiva poliţişti de rând în clădirea alăturată şi mai e o secţie mai în josul străzii.

Penelope simţi privirea lui mângâindu-i faţa.

— Dar astăzi sigur n-o să dăm peste niciun răufăcător, continuă el.

Ea se strâmbă în sinea ei şi se rugă apoi ca Stokes să reprezinte o distragere a atenţiei mai interesantă. După

noaptea trecută şi ultimele două valsuri nesăbuite pe care le împărtăşise cu Adair, avea nevoie să se concentreze pe… pe… ei bine, pe orice altceva, în afară de el. Intensitatea în continuă creştere a reacţiilor pe care le avea la adresa lui era complet tulburătoare, într-un fel care o incita la fel de mult cum o enerva.

El o conduse spre scările din capătul foaierului. Şi în timp ce urcau treptele, Penelope îşi aminti că, să se gândească la el ca la „Adair „mai degrabă decât „Barnaby”, ar fi trebuit să o ajute să-l ţină la o distanţă cât de cât rezonabilă. În ciuda hotărârii ei anterioare, încă nu reuşise să-şi contureze mintal nicio modalitate de a merge mai departe – de a trata cu el într-un fel care să elimine efectul tulburător pe care îl avea asupra nervilor ei şi a simţurilor ei… şi uneori, spre imensa ei iritare, chiar şi asupra minţii ei.

Din păcate însă, eşecul ei de a elabora un plan eficient în acest sens îi lăsase toate simţurile libere să reacţioneze după bunul-plac şi din instinct şi să reuşească să scape din lesa ferma în care le ţinuse întotdeauna legate, pentru a se împrăştia peste tot. La fel cum se întâmplase şi în timpul valsurilor de noaptea trecută. La fel cum se întâmplase şi în dimineaţa aceasta, când sosise, întocmai după cum o promisese, ca să o escorteze aici.

La fel cum se întâmpla încă.

Scrâşni din dinţi şi îşi jură sieşi că, de îndată ce avea un moment liber, îşi va pune capul la contribuţie şi va găsi o cale de a-şi potoli aceste tremurături.

Când ajunseră în capătul scărilor, Adair o ghidă spre dreapta, de-a lungul unui coridor lung.

— Biroul lui Stokes e pe aici.

O conduse spre o uşă deschisă. Mâna lui îi atinse scurt spatele când o îndemnă să intre în birou, trimiţându-i un fior nedorit prin întreg trupul.

Din fericire, bărbatul – gentlemanul? — care stătea aşezat în spatele biroului îi dădu altceva la care să se gândească. Ridică privirea în clipa în care intră, după care lăsă deoparte tocul şi se ridică.

Cu toată înălţimea lui impresionantă, de peste un metru optzeci.

După ce se întorsese de la Glossup Hall, Portia i-l descrisese pe Stokes… dar cum la vremea aceea Portia era deja logodită cu Simon Cynster, descrierea ei fusese deficitară.

În ochii ei, Stokes era un bărbat cu adevărat fascinant. Totuşi, nu în acelaşi fel, Slavă Domnului, ca Adair, aflat în dreapta ei. Stokes îi trezea curiozitatea şi îi stârnea interesul la un nivel complet diferit. Simţi din prima clipă că omul era un fel de enigmă… şi deşi mintea ei se legă imediat de acest lucru promiţător, simţurile şi nervii ei rămâneau la fel de neafectate.

Înaintă încrezătoare, zâmbi şi îi întinse mâna.

— Bună ziua, domnule inspector Stokes.

El o studie o clipită, după care îşi întinse braţul peste birou şi îi strânse mâna. Aruncă o ocheadă spre Adair şi zise:

— Domnişoara Ashford… presupun?

— Întocmai. Eu şi domnul Adair suntem aici ca să ne consultăm cu dumneata în problema băieţilor dispăruţi.

Stokes şovăi o clipă, apoi se uită spre Barnaby, care înţelegea perfect toate întrebările şi nedumeririle care i se învârteau prin minte prietenului său.

— Această domnişoară Ashford este şi mai puţin convenţională decât sora ei, zise şi îl lăsă pe Stokes să înţeleagă resemnarea din vocea lui şi inclusiv faptul că nu o adusese aici de bunăvoie, după care înaintă şi îi trase unul din scaunele din faţa biroului.

Ea se aşeză, zâmbind amabil. Stokes luă loc şi el. Barnaby trase încă un scaun lângă cel pe care stătea Penelope, se aşeză şi-şi încrucişă picioarele. Nu exista absolut nicio îndoială în mintea lui că Penelope era hotărâtă să se implice în toate aspectele anchetei. Aşa că era conştient că la un moment dat el şi Stokes vor trebui să tragă o linie undeva şi să-i reteze gradul de implicare… dar, din păcate, încă nu avea nici cea mai mică idee cum să facă asta.

Cu toate astea, până când nu ajungea în punctul în care deja nu mai era sigur pentru ea să continue, nu vedea niciun beneficiu real în a încerca să o strunească.

Stokes se concentră asupra lui.

— Am primit biletul despre familia Carter. Am avut motive să merg în dimineaţa asta la secţia de poliţie din Aldgate şi am discutat situaţia cu sergentul de-acolo. Se uită apoi la Penelope. Trebuie să continuăm cu foarte mare grijă, ca nu cumva să-i alertăm pe cei implicaţi că au intrat în atenţia noastră… pentru că, dacă se întâmplă asta, o să pierdem orice şansă de a-i salva pe băieţii răpiţi. Dacă moartea doamnei Carter este iminentă, atunci poate că ar merita să riscăm să punem pază douăzeci şi patru din douăzeci şi patru… Poate. Îi întâlni privirea lui Penelope şi continuă: Ştii dacă sunt şanse mari să moară în curând?

Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, după care se încruntă şi-şi aruncă ochii spre Barnaby.

— După ce am văzut-o, aş spune că nu.

— Deci, ar putea trece săptămâni sau chiar luni întregi înainte ca băiatul acesta, Jemmie, să devină o ţintă? insistă Stokes.

Penelope oftă din greu.

— Am vorbit cu domnişoara Keggs, intendenta orfelinatului, după ce am trecut ieri pe la familia Carter. Domnişoara Keggs are pregătire ca soră medicală. I-a vizitat şi ea recent şi părerea ei, confirmată de doctorul local, este că doamna Carter mai are cel muli trei luni de trăit.

Stokes încuviinţă din cap.

— Aşadar, Jemmie Carter nu se află în pericol imediat… şi implicit, dacă îi punem un paznic s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră. Cu toate astea, dacă pistele noastre mai directe eşuează, s-ar putea să fie nevoie să urmăm varianta aceasta, împreună cu altele asemănătoare pentru a prinde o nouă pistă.

Amintindu-şi de Jemmie şi văzându-l pe băiat cu ochii minţii, Barnaby încuviinţă fără tragere de inimă.

— Ai dreptate. Orice fel de pază, pentru orice

perioadă de timp se prea poate să-i pună în pericol iminent pe copiii deja răpiţi. Îi întâlni apoi privirea lui Stokes şi îl întrebă: Aşadar, dacă ai avut motive să mergi la secţia de poliţie din East End în dimineaţa asta, să înţeleg că ai găsit o altă modalitate de a înainta cu ancheta?

Stokes ezită o clipă. Era foarte clar pentru Barnaby că prietenul lui încerca să-i ia într-un fel pulsul lui Penelope şi să vadă care era treaba cu ea, mai exact, să-şi dea seama cât putea – sau cât ar trebui – să spună de faţă cu ea.

Totuşi, Penelope vorbi înaintea lui

— Stai liniştit, domnule inspector, că nu mă va şoca nimic din ce ai de spus. Sunt aici să ajut în orice fel pot şi sunt hotărâtă să-i văd pe cei patru băieţi ai noştri salvaţi şi pe răufăcătorii responsabili demascaţi.

Stokes ridică uşor dintr-o sprânceană, apoi încuviinţă din cap.

— O poziţie absolut lăudabilă, domnişoară Ashford.

Barnaby îşi reprimă cu greu un zâmbet. Era mai mult decât evident că Stokes învăţase să fie diplomat.

— Foarte bine. Stokes îşi aşează braţele pe birou şi îşi împreună mâinile. Se uită de la Penelope la Barnaby. După cum am zis şi ieri, ştiam o persoană de contact despre care speram că mă va ajuta să obţin o mai bună înţelegere a identităţilor şi locurilor unde s-ar putea afla posibili directori ai şcolii de hoţi, care cel mai probabil operează acum în East End. Persoana mea de contact mi-a făcut cunoştinţă cu un om care a trăit toată viaţa lui în zonă. Mi-a dat opt nume şi câteva adrese, deşi, prin natura afacerilor lor, aceşti infractori tind să se mute destul de des, aşa că e posibil ca acestea din urmă să nu ne fie de prea mare ajutor.

Stokes scoase o foaie de hârtie, dintr-un teanc de lângă registrul său.

— În dimineaţa asta am fost la secţia din Aldgate. Poliţiştii de acolo au verificat lista mea şi au mai adăugat unul. Se uită la Barnaby. Aşadar, în momentul acesta avem nouă indivizi de verificat. Îşi mută privirea spre Penelope. Totuşi, în clipa de faţă nu avem nicio garanţie că oamenii

aceştia ar fi în vreun fel implicaţi în cazul de faţă.

Barnaby se uită şi el la Penelope şi o văzu încuviinţând din cap aprobator – văzu strălucirea din ochii ei ageri.

Acesta este un progres excelent, domnule inspector… Te-ai mişcat cu mult mai repede decât aş fi îndrăznit măcar să sper vreodată, înţeleg foarte bine că nu e nimic sigur încă, dar cel mai important este că acum avem un punct de pornire, o modalitate prin care să putem afla mai multe despre posibile şcoli de hoţi active. Persoana dumitale de contact fără îndoială ne-a ajutat să avansăm considerabil… Aş putea să-ţi cer numele persoanei în cauză? Aş vrea să-i trimit o scrisoare de mulţumire din partea orfelinatului, ca să ne arătăm recunoştinţa. Nu strică niciodată să încurajăm oamenii atunci când sunt de ajutor.

Barnaby tresări. Se îndreptă imediat în scaun. Tocmai se pregătea să îi explice lui Penelope că un investigator nu îşi dezvăluia niciodată persoanele de contact, când văzu ceva care-i făcu vorbele să i se oprească în gât şi un fior să-i traverseze şira spinării…

Obrajii slabi ai lui Stokes erau acaparaţi de o îmbujorare neaşteptată.

Observând acest fenomen straniu şi văzând-o pe Penelope înclinând uşor capul într-o parte, pentru că remarcase acelaşi lucru, Barnaby se lăsă din nou pe spate în scaun şi îl lăsă pe Stokes în seama ei.

Ba ridică din sprâncene.

— Inspectore?

Stokes îi aruncă lui Barnaby o privire aproape criminală, însă îşi dădu imediat seama că nu va obţine niciun ajutor din partea prietenului său. Acum, acesta era exact la fel de intrigat precum Penelope. Stokes strânse din buze, îşi drese glasul şi îi întâlni privirea lui Penelope.

— Domnişoara Martin, o modistă cu prăvălie pe St. John Wood High Street, este din East End. Am cunoscut-o în timp ce anchetam un alt caz în care a fost martoră. Când am abordat-o cu cazul nostru, domnişoara Martin a sugerat că mi-ar putea face cunoştinţă cu tatăl ei. El a locuit în zonă

toată viaţa lui şi acum este ţintuit la pat, aşa că-şi petrece majoritatea zilelor ascultând şi discutând despre ce se întâmplă prin cartier.

— Şi el ţi-a dat numele acelea? întrebă Penelope.

Stokes încuviinţă din cap.

— Cu toate astea, după cum am zis deja, nu avem nicio garanţie că lista aceasta ne va conduce la copiii dumitale.

— Dar aceşti indivizi… chiar dacă nu au niciun fel de legătură cu cel mai recent incident, cu siguranţă au cele mai mari şanse să fi auzit dacă altcineva este implicat în astfel de treburi. Aşa că ar putea să ne ajute să-l localizăm pe răufăcătorul nostru şi implicit să-i salvăm pe aceşti băieţi.

Stokes clătină din cap.

— Nu… Nu ar fi atât de uşor. Gândeşte-te o clipă…

În timp ce Stokes se aplecă în faţă, Barnaby observă că prietenul lui îşi pierdea rapid reticenţa iniţială faţă de Penelope. La fel ca şi Barnaby, Stokes începea să o trateze ca pe un coinvestigator.

— Dacă mergem în East End, continuă Stokes, şi întrebăm făţiş dacă oricare dintre aceşti oameni conduc actualmente o şcoală de hoţi, nimeni nu va recunoaşte acest lucru… chiar *şi dacă ar* şti. În schimb, de îndată ce plecăm, orice om pe care l-am întreba, cel mai probabil va trimite de ştire indivizilor despre care ne-am interesat că cineva pune întrebări. Aşa merg lucrurile în East End. Este o zonă care operează după propriile reguli şi, în cea mai mare parte, acele reguli nu încurajează interferenţe din afară… în special ale „copoilor”, după cum ne numesc ei. Iar consecinţa va fi aceea că infractorii fie că sunt cei de pe lista noastră, fie că nu, vor afla destul de repede că ne interesăm, îşi vor închide coşmelia şi se vor muta, luându-i cu ei pe băieţi şi având şi mai mare grijă să-şi ascundă urmele. Lăsându-se pe spate în scaun, Stokes clătină din cap. Nu… N-o să-i prindem niciodată punând întrebări aşa.

Penelope se încruntă şi răspunse:

— Înţeleg. Făcu o pauză scurtă şi apoi continuă: Din

asta înţeleg că dumneata intenţionezi să mergi în zona aceea deghizat, să îi localizezi pe aceşti oameni şi să observi activităţile lor de la distanţă… implicit evaluând şi stabilind dacă ei conduc într-adevăr în prezent o şcoală de hoţi şi dacă băieţii noştri sunt la ei.

Stokes clipi mirat. Se uită spre Barnaby, căutând parcă îndrumare. Nesigur de direcţia spre care se îndrepta Penelope, Barnaby nu avu nimic de adăugat – sau de oferit.

Când Stokes îşi mută privirea înapoi spre ea, Penelope îl privi în ochi.

— Şi domnişoara Martin te ajută?

Stokes făcu ochii mari. Şovăi un moment, după care recunoscu fără tragere de inimă:

— Domnişoara Martin a fost de acord să ne ajute în anchetele noastre viitoare, după cum ai presupus şi dumneata.

— Excelent! exclamă Penelope, zâmbind strălucitor.

Când o vedea zâmbind aşa, Stokes nu era singurul care se simţea, dintr-odată, neliniştit. Observând la fel de clar încântarea ei, Barnaby îşi simţi toate instinctele activându-se şi intrând în alertă.

— Păi, bun. Şi atunci… începu Penelope şi se uită de la Stokes la Barnaby, după care înapoi la primul… când ne întâlnim cu domnişoara Martin ca să punem planul la punct?

Şocat de implicaţiilor cuvintelor ei, Barnaby nu apucă să reacţioneze suficient de repede, ca să-l oprească pe Stokes, înainte de a recunoaşte:

— Intenţionez să mă întâlnesc cu ea mâine după-amiază. Stokes făcu ochii mari şi se uită la Penelope şi mai neîncrezător decât Barnaby. Dar…

— Nu mergi! Barnaby dădu acestei exclamaţii, care, în mod evident, trebuia rostită ferm, o convingere absolută şi de neclintit.

Penelope întoarse capul şi se uită la el clipind.

— Ba sigur că da. Trebuie să punem la punct toate detaliile deghizării noastre şi să decidem cum putem să lucrăm cel mai bine pentru a descoperi ceea ce avem

nevoie.

Stokes inspiră tremurător.

— Domnişoară Ashford… nu te poţi aventura aşa în mahalaua East End.

Penelope îşi întoarse privirea spre Stokes. Ochii ei deveneau tot mai întunecaţi cu fiecare clipă.

— Dacă o modistă din St. John’s Wood se poate transforma într-o femeie care să treacă neobservată prin East End, atunci va şti să mă deghizeze şi pe mine la fel de bine.

Barnaby se trezi literalmente fără cuvinte. Ştia că Penelope s-ar fi bosumflat dacă ar fi descris-o ca fiind o frumuseţe… dar era genul de femeie care întorcea capetele bărbaţilor. Fără niciun efort. Iar aceasta era o trăsătură care nu putea fi deghizată.

— Dacă domnul Adair – începu Penelope, aruncându-i o privire aspră –, care sunt sigură că ţi se va alătura în investigaţiile, va trebui să se deghizeze pentru asta, şi eu mă alătur vouă şi domnişoarei Martin în cercetările noastre, astfel că, fără îndoială, acestea vor înainta cu mult mai repede.

— Domnişoară Ashford. Împreunându-şi mâinile pe birou, Stokes făcu o încercare curajoasă de a se retrage într-o poziţie oficială şi autoritară. Ar fi de-a dreptul scandalos din partea mea să-i permit unei doamne ca dumneata să…

— Domnule inspector Stokes! Vocea lui Penelope căpătă o tonalitate categorică şi severă, care nu suporta nicio întrerupere. Poţi observa şi dumneata că domnul Adair rămâne tăcut. Asta se întâmplă pentru că ştie foarte bine că orice discuţie în acest sens este complet inutilă. Nu am nevoie nici de permisiunea dumitale şi nici de a dumnealui pentru a participa la anchetă. Sunt cât se poate de hotărâtă să îi văd pe cei patru băieţi ai noştri salvaţi şi pe răufăcători aduşi în faţa justiţiei. În plus, ca administrator al orfelinatului, se poate spune că sunt obligată moral să fac tot ce-mi stă în putinţă în acest sens. După o pauză scurtă, adăugă: Şi sunt sigură că, dacă îi cer ajutorul domnişoarei

Martin în această chestiune, va fi de acord să mă ajute indiferent de părerea dumitale.

Barnaby întrezări imediat o cale de scăpare din această dispută – pentru el şi Stokes. Îi întâlni privirea prietenului său:

— Poate că, în lumina convingerilor ferme ale domnişoarei Ashford, putem amâna să luăm o decizie cu privire la implicarea ei directă în anchetă pentru după ce ne întâlnim cu domnişoara Martin?

Astfel lăsa în seama domnişoarei Martin problema de a arunca apa rece a realităţii peste entuziasmul lui Penelope. Nu exista absolut nicio îndoială în mintea lui că o modistă trecută prin viaţă şi cu capul pe umeri – o persoană obişnuită să aibă de-a face cu doamne încăpăţânate din înalta societate – va şti exact cum să o convingă pe Penelope că trebuia să lase investigaţiile în seama altora. Şi cu siguranţă domnişoara Martin va reuşi să o descurajeze pe Penelope mai bine decât oricare dintre ei doi.

Fără îndoială, ajungând la aceeaşi concluzie, Stokes încuviinţă din cap uşor.

— Mi se pare o sugestie rezonabilă.

— Bun. Rămâne stabilit, atunci. Penelope se uită la Stokes. La ce oră şi unde ne vedem mâine?

Căzură de acord să se întâlnească în faţa magazinului domnişoarei Martin de pe St. John’s Wood High Street la ora două, în după-amiaza următoare.

— Excelent.

Penelope se ridică şi îi strânse mâna lui Stokes.

Se întoarse apoi spre uşă şi îi întâlni privirea lui Barnaby.

— Mai rămâi sau pleci şi dumneata, domnule Adair?

— O să te conduc acasă. Barnaby o aşteptă să pornească spre uşă înainte de a-i arunca lui Stokes o privire chinuită şi exasperată. Ne vedem mâine.

Stokes încuviinţă din cap.

— Da. Pe mâine.

Barnaby se întoarse şi veni în spatele lui Penelope. Deja nu-l mai deranja să meargă în urma ei, pentru că

priveliştea din poziţia aceasta era suficient de satisfăcătoare.

*

— Grimsby? Eşti acolo, bătrâne?

Smythe se aplecă pentru a se strecura pe sub grinda joasă a tavanului din camera de la parter a lui Grimsby. Se zvonea că acesta deţinea întreaga casă – toate cele trei etaje ale clădirii şubrede de pe Weavers Street.

Auzind un răspuns mormăit de la etaj, Smythe aşteptă în dreptul tejghelei prăfuite. În jurul său pe podea erau înghesuite tot soiul de obiecte vechi, adunate din loc în loc în teancuri dezordonate, fără nicio ordine aparentă. Grimsby pretindea că făcea comerţ cu antichităţi, dar Smythe ştia că majoritatea mărfurilor de negoţ din magazinul lui erau furate. La urma urmei, şi el vându-se uneori obiecte furate prin intermediul lui Grimsby.

Un zgomot apăsat de paşi grei răsună pe scara din spatele magazinului, anunţând coborârea proprietarului magazinului din camerele de la etajul unu. La etajul doi învăţau meserie băieţii pe care îi instruia Grimsby. Iar podul de deasupra – ascuns ochilor dacă nu ştiai unde să te uiţi – era locul unde dormeau copiii.

Smythe se îndreptă de spate când apăru Grimsby din întunericul plin de praf. Omul era în vârstă şi avea o burtă mare şi rotundă. Dar în ochii lui mici ca de bursuc, cu care privea mijit acum, studiindu-l pe Smythe, încă se mai citea o inteligenţă deosebită.

— Smythe, zise Grimsby şi încuviinţă din cap. Ce vrei?

— Vreau să-ţi transmit un mesaj de la prietenul nostru comun.

Expresia de pe chipul lui Grimsby – de avariţie răuvoitoare şi vicleană – nu se schimbă câtuşi de puţin.

— Ce vrea?

— Vrea să se asigure că îi vei pune la dispoziţie uneltele de care are nevoie pentru a-şi duce planul la bun sfârşit.

Încruntarea de pe chipul lui Grimsby se mai domoli un pic. Ridică din umeri.

— Păi, poţi să-i transmiţi că n-am întâmpinat nicio dificultate.

Smythe miji ochii.

— Păi, credeam că încă ne mai lipseau doi băieţi, nu?

— Da, aşa-i. Dar dacă n-a schimbat cumva programul, avem suficient timp să-i găsim şi pe ultimii doi şi să-i instruim ca la carte.

Smythe şovăi o clipă, după care se întoarse şi se uită spre uşa magazinului, ca să se asigure că nu se furişa nimeni printre umbre, trăgând cu urechea la conversaţia lor. Coborî vocea într-o şoaptă şi zise:

— Încă mai vânezi orfani?

— Da… sunt cea mai bună sursă pentru ce-avem noi nevoie, şi-n plus, n-au pe nimeni care să pună întrebări. Înainte trebuia să-i racolăm de pe străzi, dar există mereu riscul ca unul să se împotrivească şi să urle. Dar dacă luăm orfani din partea locului… nimeni nu se agită pentru ei.

— Şi ce perspective ai pentru aceşti ultimi doi? Când crezi că o să-i ai?

Grimsby ezită o clipă, după care miji ochii mici şi zise:

— Eu nu-ţi zic ţie cum să-ţi conduci afacerile, nu?

Smythe se îndreptă de spate.

— Las-o baltă, Grimsby… Io sunt cel care trebe să trateze cu Alert. Şi are un plan mare.

— Da, da… dar hai să ne amintim o clipă… mai exact cine anume te-a recomandat pentru treaba asta, ei?

— Tu, nemernic bătrân ce eşti… şi cu asta am un motiv în plus ca să mă asigur că îţi faci partea şi-mi aduci cei opt băieţi. Opt! Toţi bine instruiţi şi pregătiţi. Şi asta ia timp… timp fără de care cam rămâi.

— Da’ pentru ce, fir-aş al dracului, îţi trebuie opt, oricum? N-am auzit niciodată de un jaf la care să fie nevoie de opt băieţi în acelaşi timp.

— N-ai tu treabă de ce. Dar la cum a planificat Alert totul, sunt şanse mari să am nevoie de toţi opt ca să duc la bun la sfârşit ce vrea el.

Grimsby păru dintr-odată suspicios.

— Ai de gând să-i abandonezi pe puşti?

— Nu am de gând să fac asta, nu. Dar nici nu vreau să fiu nevoit să-i spun lui Alert că nu pot să-i termin treaba pentru că vreun băiat a rămas blocat într-o fereastră sau că s-a împiedicat de vreun lacheu pe drum. Indiferent dacă-s bine instruiţi sau nu… dacă fac vreo greşeală, Alert n-o să-i ierte… că nu-i un om iertător, după cum ştii prea bine.

— Da, ei bine… ăsta-i singurul motiv pentru care mi-am reluat activitatea, deşi m-am retras de mult… ca să-i fac pe plac domnului Nemernic de Alert.

Smythe îl studie câteva clipe pe Grimsby.

— Cu ce te are la mână, bătrâne?

— Lasă că n-ai *tu* treabă. Io trebea doar să te pun în legătură cu el şi să-ţi dau pe mână băieţii şi cu asta mi-am încheiat socotelile cu el.

— Exact asta m-a trimis Alert să-ţi amintesc. Privirea lui Smythe se înăspri brusc. Deci, cum rămâne cu aceşti ultimi doi băieţi? Am nevoie de ei… Am nevoie să pot să-i spun lui Alert că îi avem pe toţi opt, după cum a fost plănuit.

Grimsby se uită lung la el câteva clipe, după care spuse:

— Sunt mulţi orfani de aleargă de izbelişte pe străzi, dar nu de genul care ne trebuie nouă. Majoritatea sunt mari ca nişte viţei, sau idioţi, sau şi mai rău. Buni de nimic – asta sunt. Se opri o clipă din vorbit, după care se aplecă spre Smythe şi zise în şoaptă: Când ţi-am zis că o să avem opt îi aveam deja pe toţi cei opt în minte. Avem deja şase. Doar că la ăştia ultimii doi, se pare că rudele lor nu erau chiar aşa bolnave pe cât am auzit io.

Smythe citi expresia de pe chipul lui Grimsby, îi cercetă ochii şi apoi citi printre rânduri. Se gândi la Alert şi la jocul cu miză mare pe care îl juca.

— Păi, cât de bolnave sunt… rudele astea aflate în suferinţă? Ba ca să fiu mai direct, cum îi cheamă şi unde locuiesc?

*

Pe parcursul întregii zile următoare, duminică, Penelope se obligă să se înarmeze cu toată răbdarea pe care o putea aduna – până când în cele din urmă ea şi Barnaby – adică Adair – ajunseră în St. John’s Wood High Street. Vizitiul primise instrucţiuni să oprească în faţa magazinului modistei, aşa că trăsura încetini şi înaintă într-un ritm mult mai lent, în timp ce omul studia faţadele clădirilor.

Vehiculul se opri în faţa unui magazin mic, cu o singură vitrină şi văruit în alb. Interiorul era cufundat în întuneric, întrucât erau trase obloanele, dar pe semnul care se clătina deasupra uşii scria cu litere mari „GRISELDA MARTIN, MODISTĂ”.

Barnaby – adică Adair – se dădu jos din birjă şi o ajută şi pe ea să coboare. În timp ce el îl plătea pe vizitiu, Penelope se uita la cele trei trepte care duceau spre uşa principală a magazinului, apoi se întoarse şi îl văzu pe Stokes venind spre ei pe stradă.

Încuviinţă din cap politicos şi i se alătură.

— Domnişoară Ashford. Pe deasupra capului ei, îl salută apoi şi pe Barnaby. Cred că domnişoara Martin ne aşteaptă.

Penelope urcă scările hotărâtă şi trase de sfoara clopoţelului de lângă uşă. Auzi clopoţelul dăngănind înăuntru.

O clipă mai târziu, răsunară nişte paşi uşori îndreptându-se în grabă spre uşă. Se auzi un pocnet scurt, după care uşa se deschise spre interior. Penelope se uită în sus la nişte ochi albaştri minunaţi, încadraţi de un chip rotund, frumos şi rozaliu. Zâmbi.

— Bună ziua. Dumneata trebuie să fii domnişoara Martin.

Femeia clipi mirată, după care îi observă pe Barnaby şi pe Stokes pe trotuar în spatele ei. Stokes veni în faţă.

— Domnişoară Martin, aceasta este…

— Penelope Ashford, interveni Penelope, făcând un

pas în faţă şi întinzându-i mâna femeii. Sunt încântată de cunoştinţă.

Domnişoara Martin se uită lung la mâna întinsă a lui Penelope, i-o strânse şi făcu o reverenţă scurtă, aşa de siguranţă.

— Nu, nu, nu-i nevoie, zise Penelope, intrând în magazin şi trăgând-o după ea pe domnişoara Martin. Nu e nevoie să ne formalizăm. Ai fost foarte amabilă să fii de acord să ne ajuţi să-i găsim pe băieţii dispăruţi. Îţi sunt sincer recunoscătoare.

Urmând-o pe Penelope înăuntru, Barnaby putea vedea întrebarea nerostită din ochii Griseldei Martin: „Să *ne* ajuţi?” Imediat ce privirea femeii se mută spre el, îi zâmbi liniştitor.

— Eu sunt Barnaby Adair, domnişoară Martin. Un prieten de-al lui Stokes… şi la fel ca şi domnişoara Ashford, care este administratorul orfelinatului, locul unde ar fi trebuit să ajungă cei patru băieţei dispăruţi… şi eu îţi sunt sincer recunoscător pentru ajutor.

Stokes intră şi el şi închise uşa în spatele său. Îi întâlni imediat privirea domnişoarei Martin şi se grăbi să se explice:

— Sper că ne vei ierta că am dat buzna aşa, domnişoară Martin, dar…

— Adevărul, domnişoară Martin, interveni Penelope, este că l-am cam obligat pe Stokes să îmi permită să vin să te cunosc, împreună cu el şi cu domnul Adair. Simt absolut hotărâtă să îi salvez pe cei patru copii care au fost răpiţi şi am înţeles că ai un plan pentru cum să intri în East End şi să cauţi indicii despre şcoala de hoţi în care au fost cel mai probabil înscrişi fără voia lor.

Brusc, Barnaby avu un presentiment ciudat că permiţându-i lui Penelope să discute deschis cu domnişoara Martin se va ajunge la dezastru. Dar apoi domnişoara Martin se încruntă, iar el se rugă să se fi înşelat.

De când intraseră, Penelope nu-şi dezlipise nicio clipă ochii de la chipul femeii. Aşa că încuviinţă repede din cap ca răspuns la încruntarea ei.

— Desigur. Îndrăznesc să spun că probabil te întrebi de ce o doamnă ca mine e atât de interesată de bunăstarea a patru bieţi băieţei din East End. Ei bine, răspunsul este destul de simplu. Chiar dacă nu au ajuns, aşa cum a fost intenţia rudelor lor, în grija orfelinatului pe care-l conduc, ne-au fost totuşi încredinţaţi. Copiii aceştia sunt responsabilitatea noastră şi, ca administrator al orfelinatului, nu o să închid pur şi simplu ochii şi să îngădui să fie răpiţi, să li se refuze viaţa pe care părinţii lor şi-au dorit-o pentru ei şi să fie antrenaţi într-o viaţă de infracţionalitate. Nu aceasta a fost soarta care le-a fost menită şi, dacă e nevoie, o să răstorn cerul şi pământul ca să-i aduc înapoi pe drumul cel bun.

Studiindu-i chipul, Barnaby înţelese că, atunci când afirmase că era dispusă să „răstoarne cerul şi pământul”, vorbise serios. Înverşunarea care-i lumina ochii căprui întunecaţi şi îi înăsprea trăsăturile animate era o dovadă a hotărârii şi a voinţei ei implacabile.

Apoi zâmbi şi înlătură cu totul imaginea aceea de zeiţă războinică.

— Sper că înţelegi, domnişoară Martin, că nu pot pur şi simplu să stau acasă şi să aştept veşti legate de progresul anchetei. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă să pot ajuta în vreun fel la localizarea acestor copii şi salvarea lor… lucru pe care eu îl cred cu tărie… atunci trebuie să fiu aici, făcând orice este nevoie.

Barnaby îl auzi pe Stokes mişcându-se încordat în spatele lui. Era mai mult decât evident că acesta din urmă nu se aşteptase nicio clipă ca Penelope să apeleze astfel la domnişoara Martin… darămite să-i mai şi ceară ajutorul. În ciuda faptului că vedea foarte clar înspre ce avea să ducă această putere de convingere a lui Penelope – cu ea aventurându-se deghizată pe străzile din East End –, Barnaby nu putea să nu-i admire sinceritatea şi strategia. Chiar dacă lui nu-i convenea deloc asta.

Domnişoara Martin rămăsese tăcută cât vorbise Penelope. Îi studiase chipul lui Penelope şi încruntarea de pe faţa ei dispăruse treptat… rămânând prezentă numai în

ochii ei.

Barnaby era foarte tentat să intervină şi să spună ceva. Să încerce cumva să înăbuşe rugămintea lui Penelope. Cu toate astea, avea senzaţia că dacă deschidea gura, avea toate şansele să obţină exact efectul opus. Şi era sigur că şi Stokes simţea la fel. Cu francheţea ei caracteristică, Penelope mutase discuţia pe un alt plan, în care ei – bărbaţii implicaţi – nu mai aveau nici pe departe la fel de multă putere.

Totul depindea de cum reacţiona domnişoara Martin la discursul lui Penelope.

Penelope înclină uşor capul într-o parte, rămânând cu ochii aţintiţi spre chipul domnişoarei Martin.

— Sper că poţi lăsa deoparte orice rezerve ai avea faţă de statutul meu social, domnişoară Martin. Dincolo de calitatea diferită a rochiilor pe care le purtăm, suntem amândouă femei.

Un zâmbet mic îşi făcu loc treptat pe buzele domnişoarei Martin.

— Într-adevăr, domnişoară Ashford. Exact la fel am gândit şi eu dintotdeauna. Şi, te rog, spune-mi Griselda.

Penelope afişă imediat un zâmbet sincer, imens şi absolut strălucitor.

— Numai dacă şi tu îmi spui mie Penelope. Bun! Şi acum… zise răsucindu-se brusc ca să se uite la Barnaby şi la Stokes şi apoi revenind la Griselda. Să ne întoarcem la planurile noastre.

Barnaby strânse din buze şi făcu schimb de priviri cu prietenul său. Penelope câştigase bătălia aceea înainte ca ei să apuce să tragă măcar un foc de armă. Dar războiul nu era câştigat încă.

Domnişoara Martin – Griselda – le făcu semn spre partea din spate a magazinului.

— Dacă vreţi să veniţi în salonul meu, putem să ne aşezăm şi să discutăm cum ar fi cel mai bine să procedăm în continuare.

Îi conduse apoi dincolo de tejghea şi în spatele draperiei grele. Acolo se afla o bucătărie micuţă, dar în

afară de asta aproape tot spaţiul era ocupat de o masă mare de croitorie, pe care erau împrăştiate pene, panglici, danteluri şi mărgele.

Penelope studie curioasă amestecul de podoabe feminine.

— Îţi decorezi singură toate bonetele?

— Da, răspunse Griselda, după care înaintă spre o scară mică şi îngustă. Am două ucenice, dar sunt libere astăzi.

Urcă apoi scările, cu Penelope venind în spatele ei. Şi Barnaby o urmă pe ea. Scara aceea era atât de îngustă, încât Stokes fu nevoit să încline umerii într-o parte ca să poată încăpea.

Când ajunseră în capătul scărilor, Barnaby păşi într-o cameră confortabilă, care se continua cu un bovindou mic deasupra intrării în magazin. În capătul celălalt al încăperii, vizavi de bovindou, se afla un perete care despărţea spaţiul în două. Printr-o uşă deschisă zări un dormitor micuţ, cu o fereastră îngustă, care dădea spre curtea din spate.

Le urmă pe doamne spre locul unde se aflau o canapea şi două fotolii desperecheate, aranjate în faţa unui şemineu mic. O grămăjoară de cărbuni încă mai strălucea înăuntru, răspândind un pic de căldură… doar cât să îndepărteze răcoarea din încăpere. Barnaby aruncă o ocheadă spre pelerina îmblănită pe care o purta Penelope. Era încă închisă până sus… sigur îi era suficient de cald. El şi Stokes îşi descheiară paltoanele groase, dar rămaseră cu ele pe ei când se aşezară.

Griselda Martin, care purta doar un şal de caşmir strâns în jurul umerilor, se cufundă pe un fotoliu, iar Penelope luă loc pe marginea canapelei. Barnaby se aşeză lângă ea, iar Stokes pe celălalt fotoliu. Barnaby îi întâlni privirea Griseldei.

— Stokes ţi-a explicat deja situaţia şi că avem nevoie să obţinem informaţii despre oamenii pe care i-a identificat. Dar e imperios necesar să facem asta fără să ridicăm nicio suspiciune… nici din partea indivizilor în cauză, nici din partea altcuiva, altfel riscăm să-i pierdem pentru totdeauna

pe băieţi.

Griselda încuviinţă din cap.

— Ceea ce voiam să sugerez... Se uită imediat spre Stokes, care îi făcu semn să continue, aşa că femeia inspiră adânc şi spuse: Sunt nişte pieţe în Petticoat Lane şi pe Brick Lane. Majoritatea oamenilor pe care i-a numit tatăl meu lucrează m şi în apropierea acelor zone. Ambele pieţe vor fi în plină desfăşurare mâine... dacă mă duc şi mă prefac că mă uit la diverse mărfuri, nu mi-ar fi deloc greu să arunc şi câte o întrebare despre câte unul dintre ei pe ici, pe colo. Oamenii întreabă tot timpul de alţii pe care-i cunosc pe la tarabele din pieţe. Şi pentru că eu am accentul potrivit, n-o să i se pară nimănui nimic ciudat în faptul că pun întrebări... O să-mi răspundă deschis. Şi eu ştiu foarte bine cum să-i trag de limbă pe oameni astfel încât să scuipe tot ce ştiu. Aruncă apoi o privire spre Stokes. Domnul inspector a insistat ca, din moment ce este o anchetă poliţienească, să mă însoţească. Se uită apoi spre Penelope şi Barnaby, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip. Dar, sincer, nu cred că ar fi deloc înţelept ca vreunul din voi să vină cu noi. N-o să puteţi trece niciodată drept localnici. De îndată ce oamenii o să dea cu ochii de voi, o să-şi dea seama că se întâmplă ceva, aşa că o să se uite la voi şi o să-şi ţină gura.

Barnaby se uită la Penelope. El intenţiona să-i însoţească pe Stokes şi pe Griselda. Stokes îl mai văzuse deghizat şi ştia că putea duce la bun sfârşit transformarea aceea cu succes. Dar dacă exista chiar şi cea mai mică şansă ca Penelope să accepte avertismentul Griseldei şi să fie de acord să nu se aventureze în East End... atunci, cu siguranţă, nu avea niciun sens să aducă vorba despre planurile lui.

Penelope se uită fix în ochii Griseldei şi zise:

— Eşti modistă... aşa că ştii foarte bine cum o bonetă diferită poate schimba complet aspectul unei femei. Ştii ce anume le face pe femei să pară şleampete şi ce anume le face să arate superb. Zâmbi apoi şi făcu un gest larg şi vesel. Gândeşte-te la mine ca la o provocare pentru abilităţile tale... Am nevoie să-mi pregăteşti o deghizare

care să-mi permită să mă mişc prin pieţele din East End, fără să-şi dea cineva seama că nu mă potrivesc locului.

Griselda îi întâlni privirea, după care o studie făţiş câteva clipe. Miji ochii, cugetând.

Barnaby mai că îşi ţinea respiraţia. Încă o dată era tentat să vorbească şi să afirme ceea ce era evident – că nu exista nicio deghizare care să poată ascunde cu succes vitalitatea strălucitoare a lui Penelope… darămite eleganţa ei aristocratică. Şi încă o dată instinctul îl preveni să-şi ţină gura. Făcu schimb de priviri cu prietenul său. Stokes stătea ca pe ghimpi… îşi dorea să influenţeze rezultatul discuţiei, dar, în acelaşi timp, înţelegea că ar fi ieşit un dezastru dacă încerca.

Penelope accepta evaluarea Griseldei cu o încredere în sine neştirbită.

În cele din urmă, Griselda proclamă:

— N-o să poţi trece niciodată drept o localnică din East End.

Lui Barnaby îi venea să chiuie de bucurie.

— *Dar…* continuă Griselda… aş putea, cu hainele potrivite, cu boneta potrivită şi cu şalul potrivit, să te văd ca vânzătoare de flori din Covent Garden. Şi florăresele astea vin destul de des în pieţe ca astea ca să-şi vândă mărfurile în orele când nobilii nu ies la cumpărături şi cel mai important… majoritatea din ele sunt… ei bine, copile bastarde, aşa că trăsăturile tale n-o să te facă să ieşi în evidenţă ca impostoare.

Barnaby îi aruncă lui Stokes o privire îngrozită.

Şi Stokes i-o întoarse cu interes.

După aceea Griselda strâmbă din nas şi continuă:

— Dar chiar şi aşa… chiar dacă îţi putem deghiza aspectul fizic, tot o să te dai de gol de îndată ce deschizi gura.

Barnaby se uită la Penelope, aşteptându-se s-o vadă bosumflându-se de dezamăgire. În schimb, strălucea de entuziasm.

— Nu tre’ să-ţi baţi capu’ pen’ mine, drăguţă. Vocea ei suna complet diferit faţă de obicei… Era a ei, doar că altfel.

Io vorbesc multe limbi străine… latină, greacă, italiană, spaniolă, franceză, germană şi rusă, fiind câteva… aşa că pen' mine argou' ăst' din East End îi doar o altă limbă… uşor de perfecţionat. Mai cu seamă că îi una pe care o aud în fiecare zi.

Barnaby ura că trebuia să recunoască asta – chiar şi numai faţă de sine –, dar era cu adevărat impresionat. Încrucişă braţele la piept, se lăsă pe spate pe canapea şi se uită la Stokes. Iar când îşi văzu propria consternare reflectată pe chipul prietenului său, nu avu ce să facă altceva decât să ridice din umeri neputincios.

După câte se părea, pierduseră şi războiul.

Griselda era vădit uimită şi plăcut impresionată.

— O! Asta a fost… perfect! D-apoi, dacă nu te vedeam cu ochii mei, aş fi crezut că eşti de… ei bine, de undeva de pe lângă Spitalfields.

— Întocmai. Aşa că de îndată ce voi avea şi deghizarea potrivită, o să pot ajuta la adunarea informaţiilor de care avem nevoie. Se uită apoi la Barnaby şi îl întrebă pe un ton mieros: Presupun că ne vei însoţi şi dumneata, nu-i aşa?

El miji ochii la ea.

— Te poţi baza pe asta. Se uită apoi la Griselda. Nu-ţi face griji pentru mine… Stokes poate confirma că deghizarea mea va funcţiona de minune.

Stokes încuviinţă din cap.

— Şi la fel şi a mea. Se întoarse spre Griselda şi îi spuse: Vezi dumneata… noi am mai făcut asta şi cu alte ocazii.

Ea îi studie chipul, după care încuviinţă din cap.

— Foarte bine, zise şi îşi mută din nou privirea spre Penelope, Atunci nu mai rămâne decât să ne fabricăm deghizările.

În cele din urmă, hotărâră cu toţii că Griselda va împrumuta ţinuta potrivită de la nişte servitoare care lucrau la a casă din apropiere – o fustă, o bluză şi o jachetă.

— Eu le fac bonetele de Paşte… o să fie bucuroase să ne ajute. Şi poartă cam aceeaşi mărime la haine ca tine.

După aceste ultime detalii, Stokes scoase lista cu nume. Şi împreună, el şi Griselda, elaborară o ordine rezonabilă în care să abordeze lista cu pricina.

Căzură de acord să se întâlnească din nou la magazin a doua zi dimineaţă, la ora nouă.

— Asta o să-mi dea suficient timp ca să le trimit cu treabă pe ucenicele mele. După aceea te vom deghiza pe tine… zise, făcând semn din cap spre Penelope, apoi putem porni spre Petticoat Lane. Ar trebui să ajungem acolo pe la zece şi jumătate, momentul perfect să începem să ne învârtim printre tarabe. O să fie suficient de aglomerat la ora aceea ca să ne putem pierde în mulţime.

După ce puseră totul la punct, îşi strânseră mâinile, Penelope şi Griselda fiind ambele vădit încântate de noua lor prietenie, după care coborâră în magazin.

Griselda îi conduse la uşă. Penelope şi Barnaby ieşiră primii, iar Stokes se opri o clipă în prag pentru a mai schimba câteva cuvinte cu ea.

Barnaby îi lăsă intimitate prietenului său. Birja lor aştepta să-i ducă pe el şi pe Penelope înapoi în Mayfair. O ajută să urce, după care urcă şi el, închizând portiera în urma sa.

Se aşeză pe locul de lângă ea şi, cu privirea aţintită drept în faţă, cugetă câteva clipe – deloc fericit – la ceea ce avea să le aducă ziua de mâine.

Penelope, în schimb, continua să rânjească lângă el cu gura până la urechi, radiind un entuziasm fără margini.

— Deghizările noastre vor funcţiona de minune… Nu trebuie să-ţi faci griji.

El îşi încrucişă braţele la piept, nemulţumit.

— Nu-mi fac griji.

Tonul lui sugera clar că trecuse de mult de etapa aceasta.

— Nu trebuie să vii dacă nu vrei… O să fiu în siguranţă cu Griselda şi cu Stokes. El e poliţist, la urma urmei.

Barnaby se abţinu cu greu să nu mârâie.

— O să vin. Se opri din vorbit un moment, după care

afirmă sec: De fapt, o să stau lipit de tine. Simţea cum se înfuria din ce în ce mai tare, pe măsură ce i se derulau în minte tot mai multe posibile variante. Îţi dai seama ce ar spune fratele tău dacă ar şti că te perinzi prin East End dându-te drept o *florăreasă* din Covent Garden?

De obicei termenul mai corect era târfă din Covent Garden.

— De fapt, chiar da, zise ea, rămânând calmă. S-ar albi la faţă, aşa cum face întotdeauna când încearcă să-şi struneascâ temperamentul, după care s-ar certa cu mine. Şi când ar pierde disputa, şi-ar pierde cumpătul de-a binelea, ar arunca mâinile în aer exasperat şi ar ieşi furtunos din cameră.

Penelope îi aruncă o ocheadă. Şi chiar dacă refuza să-i întâlnească privirea, Barnaby ştia foarte bine ce ar fi citit în ochii ei… un uşor amuzament. Frustrant şi enervant!

— Aşa o să faci şi tu? continuă ea.

El strânse din buze, încordă maxilarul, după care îi răspunse sec:

— Nu. Ştiu că e o pierdere de timp să mă cert cu tine.

Şi acum mai înţelegea că era şi inutil.

Să trateze cu Penelope în maniera lui preferată – adică pe o bază raţională şi logică – nu avea să iasă niciodată în avantajul lui. Cu alte doamne, abordarea aceasta logică şi raţională îi oferea mutarea câştigătoare. Dar nu şi cu ea. Penelope se pricepea de minune să folosească logica şi raţiunea în favoarea ei, pentru a-şi atinge scopurile… după cum demonstrase deja.

Cu braţele încrucişate la piept, Barnaby rămase cu ochii mijiţi aţintiţi drept în faţă, ignorând cu stoicism triumful vibrant şi răsunător care clocotea lângă el.

Atât el, cât şi Stokes fuseseră de acord ca Penelope să o cunoască pe Griselda, cu aşteptări categorice că va exista – în cel mai bun caz – o anumită stânjeneală între cele două femei. În schimb, Penelope o abordase pe femeie cu o uşurinţă de neimaginat şi reuşise să reducă eficient prăpastia dintre clasele sociale. Şi ea, nu Griselda, fusese cea care făcuse asta. Griselda privise şi aşteptase, dar

Penelope făcuse acest efort şi ştiuse întocmai cum să procedeze, aşa că acum exista o prietenie incipientă între ele două, pe care nimeni nu ar fi putut-o prezice.

Aşa că… de unde la început el şi Stokes fuseseră o echipă solidă formată din doi oameni… se pomeniră acum ca fiind una formată din patru.

Îşi imaginase cum avea să fie să se aventureze în East End împreună cu Stokes – în fond, ei doi mai lucraseră împreună sub acoperire şi cu alte ocazii. Dar un lucru nu putea nega. Fiind acum patru oameni… vânătoarea, cu siguranţă, va merge mult mai repede. Penelope imitase accentul de East End surprinzător de bine. Şi era adevărat că, din acest punct de vedere, putea trece drept o localnică mult mai bine decât el. Ei patru se puteau împărţi şi puteau astfel parcurge în mult mai puţin timp lista lui Stokes.

Cu Penelope şi Griselda în echipă, îi puteau localiza mult mai repede pe cei patru băieţi dispăruţi.

Şi lăsând la o parte orice alte neînţelegeri, acesta era scopul lor comun.

Ridică privirea când trăsura coti după colţ. Ajunseseră deja pe Mount Street. Cu ochii aţintiţi spre faţadele clădirilor, zise, când trăsura încetini:

— Mâine-dimineaţă pune-l pe lacheul dumitale să-ţi cheme o birjă la ora opt şi jumătate. Când soseşte, dă-i vizitiului adresa Griseldei şi urcă-te.

Birja în care erau acum se opri.

Se întinse să deschidă portiera şi-i întâlni privirea lui Penelope.

— O să mă alătur dumitale în trăsură.

Ea îl studie o clipă, cu sprâncenele ridicate. Trecu pe lângă ea, se dădu jos, o ajută şi pe ea să coboare, după care îl plăti pe vizitiu şi o escortă până la uşa casei fratelui ei.

Se aştepta ca ea să-l întrebe – ba nu, de fapt, să-i ceară să-i spună exact ce plănuia. În schimb, ea se întoarse spre el cu un zâmbet încrezător pe chip şi îi întinse mâna.

— Pe mâine-dimineaţă, atunci. Îţi urez o zi frumoasă în continuare, domnule Adair.

Simţindu-se cumva păcălit, el făcu o plecăciune scurtă deasupra mâinii ei. Apoi majordomul deschise uşa. Îl salută scurt printr-o înclinare a capului, după care coborî treptele şi plecă.

Capitolul 8

Penelope învăţase cu mult timp în urmă că nu era niciodată o idee înţeleaptă să încurajeze un gentleman să creadă că avea nevoie de protecţie. Cu atât mai mult când respectivul gentleman era plămădit din aceeaşi esenţă cu fratelui ei, Luc, sau vărul ei, Martin, sau cumnatul ei, Simon Cynster. În unii bărbaţi pur şi simplu nu se putea avea încredere, să ştie unde să tragă linie – sau măcar să recunoască că exista o limită – între a sufoca o doamnă într-un văl de bumbac şi a fi un cavaler în armură strălucitoare *rezonabil*. Şi rezultatul inevitabil al faptului că orice doamnă să accepte protecţia lor era o bătălie continuă, pe care doamna în cauză era obligată să o poarte pentru a-şi putea păstra un dram eficient de independenţă.

Sau cel puţin aceasta fusese observaţia ei în ceea ce-i privea pe bărbaţii mai sus menţionaţi. În timp ce se grăbea a doua zi dimineaţă, ca să fie gata la ora opt şi jumătate, era din ce în ce mai sigură că Barnaby Adair – în ciuda preocupărilor sale excentrice – făcea parte din aceeaşi categorie.

Şi experienţele anterioare o preveneau că bărbaţii atât de abili tindeau să fie abili până la capăt.

Nu puteau – şi nici nu voiau – să-şi schimbe firea, chiar dacă uneori o mai ascundeau.

Cu aceste cuvinte de înţelepciune răsunându-i în minte, îşi hrăni entuziasmul cu un mic dejun copios, după care se grăbi să-şi ia pelerina. Ajunse la uşa principală chiar când în faţa casei oprea birja pe care o comandase.

Îşi luă la revedere de la Leighton, majordomul, se uită repede în dreapta şi-n stânga, coborî treptele în grabă, dar

nu văzu pe nimeni care să fi putut fi Barnaby Adair deghizat. Un lacheu îi ţinea deschisă portiera trăsurii, aşteptând să o ajute să urce.

— Mergem la magazinul modistei din St. John’s Wood High Street, îi strigă vizitiului, după care se sui în vehicul.

Se aşeză pe scaun, apoi încuviinţă din cap spre lacheu, dându-i permisiunea să plece. El închise portiera şi se retrase.

În clipa următoare se deschise portiera de pe cealaltă parte. Trăsura se clătină când urcă un bărbat.

Chiar dacă se aşteptase să-şi facă o apariţie excentrică, Penelope tot rămase cu gura căscată de uimire. Singurul lucrul pe care îl recunoştea la bărbatul care închise portiera tare şi se aruncă pe bancheta de vizavi de ea erau ochii albaştri precum cerul senin.

Trăsura o luă din loc, după care se opri brusc, când vizitiul îşi dădu seama că un bărbat i se alăturase pasagerei sale.

— Domnişoară? E totul în regulă?

Cu ochii cât cepele de uimire – şi încă aţintiţi asupra chipului lui Barnaby, Penelope nu făcea altceva decât să se holbeze. Barnaby o privi mânios, după care smuci brusc capul în sus spre capră, făcându-i semn să-i dea un răspuns omului. Ea se adună cu greu şi se bâlbâi:

— D… da… e totul în regulă. Mergi mai departe.

Vizitiul bălmăji ceva pentru sine, după care trăsura porni din nou. În timp ce coteau, intrând pe Mount Street, Penelope lăsă privirea să-i coboare şi să asimileze această versiune neîngrijită şi zdrenţăroasă a lui Barnaby Adair.

În general, deghizările erau menite să ascundă ceva. Doar că în anumite cazuri serveau şi pentru a dezvălui lucruri. Era destul de uimită – şi poate şi un pic precaută de ceea ce vedea – mulţumită deghizării lui.

El se încruntă, şi gestul acela mic înlocuia prea puţin din privirea mânioasă de mai devreme – o expresie care se potrivea cumva noii lui feţe, liniile curate şi austere ale chipului lui erau mânjite cu funingine, iar maxilarul său pătrat părea cumva şi mai dominant sub acel început de

barbă ţepoasă. Părul lui era un dezastru de bucle blonde. În mod obişnuit nu arăta niciodată ciufulit şi neîngrijit – dar acum, da.

Ca şi când abia ce se dăduse jos din patul vreunei femei uşuratice.

Imediat ce îi apăru în minte acest gând, Penelope se forţă să-l dea la o parte. Strânse din buze – pentru că rămăsese literalmente cu gura căscată – şi descoperi că simţea dintr-odată nevoia să înghită. Îşi simţea gâtul neobişnuit de uscat. Continua să-l cerceteze cu privirea… ochii ei îi observau pieptul şi umerii, înveşmântaţi într-o jachetă jerpelită şi cu o cămaşă subţire şi şifonată de bumbac pe dedesubt. Nu mai exista nicio lavalieră sau guler care să ascundă lungimea gâtului său puternic.

Coapsele lui lungi erau ascunse sub nişte pantaloni uzaţi de muncitor şi era încălţat cu ghete ponosite. Era însăşi întruchiparea unui derbedeu dur. A unui muncitor care lucra pe la docuri şi pe la depozite făcând te-miri-ce – orice se plătea cel mai bine în momentul acela.

Emana prin toţi porii un soi de periculozitate. Avea aura unui bărbat cu care nu voiai să te pui.

Care era prea periculos ca să te iei la harţă cu el.

— Ce? întrebă el, fixând-o cu o privire tăioasă printre pleoapele-i mijite.

Ea rămase privindu-l în ochi – pentru că ochii erau singurul lucru imposibil de nerecunoscut la el. Ştia că pe sub aspectul acela ponosit şi pe sub comportamentul său periculos şi dur era de fapt acelaşi bărbat pe care îl cunoştea. Acest gând o mai linişti întrucâtva, aşa că afişă un zâmbet blând şi clătină din cap.

— Eşti perfect pentru rolul acesta. „De a mă escorta îmbrăcată în costum de florăreasă”.

Nu mai rosti ultimele cuvinte, dar dacă agerimea privirii lui era vreun indicator pentru ceva, nu avea nicio îndoială că înţelesese exact la ce anume se referise.

El pufni scurt, după care-şi încrucişă braţele la piept, lăsă capul pe spate şi se cufundă în tăcere.

Zâmbetul ei se mări imediat, aşa că se uită spre

fereastră, ca el să nu vadă acest lucru.

În timp ce trăsura înainta pe străzi, cugeta asupra acelei periculozităţi pe care o simţea în el. Nu era o calitate pe care şi-o asumase doar pentru acest rol. Nu… era ceva intrinsec… ceva ce făcea parte din el.

Îi reveniră în minte gândurile de mai devreme, acum colorate de o nouă percepţie. Ţinând cont de suspiciunea ei crescândă că Barnaby Adair era plămădit din aceeaşi esenţă cu fratele, vărul şi cumnatul ei, i se părea evident – lucru pe care îl susţinea de altfel situaţia actuală – că în cazul acestui gen de bărbaţi, sofisticarea pe care o afişau când se învârteau prin înalta societate era de fapt deghizarea. Iar atunci când se dezbrăcau de stratul exterior lustruit de politeţe – aşa cum făcuse Barnaby acum – era de fapt momentul când puteai vedea ce se ascundea cu adevărat pe dedesubt.

Şi ţinând cont de această realitate… Penelope nu mai era sigură ce să facă în privinţa descoperirii sale. Sau cum ar trebui să reacţioneze.

Dacă ar trebui să aibă o reacţie de orice fel sau să se prefacă a nu fi observat.

Restul călătoriei o parcurseră în tăcere. Ea, ocupată cu gândurile ei, alimentate de o curiozitate crescândă.

În cele din urmă, trăsura opri în faţa magazinului Griseldei. Barnaby îşi întinse picioarele lungi, deschise portiera şi se dădu jos. Se scotoci prin buzunare şi-i aruncă vizitiului câteva monede – lăsând-o apoi pe Penelope să coboare singură.

Ea se dădu jos şi apoi închise portiera trăsurii. Barnaby îi aruncă o privire tăioasă de verificare, după care îşi îndesă mâinile în buzunare şi ţopăi în sus pe treptele de la intrarea în magazinul Griseldei. Deschise uşa tare, o aşteptă şi pe Penelope să i se alăture, după care îşi ieşi complet din rol – şi făcu o plecăciune extravagantă în faţa sa.

— *Pfiu drace!* E-un bogătan!

Cuvintele acelea bălmăjite răsunau de pe capra trăsurii.

Penelope se opri în pragul uşii şi îi cercetă chipul lui Barnaby în timp ce se îndrepta şi se uita spre vizitiu. Liniile plane ale chipului lui păreau mai dure şi mai aspre decât le văzuse vreodată. Şi apoi, chiar sub privirea ei, ochii lui azurii se mijiră ameninţător. O înjurătură înăbuşită a vizitiului fu imediat urmată de zgomotul de copite, când dădu bice cailor şi porni în grabă.

Fără să mai aştepte să-i întâlnească privirea lui Barnaby, ea păşi grăbită în sanctuarul magazinului. Nu era deloc sigură că nu împărtăşea şi ea rezervele vizitiului cu privire la omul care venea în spatele ei.

Griselda auzise clopoţelul de deasupra uşii sunând. Ieşi din spatele draperiei, de dincolo de tejghea, dădu cu ochii de Barnaby şi aproape că sări un pas în spate. Făcu ochii cât cepele, în aceeaşi măsură ca şi ucenicele sale, care lucrau la masa dintre tejghea şi perdea. Cele două tinere rămăseseră încremenite, cu acele în aer.

După un moment încărcat de tensiune, Griselda îşi mută privirea spre Penelope.

Aceasta îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, domnişoară Martin. Cred că ne aşteptai…?

Griselda clipi uimită.

— Oh! Ah… da, desigur. Se îmbujoră uşor şi trase draperia. Veniţi pe aici, vă rog.

Ei înaintară, Barnaby umăr la umăr cu Penelope. Şi asta îi dădu prilejul să observe că până şi mişcările lui erau diferite – mult mai agresive. Trecură de cele două fete, care plecară în grabă privirile în pământ.

Cu sinceră uimire, Griselda clătină din cap spre Barnaby când se opri în faţa ei. Le făcu semn să continue pe scară.

— Mergeţi sus. Vin şi eu într-o clipă.

Penelope porni spre etajul superior. În spatele lor o auzi pe Griselda – sau mai exact auzi vocea ei înăbuşită de draperia groasă – dându-le instrucţiuni ucenicelor sale despre ce aveau de făcut în ziua aceea.

Penelope intră în salon şi se opri. Barnaby trecu pe

lângă ea, se duse ţintă la bovindou şi rămase acolo, uitându-se afară, în stradă. Ea profită de moment ca să-l studieze mai îndeaproape. Ca să examineze duritate aceea pe care i-o dezvăluia deghizarea lui neobişnuită.

O clipă mai târziu, Griselda i se alătură.

— Foarte bine. La fel ca şi ea, Griselda studia aproape încântată silueta zdrenţăroasă de lângă fereastră. O să treci cu brio.

Barnaby întoarse capul şi se uită la ele, după care indică din bărbie spre Penelope.

— Hai să vedem ce magie poţi să faci cu ea.

Griselda îi întâlni privirea lui Penelope şi îi făcu semn din cap spre dormitorul din spate.

— Vino aici… ţi-am pregătit deja toate hainele.

Întorcându-se de la prezenţa de la fereastră, Penelope o urmă cu sfială pe Griselda în încăperea alăturată.

*

Dură ceva timp şi implică multă veselie zgomotoasă să o transforme pe Penelope într-o florăreasă din Covent Garden. Griselda închisese ferm uşa dormitorului, ca să aibă intimitate.

Şi de îndată ce fu mulţumită de înfăţişarea lui Penelope, Griselda îşi schimbă şi ea hainele.

— Mi-am dat seama că, dacă aş apărea îmbrăcată ca şi când trec printr-o perioadă nefastă, asta le-ar da oamenilor care mă cunosc şi mai multe motive să fie deschişi să vorbească. Dacă mă perind arătând ca o modistă de succes, poate că asta îmi câştigă respectul oamenilor, în general, dar sigur nu mi-ar câştiga niciun pic de simpatie în East End.

Stând în faţa măsuţei de toaletă a Griseldei, Penelope se uită în oglindă ca să ajusteze unghiul în care-i stătea boneta. Era o bonetă veche de catifea bleumarin, care văzuse zile mult mai bune. Dar cu un şirag de flori de

mătase ataşate de cozoroc părea exact ceva ce ar fi purtat o florăreasă de pe străzile de lângă Covent Garden.

Ţinuta ei era compusă dintr-o fustă amplă, confecţionată dintr-un satin albastru ieftin, o bluză care fusese cândva albă, dar care acum avea o nuanţă ştearsă şi uzată de gri, şi o jachetă până la talie dintr-o stofă neagră cu ţesătura în diagonală şi nasturi mari.

Înfăşurară o panglică în jurul braţelor ramei ochelarilor ei şi frecară cu un pic de ceară rama aurie, ca să o facă să pară veche şi uzată. Discutaseră scurt să poarte şi un coşuleţ de nuiele – care reprezentă un fel de semn al negoţului cu pricina –, dar apoi renunţaseră la idee. Nu era interesată să vândă ceva astăzi.

Studiind mulţumită rezultatul final, Penelope zise:

— Deghizarea asta e fantastică… mulţumesc pentru tot ajutorul.

Legându-şi în talie şnururile unei jupe vechi, Griselda se uită la ea. Şovăi o clipă, după care spuse:

— Dacă vrei să-mi întorci favoarea, poţi să-mi satisfaci o curiozitate…

Penelope se răsuci spre ea, pe scaun. Întinse mâinile, încurajatoare.

— Întreabă-mă orice vrei să ştii.

Griselda se întinse după fusta pe care o alesese.

— Am auzit de orfelinat şi de copiii care merg acolo… de educaţia şi instruirea pe care o primesc. Din câte am aflat, tu şi o mână de doamne, dintre care unele îţi sunt surori… v-aţi ocupat de tot. Şi am înţeles că voi conduceţi totul în prezent. Se opri o clipă din vorbit şi apoi adăugă: întrebarea mea e următoare: De ce faci asta? O doamnă ca tine n-are nevoie să se murdărească pe mâini cu astfel de lucruri.

Penelope ridică din sprâncene. Nu îi răspunse imediat. Întrebarea ei era sinceră şi merita un răspuns gândit şi la fel de sincer. Griselda se uită la chipul ei, îşi dădu seama că reflecta şi îi lăsă timp.

În cele din urmă, Penelope spuse:

— Sunt fiica unui viconte şi sora altuia foarte bogat.

Am trăit şi trăiesc în continuare o viaţă lipsită de griji, plină de lux, în care toate nevoile îmi sunt satisfăcute fără să fiu nevoită să ridic măcar un deget. Şi deşi aş minţi dacă aş spune că viaţa este oricum altfel decât extrem de confortabilă… adevărul este că nici nu prezintă vreun soi de provocare. Ridică privirea şi-i întâlni ochii Griseldei. Dacă doar aş sta deoparte şi aş lăsa ca viaţa mea de soră de viconte să se desfăşoare de la sine, aşa cum s-ar întâmpla dacă aş preda din mâini frâiele propriei mele existenţe, atunci eu ce satisfacţie aş mai obţine de pe urma ei? Deschise mâinile larg şi întări: Eu ce aş mai realiza în viaţa mea? Îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală şi continuă: E frumos să fii bogat, dar nu şi să stai pasiv şi să nu realizezi nimic. Nu e mulţumitor… nu-ţi aduce nicio… nicio împlinire sufletească. Inspiră adânc şi simţi acel adevăr răspândindu-se ca un curent prin întreaga ei fiinţă. De asta *fac cee*a ce fac. De asta fac doamnele ca mine ceea ce fac. Oamenii numesc lucrurile astea acte de caritate, şi pentru cei care le primesc cred că asta sunt… dar adevărul e că joacă un rol important şi pentru noi. Ne oferă ceva ce altfel nu am avea… mulţumire şi împlinire sufletească şi un scop în viaţă.

După o clipă, Griselda încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Are sens ceea ce spui. Zâmbi. Acum totul capătă un sens pe care înainte nu îl înţelegeam de la tine. Mă bucur foarte mult că Stokes şi-a amintit de mine şi mi-a cerut ajutorul.

— Că tot veni vorba de Stokes, zise Penelope, ridicând un deget.

Amândouă ascultară atunci cu mare atenţie un sunet înăbuşit, dar distinctiv – clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

— A venit la ţanc. Griselda îşi trase pe ea o jachetă largă cu un buzunar rupt, după care luă o bonetă mai ponosită şi şi-o puse pe cap. Auziră paşii grei ai lui Barnaby, care se îndreptară spre scări şi apoi coborâră. Griselda se uită în oglindă pe lângă Penelope, ca să-şi aranjeze boneta, după care încuviinţă din cap. Sunt gata. Să mergem să ne

alăturăm lor.

Griselda coborî scările prima. Când se întinse să tragă draperia, Penelope o prinse de mână şi i-o trase înapoi.

— Cum rămâne cu ucenicele tale? Nu crezi că o să li se pară cam ciudat?

— Oh, ba da, fără îndoială. De fapt, „ciudat” ar fi puţin spus. Griselda rânji liniştitor. Dar sunt fete bune şi le-am spus să fie cu ochii în patru, dar să-şi ţină gurile. Au slujbe bune aici şi ştiu şi ele asta… n-o să rişte să le piardă vorbind despre ceva ce nu le priveşte.

Penelope încuviinţă din cap. Îi dădu apoi drumul la mână noii ei prietene şi inspiră adânc. Simţea fluturaşi în stomac – avea emoţii pentru că trebuiau să iasă pe scenă.

Griselda deschise drumul. Uitându-se pe lângă ea, Penelope îi văzu pe Barnaby şi pe Stokes stând şi vorbind, în mijlocul magazinului, înconjuraţi de pene şi de broderii.

Imaginea aceea îi arcui buzele într-un zâmbet mic. Griselda se opri la tejghea, ca să vorbească puţin cu ucenicele ei. Stokes şi Barnaby erau foarte absorbiţi de discuţia lor. Pentru că stătea cu faţa spre tejghea, Stokes o văzu primul… şi se opri imediat din vorbit.

Alertat de expresia brusc goală de pe chipul prietenului său, Barnaby se răsuci în grabă.

Şi atunci o văzu… Penelope Ashford, sora cea mai mică a vicontelui de Calverton – conectat prin naştere şi prin căsătorie cu numeroase familii importante din înalta societate – cu veşminte care o transformau eficient, chiar şi cu ochelari, în cea mai cu vino-ncoace şi cea mai atrăgătoare femeie de rând care bătuse vreodată aleile din Covent Garden.

Aproape că închise ochii şi mârâi.

Stokes bălmăji în şoaptă ceva neinteligibil. Dar Barnaby nu avea nevoie să audă ce spunea ca să ştie că îşi va petrece fiecare moment al acelei zile lipit de Penelope.

Ea se apropie de ei, zâmbind încântată şi în mod evident impresionată de personajul pe care îl întruchipa.

Iar când se uită în jos, în ochii ei întunecaţi, un avertisment neplăcut prinse contur în mintea lui. Atunci

când intra în pielea unui personaj de condiţie mai joasă – aşa cum se întâmpla acum –, i se părea uşor să se descotorosească de restricţiile sociale care se impuneau unui gentleman cu statutul său.

Şi în mult prea multe aspecte, Penelope se dovedea să semene cu el.

Încordă maxilarul atât de tare, încât crezu că aveau să i se crape.

Ea se uită în sus la el.

— Deci? Crezi că o să mă descurc?

Barnaby avu nevoie de o secundă ca să-şi înăbuşe un mârâit.

— Destul de bine, da. Se uită apoi pe deasupra capului ei şi o văzu pe Griselda apropiindu-se. Haide. Se întinse după braţul lui Penelope, dar apoi îşi aminti ce roluri interpretau şi o apucă de mână.

Ea rămase blocată o clipă la contactul acela neaşteptat, dar apoi îi zâmbi – încă incredibil de încântată – şi îşi strânse degetele în jurul alor lui.

El înjură în gând, după care se întoarse şi o zori spre uşă.

*

Pentru călătoria spre Petticoat Lane, se înghesuiră toţi patru într-o trăsură. Petrecură timpul discutând despre ordinea în care să abordeze numele de pe lista lui Stokes şi făcând planuri pentru cazul în care hotărau să se despartă în două grupuri – o decizie pe care o amânau până ajungeau la faţa locului şi evaluau toate variantele.

Coborâră din trăsură la capătul de nord al străzii lungi şi se avântară în mulţimea care forfotea, umplând spaţiul dintre rândurile identice de tarabe de pe trotuar, revărsându-se pe lângă canale şi în mijlocul drumului. Nici vizitiul n-ar fi visat măcar să-şi conducă trăsură în josul acelei străzi, când piaţa aceea era în toi.

Sunete şi mirosuri de toate felurile îi asaltau. Barnaby se uită la Penelope, întrebându-se dacă nu va începe

cumva să tremure. Nu părea să-i fie greu să ignore ce nu voia să vadă şi să se delecteze cu tot ce îi fusese până acum complet necunoscut.

Se îndoia sincer că orice altă fiică de viconte se amestecase vreodată cu locuitorii din Petticoat Lane.

Cât despre ei, acei anume locuitori îi aruncau lui Penelope priviri şirete – dar, în afară de asta, păreau să accepte imaginea pe care o vedeau. Cu tivul fustei cu destul de mult mai scurt decât ar fi fost acceptabil în înalta societate, fluturându-i pe deasupra marginilor ghetelor uzate, cu silueta ei suplă evidenţiată de jacheta până la talie pe care o purta – şi ale cărei revere erau deschise provocator în zona sânilor, toate acestea combinate cu încrederea ei naturală în sine, încântarea perfect sinceră faţă de tot ce vedea şi accentul local, care adăuga ultimul detaliu al acceptării ei în rândul mahalalei, nu era deloc surprinzător că localnicii o considerau de-a lor.

Şi, din fericire, îl credeau şi pe el. Cu o expresie de avertisment deschis pe chip, se înălţa în spatele umărului lui Penelope ca un demon gata să se răzbune. Niciun înger nu arătase vreodată mai negru şi mai ameninţător ca el… nici măcar Lucifer. Pe de altă parte, nu era deloc dificil să proiecteze o asemenea ameninţare – pentru că era exact ceea ce simţea.

Când un hoţ de buzunare zdrenţăros se apropie prea mult de ea, se lovi de umărul lui Barnaby şi de privirea lui albastră încruntată, făcu ochii cât cepele, se îndreptă şi se grăbi să se piardă în mulţime.

Stokes se opri lângă Barnaby. Direct în faţa lor, Penelope şi Griselda se minunau de o colecţie de funde ţipătoare, expuse pe un stand şubred.

Stokes se uită în jur peste marea de capete şi zise:

— Ce-ar fi ca tu şi Penelope să o luaţi pe partea asta, iar eu şi Griselda să mergem pe cealaltă?

Cu privirea încă aţintită asupra lui Penelope, Barnaby încuviinţă din cap.

— Figgs Jessup, Sid Lewis şi Joe Gannon… de ei ne interesăm azi.

Stokes încuviinţă din cap.

— Ori pe aici, ori în Brick Lane, ar trebui să reuşim să le dăm de urmă celor patru. Ăsta e teritoriul lor… oamenii de aici îi cunosc. Dar orice s-ar întâmpla, nu insista prea mult… şi n-o lăsă nici pe domnişoara Ashford să facă asta.

Barnaby răspunse cu un mârâit gutural. I-ar fi plăcut să audă cum îşi imagina Stokes că ar fi putut face el asta. Penelope era complet în afara controlului lui…

Noţiunea aceea… sau mai bine zis gândul de a controla o femeie în deghizarea lui actuală – sau a ei – îl făcu să-i vină o idee. Când Stokes înaintă ca să o ia de acolo pe Griselda, Barnaby se avântă înainte, o apucă de mână şi o trase spre următorul stand.

Ea se uita nedumerită la el.

— Ce s-a întâmplat?

El îi explică planului lui Stokes, după care flutură din mână spre şirul de tarabe.

— Asta e partea noastră şi trebuie să continuăm. Totuşi, acum că ne-am despărţit, va trebui să stăm aproape unul de altul, aşa că o să joc rolul iubitului gelos, nemulţumit de faptul că petreci prea mult timp zgâindu-te la zorzoane.

Ea se holbă la el.

— De ce?

— Fiindcă e un rol pe care oamenii de-aici o să-l recunoască… şi o să-l accepte.

În plus, nu ar fi depus niciun efort ca să-l interpreteze.

Ea pufni scurt şi îi aruncă o privire care sugera că nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

El îi răspunse punându-şi braţul în jurul taliei ei şi trăgând-o lângă el. Penelope se încordă imediat. Se uită urât la el, dar el afişă un rânjet răutăcios şi o atinse uşor pe nas, distrăgându-i complet atenţia.

— Nicio florăreasă din Covent Garden n-ar reacţiona vreodată aşa, murmură el. Tu ai vrut rolul ăsta, aşa că acum trebuie să-l joci.

Penelope se obligă să se relaxeze şi, în cele din urmă, chiar reuşi. Continuară de-a lungul şirului lung de tarabe,

oprindu-se ici şi colo ca să pălăvrăgească, aruncând numele ţintelor lor oricând întâlneau pe cineva care părea să ştie ceva.

O lăsă pe Penelope să hotărască pe care dintre vânzători să-l abordeze, pentru că părea să-şi dea seama destul de bine cu cine putea intra în vorbă şi cu cine nu. În cea mai mare parte o lăsă pe ea să vorbească – mai cu seamă că accentul ei chiar era ireproşabil –, iar el se mulţumi să mârâie, să pufnească sau să arunce răspunsuri scurte şi monosilabice.

Penelope fu nevoită să admită că planul lui funcţiona de minune, încurajându-i şi mai mult pe oameni să îi vadă ca pe nişte personaje familiare din partea locului şi, implicit, permiţându-le să strecoare întrebări despre ţintele lor în conversaţii mult mai generale.

Din păcate, toate acestea aveau un preţ. Apropierea de el – fermitatea corpului lui ori de câte ori o trăgea lângă el, zidul de muşchi masculini de care era strivită de fiecare dată când mulţimea o împingea şi o forţa să se lipească de el, posesivitatea violentă a atingerii lui, care se răsfrângea prin mâna lui mare cuprinzându-i talia sau, în cele câteva momente când îi lăsa mai multă libertate – trezea în ea un vârtej copleşitor de emoţii. Un amestec covârşitor de exaltare şi precauţie, valuri tulburătoare de tremur interior, presărate cu o plăcere deconcertantă şi îngrijorătoare.

Şi se simţea tot mai zăpăcită, cu fiecare minut care trecea. Se pomenea din ce în ce mai sedusă şi captivată de rolul pe care îl juca.

Dar mulţumită talentelor lor histrionice combinate, aflară cele mai probabile locuri unde se puteau afla doi oameni de pe lista celor pe care-i căutau.

Aşa că, prin comparaţie cu asta, nu putea să nu admită că pagubele aduse nervilor şi temperamentului ei erau un schimb corect.

Ajunseră la colţul unei alei înguste în josul căreia se spunea că locuia Sid Lewis. Se opriră de comun acord. În timp ce Barnaby aruncă o ocheadă în susul străzii din spatele lor, încercând să-i localizeze pe Stokes şi pe

Griselda, Penelope se uită în josul aleii.

— A cincea uşă de pe partea de nord. O văd. Îl apucă de haină pe Barnaby, care îşi ţinea mâna în jurul taliei ei, ţinând-o în loc, şi îl smuci tare, încercând să-i capteze atenţia. Uşa e deschisă. Sunt oameni înăuntru.

Barnaby îi acoperi imediat mâna cu a lui.

— Nu-l văd pe Stokes. Cercetă atent aleea. Bine. Hai să aruncăm o privire. Dar rămâi în personaj şi joacă-ţi rolul… adică fă ce-ţi spun.

— Eşti sigur că toţi bărbaţii din East End sunt aşa de dictatoriali?

— Consideră-te norocoasă. Din câte-am văzut eu, sunt mult mai rău de atât.

Ea pufni scurt, dar merse alături de el pe alee, în umbra zidurile sudice.

Ajungând în faţa celei de-a cincea coşmelii de după colţ, văzu, pe uşa deschisă, multă vânzoleală în interior. Dar erau foarte puţini trecători pe aleea îngustă, aşa că, dacă ar fi zăbovit, ar fi atras asupra lor atenţie nedorită – şi-n plus, tocmai ieşea cineva din casă.

Barnaby sări în spate şi se propti în pragul uşii unei case, trăgând-o şi pe ea după el… sau mai bine zis în îmbrăţişarea lui.

— Ia-te după mine, şuieră el, după care aplecă repede capul şi buzele lui începură să călătorească pe obrazul ei.

Penelope avu nevoie de o clipă îndelungată ca să-şi potolească ameţeala şi să poată trage suficient aer în plămâni… doar că se pomeni că Barnaby Adair îi inunda toate simţurile. Căldura lui o înconjura şi o învăluia ca într-o mantie, care părea să-i înmoaie chiar şi oasele. Dintr-un motiv sau altul, se pomeni dintr-odată dorindu-şi să se abandoneze în braţele lui. Să se cufunde în tentaţia pur masculină pe care o reprezenta pieptul lui musculos.

Reacţia ei nu avea niciun sens. Dar nici nu o putea nega.

Doar că, pe lângă faptul că simţea că i se învârtea capul, toate simţurile ei păreau să explodeze la unison. Se cutremură pe dinăuntru, aşteptând… cu toate trăirile

ascuţite la maximum şi tânjind după… după următoarea atingere vagă a buzelor lui. Şi era mare noroc că o ţinea în braţe, fiindcă dintr-odată se simţea ciudat de slăbită.

Apoi îşi dădu seama că el studia activitatea de dincolo de alee pe după marginea bonetei ei.

O folosea pe post de scut.

Miji ochii – chiar dacă ştia că el nu o putea vedea. Furia era o emoţie pe care o recunoştea şi o înţelegea foarte bine. Se agăţă de ea cu preţul vieţii sale şi se folosi de ea ca să se trezească la realitate.

Barnaby ştiu exact când ea se eliberă. Se luptase cu greu cu dorinţa de a-şi muta buzele spre stânga… ca să le întâlnească pe ale ei… ca să întâlnească acele buze pline, care îl tulburau. În schimb, se atinse cu buzele de marginea urechii ei… şi simţi cum o traversă un fior brusc, violent şi senzual. O simţi încremenind o clipă şi recâştigă astfel subordonarea ei.

Senzaţia de a o avea în braţele lui – moale, feminină şi vibrant de vie, voluptuoasă şi totuşi suplă – era complet deconcertantă. O revelaţie la care nu se aşteptase sub nicio formă. Felul în care se potrivea atât de bine lângă corpul lui, ca şi când ar fi fost plămădită pe acest pământ numai şi numai pentru el, hrănea în mod neaşteptat gândul acela care-i plutea pe la marginea conştiinţei, oferindu-i mai multă substanţă. Mai multă viaţă.

Ţinând cont de deghizările lor, de rolurile relative pe care le jucau şi de gândul acela care nu-i dădea pace, fu nevoit să se lupte cu dorinţa aceea obsesivă de a lua ceea ce alter egoul său n-ar fi ezitat nicio clipă să revendice… buzele ei, gura ei. Pe ea, cu totul.

În timp ce o parte din creierul lui urmărea activitatea de vizavi, cea mai mare partea lui era angrenată într-o bătălie acerbă cu instinctele sale, în încercarea de a le domoli şi de a le reprima. De a le pune în lesă. De a le controla.

Şi după cum era de aşteptat, Penelope nu rămase zăpăcită mult timp.

— Nu, îi şuieră el, simţind-o că era pe punctul să

înceapă să se zbată.

Ea inspiră adânc şi tremurător, după care îi şuieră înapoi, printre dinţii încleştaţi:

— Faci asta numai ca să te răzbuni pe mine pentru că am insistat să vin astăzi!

De parcă el ar fi avut nevoie de tot chinul acela interior.

— Crezi ce vrei, mârâi el. Tot ce contează e ca ei să ne creadă.

Îşi strânse mâna în jurul taliei ei, lipind-o complet de el. Îşi coborî capul şi mai mult şi-şi lipi buzele de pielea sensibilă de sub urechea ei – şi auzi imediat cum i se taie respiraţia. Simţi rezistenţa din mâinile ei care se împingeau în pieptul lui domolindu-se treptat şi, în cele din urmă, dispărând de tot.

Barnaby inspiră adânc şi aroma aceea îmbătătoare care era ea îi inundă creierul ca un uragan. I se instală în oase. Părul ei moale, întunecat şi mătăsos mirosea a soare. Scrâşni din dinţi apărându-se de efectul inevitabil şi şopti:

— Iese cineva.

Îşi puse mâinile pe spate ei şi înclină capul astfel încât să pară cu o devora cu totul. Sau cel puţin că o săruta de nu mai ştia de ea – la fel cum şi-ar fi dorit, de altfel, latura lui mai primitivă.

Ea nu se zbătu deloc. După un moment, el îi şopti pe un ton sec:

— Se pare că-l putem tăia pe Sid Lewis de pe lista noastră.

— De ce?

El ridică atunci capul şi începu să-i dea drumul, lăsând-o înapoi în echilibru, dar continuând să o ţină cu faţa spre el. Îi studie pe cei trei bărbaţi care ieşiseră din căsuţă.

— Dacă nu cumva am înţeles greşit, Sid Lewis caută să-şi consolideze relaţia cu Dumnezeu. E puţin probabil să conducă o şcoală de hoţi în timp ce îl distrează pe preotul local.

Penelope aruncă o ocheadă rapidă peste umăr, după care se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Sid Lewis e cel scund şi chel.

Omul se sprijinea greoi într un baston. Îi putea auzi respiraţia şuierătoare de unde se aflau.

— Haide. Îşi aruncă un braţ în jurul umerilor ei, o zori să plece de acolo şi porniră înapoi pe alee. Hai să-l găsim pe Stokes. Încă mai avem alţi trei de investigat astăzi.

Se întâlniră cu Stokes şi cu Griselda aproape de capătul de sud al pieţei. Când auzi raportul lor cu privire la Sid Lewis, Stokes se strâmbă.

— Şi Figgs e scos din joc. E plecat la Newgate. Acum nu ne mai rămân decât Jessup şi Joe Gannon, din cei din zona asta. Din câte am auzit, Jessup e un client periculos.

Îi întâlni atunci privirea lui Barnaby.

— În cazul acesta va trebui să acţionăm cu şi mai multă grijă. Penelope se uita în jur. Unde să încercăm acum?

Stokes se uită spre Griselda.

— Ce-ar fi să ne oprim la o tavernă să luăm prânzul?

Sugestia lui fu întâmpinată aprobator din toate părţile. Griselda sugeră o tavernă pe care o ştia pe Old Montague Street, colţ cu Brick Lane.

— Acolo ar trebui să găsim mâncare mai de Doamne-ajută şi oricum trebuie să continuăm pe Brick Lane după aceea... Tarabele de acolo sunt cel mai probabil loc din care să aflăm informaţii despre Jessup şi să confirmăm adresa lui Gannon.

Porniră înapoi pe Wentworth Street şi traversară Brick Lane, îndreptându-se spre Delford Arms. Uşa tavernei era larg deschisă. După ce aruncară o ocheadă înăuntru, Stokes şi Barnaby le conduseră pe Griselda şi pe Penelope câţiva paşi dincolo de uşă. De-o parte şi de alta a intrării se aflau mese uzate şi ciobite cu bând aşezate în jurul lor. Majoritatea erau ocupate, dar oamenii veneau şi plecau constant.

— Voi două aşteptaţi aici, zise Stokes. Noi mergem să luăm mâncare şi ne întoarcem. Se uită spre mese. Cu puţin noroc, se va elibera ceva până atunci.

Griselda şi Penelope încuviinţară din cap şi aşteptară

cuminţi, privind cum cavalerii lor se întoarseră şi intrară în tavernă. După ce văzuseră adunătura de oameni dubioşi dinăuntru, niciuna din ele nu mai fusese la fel de dornică să o înfrunte. Cu toate astea…

— Se pare că le cam place să dea ordine, observă Penelope.

— Mda, răspunse Griselda, destul de sec. Am observat.

Îşi zâmbiră şi continuară să aştepte.

După ce îşi petrecuse ultimele ore cufundată într-o cacofonie continuă de accente din Hast End, urechea lui Penelope se îmbunătăţise considerabil. Iar acum tocmai îşi exersa cu încântare această abilitate, ascultând pe furiş conversaţia celor patru bărbaţi bătrâni – dar încă masivi şi în putere – care stăteau cocârjaţi la cea mai apropiată masă, cu farfurii goale în faţă şi cu halbele de bere în mâinile butucănoase, când auzi numele Jessup. Clipi miratăşi ascultă cu şi mai mare luare-aminte.

După o clipă, îi dădu un ghiont Griseldei. Când aceasta îşi mută atenţia spre ea, îi făcu semn din ochi spre masa cu pricina. Griselda se uită într-acolo, după care se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate. Bărbaţii încă mai vorbeau, dar nu mai ziceau nimic relevant.

Penelope tocmai se pregătea să se întoarcă şi să-i şoptească ceva, când reapăru Barnaby, aducând în mâini două farfurii pline ochi cu scoici. Imediat în spatele lui, Stokes venea balansând o tavă cu un urcior şi patru pahare.

În momentul acela, doi bărbaţi care stătuseră lângă masa celor patru care-i menţionaseră numele lui Jessup se ridicară şi plecară. Alţi doi, purtând jachete negre şi prăfuite încă mai stăteau aproape de perete.

Penelope îl apucă de braţ pe Barnaby şi-l ghidă spre masa aceea. Se uită la ea mirat, dar apoi se supuse dorinţelor ei. În timp ce el lăsă jos farfuriile şi se aşeză pe bancă, lăsându-i ei locul de la margine, Penelope se întoarse spre Stokes şi Griselda şi le şopti:

— Oamenii ăia, zise, făcându-le semn pe furiş spre

masa alăturată, au pomenit ceva de Jessup. Vorbeau despre ceva ilegal… dar nu am înţeles despre ce.

Griselda se mai uită o dată spre cei patru bărbaţi, după care îi întâlni privirea lui Stokes.

— Îl cunosc pe unul dintre ei. Cred că o să fie dispus să discute cu mine. Să nu ne întrerupeţi şi nici măcar să nu vă uitaţi spre noi. Este foarte suspicios de fel, dar pe mine şi pe familia mea ne cunoaşte de când mă ştiu.

Stokes şovăi o clipă, după care încuviinţă din cap, cu o expresie aspră pe chip. Se duse la masă şi se aşeză pe locul de vizavi de Barnaby, lăsându-i Griseldei locul liber de la margine – locul care se afla cel mai aproape de bărbaţii în cauză.

După aceea veniră şi ea, şi Penelope şi se aşezară.

Griselda se uită în jur în timp ce-şi aranja fustele, ca şi când s-ar fi uitat cine se afla în spatele ei. Dădu să se întoarcă înapoi, dar se opri.

Aplecându-se într-o parte, se uită pe lângă bărbatul din spatele ei, spre cel mai bătrân, care stătea pe locul de vizavi de el.

— Unchiule Charlie?

Omul căruia i se adresase se uită lung la ea, după care pe chipul lui ridat îşi făcu loc un zâmbet.

— Micuţa Grizzy, nu-i aşa? Oho! D-apoi nu te-am mai văzut de o groază de timp. Ultima dată am auzit că te-ai mutat mai în centru şi că te-ai apucat să faci bonete pentru nobili. Ochii lui vicleni îi studiară apoi ţinuta mai puţin decât prosperă. Se pare că nu-ţi merge prea bine zilele astea, ei?

Griselda se strâmbă.

— Moda vine şi trece. S-a dovedit că nu e o afacere aşa de bună pe cât am crezut eu.

— A, deci te-ai întors acasă, atunci. Ce mai face taică-tu? Am auzit că nu se simte prea bine.

— E aşa şi-aşa. Destul de binişor.

Afişând un zâmbet amabil, se interesă şi ea despre familia lui.

Aceasta era modalitatea perfectă de a te strecura cu uşurelul în lumea infracţională locală. Se alăturară

conversaţiei şi ceilalţi bărbaţi, aruncându-i informaţii de toate felurile, după ce le spuse că se întorsese de curând în cartier. La urma urmei, discuţiile despre lumea interlopă erau un fel de sport local.

Şi, cu siguranţă, Griselda îşi luă tot timpul din lume să stea de vorbă cu ei. Pe cât era posibil, prefera să nu întrebe direct despre Jessup. Amintindu-şi de reputaţia omului şi de statutul său în lumea interlopă locală şi profitând abil de faptul că interlocutorii ei aduseseră primii vorba despre el, se aventură într-un sfârşit:

— Păi, şi s-au schimbat în vreun fel în ultima vreme marii ticăloşi de pe-aici?

Charlie se strâmbă, gânditor.

— Singura schimbare recentă ar fi Jessup. Sigur îţi aminteşti de el. Pe vremuri era mare şi tare în materie de jafuri şi alte de-astea. Şi-a strâns tot şi s-a mutat în Tothill Fields, unde s-a apucat de afacerile obişnuite.

În Tothill Fields, „afacerile obişnuite” însemnau prostituţie, desigur.

Şi nu fu nevoie de niciun efort ca să pară adecvat de interesată. Mai cu seamă că informaţiile acestea îi permiseră să spună:

— Păi, probabil asta a cam lăsat un gol pe aici. Se aude ceva despre cine-o să-l umple?

Charlie izbucni în râs.

— Ai dreptate în legătura cu golul, dar nu se aude nimic despre cineva care să se grăbească să preia trebile. Dar pân’ la urmă, suntem în afara sezonului. Sigur o să înceapă să fie mai multă activitate de anu’ viitor.

De lângă ea, Stokes o împunse tare, apoi, fără să se întoarcă să o privească, mârâi:

— Dacă vrei să mai prinzi de-astea mai bine te-ai apuca să mănânci.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar îşi dădu seama şi că-i transmitea să înceteze cu întrebările. Se întoarse înapoi spre unchiul Charlie şi spre ceilalţi trei bărbaţi, le zâmbi şi zise:

— Ar trebui să mă apuc să mănânc, altfel n-o să mai

prind nimic.

Toţi cei patru chicotiră şi încuviinţară din cap, luându-şi la revedere.

Încă zâmbind, Griselda se întoarse spre comesenii ei.

— Ca să vezi, zise ea. Interesant!

— Mănâncă! o zori Stokes, împingându-i farfuria aburindă cu melci şi scoici.

Ea se uită la el, conştientă de tensiunea întunecată care încă îi mai încorda silueta mare, întrebându-se ce anume îi cauzase starea aceea. Dar pe chipul lui nu se citea nimic – nici cel mai mic indiciu. Alungă curiozitatea aceea şi se întinse după o scoică. Ridică lingură, deschise abil cochilia şi băgă în gură moluscă aceea, cu sucurile ei calde cu tot.

Din celălalt capăt al mesei, Penelope privea cu mare atenţie felul încrezător în care manevra Griselda lingura. Dacă i-ar fi spus cineva ei – o supravieţuitoare a nenumărate cine elegante din înalta societate, care era şi perfect obişnuită cu feluri de mâncare de toate felurile şi cu tot soiul de tacâmuri – că într-o zi va fi înfrântă de o simplă lingură şi o cochilie de scoică, s-ar fi încruntat îngrozitor.

Dar se dovedea adevărat.

Degetele ei pur şi simplu nu păreau suficient de mari – sau de puternice – ca să ţină scoica, să bage lingura în ea şi să o răsucească. Cel puţin nu în acelaşi timp.

Fusese redusă la a accepta mâncare din mâna lui Barnaby – lucru pe care, de altfel, el şi Stokes îl considerau extrem de amuzant. Încă nu rânjiseră efectiv, dar Penelope observase felul în care le străluceau ochii şi ştia foarte bine ce însemna asta. „Uh! Bărbaţii ăştia!” gândi în sinea ei.

Întinse mâna cu palma în sus şi aşteptă până când Barnaby îi mai aşeză în ea o moluscă cu cochilia deschisă. O strânse cu degetele şi fu nevoită să se concentreze intens pentru a scoate carnea dinăuntru şi a o băga în gură fără să se lase cu un dezastru. Dar asta, cel puţin, era în stare să facă. Pentru că şi-ar fi pierdut complet apetitul dacă s-ar fi văzut nevoită să-l lase pe Barnaby să o hrănească.

Ceea ce ar fi fost mare păcat. Nu mai mâncase niciodată în viaţa sa asemenea mâncăruri – şi nici nu mai luase vreodată masa afară, în aer liber, pe o stradă aglomerată. Dar bucăţelele acelea de fructe de mare erau absolut delicioase şi descoperise că îi era al naibii de foame.

Cu toate astea, abia dacă gustase din bere – pentru că i se părea foarte amară la gust. Barnaby şi Stokes însă aproape că goliseră cana numai ei doi.

Griselda mâncă repede şi porţia ei de scoici şi de melci. Nu erau şerveţele pe masă şi Penelope observă cum ceilalţi se şterseseră la gură cu manşetele. Îşi trase mai jos manşonul jachetei ca să poată apuca bine materialul şi făcu şi ea acelaşi lucru.

— Ţi-a scăpat un strop.

Întoarse capul şi-l găsi pe Barnaby studiindu-i chipul. Înainte să apuce să întrebe unde nu se şterse bine, el ridică mâna şi-şi alunecă degetul mare peste colţul gurii ei.

Şi o şocă dincolo de orice închipuire fiorul care o străbătu. Se gândi imediat că dacă ar fi stat în picioare, probabil i s-ar fi înmuiat genunchii şi s-ar fi prăbuşit la pământ.

— Gata. Ochii lui albaştri se ridicară uşor, întâlnindu-i pe ai ei. Şi în ei era suficientă lumină, încât să-i taie respiraţia.

El rămase aşa o clipă, uitându-se fix în ochii ei. Şi nu exista absolut nimic câtuşi de puţin blând sau amabil în privirea lui.

După aceea închise pleoapele, zâmbi şi se îndepărtă. Flutură apoi din mână, încurajând-o să se ridice de pe bancă.

Penelope se pomeni în picioare, clipind tulburată şi încercând să-şi recapete stăpânirea de sine, deşi se vedea, dintr-odată, confruntându-se cu un peisaj care se învârtea cu ea.

Stokes şi Griselda – care se uită în spate şi îi făcu cu mâna unchiului Charlie şi tovarăşilor lui – porniseră înainte pe stradă. Cu mâna fierbinte odihnindu-se pe spatele ei şi

apoi alunecând mai jos ca să se aşeze posesiv pe şoldul ei, Barnaby o conduse pe urmele lor.

Ea îşi aminti atunci că făcea asta – toate acele atingeri tulburătoare şi ameţitoare – ca să o facă să regrete că insistase să participe la evenimentele din acea zi.

Din păcate, faptul că ştia asta nu făcea nimic pentru a diminua efectul pe care îl aveau acele acţiuni asupra nervilor şi simţurilor ei.

Îşi croiră drum prin piaţa din Brick Lane cam la fel cum făcuseră şi prin cea din Petticoat Lane. Dar acolo unde negustorii veseli din Petticoat Lane avusese spre vânzare o mare varietate de mărfuri, materiale şi obiecte de piele, tarabele din Brick Lane erau înţesate de indivizi dubioşi, cu ochi vicleni şi mai bine de o jumătate din mărfurile lor rămâneau ascunse sub tejghea. Asta pentru că ceea ce vindeau ei erau mai mult ornamente sau bijuterii sau obiecte de mobilier uzate sau bricabracuri. Multe dintre tarabele înşirate pe trotuar erau menite a ademeni clienţii spre barăcile întunecoase din spatele lor. Curioasă, Penelope se aventură într-una dintre ele şi descoperi că era plină până la refuz cu ceea ce părea mobilă uzată şi putrezită, veche de generaţii întregi, care nu ar fi arătat deloc bine la lumina zilei.

Observând-o, proprietarul se grăbi spre ea, rânjind cu gura până la urechi. Mereu prezent în spatele ei, Barnaby se încruntă, o apucă de braţ şi o trase de-acolo.

Griselda fu cea care află mai multe despre Joe Gannon, confirmând astfel că sediul afacerilor sale era în prezent amplasat într-o clădire de pe Spital Street. Aparent, omul se specializase în „vânzarea de lucruri vechi”. El era ultimul dintre cei patru care erau probabil cunoscuţi prin aceste pieţe. Şi chiar dacă îşi ţinură cu toţii urechile ciulite, iar Griselda întrebă mai mulţi oameni, nu aflară absolut nimic despre ceilalţi cinci oameni de pe lista lui Stokes.

Amurgul se apropia când se regrupară în capătul nordic al Brick Lane.

Stokes se uită la Barnaby:

— Am aflat tot ce se putea de pe aici. Încuviinţă din

cap spre el. Spital Street nu-i departe de aici. O să mă duc să verific adresa pe care o avem pentru Gannon. S-ar putea să mai fie acolo sau s-ar putea să se fi mutat. Stokes ridică din umeri şi zise: Mă duc să văd.

— Vin cu dumneata, spuse Griselda, aşteptând ca Stokes să îi întâlnească privirea. Putem să vedem ce-i cu locul acela… dacă este într-adevăr un magazin, ar trebui să ne fie destul de uşor să intrăm şi să aruncăm o privire.

— Vin şi eu, se oferi Penelope. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă ca băieţii răpiţi să fie acolo, ar trebui să fiu de faţă.

Se uită apoi nu la Stokes, ci la Barnaby. Cu buzele strânse ferm şi cu o expresie dură întipărită pe chip, el îi întâlni privirea. Şi-ar fi dorit să o împiedice, dar înţelegea foarte bine inutilitatea unui astfel de lucru. Încuviinţă din cap scurt, după care i se adresă lui Stokes:

— O să mergem toţi.

Ieşiră de pe Brick Lane şi intrară pe nişte străduţe înguste, care semănau mai degrabă cu nişte pasaje văzute de la etajele superioare ale clădirilor care se înălţau deasupra capetelor lor. Ajunseră apoi pe Spital Street şi traversară aleea, Stokes la braţ cu Griselda în faţă şi Penelope şi Barnaby – el cu braţul în jurul umerilor ei – venind la câţiva metri în spatele lor.

Indicaţiile pe care le primiseră îi conduseră la o casă veche de lemn. Îngustă şi cu lemnul decolorat, cu ferestre cu obloanele trase şi cu intrarea principală dând direct în stradă. Construcţia avea două etaje şubrede, un pod deasupra. Fără un subsol. Nu exista niciun semn care să arate că se afla vreun soi de magazin acolo. Însă uşa era întredeschisă.

Trecură prin dreptul ei, dar nu văzură niciun semn de viaţă.

Stokes se opri undeva mai în faţă. El şi Griselda schimbară câteva cuvinte, după care aşteptară să îi prindă din urmă şi Barnaby, şi Penelope.

— Noi doi o să intrăm. Ce-ar fi ca voi să aşteptaţi aici afară, în caz că întrebările noastre duc la ceva acţiune?!

Barnaby încuviinţă din cap. Se duse să se sprijine de un perete din apropiere, luând-o cu el pe Penelope. Cu o mână în jurul taliei ei, o ţinea lângă el. Ea dădu ochii peste cap, dar până la urmă se conformă. Stokes şi Griselda traversară strada şi dispărură în casă.

Trecu un minut. Penelope îşi muta agitată greutatea de pe un picior pe altul, dar hotărî imediat să se oprească. Din cauza acelei mişcări, i se atinsese şoldul de coapsa lui Barnaby. Şi acum se străduia cu stoicism să ignore valurile de căldura care-i radiau pe sub piele şi îşi repeta cu asprime că trebuia să-şi potolească simţurile sensibilizate.

Stăteau chiar vizavi de aleea îngustă de lângă clădire. Şi holbându-se de-a lungul peretelui lateral, observă o neregularitate.

Făcu un pas în faţă.

— Există o uşă laterală.

Indiferent dacă afirmaţia ei îl surprinsese pe Barnaby şi îi dăduse drumul, sau se smulsese ea din strânsoarea lui… acum mâinile lui nu se mai aflau pe talia ei. Profită de acest lucru şi se grăbi să traverseze aleea, avântându-se pe străduţă. Îl auzi înjurând aprig în spatele ei şi urmând-o. Dar străduţa era, în mod evident, pustie. Nu se arunca de bunăvoie cu capul înainte într-o primejdie care aştepta, aşa că în timp ce închidea distanţa dintre ei, Barnaby nu încercă nici să o prindă şi nici să o tragă înapoi.

Apropiindu-se de uşa laterală, Penelope încetini pasul, întrebându-se dacă aceasta ducea în magazin sau într-un cu totul alt loc. Erau deja foarte precauţi, când uşa se crăpă puţin, după care se deschise suficient pentru a-i permite unui bărbat să iasă. Era cu spatele la ei. Uitându-se înăuntru foarte atent, închise uşor uşa.

— Domnule Gannon?

Omul sări ca ars şi înjură aprig. Se răsuci pe călcâie, lipindu-se cu spatele de zidul de lângă uşă.

Penelope se încruntă la el.

— Înţeleg că dumneata eşti domnul Joe Gannon şi astea fiind zise, avem câteva întrebări pentru dumneata.

Gannon clipi. Se uită la Penelope şi îi mai reveni un

pic culoarea în obraji. Dar apoi dădu cu ochii de Barnaby, care se înălţa ameninţător în spatele ei şi, în mod evident, nu ştiu ce să creadă. Întrebă, foarte prudent:

— A… şi mai exact cine întreabă?

Penelope răspunse fără nicio ezitare:

— Întreb cu toată autoritatea poliţiei metropolitane.

Gannon făcu ochii cât cepele.

— *Poliţea?* Încercă să se uite în spatele lor, după care se uită în direcţia opusă, spre celălalt capăt al aleii. Ăăă… io n-am făcut nimic.

— Asta ar fi fizic imposibil. Penelope îşi înfipse ferm picioarele în pământ şi îşi puse mâinile în şolduri. Renunţase la deghizare şi acum era din nou aceeaşi doamnă trufaşă, exigentă şi autoritară care fusese întotdeauna… lucru care îl nedumerea extrem de tare pe Gannon. Nu mă minţi, domnule! Se aplecă spre el, ameninţătoare şi mai că nu flutură acuzator din deget în faţa lui. Ce ştii despre Dick Monger?

Gannon clipi, complet tulburat.

— Ce?

— E cam aşa de înalt… zise Penelope, ridicând mâna până la nivelul umărului ei… un flăcău blond. L-ai luat să lucreze pentru dumneata?

Penelope aproape că urlă întrebarea aceea şi Gannon mai că sări înapoi.

— Nu! Singurul flăcău pe care-l am la mine e al soră-mii… nepotă-miu. Şi mare trântor mai e. Aşa că ce-aş mai vrea cu altul? Mai ales dacă-i căutat de gabori. În mod evident, nesimţindu-se în largul său, Gannon se uită spre Barnaby, ca şi când ar fi fost un colac de salvare, şi el un naufragiat. Dom’le… dac’ eşti unu’ din gaborii ăia sub acoperire, n-ar trebui să laşi o femeie ca asta liberă pe străzi. E periculoasă!

Barnaby credea cam acelaşi lucru. Şi sentimentul de groază pură care îl traversase în clipa în care realizase că Gannon nu reprezenta o ameninţare – în clipa în care Penelope se aruncase între el şi omul acela – era ceva ce nu-şi mai dorea să mai trăiască vreodată. Cu toate astea…

— Tu doar răspunde la întrebările doamnei… şi apoi… şi noi, şi poliţia o să te lăsăm în pace. Ştii sau ai auzit ceva, orice despre un băiat ca acela pe care l-a descris?

Dornic să coopereze cu acea voce a raţiunii, Gannon se încruntă şi cugetă serios asupra problemei, dar în cele din urmă clătină din cap.

— N-am văzut niciun ţânc de genu’ ăsta pe aici. Şi nici n-am auzit nimic… nici despre el, nici despre altu’. Şi în clipa aceea ochii i se luminară de o licărire şireată. Dacă tu şi doamna căutaţi un plod de-a fost furat şi vă gândiţi că poate îl folosesc io pe post de copil-hoţ, atunci vreau să vă zic că io nu mă mai ocup de de-astea de mai bine de doi ani… De când am fost ultima oară închis.

Se citea adevărul în vocea lui. Barnaby se uită spre Penelope şi văzu că înţelesese şi ea asta. Penelope încuviinţă din cap şi toată tensiunea bătăliei i se scurse din trupul mic şi firav.

— Foarte bine, îi zise ea lui Gannon, păstrând încă o notă de ameninţare în glas. Te cred. Ai grijă ca de-acum încolo să stai de partea corectă a legii!

Termină ce avu de spus, după care se răsuci pe călcâie. Veni în faţa lui Barnaby. El se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Penelope mărşălui apoi înapoi spre alee.

Barnaby aruncă o ocheadă spre Gannon. Expresia de pe chipul omului dădea clar de înţeles că ar fi fost fericit să nu se mai întâlnească niciodată cu o femeie atât de dură.

Îi mai aruncă şi el o ultimă privire de avertizare omului, după care porni după Penelope. Şi din doar câţiva paşi ajunse fix în spatele ei. Simţea crescând în el o tensiune ca niciodată până atunci. Aplecă uşor capul ca să-i poată vorbi la ureche şi rosti încet:

— Să nu te mai arunci niciodată aşa pe o alee în faţa mea!

Tonul vocii lui era linear, dar dicţia lui era precisă şi apăsată.

Penelope se uită la el nedumerită.

— Dar era pustie. Nu eram în niciun pericol. Întoarse

apoi privirea în faţă. Şi măcar acum ştim că-l putem tăia şi pe Gannon de pe lista noastră.

Ieşi de pe străduţă şi se opri pe trotuar. Realiză că începea să se înnopteze şi oftă.

— Bănuiesc că va trebui să lăsăm pentru mâine celelalte cinci nume.

Văzându-i pe Stokes şi pe Griselda pe partea cealaltă a străzii, Barnaby încordă maxilarul, o apucă de braţ şi o smuci în direcţia lor, surprins să descopere că, contrar aşteptărilor lui, avea ceva în comun cu Joe Gannon.

*

Găsiră o birjă şi se înghesuiră cu toţii înăuntru ca să se întoarcă la magazinul Griseldei. Din păcate, vehiculul era unul mai mic, iar Barnaby fu nevoit să îndure apropierea prea mare a lui Penelope pe tot parcursul drumului.

Griselda şi Stokes, aşezaţi pe locurile de vizavi de ei, îşi petrecură timpul discutând cum să abordeze mai bine problema celorlalte cinci nume rămase pe lista lui Stokes. Zona East End era foarte mare şi încă nu aveau nici cea mai mică idee în ce parte a ei ar fi putut opera fiecare dintre suspecţi. În cele din urmă, se hotărî ca Griselda să-l viziteze din nou pe tatăl ei, ca să îl întrebe dacă mai aflase şi alte detalii. Între timp, Stokes va pune întrebări colegilor săi de la secţia de poliţie din East End. Se vor reuni din nou peste două zile ca să evalueze noile informaţii adunate şi să facă alte planuri.

Era mai mult decât evident că lui Penelope nu-i convenea întârzierea aceea, dar nici nu avea altă opţiune decât să fie de acord.

În cele din urmă, ajunseră la magazinul de pe St. John Wood High Street. Barnaby sări jos şi îl lăsă pe Stokes să le ajute pe cele două doamne să coboare, în timp ce el se duse să rezolve cu vizitiul.

După ce birja o luă din loc, se întoarse şi descoperi că Stokes tocmai îşi lua la revedere – mai întâi de la Penelope, apoi de la Griselda. Îl privi pe Stokes făcând o plecăciune

deasupra mâinii Griseldei, studie expresia de pe chipul ei în timp ce îi zâmbea cu ochii strălucindu-i şi luându-şi la rândul ei rămas-bun, observă felul în care Stokes continua să o ţină de mână un pic mai mult decât era necesar… şi, pentru prima dată, Barnaby se întrebă dacă nu cumva Stokes avusese şi un alt motiv pentru care o alesese pe Griselda Martin să le fie călăuză prin East End.

„Oho! Ca să vezi!”

Se alătură apoi grupului şi îşi luă la revedere scurt de la Stokes.

— O să trec mâine pe la tine.

Stokes încuviinţă din cap.

— O să mai întreb şi pe la sediu, în caz că are cineva vreo idee pe unde ar putea fi aceşti cinci indivizi.

Mai salută o ultimă dată grupul, după care se întoarse şi plecă.

Preţ de o clipă, Griselda îl privi plecând, după care îşi dădu seama că tăcea, le aruncă un zâmbet rapid lui Penelope şi lui Barnaby şi îi conduse spre magazinul ei.

Ucenicele ei tocmai ce se pregăteau de plecare.

— Du-te sus, o îndemnă Griselda pe Penelope. O *să* închid aici, după care vin şi eu.

Penelope încuviinţă din cap şi porni în sus pe scări. Barnaby ar fi preferat să aştepte lângă uşă până când se schimba în hainele ei şi i se alătura, dar se simţea agasat de abundenţa de dantele şi panglici. Şi era mai mult decât evident că le distrăgea atenţia ucenicelor Griseldei.

— O să aştept în salon, zise scurt.

Adunându-şi curajul, urcă scările.

Când ajunse în camera de la etaj, descoperi că Penelope se retrăsese deja în dormitorul micuţ. Se sprijini relaxat de bovindou şi rămase acolo, cu mâinile îndesate în buzunare, privind afară pe fereastră.

Se simţea… ei bine, la drept vorbind, nu se simţea tocmai în apele lui. Ba nu. Asta nu era adevărat. Se simţea complet el însuşi, dar cu latura sa sofisticată redusă la un nivel minim – prea mic. Nu avea nici cea mai vagă idee cum de Penelope Ashford reuşea să i se bage pe sub piele aşa

de uşor şi constant. Dar nu putea nega faptul că exact asta se întâmpla – că reacţiona la ea. Că ea îl făcea să reacţioneze cum nu mai reuşise nicio altă femeie vreodată.

Era deconcertant, tulburător şi mai mult decât enervant.

Îl înnebunea uşor, dar sigur.

Uşa dormitorului se deschise. Se uită într-acolo şi o văzu ieşind, îmbrăcată din nou în hainele ei, revenind la stilul ei obişnuit, elegant.

Se spălase pe faţă, înlăturând pudra pe care i-o aplicase Griselda pentru a mai domoli strălucirea tenului ei de porţelan. În lumina muribundă a zilei, pielea îi lucea precum cea mai scumpă dintre perle.

Privindu-l, dându-şi evident seama de tensiunea care îl chinuia – Barnaby era perfect conştient de asta, fără să ştie de ce –, Penelope înclină capul într-o parte.

— Înţeleg că Griselda e încă jos. Mergem?

El se întoarse şi-i făcu semn spre scări. Ea coborî în faţa lui. Şi, în timp ce o urma, simţea – nu ştia cum anume, dar nu avea nicio îndoială în privinţa aceea – că Penelope era absolut hotărâtă să nu comenteze în niciun fel pe seama comportamentul său de bădăran.

Penelope coborî şi ultima treaptă şi înainta spre locul unde Griselda număra banii din casa de bani.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul de astăzi. Chipul şi vocea lui Penelope erau pline de afecţiune sinceră. Fără tine nu am fi ajuns niciodată atât de departe cu ancheta, zise şi îi întinse mâinile.

Griselda îi răspunse cu un zâmbet şi îşi aşeză mâinile într-ale lui Penelope cu aceeaşi căldură. O asigură că era foarte fericită că i se ceruse ajutorul.

Penelope o strânse de mâini, după care se întinse şi îşi lipi obrazul de al Griseldei. Era un gest obişnuit de afecţiune între doamne. Şi după surpriza pe care o citi Barnaby în ochii modistei, era mai mult decât evident că recunoştea şi ea gestul – ba mai mult, era complet uimită că Penelope îl făcuse.

Penelope însă nu dădea niciun semn că ar fi

conştientizat ce făcea. Continuând să zâmbească cu căldură, făcu un pas în spate, îşi retrase mâinile din ale Griseldei şi se întoarse spre uşă.

— Te lăsăm, atunci. Sigur o să ne întâlnim din nou, odată ce Stokes are ceva veşti.

Griselda o urmă pe Penelope până la uşă. O deschise apoi şi, afişând un ultim zâmbet cald şi sincer, Penelope ieşi. Barnaby îi zâmbi şi el Griseldei, îşi luă la revedere de la ea şi părăsi magazinul.

— Pe data viitoare.

Griselda zâmbi.

— Pe curând. Noapte bună.

Barnaby coborî treptele în spatele lui Penelope şi se opri lângă ea. La fel ca şi ea, se uită în stânga şi în dreapta. Nu se vedea nicio birjă.

Aruncă o privire spre acoperişurile clădirilor, încercând să se orienteze.

— Ar trebui să găsim o birjă la colţul următor, după biserică.

Ea încuviinţă din cap şi veni lângă el.

Fie că era un obicei căpătat după ziua aceea, fie că era vorba despre o politeţe adânc înrădăcinată în fiinţa lui care ieşea la suprafaţă instinctiv, îşi aşează mâna pe spatele ei, în timp ce se îndreptau spre celălalt trotuar.

Penelope inspiră adânc şi aproape că sări ca arsă.

— Oh, opreşte-te, te rog. S-a terminat ziua, gata. Nu mai sunt deghizată.

Luat complet pe nepregătite, el se încruntă.

— Păi, ce legătură are remarca asta cu orice?

— Deghizarea mea… zise ea şi flutură din mână, pornind spre colţul străzii. Motivul pentru care te-ai purtat aşa cum te-ai purtat toată ziua… toate atingerile acelea mici menite să mă tulbure.

El clipi. Mări pasul şi o prinse din urmă imediat.

— Motivul pentru care te-am tulburat intenţionat?! Deja simţea că nu-şi mai putea struni comportamentul. Şi mai exact, cum anume ai dedus asta, dacă îmi dai voie să te întreb?

Ajunseseră la biserica din colţ. Ea se opri brusc şi se răsuci spre el, cu spatele la zidul înalt de piatră. Miji ochii luminaţi de furie şi se încruntă la el.

— Nici să nu te gândeşti să faci pe nevinovatul cu mine! Ai jucat rolul iubitului nemulţumit. M-ai ţinut de mână... şi m-ai manevrat ca şi când ţi-aş aparţine. Te-ai prefăcut să mă săruţi în faţa acelei porţi! După cum ţi-am spus şi atunci, am înţeles perfect că ai făcut toate lucrurile alea pentru că nu erai de acord să fiu acolo!

„La naiba! Chiar vorbise serios?”

Barnaby nu putea face nimic altceva decât să se holbeze la ea, complet şocat, nu de furia ei, ci de răspunsul visceral pe care îl trezea în el.

Penelope continuă, peste măsură de iritată:

— Fără îndoială îţi închipui că un astfel de comportament mă va descuraja să mă mai deghizez pentru anchetă! Ei bine, dă-mi voie să te informez că te înşeli amarnic!

— Nu asta a fost intenţia mea.

Oricine îl cunoştea ar fi înţeles avertismentul care se ascundea în spatele tonului lui egal, nefiresc de blând.

Penelope însă nu-l cunoştea atât de bine. Ţintuindu-l cu ochii înflăcăraţi de furie, ea inspiră adânc şi continuă:

— A, da?! Păi, şi-atunci *care* mai exact a fost intenţia ta? Ce te-a făcut să te porţi aşa cum te-ai purtat toată ziua asta afurisită?

Timp de o clipă tensionată, el rămase uitându-se fix în ochii ei, după care ridică mâinile, îi luă chipul în palme, făcu un pas spre ea şi îşi coborî buzele pe ale ei.

Şi îi oferi răspunsul.

Nu era un sărut tandru.

Era furios că ea şi-ar fi putut închipui că era genul de bărbat care să o chinuie astfel doar pentru a o pedepsi. Când, în realitate, Barnaby petrecuse toată ziua luptându-se cu dorinţa de a o săruta.

Şi faptul că îi judecase atât de greşit motivele i se părea de neînţeles.

Şi absolut de neiertat.

Aşa că îi captură mai întâi buzele, apoi gura. Furându-i respiraţia.

După care îi oferi exact ceea ce i furase, împreună cu dorinţa înnebunitoare pe care o ţinuse închisă în el pe toată durata acelei zile lungi.

Asta şi numai asta pusese stăpânire pe el. Acesta fusese lucrul care îl impulsionase într-un fel pe care nu-l mai simţise niciodată.

Dorinţa aceea tulburătoare, disperată şi flămândă creştea şi i se revărsa prin fiecare celulă din corp şi se răsfrângea şi în sărutul acela. Iar cât privea sărutul, acesta era… de nestăpânit. Depăşind limita şi condus de o sălbăticie pe care nu o mai simţise niciodată. Buzele ei erau la fel de coapte şi de dulci pe cât îşi închipuise. Iar peştera moale a gurii ei supuse era o reală încântare pentru toate simţurile lui.

Una pe care o prăda cu nesaţ.

Fără nicio reţinere.

Şi ea îl lăsa.

Penelope, de data asta, parcă-şi pierduse raţiunea. Complet şi definitiv! Pentru prima dată în viaţă se pomenise ostatica propriilor simţuri şi complet la mila instinctelor sale primare. Şi acestea erau lipsite de milă.

Sau poate că efectul pe care îl avea asupra ei era necruţător, neobosit şi mistuitor.

Buzele lui se mişcau peste ale ei, puternice şi ferme, minunat de poruncitoare şi de exigente, într-un fel care îi trimitea fiori pe şira spinării. Braţul lui se unise cu al ei, ţinând-o captivă. Mâna lui îi ţinea capul, astfel că era a lui, să o devoreze.

Şi ei nici că-i păsa. Tot ce o interesa era să primească mai mult, să guste mai mult şi să simtă mai mult.

Buzele ei se întredeschiseseră cumva, permiţându-i să-i umple gura, lăsându-i limba să o revendice pe a ei într-o manieră care i se părea exaltată, palpitantă, o promisiune fierbinte şi secretă a plăcerii.

Vârtejul de senzaţii fizice îi întuneca mintea, înceţoşându-i-o şi ameţindu-i gândurile. Ispita aceea

senzuală o copleşea într-un fel pe care nu îl putea înţelege.

Îl dorea! Pentru prima dată în viaţa ei simţea cum dorinţa i se învolbura prin vene – şi era ceva infinit mai puternic decât simpla voinţă. Ceva care dădea dependenţă, în care era infuzată o nevoie primară pe care se simţea constrânsă să o astâmpere.

Îşi dorea… să îl sărute înapoi, să îi răspundă în orice fel pe care şi-l dorea el. În orice fel care astâmpăra dorinţa şi aducea satisfacţie.

Nu doar pentru el… ci şi pentru ea. Ideea de a da pentru a primi în schimb înflori atunci în mintea ei, împreună cu o certitudine crescândă că, în arena aceasta, aşa funcţionau schimburile.

Mâinile ei veniseră să se odihnească pe pieptul lui. Le relaxă treptat şi le trimise să alunece în sus pe umerii lui – laţi şi puternici – şi apoi mai departe pe ceafa lui, pe buclele mătăsoase care îi gâdilau degetele.

Se juca.

Atingerea ei îl tulbura. Barnaby înclină uşor capul şi adânci sărutul. Limba lui o mângâia pe a ei cu o stăruinţă exaltată.

Penelope simţi un fior traversându-i trupul. Prinzând curaj, îl sărută şi ea… ezitantă, nesigură.

Iar răspunsul lui fu o nouă revelaţie – un val de dorinţă pasională care părea să izvorască din sufletul lui, care curgea prin el şi insufla sărutul… zguduind-o din temelii.

Puterea, foamea – nevoia aceea primordială pe care o simţea – ar fi trebuit să-i şocheze simţurile, s-o readucă în ghearele raţiunii autoprotectoare.

În schimb, o ademenea şi mai mult. O ispitea să continue. O ispitea să îl sărute înapoi şi mai îndrăzneţ… să îşi lase limba să se unească cu a lui, să se topească în braţele lui.

O tenta să îşi dorească să înveţe şi mai mult.

Prin acel sărut, prin buzele acelea dure presate de ale ei, prin mâinile puternice care o ţineau lipită de corpul său necruţător, simţi satisfacţia masculină primitivă – una pe

care ea o permisese. Căreia ea îi răspunsese. Pe care ea o invitase să-şi facă apariţia.

Şi îşi dădea seama că ultimul lucru era neînţelept. Chiar şi cu mintea complet decuplată de corpul ei, Penelope tot înţelegea asta foarte bine. Şi totuşi, momentul, acest aici şi acum, nu ascundea nicio ameninţare.

Indiferent cum reacţionau simţurile ei, tot ce simţea era fierbinţeală şi plăcere crescândă şi presărată subtil printre toate acestea… pe sub toate acestea… o putere care dădea dependenţă. O forţă primordială care făcea apel unei laturi feminine din ea cu care nu mai intrase în contact niciodată. Care nu îi mai fusese accesibilă niciodată până acum.

Şi cel mai mult o şoca răspunsul ei la *asta* – îi deschidea ochii şi o lăsa să o vadă pe femeia care se ascundea înăuntrul ei. Şi toate dorinţele ei.

Se retrase şi întrerupse sărutul cu un icnet scurt. Se holbă uluită în ochii lui.

Cu ochii albaştri arzători şi iluminaţi de ceea ce acum înţelegea ca fiind dorinţă, el se uita la ea.

Expresia din ochii lui, felul în care i se încorda uşor maxilarul îi dădea de înţeles că văzuse şi înţelesese… prea multe.

Cu o izbucnire de forţă izvorâtă din frică, se smulse din braţele lui, se răsuci pe călcâie şi plecă mai departe. Nu avea de gând să… de fapt, refuza complet… să discute despre acel sărut. Sau măcar să facă referire la el. Chiar şi să facă aluzie la el.

Nu când se simţea atât de tulburată. Atât de… deloc în apele ei.

Atât de expusă.

Atât de vulnerabilă.

El nu zise nimic. Din doi paşi mari, ajunse lângă ea şi îi preluă ritmul.

Penelope îi simţea privirea arzătoare cercetându-i chipul, dar îşi ţinu cu stoicism ochii aţintiţi drept în faţă. Şi merse mai departe, cu capul sus.

Înconjurară biserica şi ajunseră pe o stradă mai

populată. Barnaby opri o birjă. Deschise portiera, şi ea se urcă fără să-i accepte ajutorul.

El o urmă înăuntru şi închise portiera.

Şi, cumva, spre surprinderea ei şi spre consternarea sa absolută, el se aruncă pe bancheta de lângă ea, lăsând suficient spaţiu între ei încât să nu o facă să se simtă deloc înghesuită. Îşi propti un cot pe fereastra trăsurii şi se uită afară la casele pe lângă care treceau, păstrându-şi gândurile pentru el.

Şi lăsând-o şi pe ea cu ale ei.

Capitolul 9

Se despărţise de ea pe treptele conacului de pe Mount Street, lucru pe care Penelope îl interpretase – şi era sigură că avea dreptate – ca pe un avertisment, ca pe o promisiune de a se întâlni din nou cu ea în seara aceea.

Pe tot parcursul călătoriei din St. John’s Wood, nu mai schimbaseră nici măcar un singur cuvânt – nicio observaţie sau părere despre sărut, darămite despre ceea ce le dezvăluise.

Dar se gândiseră la asta.

Ea, una, cel puţin, nu se putuse gândi la nimic altceva în afară de asta.

În consecinţă, iat-o acum aici, plimbându-se prin salonul lui Lady Carlyle, încordându-şi toate forţele, extrem de hotărâtă, aşteptându-l să apară, ca să îl informeze care era poziţia sa în acea chestiune şi cum aveau să continue mai departe.

Nu avea de gând să îşi mai permită niciodată să se desfete astfel.

În ciuda oricăror argumente în favoarea contrariului – aduse ori de el, ori de curiozitatea ei blestemată –, era absolut hotărâtă să nu rişte o cunoaştere mai în profunzime a acelui sine interior pe care i-l dezvăluise sărutul.

Ceea ce se întâmplase îi demonstrase interesul lui – şi

deopotrivă intenţia lui – realitatea motivelor sale, pe care în mod evident le judecase mult prea greşit pentru ca acum să accepte cu uşurinţă ca fiind real acest aspect al fiinţei sale pe care i-l dezvăluise sărutul lor şi care era mai mult decât tulburător.

Mai mult decât alarmant.

Penelope nu ştiuse niciodată – şi nici măcar nu ghicise vreodată – că sub acel exterior practic şi prozaic pe care şi-l construise ascundea o panoplie de nevoi feminine, care aparent rămăseseră adormite… cel puţin până când o sărutase. Până când o trăsese în braţele lui şi arătase simţurilor ei ceva ce ar fi putut să fie – trezind simultan acele nevoi latente.

Toate acestea se treziseră ca răspuns la *el,* crescuseră în intensitate şi apoi explodaseră, hrănindu-se din toate senzaţiile pe care le stârnise în ea. El şi numai el. Niciun alt bărbat nu avusese vreodată vreun efect cât de mic asupra ei… şi totuşi, cu Adair simţise această conexiune din prima clipă – de când intrase pentru prima dată de bunăvoie în bârlogul lupului şi îi ceruse ajutorul.

Iar dacă îşi permitea să se mai delecteze mai departe cu Barnaby Adair, era absolut sigură că acele dorinţe proaspăt trezite la viaţă vor deveni ceva permanent şi o realitatea palpabilă. Se cunoştea suficient de bine încât să ştie că ea nu era genul de femeie care să facă lucrurile pe jumătate. Nevoile acelea ar fi crescut în ea şi ar fi pus stăpânire asupra ei şi la un moment dat ar fi trebuit să le înfrunte şi să le gestioneze.

Iar aceasta era o cale pe care nu era încă pregătită să meargă. Chiar dacă pornirea ei naturală de a şti, de a învăţa şi de a înţelege rămânea foarte puternică şi o împingă înainte, în cazul acesta se afla în opoziţie cu o raţiune suficient de puternică – şi de tulburătoare – de a face un pas în spate.

Pentru a o face să accepte faptul că existau anumite lucruri pe care nu trebuia să le ştie, atunci când potenţialul câştig nu merita preţul cel mai probabil cerut.

Îşi putea explora acel sine interior şi acele nevoi

numai cu Barnaby Adair. Şi ştia foarte bine ce fel de bărbat era el. Dacă încerca să afle mai multe cu el, era posibil să se vadă silită să sacrifice ceva ce n-ar fi putut sacrifica niciodată. Independenţa ei. Liberul ei arbitru. Libertatea de a fi stăpână pe propria viaţă.

Acesta era singurul lucru pe care nu l-ar fi riscat niciodată. Pe care nici măcar nu l-ar fi pus în pericol. Pentru că nu era ceva cu care să fie dispusă să se joace.

Mulţumită faptului că se mişca aproape încontinuu, reuşise până acum să îi evite pe potenţial ei pretendenţi, pe care-i invitase Excelenţa Sa în seara aceea. Când văzu capul cu păr blond al lui Adair făcându-şi apariţia în încăpere, murmură:

— În sfârşit!

Şi apoi îşi croi drum aproape orbeşte spre un colţ al salonului, evitându-l abil pe Harlan Rigby.

Ajunse la destinaţia pe care şi-o stabilise şi îl aşteptă pe Adair să i se alăture.

Şi el nu o lăsă deloc să aştepte. Cu ceea ce fără îndoială multe doamne ar fi considerat o viteză măgulitoare, îşi croi drum spre ea prin mulţimea de invitaţi.

Hotărând că nu avea nevoie nici să observe şi nici să recunoască intenţia fermă din ochii lui, încuviinţă din cap energic, salutându-l în grabă, atunci când se opri în faţa ei.

— E ceva ce aş vrea să-ţi spun. Este un salonaş aici… zise ea, indicând cu mâna spre o uşă cu arcadă din apropiere… Acolo putem discuta între patru ochi.

Termină ce avea de spus, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi furtunos prin locul indicat.

După o mică ezitare şi o ocheadă rapidă spre salon, Barnaby o urmă.

Salonul micuţ în care îl condusese era exact cum îl descrisese ea – perfect pentru o conversaţie privată. Perfect pentru seducţie.

Iar după acel sărut uluitor din acea după-amiază, Barnaby se gândea că ar fi fost perfect îndreptăţit să îşi închipuie că şi acum, la fel ca întotdeauna, Penelope prelua frâiele pentru a organiza o explorare în acel sens.

Dar, desigur, nu era atât de prost.

Judecând după felul în care se retrăsese – foarte brusc – şi apoi căzuse imediat pe gânduri, în timp ce închidea uşa salonului, Barnaby nu îşi imagina deloc că se va întoarce spre el, îi va zâmbi şi se va arunca în braţele lui.

Penelope se opri în mijlocul încăperii, se întoarse cu faţa spre el, cu bărbia ridicată trufaş şi cu mâinile împreunate.

Cu aceeaşi privire fermă, severă şi netulburată ca întotdeauna, îi întâlni ochii.

— Vreau să-ţi fie limpede că, în chestiunea îmbrăţişării pe care am împărtăşit-o în după-amiaza aceasta, deşi accept că ai acţionat ca răspuns la o remarcă a mea pe care ai considerat-o o încurajare din partea mea… pentru că îmi asum că şi eu sunt în aceeaşi măsură vinovată pentru că ţi-am interpretat greşit motivele, lucru pentru care îţi cer scuze, negreşit… vreau să spun că o astfel de îmbrăţişare nu trebuie să se mai întâmple din nou. Inspiră adânc, ridicând bărbia şi mai sus şi continuă cu discursul ei, evident repetat: După cum ştii, am venit să-ţi cer ajutorul pentru a-i salva pe cei patru băieţi dispăruţi şi devotamentul meu este în primul rând şi va rămâne întotdeauna faţă de această chestiune. Şi pentru a reuşi în demersul nostru comun, eu şi cu tine trebuie să lucrăm împreună şi sunt sigură că niciunul dintre noi nu şi-ar dori ca o problemă stânjenitoare de natură personala să ne îngreuneze în vreun fel munca.

Stând încă lângă uşă, Barnaby ridică dintr-o sprânceană.

— Problemă stânjenitoare de natură personală?

Ochii ei scăpărară de furie.

— Lucru care s-ar întâmpla negreşit dacă vei continua să mă curtezi, dat fiind faptul *că eu* nu îmi doresc să am niciun soi de relaţie personală cu tine.

El o studie o clipă îndelungată, după care zise cu blândeţe:

— Înţeleg.

La drept vorbind, fusese într-adevăr foarte curios ce

tactică va adopta. Îşi petrecuse multe ore făcând speculaţii în privinţa aceasta, dar, în cele din urmă, luase hotărârea să o lase să îl surprindă. Şi, într-adevăr, o făcuse. Fusese mai sinceră şi mai încăpăţânată decât se aşteptase el.

Nu că primul avea s-o ajute să adere la al doilea, chiar dacă, după cum suspecta el acum, ea nu ar fi ezitat să folosească onoarea lui de gentleman ca pe o armă pentru a-l forţa să păstreze distanţa.

Nu că acest lucru i-ar fi servit prea mult. Pentru că, după sărutul acela, după tot ce dezvăluise acesta, ţinând cont de statutul pe care îl avea acum faţă de ea, Barnaby se îndoia că exista ceva pe această lume care să îl poată face să se întoarcă de pe drumul său.

Făcu câţiva paşi în direcţia ei şi îi studie ochii.

— Şi dacă nu sunt de acord?

Ea se încruntă imediat.

— Dacă urmăreşti să ai o relaţie personală cu mine, asta nu va duce nicăieri… credeam că e evident. Nu *vreau* să mă căsătoresc şi nu mă interesează să-mi găsesc un soţ care să îmi asigure un acoperiş deasupra capului… lucru pe care, de altfel, îmi permit să mi-l asigur şi singură… Nu îmi doresc un soţ în grija căruia să trec, oferindu-i astfel dreptul să mă controleze sau dreptul să mă îngrădească în vreun fel.

Barnaby înţelegea foarte bine ce spunea. Totuşi, asta nu-l descuraja.

Nu avea absolut nicio îndoială încotro se îndrepta cu ea. Nu era ceva ce ar fi putut prezice – sau alege, dacă ar fi avut ocazia, dar de vreme ce…

Şi, la drept vorbind, nici nu putea cuprinde cu mintea cum de se schimbaseră atât de multe lucruri de când apăruse în viaţa lui. Avea până şi o percepţie diferită asupra înaltei societăţi. Era ca şi când ea îi deschisese ochii. Păşind în salonul lui Lady Carlyle, se văzuse pe sine cu respectul cuvenit cercului social în care se născuse – lucru care nu se mai întâmplase până acum.

Pentru că făcea parte din acel cerc şi în acelaşi timp nu. În ciuda tuturor protestelor lui, în realitate, era omul

care îşi dorea mama lui să fie – un om definit de obârşia lui nobilă şi de naşterea sa, ca al treilea fiu al contelui de Cothelstone. Înţelegea cine era şi nu putea nega asta. Penelope, de fapt, simpla ei prezenţă în viaţa lui, îl deposedase de detaşarea lui învăţată şi scosese la iveală omul care se ascundea dedesubt – iar acel om era un adevărat descendent al strămoşilor lui cuceritori.

Asta însă nu fusese niciodată suficient pentru el. La fel cum pentru Penelope nu fusese niciodată suficient să fie doar fiica vicontelui de Calverton şi nu definea în niciun fel cine sau ce era ea ca om. Dintre toate femeile din înalta societate, ea înţelegea cel mai bine ce anume îl conducea în viaţă, pentru că acelaşi motiv fundamental – de a descoperi, de a lua în propriile mâini şi de a-şi făuri propriul destin – o conducea şi pe ea.

Şi astăzi, pentru prima dată, se întâmplase atunci când plecase din mahala şi intrase apoi în salonul unei amfitrioane londoneze. Iar ea fusese cu el. Fusese de-a dreapta lui. Timpul pe care îl petrecuseră printre oamenii din pătura de jos subliniase fără nicio urmă de îndoială ce era adevărat şi important în vieţile lor – iar strălucirea şi sofisticarea înaltei societăţi ascundea şi masca astfel de lucruri, făcându-le mai dificil de desluşit. De cunoscut. De atins.

Acum, el ştia foarte bine ce şi dorea, şi ea era femeia de care avea nevoie lângă el. Şi accepta fără nicio obiecţie acest lucru ca fiind adevărat.

Uitându-se în jos în ochii ei căprui frumoşi, era intrigat de faptul că Penelope începea să simtă… să fie sensibilă nu doar la gândurile şi la raţiunea ei. Ci şi la emoţiile ei. Deja se apropiase de ea mai mult decât de orice femeie. Iar legătura lor, care devenea tot mai puternică, era un alt indiciu că ea era într-adevăr potrivită pentru el.

Şi că erau predestinaţi să se apropie şi mai mult. Mult, mult mai mult. După sărutul acela nu mai putea exista nicio îndoială în privinţa asta. Totuşi, accepta faptul că era mult mai experimentat decât ea şi că ea nu avea nimic cu care să compare legătura aceea care creştea între ei sau să

aprecieze corect semnificaţia şi valoarea momentului important care trecuse.

Era relativ inocentă. Iar cuvânt „relativ” era aici un cuvânt operativ, menit doar să îi recunoască inteligenţa şi faptul că din punct de vedere intelectual nu era deloc o inocentă… şi spera sincer că acest lucru reprezenta o armă pe care el o putea folosi. Curiozitatea ei era un lucru palpabil. O forţă de luat în considerare – iar în acest caz, poate una pe care o putea exploata.

Penelope se încruntă şi mai tare. Era mai mult decât evident faptul că o deranja tăcerea lui continuă din timp ce o studia intens. Nu avea nici cea mai mică idee ce anume gândea, ci numai ce era el. Şi cumva, contrar situaţiei, nu credea că era ceva de bun augur. Iar senzaţia aceea o impulsionă să spună:

— După cum am decis cu mult timp în urmă, căsătoria nu este pentru mine.

Dar chiar în timp ce rostea acele cuvinte, în minte îi sună un semnal de alarmă. Portia îi ţinuse predici de nenumărate ori, explicându-i că francheţea ei o va pune în situaţii dificile cu domnii. Dar ea desconsiderase profeţia, după cum îi stătea în caracter. Şi până acum, într-adevăr, francheţea îi permisese să respingă nenumăraţi potenţiali pretendenţi, cu o eficienţă brutală.

Însă era posibil ca în acest caz, cu Barnaby Adair, să fi fost prea directă pe subiectul greşit. Cu un gentleman ca el, faptul de a se arăta ca o provocare, în mod cert, nu era cea mai bună cale de a-l descuraja.

— Vreau să spun… adăugă ea în grabă, chiar dacă de fapt nu avea nici cea mai mică ideea cum să se replieze… Vreau să spun că eu…

El zâmbi şi îşi aşeză un deget pe buzele ei.

— Nu. Nu mai spune nimic. Înţeleg perfect.

Ea clipi în sus la el, nedumerită, în timp ce el lăsa mâna jos. Oare el chiar era excepţia de la toate regulile?

— Serios?

Zâmbetul lui se mări şi mai mult.

— Da.

Ea îi cercetă ochii, după care răsuflă uşurată.

— Deci, nu o să mă mai săruţi din nou?

Şi în clipa aceea înţelesul zâmbetului său se schimbă.

— O, ba da. De asta să fii sigură.

Penelope rămase cu gura căscată de uimire şi îşi dădu seama şi ea că făcuse ochii cât cepele.

— Dar…

Se auzi un ciocănit la uşă, care-i făcu pe amândoi să se uite în direcţia aceea.

— Ce naiba? murmură ea, apoi strigă mai tare: Intră!

Uşa se deschise şi intră un lacheu. Făcu o plecăciune şi îi întinse tava pe care o ţinea în mână.

— A sosit un mesaj pentru domnişoara Ashford.

Penelope continua să se încrunte. Nimic nu mergea după cum plănuise ea. Înaintă şi luă biletul de pe tava de argint.

În mod evident, lacheul era speriat de expresia întunecată de pe chipul ei.

— Lady Calverton a insistat să vă aduc de îndată mesajul, domnişoară.

Afirmaţia lui răspundea întrebării despre cum ştiuse unde să o găsească. Foarte puţine lucruri scăpau ochiului de şoim al mamei sale.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Se întoarse apoi şi deschise misiva. Netezi acea unică foaie de hârtie şi citi în gând rândurile.

Barnaby observă imediat cum se albeşte la faţă.

— Ce s-a întâmpla?

Ea mai citi o dată scrisoarea, cu o expresie complet uluită pe chip.

— Doamna Carter… Jemmie. Trecu o clipă, după care îşi ridică spre el ochii înspăimântaţi. Doamna Carter a fost găsită moartă. A găsit-o doctorul… şi nu crede că a murit din cauze naturale. Crede că a fost sufocată.

Barnaby simţi un fior rece atingându-i sufletul.

— Şi Jemmie?

Ea înghiţi apăsat.

— Jemmie a dispărut. Penelope se răsuci brusc şi exclamă: Trebuie să plec!

Dar el o prinse de cot.

— Trebuie *să plecăm. Amândoi.* Îi zise apoi lacheului: Te rog, transmite-i complimentele mele lui Lady Calverton. Spune-i că eu şi domnişoara Ashford am fost chemaţi urgent cu o chestiune care are legătură cu orfelinatul.

Lacheul făcu o plecăciune.

— Imediat, domnule.

Omul plecă.

Penelope dădu să-l urmeze, însă Barnaby o ţinu pe loc.

— O clipă. Aşteptă până când ea îi întâlni privirea. Trebuie să-i spunem imediat şi lui Stokes… nu are niciun sens să mergem la casa familiei Carter acum. Pe Stokes trebuie să-l alertăm, după care trebuie să punem la cale un plan pentru a-l găsi mai repede pe Jemmie.

Preţ de o clipă, Penelope se uită în ochii lui – de parcă ar fi vrut să-i confirme angajamentul lui faţă de caz şi să-l compare cu al ei şi, folosindu-se de amândouă, ca să se calmeze. După aceea inspiră scurt şi încuviinţă din cap.

— Da. Ai dreptate. Mai întâi trebuie să afle Stokes… dar vin şi eu.

El nu făcu nicio încercare de a o opri. Date fiind toate motivele pe care le avea împotriva căsătoriei şi în lumina intenţiei lui declarate, ştia că ar fi fost curată nebunie să încerce să se certe cu ea. În schimb, zise prompt:

— Hai să o găsim pe Lady Carlyle şi să ne scuzăm.

*

Stokes locuia într-un apartament cu chirie pe Agar Street, care se afla în apropiere de Ştrand. Barnaby mergea des în vizită la el. Cu toate astea, în timp ce o ajută pe Penelope să coboare din trăsură, se întreba cum va reacţiona Stokes când o doamnă îi va invada spaţiul privat.

În timp ce o conducea în sus pe scări şi în clădire, se gândi că aceasta era o altă trăsătură care o diferenţia de

alte doamne din înalta societate.

Apartamentul lui Stokes se afla la etajul unu. Barnaby ciocăni. Stokes deschise uşa, îmbrăcat cu o cămaşă fără guler şi cu o jachetă uzată de lână, de genul celor pe care le purtau grădinarii, aruncată pe umeri.

Clipi mirat când îi văzu.

— Domnule inspector Stokes! Penelope intră furtunos şi-l prinse imediat de mână. S-a întâmplat ceva absolut îngrozitor! Doamna Carter… despre care cred că ţi-a povestit deja Adair… a fost ucisă… iar răufăcătorii l-au răpit pe Jemmie.

Într-o clipită, Stokes trecu de la uluire la stare de alertă. Se uită la Barnaby.

Acesta încuviinţă din cap, confirmând spusele lui Penelope.

— Hai să intrăm şi o să-ţi povestim totul.

Stokes făcu un pas în spate, dându-se la o parte din uşă şi le făcu semn spre un salon mic. Încuie uşa în urma lor şi le indică să ia loc pe două fotolii din faţa şemineului, după care se duse şi mai aduse un scaun din lemn din bucătărie.

Puse scaunul în faţa fotoliilor şi se aşeză.

— Când s-a întâmplat asta?

Penelope se uită spre Barnaby.

— Nu ştiu exact… eram la o serată când am primit mesajul. Îşi întoarse privirea spre Stokes şi continuă: Am lăsat instrucţiuni să fiu informată de urgenţă dacă mai are loc vreo dispariţie, indiferent cât e ceasul sau unde mă aflu. Domnişoara Keggs probabil mi-a trimis de veste de îndată ce a aflat… dar se poate ca mesagerul să se fi dus mai întâi pe Mount Street şi abia apoi să fi venit acasă la Lady Carlyle.

— Aş zice că a durat cam o oră ca mesajul domnişoarei Keggs să ajungă la noi şi din East End la Bloomsbury… Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes… e posibil să fi mai durat chiar două ore.

Scotocind prin poşetă, Penelope scoase scrisorica în cauză şi i-o întinse lui Stokes.

— Se pare că doctorul a trecut să vadă cum se mai simte doamna Carter, când a descoperit că era moartă şi că Jemmie lipsea.

Stokes citi şi el biletul.

— Se pare că doctorul e foarte sigur că doamna Carter nu a murit din cauza naturale.

— Da, zise Penelope, aplecându-se în faţă. Păi, şi ce să facem?

Stokes aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu. Era ora unsprezece fără un sfert.

— Nu putem face prea multe în seara asta, dar o să trimit de veste celor de la secţia de poliţie locală. Ei au fost cu ochii pe casă, dar din moment ce niciunul dintre noi nu şi-a închipuit că Jemmie sau doamna Carter se afla în vreun pericol imediat, paza n-a fost constantă.

Penelope părea îndurerată, dar aprobă:

— Nu aveam cum să ştim că vor recurge la aşa ceva.

Stokes încuviinţă din cap.

— Chiar şi aşa, o să merg la sediu… sunt aproape, aşa că n-o să dureze mult. Avem mesageri oficiali, aşa că unul va livra negreşit mesajul la secţia de pe Liverpool Street. Sigur, doctorul a raportat deja crima, dar împreună cu interesul arătat de Scotland Yard, asta va asigura că sergentul local va începe imediat să adune toate informaţiile. O să merg acolo mâine ca să văd ce ştie şi ce mai pot afla.

Penelope se uită la Barnaby. El îi întâlni privirea şi înţelese imediat la ce se gândea… şi ce simţea. Dar clătină din cap.

— Nu are niciun rost să mergem acolo în noapte asta. Nu o să putem afla nimic, şi pe întuneric e posibil chiar să trecem cu vederea sau chiar să distrugem vreo probă.

Strânse din buze. Expresia îndurerată de pe chipul ei îl făcea să îl doară sufletul. Dar după o clipă, Penelope încuviinţă din cap şi zise:

— Foarte bine. Dar după cum ai spus, ar trebui să facem un plan.

*

Şi asta făcură, evaluând posibilele piste ale anchetei şi potenţialii suspecţi pe care i-ar fi putut interoga. Şi discutară şi despre variantele de acţiune pe care le aveau. Stokes va avea grijă să ridice în discuţie aspectele mai formale ale problemei, în timp ce Barnaby şi Penelope aveau să se ocupe de aspectele mai personale – vecinii şi localnicii care era posibil să fi văzut sau să fi auzit ceva. La douăzeci de minute după ce bătuseră la uşa lui Stokes, se ridicară în picioare. Stokes îşi luă paltonul. Încuie uşa şi îi însoţi până jos. Se despărţiră pe trepte – el porni spre sediul Scotland Yard, în timp ce Barnaby o ajută pe Penelope să urce din nou în birja care-i aştepta.

Barnaby închise portiera. Erau, dintr-odată, învăluiţi de un întuneric rece. În timp ce trăsura se puse în mişcare, Penelope oftă şi se lăsă pe spate. Şi după un moment, zise:

— Stokes e foarte priceput la ceea ce face, nu?

— Excelent.

Prin întuneric, Barnaby întinse mâna şi o luă pe a lui Penelope.

Căldura mâinii lui îi învăluia degetele, o căldură umană bine-venită în răcoarea nopţii. O strânse uşor de mână, liniştitor.

— Acest caz nu ar putea fi pe mâini mai bune ca ale lui, continuă el.

Ea zâmbi în întuneric.

— E prietenul tău… E normal să spui asta.

— Şi asta e adevărat, dar ia pune-ţi întrebarea asta: dacă nu ar fi atât de bun la ceea ce face, crezi că ar mai fi prietenul meu?

Zâmbetul ei se mări atunci. Şi după o clipă, spuse:

— Nu ştiu dacă la ora asta sunt în stare să răspund la ghicitori.

El o strânse încă o dată de mână.

— Eu doar subliniam ceva evident.

Penelope simţea o apăsare în piept, dar, în acelaşi timp, apropierea lui – realitatea solidă şi masculină a lui,

care umplea complet bancheta de lângă ea – o alina şi o liniştea.

— Că tot vorbeam de lucruri evidente…

El îi urma făgaşul gândurilor cu o uşurinţă înspăimântătoare.

— Va trebui să mai parcurgem o dată dosarele de la orfelinat şi să revizuim toate cazurile de copii care se încadrează în tiparul răpitorului nostru, indiferent dacă tutorele său e pe moarte sau nu.

Expresia de pe chipul lui Penelope se înăspri pe întuneric.

— Nu putem… sub *nicio formă nu* putem… să ne asumăm riscul ca un alt băieţel să fie răpit, aşa cum s-a întâmplat cu Jemmie.

Urmă un moment de tăcere. Şi apoi… ca şi când de data asta îi citise şi temerile, şi gândurile, Barnaby zise:

— O să-l aducem înapoi pe Jemmie. Asta îţi promit solemn.

Ea închise ochii şi îşi spuse că doar îi zicea ceea ce avea nevoie să audă. Dar hotărârea fermă din tonul lui, care se răsfrângea dincolo de vocea sa rezonantă, o făcea uşor să îl creadă – să aibă încredere în el. Să creadă că împreună îl puteau recupera pe Jemmie.

Avea nevoie să creadă asta.

Câteva minute mai târziu, birja trase în faţă la Calverton House. Barnaby deschise portiera, se dădu jos şi apoi o ajută şi pe ea să coboare. Chiar dacă era la fel de conştientă de atingerea lui ca întotdeauna, nu mai simţea nevoia să se apere de senzaţie. Ba, mai mult de atât, în noaptea aceea o primea cu braţele deschise – şi îşi trăgea putere din ea – ceea ce, în lumina discuţiei lor de mai devreme, nu era o înţelegere tocmai liniştitoare.

Cu toate astea, o împinse spre marginea minţii ei şi îl lăsă să o escorteze în sus pe scări. Se opriră o clipă pe veranda îngustă. Se întoarse spre el şi îi oferi mâna.

El o luă de mană, o strânse încurajator şi îi studie ochii şi chipul.

— Vin să te iau mâine-dimineaţă la nouă. O să

mergem mai întâi la orfelinat ca să liniştim personalul, după aceea continuăm pe Arnold Circus, unde o să stăm oricât e nevoie ca să aflăm tot ce putem afla.

Ea încuviinţă din cap. O convinsese încă de mai devreme că era nevoie să meargă la orfelinat.

— O să fiu gata la nouă.

El zâmbi uşor şi înţelegător.

— Dormi în noaptea asta.

Şi înainte ca ea să-şi dea seama ce voia să facă, el îi ridică degetele la buze şi îi sărută – fierbinte şi tulburător – mâna mică, rece şi delicată.

Înainte să aibă însă timp să savureze senzaţia aceea şi să-şi limpezească mintea, cealaltă mână a lui îi cuprinse chipul, şi se apropie, îşi coborî capul şi-şi lipi buzele de ale ei.

De data asta fu un sărut blând şi infinit de dulce, care dură doar suficient cât Penelope să fie complet cucerită.

Ridică apoi capul şi murmură:

— Somn uşor… şi să mă visezi…

Un fior de anticipare îi alunecă pe şira spinării. Deschise ochii.

El se îndreptă apoi, se întinse pe lângă ea şi trase de frânghia clopoţelului. Şi în secunda următoare, deja putea auzi paşii lui Leighton de cealaltă parte a uşii.

Barnaby se dădu în spate şi o salută scurt.

Uşa se deschise în spatele ei. Şi cu o încuviinţare scurtă din cap spre Leighton şi o ultimă privire aruncată spre ea, Barnaby se întoarse, coborî scările şi dispăru în noapte.

Lăsând-o acolo încremenită, să se holbeze după el. Penelope ridică uşor mâna şi-şi atinse buzele cu degetele. După aceea se întoarse şi intră în casă.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă la ora opt, în salonul mare de la primul etaj al casei închiriate şi ponosite din Weavers Street, în inima mahalalelor, la est de capătul nordic al Brick Lane, Grimsby – purtând deghizarea sa de director al şcolii – se pregătea să se adreseze ultimului grup de recruţi, înscrişi recent în Şcoala de Hoţi a lui Grimsby pentru Băieţi Orfani.

Plimbându-se încet prin faţa celor şapte băieţi aliniaţi în faţa sa – şi lipsindu-i numai unul pentru a îndeplini comanda lui Smythe şi a se rupe definitiv din ghearele lui Alert – Grimsby era mulţumit. Şi îşi arăta satisfacţia cu un zâmbet expansiv şi amabil. Învăţase de mult că băieţeii tindeau să răspundă cel mai bine la emoţiile clare şi făţişe – mai cu seamă că băgau la cap repede că, atunci când el era fericit, erau şi ei fericiţi. Şi apoi se chinuiau din răsputeri ca să-i păstreze zâmbetul pe buze.

Pe fereastră pătrundea destul de puţină lumină chiar şi vara. În acea zi, cu ceaţă deasă, o semiobscuritate cenuşie invadă spaţiul, cu toate astea, erau cu toţii acolo – băieţii, Grimsby şi asistentul lui, Wally –, obişnuiţi să lucreze pe lumină slabă. Podeaua uzată de lemn era acoperită de praf şi de câteva paie şi scârţâia la fiecare pas al lui Grimsby, ridicând în aer câte-un norişor de praf.

Wally – un tânăr liniştit şi cu nimic ieşit din comun, care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi făcea mereu ce îi poruncea Grimsby – stătea lângă scară, ascuns între umbre. Avea înălţime medie, o constituţie normală şi trăsături banale – pe scurt, era un om pe care îl uita toată lumea la o secundă după ce îl vedea. Şi, în opinia lui Grimsby, tocmai în asta consta valoarea lui. Şi era şi motivul pentru care Smythe îl luase pe Wally cu el, cu o zi înainte, când se dusese să-l aducă pe cel mai nou recrut al lor.

Exista foarte puţin mobilier în camera aceea, care ocupa de fapt întregul etaj unu al casei. O masă lungă şi îngustă la care băieţii mâncau şi uneori lucrau se afla lipită

de un perete, iar îngrămădite sub ea se aflau băncile simple şi uzate pe care stătea. Castroanele şi lingurile nelustruite cu care mâncau stăteau înghesuite într-un colţ întunecat. Paleţii de paie pe care dormeau erau încă împrăştiaţi pe podeaua podului de deasupra, unde se ajungea cu ajutorul unei scări de lemn.

Toate ustensilele folosite pentru educaţia băieţilor erau atât primitive, cât şi practice. De grinzile din tavan atârnau funii de diferite grosimi, iar pereţii de lemn erau încărcaţi cu o puzderie de lacăte şi zăvoare de diferit dimensiuni. De un alt perete era sprijinită o bucată de gard de fier, încununată cu ţepuşe ascuţite. Şi o secţiune similară de gratii era folosită pentru a proteja ferestrele de pe pereţi. Iar undeva în apropiere existau mai multe rame de geam mici, de lemn – prea mici ca un bărbat să poată ieşi pe ele.

Grimsby studie câteva clipe echipamentele acelea, specifice meseriei sale, după care se opri la mijlocul liniei de copii şi se uită la învăţăceii lui, zâmbind strălucitor.

— Deja v-am urat bun venit unora dintre voi în această instituţie minunată, dar astăzi se va mai alătura cineva micului nostru grup. Îşi concentră apoi atenţia pe băieţelul slab şi pricăjit, cu păr castaniu, care se afla în centrul liniei. Jemmie aici de faţă este penultimul care ni se alătură. O să mai vină un băiat… mai avem un loc liber… dar el încă nu a ajuns. Grimsby îşi trase pe lângă corp marginile jachetei sale de lână. Era destul de curent în încăpere, chiar dacă nici Wally şi nici băieţii – îmbrăcaţi în haine subţiri şi jerpelite – nu păreau să observe asta. Cu toate astea, continuă Grimsby, de astăzi vom începe lecţiile aşa cum se cuvine. Ultimul băiat care ni se va alătura va trebui să vă prindă din urmă. Bun… şi acum, după cum v-am spus deja… fiecăruia dintre voi… sunteţi extrem de norocoşi că aţi prins un loc la instituţia noastră. Autorităţile v-au lăsat pe mâna noastră, ca să avem noi grijă că veţi învăţa o meserie. Zâmbi apoi şi mai strălucitor, întâlnindu-le ochii fiecăruia în parte. Niciunul dintre copiii pe care îi alegea nu era deloc prost. În fond, băieţii proşti nu rezistau

niciodată la mai mult de o „ieşire în lume” – iar asta îi transforma într-o pierdere de timp. Acum o să vă spun cum se vor desfăşura lucrurile. Veţi munci, veţi mânca şi veţi dormi aici. Nu aveţi voie să ieşiţi afară decât însoţiţi de mine sau de Wally, sau… odată ce veţi fi deprins deja lucrurile de bază şi veţi fi pregătiţi pentru probe de lucru, împreună cu asociatul meu, domnul Smythe. Dar mai întâi de toate, lecţiile pe care le vom desfăşura aici vă vor învăţa cum să intraţi prin efracţie într-o casă, cum să vă croiţi drum prin conacele nobililor, cum să vă târâţi şi să vă furişaţi prin spaţii mici şi cum să staţi de pază. Veţi învăţa cum să escaladaţi ziduri şi ce să faceţi când daţi peste câini. Veţi învăţa tot ce trebuie să ştiţi pentru a deveni ucenicii unui spărgător versat. Studie linia de feţe mici şi atente şi îşi păstră un zâmbet sincer pe chip. Acum, trebuie să mai ştiţi că şcoala aceasta nu e deschisă tot timpul… funcţionează numai atunci când avem deja locuri disponibile pentru voi. Nu trebuie să vă mai spun ce noroc mare a fost pentru voi să fiţi aleşi să vă instruiţi, să intraţi într-un domeniu în care vă aşteaptă câte-o slujbă la fiecare pas. Sunteţi cu toţii orfani… Aşa că ia gândiţi-vă un pic la toţi ceilalţi orfani de pe străzi, care se zbat să câştige un colţ de pâine uscată şi, cel mai probabil, dorm prin canale. Voi sunteţi foarte norocoşi! Se aplecă spre ei, lăsându-şi zâmbetul să îi dispară de pe buze şi întâlni privirea fiecărui copil. Ţineţi mintea asta… că dacă n-aţi fi fost atât de norocoşi să prindeţi un loc aici, aşa aţi fi sfârşit… dormind prin canale, la fel ca toţi ceilalţi orfani. Se îndreptă apoi, îşi relaxă trăsăturile faciale şi încuviinţă din cap spre ei. Aşa că munciţi din greu, ca să demonstraţi că meritaţi şansa ce vi s-a oferit. Bun… Şi acum ce aveţi de spus la asta?

Cei mici se agitară în loc, dar apoi răspunseră ascultători în cor:

— Da, domnule Grimsby.

— Bun, bun! zise şi se uită spre Wally. Wally aici de faţă va începe astăzi lecţiile voastre… Băgaţi la cap ceea ce vă spune, fiţi atenţi şi o să vă descurcaţi foarte bine. După cum am spus, după ce veţi deprinde abilităţile de bază,

domnul Smythe… care este o adevărată legendă vie în domeniul său… va începe să vă ia cu el pe străzi, ca să învăţaţi cum merg lucrurile pe viu. Se mai uită o dată la mica lui trupă de recruţi. Bun… vreo întrebare?

Spre surprinderea lui, după un moment scurt de ezitare, cel mai nou dintre recruţii săi ridică mâna, prudent.

Grimsby îl studie pe băiat, după care încuviinţă din cap.

— Da… ce este?

Băiatul – Jemmie, după numele său – îşi muşcă buzele, inspiră adânc, după care mormăi:

— Ai spus că autorităţile ne-au trimis aici ca să învăţăm cum să fim ucenici de hoţi. Dar jaful este interzis prin lege… aşa că de ce ne-ar trimite autorităţile să învăţăm asta?

Grimsby zâmbi, pentru că nu se putu abţine. Îi plăcuseră mereu copiii care gândeau pentru ei.

— Asta e o întrebare foarte inteligentă, dar răspunsul, băiete, este foarte simplu. Dacă nu ar exista băieţi care să se instruiască să devină ucenici de hoţi, atunci hoţii nu ar putea lucra… sau cel puţin nu la fel de mult… şi atunci, pe cine ar mai urmări poliţaii? E totul un joc, înţelegi? Se uită apoi la feţele celorlalţi copii, extrem de conştient că aceeaşi întrebare le trecuse şi lor prin minţile ascunse sub clăile de păr murdar. E un joc, băieţi… totul este doar un joc. Poliţaii ne urmăresc, da, dar au şi nevoie de noi. E logic, de altfel. Dacă nu am fi noi aici, ei n-ar mai avea o slujbă.

Copiii înghiţiră pe loc adevărul acela răstălmăcit. Grimsby ştia asta pentru că vedea o licărire de siguranţă tot mai mare prinzând contur în ochii lor. Dar era şi normal. Erau liniştiţi şi uşuraţi să ştie că noua lor viaţă era una onorabilă. Şi da… exista, într-adevăr, onoare printre hoţi… cel puţin atunci când erau tineri.

Dar după cum le spusese, viaţa era un joc. Şi vor afla ei singuri adevărul mai devreme sau mai târziu.

— Păi foarte bine, zise, aruncându-le încă o dată, un zâmbet cât se putea de strălucitor. Dacă asta e tot, atunci o vă las pe mâna lui Wally, care o să înceapă lecţiile.

În timp ce Wally venea în faţă, Grimsby porni spre scări.

— Munciţi din greu! îşi îndemnă încă o dată elevii. Şi faceţi-mă mândru să vă am aici.

— Da, domnule Grimsby.

De data asta, corul de voci era de-a dreptul entuziast. Chicotind în sinea lui, Grimsby porni în sus pe scări.

*

— Deci, chiar n-ai văzut şi nici n-ai auzit nimic aseară… şi nici după-amiază?

Penelope şi-ar fi dorit din tot sufletul să se poată agăţa de o speranţă, dar, din păcate, când bătrâna clătină din capul cu păr cărunt, primi exact răspunsul la care se aşteptase.

— Nu. Femeia locuia tot pe străduţa aceea îngustă, la două uşi mai jos de apartamentul mic în care trăiau doamna Carter şi Jemmie. Habar n-am avut că e ceva în neregulă. Bătrâna îi întâlni privirea lui Penelope. Jemmie ar fi venit să mă caute dac-ar fi avut nevoie de-ajutor. Nu po' să-mi dau seama de ce n-o venit… Adică, nu locuiau aici de mult, da, dar eu şi Maisie Carter chiar ne-nţelegeam bine.

Penelope făcu un efort şi afişă un zâmbet mic.

— Cred că Jemmie n-a mai avut ocazia să contacteze pe cineva. Că a fost luat pe sus de oricine ăă…

— De oricine i-a pus o pernă pe faţă lui Maisie şi a ţinut-o aşa până când a murit. Tonul bătrânei era plin de venin. Îi întâlni din nou privirea lui Penelope. Am auzit să se vorbească că tânărul ăla al dumitale are ceva de-a face cu poliţaii… Nu că ar fi el, unul, gabor, clar, dar că-i poate convinge să facă lucruri. Aşa că fă-l să-i convingă să afle cine-o făcut asta… nu-i nevoie de niciun proces sau arestare… numa' să ne deie nouă de ştire. Noi avem grijă de ai noştri pe aici, să ştii.

Penelope nu se îndoia deloc de asta. Şi chiar dacă nu putea fi de acord ca oamenii să-şi facă singuri dreptate, înţelegea pe deplin şi chiar îi împărtăşea furia bătrânei. Se

confruntase cu emoţia aceasta iar şi iar în decursul ultimei jumătăţi de oră pe care o petrecuse punând întrebări locuitorilor acelei alei mici şi înguste.

— Facem tot posibilul să-l găsim şi să-l salvăm pe Jemmie… asta este cel mai important acum. Dar când o să-l găsim, cel mai probabil o să aflăm şi cine a omorât-o pe doamna Carter. Privind-o în ochi pe bătrână, Penelope luă atunci o decizie şi încuviinţă scurt din cap, zicând: Dacă nu-l prinde poliţia, o să vă dau de veste.

Bătrâna afişă un zâmbet justiţiar, care ascundea în el promisiunea răzbunării.

— Aşa să faci, drăguţă! Şi îţi promit io că o să ne ocupăm noi ca nemernicul să primească exact ce merită!

Penelope plecă apoi de la uşa bătrânei. Uitându-se de-a lungul aleii, îl văzu pe Barnaby angrenat într-o discuţie animată cu un bărbat de vârstă mijlocie, undeva mai sus, pe stradă. Barnaby se uită în direcţia ei, o văzu şi-i zâmbi senin.

Cu toate instinctele ascuţite la maximum, Penelope porni spre el la pas. Dar în scurt timp îşi adună fustele şi grăbi ritmul. Bărbatul cu care vorbea Barnaby părea că abia se trezise. Avea un aspect ciufulit şi ochii încă tulburi, dar în acelaşi timp era serios şi încruntat.

Când Penelope ajunse lângă ei, Barnaby se întoarse spre ea.

— Jenks aici de faţă e muncitor la fabrică. Lucrează nopţile, aşa că pleacă de acasă la ora trei după-amiaza.

Jenks încuviinţă din cap.

— La fel de precis ca ceaşu’, altfel pierd clopotu’ de la fabrică.

— Ieri, continuă Barnaby, în timp ce ieşea pe uşă, Jenks a văzut… sau, mă rog, a zărit doi bărbaţi intrând în casa doamnei Carter.

— Ştiam că nu se simte bine, aşa că mi s-a părut ciudat. Expresia de pe chipul omului deveni posomorâtă când adăugă: Acu’ mi-aş dori să mă fi oprit să întreb dacă-i totu’ în ordine, da’ m-am gândit că poate-i sunt prieteni. Cre’ că era şi Jemmie acasă, da’ n-am auzit nicio

trăncăneală după ce-au intrat.

Penelope pe uită la Barnaby şi văzu că aştepta ca ea să pună întrebarea. Se întoarse spre Jenks:

— Şi cum arătau?

— Primu' din ei era un individ mare. Jenks se uită la Penelope şi continuă: Adică şi io-s mare, dar ăsta era şi mai mare… nu era genul de om pe care să vreau să-l am adversar într-o luptă. Aspru şi rău, aş zice… Da' era îmbrăcat curat şi cuviincios şi nu părea să caute necazuri. Şi al doilea… ei bine… era… doar un om obişnuit. Păr brunet, haine normale. Jenks ridică din umeri. Nu avea nimic special.

— I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea din nou? întrebă Penelope.

— Pe primul? Jenks se încruntă. Da… îs destul de sigur că l-aş recunoaşte. Pe al doilea… începu nesigur, încruntându-se şi mai tare, gânditor. E ciudat. Pe ăsta l-am văzut mai mult decât pe celălalt, da cre' că aş putea trece pe lângă el pe stradă şi azi făr' să-l recunosc. Jenks îi întâlni privirea lui Penelope şi se strâmbă. Îmi pare rău. Asta-i tot ce vă pot spune.

— E în ordine, n-ai de ce să te scuzi… Oricum ne-ai spus mai mult decât oricine altcineva. Cel puţin, acum ştim că au fost doi bărbaţi şi că pe unul din ei îl putem identifica. Zâmbi, amabilă. Mulţumim. Ne-ai dat primul indiciu util.

Jenks se relaxă un pic mai mult.

— Păi, nu-i de mirare că nimeni altcineva nu mai ştie nimic. Dacă ai căuta să faci ce-au făcut ăia doi, mijlocu' după-amiezii ar fi momentul cel mai bun. Când plec io la muncă, nu cre' să fie mai mult de vreo câţiva oameni pe aci… toată lumea e plecată la treaba lor, aşa că nu-i nimeni acas' să vadă ce se poate întâmpla.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Oricine erau, e clar că ştiau foarte bine ce făceau.

Penelope îi mai mulţumi o dată omului. Barnaby făcu la fel, după care se întoarseră şi porniră spre Arnold Circus.

— Asta a fost, zise Barnaby, uitându-se pe alee. Am întrebat pe toată lumea de pe partea asta a străzii. L-am

lăsat pe Jenks ultimul, pentru că toată lumea mi-a zis că doarme.

— Mda, şi eu am vorbit cu toată lumea de pe cealaltă parte, fără noroc. Când ajunse în dreptul uşii doamnei Carter, Penelope se opri, se uită spre casă şi oftă. Şi acum ce facem? Îi întâlni privirea lui Barnaby. Trebuie să continuăm cu ceva... să căutăm în altă parte sau să mai găsim cumva vreun indiciu.

Se uită în ochii ei, după care ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei adevărul?

Penelope se încruntă, dar încuviinţă din cap.

— Nu mai avem ce să facem aici. Am vorbit cu toată lumea. Am aflat tot ce era de aflat de la ei. Asta e tot. Trebuie să mergem mai departe... să trecem la următoarea ocazie.

Ea se uită în jur şi, la final, privirea i se opri din nou pe uşa în spatele căreia ar fi trebuit să locuiască Jemmie.

— Înţeleg ce spui, doar că simt aşa că... simt că l-am dezamăgit. Iar pe ea şi mai mult. I-am spus lui Jemmie că o să am grijă să fie în siguranţă. Şi i-am promis şi ei. Ridică privirea şi întâlni ochii lui Barnaby, citind acolo, completă înţelegere. I-am făcut o promisiune unei mame muribunde în legătură cu siguranţa fiului ei. Ce preţ ai putea să mai pui pe asta în condiţiile date? Nu pot... Efectiv nu pot să mă odihnesc având asta pe conştiinţă. Trebuie să pot face ceva mai mult.

Barnaby îşi strânse buzele, dar rezultatul nu era nici zâmbet, nici râs. O luă de braţ şi o conduse mai departe pe alee.

— Nu eşti singura implicată în treaba asta. Dacă îţi aminteşti, şi eu i-am făgăduit ceva lui Jemmie. Şi da, înţeleg foarte bine ce simţi şi, da, trebuie să îl luăm înapoi şi să-l ducem la orfelinat, unde-i e locul.

Penelope se pomeni îndepărtându-se de uşă, condusă încet înainte de mâna lui fermă.

Barnaby îi întâlni privirea, când se uită în sus şi zise:

— Şi ţi-am mai promis şi ţie ceva, dacă îţi aminteşti

bine… că îl vom aduce înapoi pe Jemmie. Şi asta e o promisiune pe care intenţionez să o onorez, la fel cum intenţionez să ne împlinim amândoi promisiunile pe care i le-am făcut lui Jemmie şi mamei sale. Dar n-o să ne putem onora niciuna dintre promisiunile astea, dacă ne permitem să fim distraşi de la ce avem de făcut, acţionând doar de dragul de a acţiona… doar de dragul de a ne alina conştiinţele. Trebuie să facem ceva, da… dar trebuie să acţionăm cu cap, raţional şi logic. E singura cale de a-i înfrânge pe nemernici şi de a i salva pe bieţii copii.

Ea îi studie ochii, după care se uită în faţă, când ieşiră în lumina slabă a zilei şi în agitaţia de pe Arnold Circus.

— Faci totul să sune foarte simplu şi clar.

El o conduse la trăsura care-i aştepta.

— Păi, este clar. Simplu, în schimb, nu e deloc. Cu toate astea, este ceea ce trebuie să facem. Trebuie să lăsăm deoparte orice emoţie şi să ne concentrăm pe scopul nostru.

Penelope oftă din greu. I-ar fi plăcut foarte mult să se poată contrazice cu el, doar pentru că se simţea chinuită şi îndurerată… da ştia că avea dreptate. Barnaby îi deschise portiera trăsurii şi o ajută să urce. Ea luă loc şi aşteptă să se aşeze şi el. După ce trăsura se puse în mişcare, zise:

— Bine. N-o să-mi mai las conştiinţa să îmi guverneze acţiunile… cel puţin nu să mă facă să acţionez impulsiv. Aşadar, spune-mi acum care e următorul nostru pas „cu cap, logic şi raţional”? întrebă ea, folosindu-i cuvintele.

Tonul ei era destul de iritat, dar Barnaby era mulţumit. Pentru că atâta timp cât era ocupată să-l înţepe pe el, nu se lăsa copleşită de situaţie. Ultima dată când se uitase la uşa familiei Carter… privirea aceea pe care o citise în ochii ei… Oh, Doamne, Dumnezeule! Stârnise în el un val de o violenţă incredibilă – mai cu seamă că înţelegea perfect ce simţea. Dar el mai trecuse prin astfel de anchete şi ştia cum trebuia să procedeze şi să meargă mai departe.

— Trebuie să-i spunem lui Stokes ce am aflat. Poate că nu e mult, dar el va şti să profite la maximum de informaţiile astea. Descrierea pe care ne-a oferit-o Jenks nu

a fost foarte detaliată, dar tot există şanse să stârnească o legătură în mintea vreunui sergent.

Era aproape ora douăsprezece. Îi dădu vizitiului instrucţiuni să-i ducă înapoi pe Mayfair. Fuseseră deja la orfelinat mai devreme în acea zi şi nu mai era nevoie să treacă din nou pe acolo.

— Hai să mâncăm ceva şi apoi să mergem la Scotland Yard.

Penelope încuviinţă din cap.

— Şi după ce vorbim cu Stokes, chiar ar trebui să o anunţăm şi pe Griselda ce s-a mai întâmplat.

*

Şi Stokes avusese aceeaşi idee. Sosise la magazinul din St. John’s Wood High Street puţin după ora două.

De data asta, cele două ucenice îi zâmbiră amabile. Şi una din ele fugi imediat în spate ca să o anunţe pe domnişoara Martin că sosise.

Griselda ieşi din spatele draperiei, cu buzele arcuite de un zâmbet.

Îi răspunse şi el cu un zâmbet, dar ea păru să-şi dea seama imediat de tensiunea care se ascundea în spatele lui. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Înclină uşor din cap, invitându-l înăuntru din ochi.

— Te rog… vino în spate.

Stokes trecu pe lângă cele două fete şi o urmă în bucătărie, lăsând draperia să cadă în urma lui. La fel ca înainte, şi acum, pe masă erau pene, panglici şi o bonetă elegantă, pe jumătate terminată.

— Te-am întrerupt din lucru, zise el.

Ea se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

El îi întâlni privirea, după care aruncă o ocheadă peste umăr, spre draperie.

— Dacă nu te deranjează, eu aş prefera să discutăm sus.

— Desigur. Ieşi din spatele mesei şi se duse la scări.

Hai să urcăm.

El o urmă în sus, pe scările înguste, străduindu-se din răsputeri să nu se concentreze pe şoldurile ei care se unduiau senzual… şi eşuând lamentabil, fireşte. Griselda îl conduse în salonul de la etaj. Se aşeză în fotoliul ei preferat din faţa şemineului şi-i făcu semn să ia loc pe celălalt.

Stokes se aşeză şi oftă adânc. Când se afla aici cu ea, se simţea literalmente ca şi cum i se lua o povară de pe umeri. Ca răspuns la ridicarea ei din sprâncene, spuse:

— Nu-mi amintesc dacă Adair sau domnişoara Ashford au menţionat că au mai găsit un alt băieţel care se încadra în profilul celor care au dispărut şi care se afla în circumstanţe similare. Dar, din moment ce mama lui nu era chiar pe moarte, am considerat că n-ar exista beneficii prea mari în a pune constant un paznic la uşa casei lor.

Ea clătină din cap.

— Şi ce s-a întâmplat?

Stokes lăsă capul să-i cadă pe spate şi închise ochii.

— Aseară am aflat că mama băiatului a fost găsită moartă… Ucisă… şi că băiatul a dispărut.

Ea murmură ceva în şoaptă, despre care Stokes era sigur că nu trebuia să audă.

— Tot în East End?

El deschise ochii şi încuviinţă din cap.

— Pe lângă Arnold Circus, spuse şi o văzu încruntându-se şi mai tare. De ce?

Ea se uită la el şi strânse din buze. După un moment, spuse:

— În multe feluri, nu există legi în East End… dar oamenii de acolo au grijă de ai lor. Există anumite limite pe care nimeni nu le trece, iar uciderea unei mamei pentru a-i răpi copilul… Ei bine, asta e una dintre ele. Nimeni n-o să fie fericit să afle asta… şi dacă are cineva informaţii despre ce s-a întâmplat, fii sigur că o să le ofere de bunăvoie.

— Aşadar, dacă întrebăm, o să ni se spună?

Ea afişă imediat un zâmbet cinic.

— Poliţaii o să primească orice ajutor care li se poate oferi.

El îi studie chipul.

— Nu pari prea convinsă că ajutorul acesta o să fie suficient.

— Pentru că nu este. Poate că există suficiente informaţii care să sugereze cine l-a răpit pe băiat, dar găsirea ticălosului şi recuperarea băiatului sunt lucruri complet diferite. După o clipă, adăugă: încă mai sunt cinci nume pe lista dumitale. E foarte posibil ca unul dintre acei cinci să fie directorul de şcoală care îi fură pe băieţi. Cea mai rapidă cale prin care vă pot ajuta este să aflu mai multe despre aceşti cinci bărbaţi.

Se auzi clopoţelul de deasupra uşii principale. Griselda se ridică şi aplecă uşor capul spre scări, ascultând. Stokes se ridică şi el în picioare.

Griselda se uită la el şi zise:

— Sunt domnişoara Ashford şi Adair.

Se duse în capătul scărilor şi privi în jos:

— Da, Imogen, ştiu. Spune-le, te rog, să urce… Ştiu drumul.

O clipă mai târziu, apăru Penelope, urmată de Barnaby.

Penelope făcu ochii mari când îl văzu pe Stokes.

— Aici erai! Am fost la Scotland Yard, nu te-am găsit acolo.

Stokes se îmbujoră uşor.

— Am zăbovit mai mult decât credeam pe Liverpool Street. Se uită apoi la Barnaby. Am alertat toate secţiile de poliţie din Londra şi le-am dat descrierea lui Jemmie. În curând, toată poliţia din oraş va şti că îl căutăm… Dacă e pe străzi, există o şansă să fie găsit şi preluat de o patrulă.

Barnaby strâmbă din nas.

— Din păcate, dacă a fost luat pentru o şcoală de hoţi, s-ar putea să nu fie pe străzi… nu până când nu-i trimis la muncă.

Şi odată ce băiatul lua parte la o infracţiune, ar fi fost foarte problematic să mai fie scos din sistemul legal.

Griselda le făcu semn să ia loc. Erau cu toţi extrem de serioşi i i şi descurajaţi.

Barnaby se uită la Stokes:

— Am vorbit cu toţi oamenii de pe stradă. Şi am avut noroc cu un singur vecin, zise, explicându-i apoi ce văzuse Jenks.

Stokes încuviinţă din cap.

— Nu e prea mult, dar măcar e ceva. Timpul se potriveşte cu ora la care crede doctorul că a fost ucisă, aşa că, cel mai probabil, ei sunt ticăloşii responsabili. Căzu o clipă pe gânduri, după care adăugă: O să mai trec o dată prin Liverpool Street în drum spre sediu şi o să-i pun să transmită în oraş şi descrierea asta. E posibil ca niciunul dintre aceşti doi oameni să nu fie uşor de reperat pe cont propriu, dar împreună… sunt şanse mari ca descrierea să fie mai utilă decât pare.

— Adevărat, zise Barnaby. Dar devine tot mai urgent să-i găsim pe băieţi. Din câte ştim, au deja cinci copii, dar e posibil să fie mai mulţi, despre care noi nu am auzit. Nu putem doar să stăm deoparte, să aşteptăm să ne cadă-n braţe informaţii.

— Exact asta subliniam şi eu când aţi venit voi. Griselda se aplecă în faţă. Intenţionam să merg să-l vizitez pe tata mame, ca să văd dacă a mai auzit ceva despre cele cinci nume rămase pe lista noastră. O să fac asta mâine-dimineaţă la prima oră şi apoi, în funcţie de ce îmi poate spune, o să întreb prin cartier şi o să văd dacă pot afla ceva sigur. Se uită apoi la Stokes. Dacă am vreo bănuială că am găsit sediul şcolii, vă dau de veste.

— Nu va fi nevoie să ne dai de veste… Eu o să fiu cu dumneata. Când Griselda dădu să spună ceva, Stokes ridică mâna ferm şi continuă: După cum ţi-am spus şi înainte, dacă te implici într-o anchetă oficială a poliţiei şi există orice fel de riscuri… ceea ce ştim că e cazul… atunci o să fiu şi eu acolo cu dumneata.

Griselda miji ochii, dar, în cele din urmă, încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

— Venim şi noi! exclamă Penelope sărind ca arsă de pe canapea. O să terminăm căutările mult mai repede

dacă…

— Nu, zise Barnaby şi o prinse de braţ. Când se răsuci spre el, îi întâlni privirea şi adăugă: Dumneata ai altă pistă de urmat. Penelope părea nedumerită, aşa că îi clarifică: Dosarele, ai uitat?

Ea clipi.

— Oh. Da, murmură ea, oarecum ruşinată, şi se uită spre Stokes. Chiar uitasem.

Stokes se încruntă.

— Ce dosare?

— Dosarele de la orfelinat, răspunse Barnaby. Ţii minte că ne-am gândit la început să le întindem infractorilor o cursă, folosindu-ne de un băiat care se încadrează în profilul căutat şi al cărui tutore e pe moarte? Când Stokes încuviinţă din cap, continuă: Planul ăla a picat pentru că singurul băiat din dosare care întrunea toate condiţiile era Jemmie şi s-a dovedit că mama lui mai avea câteva luni bune de trăit. Cu toate astea, zise el, pe un ton mult mai aspru, ţinând cont de ce s-a întâmplat cu Jemmie, înţelegem că au nevoie urgentă de băieţi, atât de urgentă încât nu pregetă să curme vieţile părinţilor muribunzi pentru a-şi atinge scopul.

Expresia de pe chipul lui Stokes deveni brusc mult mai severă.

— Deci, dacă mai puteţi găsi încă un băiat care să se încadreze în profilul fizic al celorlalţi şi cu un părinte bolnav, care va muri la un moment dat, curând, există o şansă… Se opri o clipă din vorbit, după care îşi mută atenţia spre Penelope. Dacă mai găseşti un băiat în situaţia asta în East End, o să garantez că poliţia îl va ţine în siguranţă. Vom pune să fie supravegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi, dacă nemernicii ăştia îşi fac apariţia, o să-i prindem. Chiar dacă trebuie să stau personal de pază.

Penelope văzu hotărârea din ochii lui Stokes. Se uită la Griselda şi văzu aceeaşi hotărâre şi în ochii ei. Şi, dintr-odată, se simţi mult mai bine. Mult mai sigură. Ba chiar era pregătită să lase căutările în seama lor şi a lui Barnaby, în timp ce ea răsfoia prin munţii de dosare.

Barnaby oftă.

— Câte dosare sunt?

— Ai văzut şi ultima tranşă… Ei bine, înmulţeşte-le pe alea cu zece.

El îşi îndreptă atenţia spre Stokes.

— S-ar putea să fie o mai bună diviziune a muncii dacă o ajut pe Penelope să verifice dosarele. Şi dacă gas n un potenţial candidat, vă dau imediat de veste.

Stokes îi întâlni privirea. Şi, după o clipă de gândire, încuviinţă din cap.

— Da. Ai dreptate. Noi doi o să facem corectări pe teren, voi doi căutaţi prin dosare.

Penelope miji ochii. Mai întâi îl cercetă cu privirea pe Stokes, apoi pe Barnaby şi se întrebă în sinea ei dacă poate era numai în imaginaţia ei că exista şi un alt soi de comunicare în schimbul de replici de mai devreme… un alt soi de mesaj între ei, rare nu fusese rostit în cuvinte.

Dar oricum ar fi stat lucrurile, acum aveau cu toţii sarcinile împărţite. Îi lăsară pe Stokes şi pe Griselda să facă aranjamente pentru unde şi când se vor întâlni, iar ea şi Barnaby coborâră şi părăsiră magazinul.

Şi fură din nou nevoiţi să meargă până la biserică pentru a găsi o birja. În timp ce treceau pe lângă locul în care avusese loc „altercaţia” de cu o zi înainte – şi el o sărutase, un val straniu de conştientizare o copleşi. Se simţea ca şi când o puzderie de fiori o gâdilau pe sub piele, lăsându-i terminaţii nervoase sensibile şi alerte.

Şi nu i se păru deloc oportun faptul ca un domn îşi alese fix acel moment ca să treacă prin fix acelaşi loc, dar în direcţia opusă. Pe măsură ce omul se apropia, Barnaby o ghidă în lateral – cu mâna lui mare şi puternică arzând-o pe spate şi cu corpul lui mare acţionând ca un scut între ea şi acel necunoscut.

Penelope îşi muşcă buza şi se obligă să nu reacţioneze în niciun fel. Acea simplă atingere era un gest instinctiv – unul pe care un domn ca el îl făcea pentru doamne ca ea. Şi de obicei nu însemna nimic… şi totuşi, pentru ea, acum, avea o mare însemnătate puternică.

Poate că era un gest politicos obişnuit, dar nu era unul pe care să-l permită unui domn. Pentru că, în mod obişnuit, nu permitea aşa ceva – tocmai fiindcă duhnea a protecţie masculină necerută şi înţelegea foarte bine unde ducea asta.

Continuară pe lângă colţul bisericii, şi el îşi îndepărtă mâna. Penelope ridică uşor capul şi eliberă treptat aerul care i se blocase în plămâni. Nu avea de gând să spună nimic. Nu voia să atragă niciun fel de atenţie spre efectul pe care îl aveau asupra ei astfel de mici gesturi făcute de el. Şi, deşi în lumina discuţiei pe care o avuseseră noaptea precedentă, s-ar fi putut întreba dacă o făcea intenţionat, ca să-i slăbească rezistenţa, nu avea nicio dovadă că ar fi fost adevărat ce gândea – şi cu siguranţă ar fi părut complet iraţională dacă ar fi protestat fără niciun temei real.

Barnaby ridică mâna şi făcu semn unei birje care trecea. Aşteptând lângă el, Penelope îi aruncă o ocheadă. Un alt motiv pentru care nu avea de gând să spună ceva era acela că avea nevoie de el ca s-o ajute să-l salveze pe Jemmie.

Aceasta era prima şi cea mai importantă motivaţie a ei – şi una care întrecerea de departe orice dorinţă feciorelnică de a pune cât mai multă distanţă între ei. După evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, era pur şi simplu imposibil să taie din rădăcini orice contact cu el.

Când trăsura se opri în faţa lor şi îi întinse mâna, ea îşi puse calmă degetele în palma lui şi îi acceptă ajutorul.

Aşezându-se pe bancheta capitonată de lângă ea, Barnaby îşi ascunse un zâmbet. Poate că era la fel de transparentă ca un pahar de cristal – cel puţin în privinţa reacţiei pe care o avea la el şi la atingerea lui –, dar el nu era atât de prost şi nesăbuit, încât să ia lucrurile de bune – pe ea sau voinţa sa de neclintit. Era tulburată şi extrem de conştientă de apropierea lui. Şi îşi dădea seama că pentru a o câştiga va trebui să joace cu foarte mare prudenţă acel joc vechi de când lumea.

Din fericire, lui îi plăceau provocările.

Trăsura gonea rapid spre Mayfair. După un timp, tăcerea ei necaracteristică trase în mintea lui un semnal de alarmă. Se uită la ea. Stătea pe jumătate întoarsă spre fereastră, dar părea senină, din ce o putea vedea… ceea ce însemna că punea ceva la cale.

— Ce este?

Penelope se întoarse şi se uită la el. Iar când nu se obosi să-l întrebe la ce se referea, Barnaby înţelese, fără doar şi poate, că bănuiala lui fusese corectă.

Ea îl studie o clipă, după care zise:

— Jemmie e pe acolo pe undeva… Singur şi probabil speriat. Nu prea vreau să aştept până mâine ca să încep să-l caut pe următorul băiat care e o potenţială ţintă. Ai spus-o chiar tu… E clar că există un soi de urgenţă în a pune mâna pe băieţi… şi fiecare oră pe care o petrecem aşteptând e un timp pe care nu ne permitem să-l irosim, îi întâlni apoi privirea, cu fermitate. Din păcate, i-am promis mamei că o însoţesc la un spectacol muzical în seara asta.

Uşoara ridicare dintr-o sprânceană era ecoul întrebării nerostite.

Ca să nu pară prea dornic – prea grăbit şi fericit să fie de acord cu planul ei –, el îşi mută privirea spre înainte şi oftă.

— Ne vedem acolo şi putem să ne sustragem mai târziu. Dumnezeu ştie că nu mai observă nimeni cine e acolo şi cine nu, odată ce începe toată miorlăiala. Dar va trebui să fim cu ochii pe ceas şi să ne întoarcem înainte să se termine.

Cu colţul ochiului, o văzu fluturând nonşalantă din mână.

— Nu-i nevoie. Calmă, îşi mută din nou privirea spre fereastră. O să simulez o durere de cap şi o să pretind că mă escortezi acasă. Mama n-o să se agite. Şi o să mă asigur că nici nu vine să vadă ce fac după ce se întoarce acasă. În plus, Leighton ştie să lase uşa descuiată, dacă nu mă vede intrând în casă. Întoarse apoi capul şi se uită la el. După ce plecăm de la Lady Throgmorton, putem petrece toată noaptea căutând prin dosare.

Primise oferte mai bune de a-şi petrece seara, dar sugestia ei îi permitea să facă progrese atât cu ea, cât şi pentru a-l salva pe Jemmie.

El încuviinţă din cap.

— Bine. Atunci ne vedem Lady Throgmorton, la ora opt.

*

La ora opt şi patruzeci şi cinci de minute în seara aceea, deja se aflau amândoi în biroul lui Penelope de la orfelinat, înconjuraţi de dosare. De teancuri şi teancuri de dosare. Barnaby se uita lung la vrafurile înalte care se clătinau.

— Trebuie să existe o modalitate mai rapidă…

— Din păcate, nu există.

— Cum rămâne cu dosarele prin care ne-am uitat deja… nu erau foarte mult.

— *Acelea* erau dosare ale copiilor în cazul cărora moartea tutorilor era considerată iminentă… în cazul doamnei Carter, starea ei de sănătate s-a îmbunătăţit, dar făcusem deja vizita oficială… şi aşa mi-am amintit de Jemmie.

Stând aşezată la biroul ei, Penelope se uita la teancurile de dosare – care cuprindeau peste o sută de cazuri – pe care domnişoara Marsh le adunase şi le înghesuise pe biroul ei. Şi pe lângă el.

— *Acestea* sunt dosarele tuturor copiilor aflaţi în evidenţa noastră care ar fi posibil să vină aici la un moment dat în viitor. Reprezintă lista noastră de aşteptare neoficială. Şi ultimul lot de dosare… unde erau doar vreo câteva zeci, dacă îţi aminteşti bine… era lista celor acceptaţi şi cu sosire iminentă.

Barnaby ridică dosarul din vârful celui mai apropiat teanc. Începu să-l frunzărească.

— Dosarele astea sunt mult mai subţiri.

— Pentru că nu conţin decât formularul de înregistrare iniţial şi, în cel mai bun caz, şi o scrisoare. Încă

nu am apucat să facem verificările, nu am primit raportul medical, sau nimic… şi la familiile astea încă n-am apucat să mergem în vizită nici eu, nici domnişoara Keggs, aşa că nu aveam nicio descriere fizică a copilului, care să ne ajute.

Pe chipul lui apăru o expresie neîncrezătoare.

— Şi atunci, mai exact, ce anume căutăm aici?

— Un băiat cu vârsta cuprinsă între şapte şi unsprezece ani. Unul care este marcat ca potenţial orfan, zise ea, enumerând pe degete. Trebuie să locuiască în East End. Şi trebuie să verificăm şi dacă există vreo referire la părintele sau tutorele său. Cât de bolnav este, dacă este infirm sau nu. Îi întâlni privirea. Îmi imaginez că, dacă au de ales, răufăcătorii vor alege ca ţintă un om care poate fi răpus cu uşurinţă.

— Mda, asta e o presupunere rezonabilă.

— Păi, bine, atunci. Penelope cercetă dosarele, după care îşi întoarse din nou privirea spre el. Să punem la cale un plan de acţiune?

— Te rog…

— Bine… hai să o luăm treptat atunci, verificând pe rând fiecare punct de interes… Tu începi prin a verifica fiecare dosar, ca să vezi dacă e vorba despre un băiat sau despre o fată. Se aplecă în faţă şi îi făcu semn spre colţul din dreapta sus al dosarului pe care îl deschisese. Vezi acolo? Băiat sau fată?

— Băiat. Unul pentru tine, zise şi aruncă dosarul pe birou în faţa ei, întinzându-se după altul.

— Eu o să verific vârsta şi adresa. Penelope luă dosarul şi îl deschise. East End sau nu. Se încruntă şi ridică privirea. Crezi că e posibil să-şi extindă căutările şi în afara East Endului?

— E posibil, zise el, lăsând dosarul pe podea, lângă scaun… dar numai dacă nu reuşesc să găsească un băiat potrivit pe tarlaua lor. Se întinse apoi după alt dosar. Infractorii tind să rămână să acţioneze în cartiere specifice… E ca un teritoriu care devine, într-un fel, domeniul lor pentru propriile scopuri infame.

Ea încuviinţă din cap şi verifică adresa din dosarul pe

care îl avea în mână – Padington. Închise dosarul şi-l aruncă pe podea în dreptul scaunului ei, chiar când Barnaby îi întinse un altul.

Se instalară într-un ritm tăcut de lucru, în timp ce în jurul lor se aşternea liniştea. Când sosiseră, copiii cei mai mari erau încă treji şi personalul se mai perinda prin casă, supraveghindu-i şi băgându-i la culcare pe cei mai micuţi. Sunetele unei familii numeroase – multiplicată semnificativ – răsunaseră pe coridoare. Dar pe măsură ce ceasul de pe dulap ticăia fără milă secundele şi minutele, orice astfel de sunetele se stinseră, lăsând în urmă numai zgomotul sec de hârtii răsfoite şi plesnitura ocazională a unui dosar care era aruncat, ca fiind singurele sunete care mai străpungeau tăcerea apăsătoare.

Când ceasul bătu, anunţând trecerea unei jumătăţi de oră, Penelope ridică privirea. Şi văzu că era ora unsprezece şi jumătate. Oftă şi aruncă ultimul dintre dosare în teancul celor inutile pe ultimul maldăr, după care se uită ca şi Barnaby la vraful mic care rămăsese pe biroul ei.

Întinse mâna şi numără cotoarele.

— Cincisprezece.

Cincisprezece băieţi din East End, cu vârste cuprinse între şapte şi unsprezece ani, care erau înregistraţi ca potenţiali orfani.

Barnaby se uită la maldărul de dosare aruncate.

— Habar nu aveam că vor fi atât de mulţi potenţiali orfani. Ridică privirea şi îi cercetă chipul. Nu ai cum să îi primeşti pe toţi.

Ea clătină din cap cu amărăciune.

— Am vrea să-i putem lua pe toţi… dar nu putem. Trebuie să alegem. După o clipă, adăugă: De fapt, întâmplarea face că şi noi ne luăm deciziile tot bazându-ne pe unele dintre criteriile după care se ghidează şi răufăcătorii ăştia… iuţeala minţii şi preferabil şi a mişcărilor. Noi nu ţinem cont de înălţime, dar având în vedere că trebuie să alegem, am decis cu mult timp în urmă că cel mai bine este să adoptăm copiii care ar putea profita la maximum de oportunităţile pe care li le oferim.

— Şi asta înseamnă să le meargă mintea şi să aibă o stare de sănătate destul de bună. Se întinse după dosarul din vârful teancului rămas. Bun. Păi, şi atunci, acum încercăm să găsim orice indiciu privind starea fizică de sănătate a tutorelui?

Chiar dacă mai aveau doar cincisprezece dosare de evaluat, asta tot dură destul de mult timp. Pentru că nu trebuiau să citească numai ceea ce era scris acolo negru pe alb… ci, într-o oarecare măsură, şi printre rânduri.

În cele din urmă, teancul fu redus la trei dosare. Trei băieţi în privinţa cărora căzură amândoi de acord că erau singurele ţinte posibile, dintre toate dosarele pe care le verificaseră.

Cu mâinile împreunate pe birou, Penelope se uita lung la cele trei dosare.

— Îmi tot fac griji că mai sunt şi alţi… băieţi care nu au ajuns în evidenţa noastră. Ridică privirea şi îi cercetă chipul lui Barnaby. Dacă răufăcătorii se duc după unul dintre ei şi-i lasă în pace pe aceştia? zise ea, făcând semn din cap spre dosarele selectate.

Barnaby se strâmbă.

Acesta e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. Dar până acum ai pierdut cinci dintre potenţialii candidaţi aflaţi în evidenţa orfelinatului… aşa că sunt şanse mari ca şi aceşti băieţi să fie sau să devină ţinte ale acestor nemernici. Se opri o clipă din vorbit, după care adăugă: Trebuie să plecăm de la premisa asta şi să mergem mai departe cu planul nostru. Nu avem nicio siguranţă, dar asta e tot ce putem face în clipa de faţă.

Ba îi cercetă ochii, de parcă ar fi încercat să îi discearnă sinceritatea, după care încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Se uită în jos la dosare şi oftă. Nu avem nimic aici care să ne spună dacă băieţii sunt potriviţi din punct de vedere fizic. S-ar putea să fie prea înalţi, sau prea neîndemânatici sau… uf! Va trebui să-i vizitez mâine pe toţi ca să văd.

Ceasul sună din nou, anunţând că era ora unu noaptea.

Barnaby se ridică, veni în spatele biroului, o luă de mână şi o trase în picioare.

— Mergem amândoi mâine-dimineaţă, ca să-i vedem mai de-aproape pe aceştia trei. Întinse apoi mâna şi stinse lampa de pe birou, pe care o setase la intensitate maximă, ca să aibă suficientă lumină să citească. O prinse apoi de ambele mâini şi o trase cu faţa spre el. Am făcut tot ce am putut pe seara asta… pe frontul acesta.

Penelope sesiză imediat tonul vocii lui, care părea să schimbe făgaşul discuţiei. Făcu ochii mari, uitându-se în ochii lui.

— Pof… tim…?!…

Buzele lui se arcuiră uşor, când o trase în braţele lui, coborî capul şi o sărută, ştergându-i confuzia de pe buze. Îi gustă buzele, arătându-i cât se putea de clar ce subiect avea de gând să investigheze în continuare.

Pe ea. Buzele ei. Gura ei. Limba ei.

Cum se simţea să o aibă în braţele lui. Cum se potrivea la fix la pieptul lui.

Anticipase că ea avea să depună un pic de rezistenţă. În schimb, tot ce simţea era un moment de uluire şi şoc… Ca şi când mintea pur şi simplu i se golise de orice şi îngheţase aşa.

Şi apoi buzele ei, deja întredeschise, când îşi pogorâse gura asupra lor, se încordară sub ale lui. Dar nu încercă să le lipească şi să-i refuze acea explorare delicioasă. Ci din contră… Le lipi şi mai ferm pe ale lui şi îl sărută înapoi.

Cu siguranţă nu mai exista nicio urmă de ezitare de data asta. Schimbarea ei bruscă de atitudine îl lăsă o clipă urmând-o în sărut, mai degrabă decât conducându-l.

Şi apoi mâinile ei, lipite pe pieptul lui, alunecară în sus pe umerii săi şi se cuibăriră pe ceafa lui, dezmierdându-i pielea şi buclele rebele. Barnaby se pomeni chinuindu-se să reprime fiorul care-i traversa fiinţa, surprins că o atingere atât de simplă a degetelor ei pe pielea lui goală putea fi atât de excitantă.

Dar apoi se lipi cu totul de el şi simţi cum întreaga lui

lume se zguduie din temelii.

Se cuibări în îmbrăţişarea lui şi îi oferi gura sa. Iar în clipa aceea, Barnaby pierdu orice contact cu lumea exterioară, imediată şi într-o clipită se pomeni transportat într-o alta, în care deghizarea lui civilizată dispăruse şi unde conducea natura lui primitivă.

Îşi aşeză degetele despărţite pe spatele ei, dorindu-şi să-i simtă fiecare centimetru din corp. Fierbinţeala răspunsului ei şi a gurii ei, oferite pentru plăcere, atingerea senzuală a limbii ei… totul îl zorea să ia mai mult. Înclină uşor capul şi revendică tot ce îi oferea. Apoi îi lipi direct şi fără nicio ezitare şoldurile de ale lui.

Ea scoase atunci un sunet mic şi moale – care nu era nici geamăt, nici suspin şi nici icnet, ci o expresie simultană a tuturor celor trei. Şi el răspunse alunecându-şi mâinile, care rămăseseră mulate pe şoldurile ei, în sus şi în jos pe lateralele trupului ei, lăsându-şi palmele să se desfete cu curbele ei ferme. O strânse mai tare şi începu să o mişte încet, sugestiv şi provocator pe corpul lui.

Şi o simţi topindu-se sub atingerea aceea.

Simţi cum orice rezistenţă şi chiar şi tensiunea din coloana ei vertebrală se evaporă precum fumul.

Era a lui să o ia şi amândoi ştiau asta.

O mână mică alunecă de pe ceafă pe obrazul lui, cuprinzându-i chipul în timp ce îl săruta – pe atât de pasional şi de îndrăzneţ pe cât îşi dorea el.

Se întoarse şi o blocă lângă birou. Marginea de lemn se lovi de coapsele ei. Dosarele împrăştiate pe suprafaţa lui nici nu mai contau, întinse mâna ca să le împingă la o parte…

Toc, toc, poc.

Sunetul de tocuri care se apropia pe coridorul cu podea de marmură îi aruncă violent pe amândoi înapoi în realitate… în lumea prezentului material, împrejmuită de biroul ei cu arcadă şi de anticamera cu uşa deschisă.

Se dezlipiră în grabă unul de altul. Barnaby veni repede înapoi în faţa biroului şi se aruncă pe scaunul pe care îl ocupase mai devreme.

Penelope îşi trase scaunul – care se rostogolise în momentul lor de pasiune – înapoi la birou, se aşeză şi apucă în grabă cele trei dosare rămase în faţa ei.

Ridică privirea, chiar când domnişoara Keggs apăru în pragul uşii.

Domnişoara Keggs se uită la dosarele aşezate la loc în teancuri şi la cele trei pe care le ţinea în mână Penelope.

— Ei bine, se pare că aţi muncit pe brânci, dacă aţi reuşit să treceţi prin toate astea. Numai trei?

Penelope încuviinţă din cap.

— Tocmai am terminat. Îşi descoperi săculeţul pe podea în dreptul scaunului, îl luă şi se ridică. Şi da, sunt numai trei. Va trebui să-i vizitez pe toţi ca să văd dacă reprezintă potenţiale ţinte pentru răufăcătorii ăştia. Se uită apoi la ceas. O să iau dosarele cu mine şi fac asta mâine-dimineaţă.

Barnaby se ridică şi el.

Domnişoara Keggs afişă atunci un zâmbet strălucitor.

— Da… fără îndoială nu vă doriţi altceva decât să vă odihniţi. Închid eu aici.

Penelope avu grijă să nu-i întâlnească privirea lui Barnaby, când trecu pe lângă el. Se opri în dreptul cuierului în care îşi lăsase pelerina. Dar înainte să apuce să o ia din cui, apăru mâna lui, care o făcu în locul ei.

În spatele ei, o scuturăuşor şi apoi i-o aşeză pe umeri.

— Ai luat totul?

Respiraţia lui îi mângâie seducător pielea sensibilă din spatele urechii. Avea senzaţia că toate simţurile ei o luaseră razna. Dar le puse din nou la respect cu stoicism.

— Cred că da.

Reuşi să invoce un zâmbet pentru domnişoara Keggs… salvatoarea ei neştiutoare. Cu cele trei dosare într-o mână, cu săculeţul în cealaltă şi cu pelerina pe umeri… şi desigur, cu Barnaby Adair în spatele său… Penelope traversă calmă coridorul lung, îndreptându-se spre foaier, îşi luă la revedere de la domnişoara Keggs şi apoi, cu bărbia ridicată trufaş, ieşi afară în noaptea neagră.

Rămase tăcută pe tot parcursul călătoriei înapoi spre

Mount Street. Nu îi venea în minte absolut niciun lucru pe care să-l fi putut spune. Nu era sigură că aprecia tactul lui de a nu spune nici el nici măcar un blestemat de cuvânt… mai cu seamă că avea impresia că îl amuza cumva tăcerea ei.

Cu toate astea, era foarte adevărat că avea multe lucruri la care să se gândească, mulţumită acelui sărut nesăbuit. Nu cel pe care i-l dăduse el, când iniţiase acel scurt interludiu pasional, ci cel pe care i-l dăruise ea, în mod nechibzuit, absurd şi… uşuratic.

Sărutul acela şi tot ce urmase erau, fără îndoială, lucruri asupra cărora avea nevoie să cugete în profunzime.

Schimbară scurt câteva cuvinte şi se despărţiră la uşa conacului ei din Mount Street, după ce el verifică dacă zăvorul fusese într-adevăr lăsat tras şi uşa descuiată, permiţându-i să intre fără să trezească toată gospodăria. Şi ultima dată când îl întrezărise în timp ce închidea uşa, îi dezvăluise un zâmbet cunoscător pe chipul lui. I-ar fi plăcut la nebunie să-i şteargă expresia aceea îngâmfată de pe chip, dar hotărî apoi că era mai înţelept să o ignore cu totul.

Aprinse lumânarea pe care i-o lăsase Leighton pe măsuţa de lângă uşă, o ridică să-şi lumineze drumul şi porni în sus pe scări întrebându-se când avea să-şi revină în toate minţile, suficient cât să poată să decidă cum se situa acum în ceea ce-l privea pe Barnaby Adair.

Capitolul 11

Penelope se aşteptase să îşi petreacă măcar câteva din orele care mai rămăseseră din noaptea aceea reevaluând relaţia cu Barnaby Adair. În schimb, de îndată ce pusese capul pe pernă, adormise profund. Din păcate, să se trezească având un zâmbet larg pe buze nu îi îmbunătăţise deloc starea de spirit.

Pe de altă parte, îi întărise şi mai mult decizia.

Era din ce în ce mai sigură că toate atingerile acelea

mici care poate la început fuseseră într-adevăr instinctive, acum erau complet intenţionate. Că el deja era conştient de efectul pe care îl avea asupra ei şi se juca intenţionat cu simţurile ei.

Că, de fapt, o vâna, într-un fel.

Iar concluzia aceasta nu făcuse altceva decât să-i întărească şi mai mult hotărârea. După sărutul de noaptea trecută – care nu ar fi trebuit să se întâmple deloc – şi după cum devenise atât de nesăbuită încât să-şi permită să se bucure de acea seducţie, deşi nici asta nu înţelegea cum se întâmplase, devenise clar, fără nicio urmă de îndoială, că singura cale de a gestiona relaţia cu el era să îl evite.

Cel puţin pe-atât pe cât putea, ţinând cont de faptul că încă mai lucrau împreună la ancheta privind dispariţia copiilor.

Se grăbi în jos pe scări, jonglând cu cele trei dosare în timp ce-şi trăgea mănuşile, şi cugetă că măcar astăzi nu va fi nevoită să facă uz de cine ştie ce ingeniozitate ca să se ţină de planul său. Îşi luase deja mai multe măsuri de precauţie care să asigure că nu va fi cu ea – în fond. Chiar nu avea nevoie de o escortă ca să se ducă să vadă care era situaţia celor trei băieţi.

Îi zâmbi lui Leighton, care aştepta să-i deschidă uşa, şi se opri o clipă în faţa oglinzii ca să verifice cum îi stătea boneta. Era abia ora opt şi jumătate – mult prea devreme ca domnii din înalta societate să fie treji şi gata să iasă în lume – şi din moment ce avea trei adrese de vizitat, când el îşi va da seama că-l lăsase în urmă, şansele să ghicească exact încotro se îndreptase erau spre zero.

Aşa că era în siguranţă, pentru azi. Se întoarse de la oglindă şi încuviinţă din cap spre Leighton, în semn de mulţumire că îi deschisese uşa. Trecu pragul casei cu un zâmbet satisfăcut, arcuindu-şi buzele şi…

Şi încremeni. Înlemni de şoc, când văzu capul cu bucle blonde de pe umerii laţi, înveliţi într-o haină elegantă, al omului care stătea sprijinit de balustrada din capătul scărilor.

Leighton murmură din spatele ei:

— Domnul Adair a zis că e fericit să vă aştepte afară, domnişoară.

Ca să nu fie avertizată că planul îi fusese dejucat.

— Mda…

Dimineaţa era răcoroasă şi umedă, şi străzile învăluite în ceaţă deasă. Iar birjele care aşteptau pe marginea caldarâmului, precum şi caii lor, erau poleite cu un strat fin de rouă. Cu siguranţă ar fi fost mult mai călduros să aştepte înăuntru.

Penelope miji ochii şi coborî treptele.

El o auzi şi se întoarse şi îi zâmbi. Era un zâmbet relaxat şi fermecător, care nu ascundea nicio urmă de şiretenie, aroganţă sau victorie. Se dezlipi de lângă balustradă, când ajunse pe trotuar, se duse la trăsură, deschise portiera şi îi întinse mâna politicos.

Fără îndoială nu putea miji ochii mai mult de atât. Îi împinse în mână cele trei dosare, îşi adună fustele şi se sui în trăsură fără niciun ajutor.

Şi chiar şi dacă el chicoti cumva, măcar ea nu-l auzi. Se aşeză pe locul din colţul cel mai îndepărtat şi îşi aranjă în grabă fustele, după care îşi întoarse privirea spre fereastră.

Barnaby urcă şi el şi închise portiera. Şi apoi simţi bancheta înclinându-se, când se aşeză lângă ea.

Birja o luă din loc. Nu Îl auzise dând vreo instrucţiune vizitiului, aşa că se încruntă şi uită spre el.

— Unde mergem?

El nu îi întâlni privirea, ci doar îşi sprijini capul de spătar şi se făcu comod.

— Vizitiul e din East End… cunoaşte bine zona. Am discutat deja care ar fi cel mai bun traseu… o să ne ducă mai întâi pe Gun Street, continuăm pe North Tenter şi apoi înapoi la Black Lion Yard.

Ştia că ar fi fost o copilărie din partea ei să pufnească dispreţuitoare, doar pentru că aranjase el lucrurile atât de bine.

— Înţeleg.

Întoarse capul ca să se uite din nou pe fereastră la

peisajul care se derula prin dreptul geamului şi îşi spuse că nu avea să stea bosumflată.

Şi până când ajunseră la prima adresă din Gun Street, de vizavi de Spitalfields Market, iritarea îi dispăruse în mare măsură. El nu-i oferise niciun motiv să protesteze. Deşi, chiar şi numai să fie cu el – de fapt, simplul fapt de a se afla în apropierea lui – tindea să-i tocească hotărârea.

Cu toate astea, îşi repeta cu severitate că trebuia să se concentreze pe problema curentă – să identifice orice alt băieţel care putea fi în pericol de a fi răpit – şi să ignore preocuparea simţurilor ei jucăuşe faţă de Barnaby Adair şi tot ce avea legătură cu el.

Îşi făcu curaj şi îl lăsă să o ajute să coboare când ajunse pe Gun Street.

Gun era o străduţă mică şi, în câteva clipe după ce dădură cu ochii de băieţelul pe care veniseră acolo să îl vadă, deveni evident că nu era un candidat care să se încadreze în profilul şcolii de hoţi – copilul era mic şi îndesat. Iar o privire bine plasată şi spre tatăl său – care era tuberculos – clarifică definitiv faptul că băiatul avea să se lăţească tot mai mult odată cu trecerea timpului.

Penelope motivă vizita lor susţinând că verificau detalii din dosarele orfelinatului. Barnaby stătu cuminte lângă ea cât îşi luă câteva minute să liniştească îngrijorările tatălui cu privire la întrebările din partea orfelinatului.

Penelope îmbrăcase o pelerină rubinie pentru călătoria aceasta. Culoarea îi sublinia tenul pur şi curat şi îi evidenţia şuviţele roşietice din părul întunecat. Rochia pe care o purta nu avea nici volane, nici alte înflorituri. Şi, deşi ar fi pariat pe orice că ceea ce purta pe dedesubt era făcut din mătase, era extrem de intrigat de întrebarea dacă lenjeria îi era îngreunată cu obişnuitele panglici şi dantele sau dacă poate – la fel ca restul garderobei ei – era de o simplitate severă.

Şi, la drept vorbind, nu era sigur care dintre variante i s-ar fi părut mai incitantă. Pentru că, deşi prima ar fi fost o oarecare surpriză – sugerând că era, pe sub exteriorul său sever, ca toate celelalte doamne ultima… ei bine, în

aceeaşi măsură în care ţinutele ei simple îi subliniau alura plină de viaţă, oare şi o lenjerie de corp severă i-ar fi evidenţiat… gloria care se ascundea pe dedesubt?

Erau gânduri care îi frământau mintea şi nu îi dădeau pace.

Un ghiont tare îl readuse la realitate. Clipi şi îşi dădu seama că Penelope se uita la el încruntată.

— Domnul Nesbit ne-a răspuns la toate întrebările. Este timpul să plecăm.

El zâmbi.

— Da, desigur. Încuviinţă din cap spre domnul Nesbit şi o urmă prin căsuţa mică şi înghesuită şi apoi afară, unde o ajută să urce înapoi în trăsură.

Se aşeză pe locul de lângă ea, continuând să zâmbească.

Următoarea lor oprire – pe North Tenter Street – fu la fel de scurtă.

Când ajunseră înapoi în trăsură, Penelope afirmă:

— Niciun hoţ nu şi-ar lua vreodată un copil atât de simplu la minte ca ucenic. Cel mai probabil ar uita ce trebuia să aducă şi s-ar duce să o trezească pe menajeră ca să o întrebe dacă l-ar putea ajuta.

La drept vorbind, băieţelul nu fusese chiar aşa de rău… doar că toată viaţa lui fusese îngrijit şi îi fuseseră îndeplinite toate dorinţele de către mătuşa lui care îl adora, aşa că deja nu mai considera necesar să gândească singur.

Barnaby se uită pe fereastră când trăsura intră pe Leman Street.

— În cazul acesta, ne mai rămâne o singură variantă de verificat.

— Da. După o clipă de gândire, Penelope vorbi, dând glas gândurilor lui: Nici nu ştiu dacă să sper ca acest ultim băiat să fie un posibil candidat, pentru că asta sigur l-ar pune în pericol, dar în acelaşi timp ne-ar da nouă o şansă de a întinde o capcană pentru a-i prinde pe răufăcători… sau dacă aş prefera să fie… ei bine, prea gras, prea încet la minte sau prea lent per total ca să prezinte interes pentru ei şi implicit el şi – se opri o clipă din vorbit, în timp ce

consulta dosarul pe care îl ţinea în poală – el şi bunica lui să nu se afle în absolut niciun pericol.

Lumina i se reflectă de pe ochelari, când se întoarse să se uite la el.

Barnaby era tentat să se întindă şi să îi cuprindă capul în palme şi să o mângâie liniştitor – ori asta, ori să-i smulgă ochelarii aceia de pe nas şi să o sărute până când nu mai ştia de ea, distrăgându-i astfel eficient atenţia de la gândurile acelea împovărătoare. În schimb, zise:

— Nu putem face altceva decât să lăsăm soarta să arunce zarurile şi să vedem cum ne descurcăm cu orice rezultat ni se va arăta.

Black Lion Yard era un spaţiu mic şi aglomerat, străjuit de câteva clădiri vechi şi degradate date spre închiriere. Curtea era pietruită ca o stradă, chiar dacă nu exista niciun pasaj de trecere. Cutii şi lăzi erau aşezate la întâmplare până undeva în capătul celălalt al curţii, astfel încât orice om care intra era nevoit să meargă în zigzag şi să ocolească obstacolele pentru a ajunge la destinaţia sa.

Iar destinaţia lor era etajul unu al clădirii din mijlocul curţii. Horry – mic şi suplu, iute şi inteligent – era, fără nicio îndoială, un candidat excepţional pentru o şcoală de hoţi.

Când Penelope se uită în direcţia lui, Barnaby nu avu nevoie de cuvinte ca să înţeleagă exact ce gândea. Şi ce întrebare punea fără vorbe. Dar cu dispariţia lui Jemmie şi moartea prematură a mamei lui împovărându-i pe amândoi şi cu ancheta în general, nu exista niciun semn de întrebare legat de ce-ar fi trebuit să facă.

El încuviinţă scurt din cap, dar extrem de ferm.

La fel cum făcuse şi-n cele două cazuri precedente, Penelope justificase vizita lor susţinând că orfelinatul avea nevoie de mai multe detalii despre ei pentru dosar. Acum se întoarse spre bunica lui Horry – care, la fel de ageră ca şi nepotul ei, sesizase schimburile de priviri dintre ea şi Barnaby. Pe chipul lui Mary apăru, dintr-odată, o expresie de îngrijorare.

Văzând acest lucru, Penelope se întinse şi-şi aşeză mâna peste cea a bătrânei.

— Trebuie să îţi spunem ceva… dar înainte de orice, dă-mi, te rog, voie să te asigur că, în definitiv, vom aştepta să îl luăm pe Horry în grija noastră atunci când va veni timpul.

O mare parte din neliniştea femeii dispăru atunci.

— E un băiat tare bun… e agil şi foarte harnic. Şi are un suflet bun… N-o să aveţi niciodată probleme cu el.

— Sunt sigură de asta.

Penelope îi aruncă un zâmbet şi lui Horry, care, simţind schimbarea din atmosferă, se dăduse mai aproape de bunica lui, până când ajunsese să se sprijine de braţul ei, unde stătea pe scaun, cu mâna mică şi osoasă strânsă în jurul umărului ei. Mary îl mângâie imediat pe mână, liniştitor.

Întâlnindu-i din nou privirea lui Mary, Penelope zise:

— Horry este exact genul de candidat pe care îl căutăm noi pentru orfelinat. Din păcate, mai sunt şi alţi oameni care doresc băieţi aşa ca el… băieţi micuţi de statură, slăbuţi, agili şi inteligenţi. Băieţi buni care vor face ce li se spune.

O înţelegere de rău augur o făcu pe Mary să mijească ochii. Şi după o clipă, femeia spuse:

— Am trăit toată viaţa mea în East End. Ştiu foarte bine cum merg lucrurile pe aici… şi dacă nu cumva mă înşel, vorbeşti despre o şcoală de hoţi.

Penelope încuviinţă din cap.

— Da. Ai dreptate. Continuă apoi prin a-i explica despre cei patru băieţi care dispăruseră şi apoi despre Jemmie şi despre mama lui. Furia i se insinua în voce cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, şi Mary Bushel, fiind o femeie perspicace, observă asta negreşit.

Dar în clipa în care Penelope menţionă poliţia şi ideea forţele de ordine să îi protejeze pe Mary şi pe Horry, femeia nu mai fu la fel de înţelegătoare. Rămase blocată o clipă, uitându-se uluită la Penelope şi apoi la Barnaby.

— Fir-aş a naibii! Doar nu vorbeşti serios! Gaborii?! Să-şi facă griji pentru oameni ca noi?

Barnaby îi întâlni imediat ochii albaştri îmbătrâniţi.

— Ştiu că sunteţi obişnuiţi altfel pe aici, dar… Se opri o clipă din vorbit, dându-şi seama că trebuia să formuleze adevărul într-un fel pe care ea şi orice altă persoană căreia i-ar fi cerut sfatul să îl accepte. Gândeşte-te aşa… şcoala asta de hoţi instruieşte băieţi… ba chiar destul de mulţi, ca să jefuiască… ce, case?

Mary clipi surprinsă.

— Dacă s-au pus să instruiască băieţi, de obicei casele nobililor îs ţinta lor.

— Exact. Şi în timp ce pe mine şi pe domnişoara Ashford ne preocupă mai mult să îi salvăm pe băieţii răpiţi şi să ne asigurăm că niciun alt copil nu mai este azvârlit cu de-a sila într-o viaţă de fărădelegi, poliţia e hotărâtă să găsească şcoala de hoţi şi să o închidă, ca să nu existe un val de jafuri în Mayfair, care să-i deranjeze pe comisarii-şefi.

Mary încuviinţă încet din cap.

— Da… asta are noimă.

— Şi tocmai de asta poliţia o să posteze pază aici, la casa dumitale… atât ca să te protejeze pe dumneata şi pe Horry, pentru că nu vor ca şi alţi băieţi să mai intre în şcoala asta de hoţi, dar şi pentru a fi cu ochii-n patru după răufăcători şi să-i prindă atunci când vin după Horry, din moment ce asta vor face, cel mai probabil. Barnaby se opri o clipă din vorbit. Da, ştiu că e ceva neobişnuit şi că ţi se pare ciudat, dar în cazul acesta, interesele poliţiei şi interesele dumitale sunt aceleaşi. Cu toţii ne dorim acelaşi lucru: ca dumneata şi Horry să fiţi în siguranţă şi să-i prindem pe ticăloşii aceştia.

Mary încuviinţă din cap din nou, dar apoi privirea ei deveni distantă. Se legănă uşor pe scaun, gânditoare, după care îşi concentră atenţia înapoi pe chipul lui Barnaby.

— Nu ştiu ce să zic cu poliţaii… nu ştiu dacă pot avea încredere în ei cu viaţa lui Horry şi a mea. Ridică apoi mâna, oprindu-l pe Barnaby, chiar când acesta dădea să spună ceva. Totuşi… poa’ să vină aici să stea de pază, dacă vor. Da’ pentru liniştea mea sufletească, vreau să am în jurul meu oameni în care să am încredere. Îi ridică mânuţa lui Horry de pe umăr şi i-o strânse încurajator. Ia du-te până

la vecini, Horry, şi vezi dacă-s acasă băieţii Wills. Spune-le că vreau să am vorbă cu ei.

Horry încuviinţă din cap, aruncă o privire spre Barnaby şi Penelope, după care ieşi în grabă.

Mary se uită din nou la ei.

— Poate că băieţii Wills sunt derbedei şi duri, dar sunt flăcăi cinstiţi.

Horry se întoarse în mai puţin de un minut, cu doi bărbaţi masivi şi cu aspect fioros după el. Horry se duse înapoi lângă bunica lui, când ea încuviinţă din cap, salutându-i pe nou-veniţi.

— Joe, Ned… le zise apoi lui Penelope şi lui Barnaby: Ei sunt doi dintre băieţii Wills… sunt vecinii mei. Joe aici de faţă e cel mai mare… şi sunt patru fraţi în total.

Joe Wills îi măsura din priviri pe Barnaby şi pe Penelope şi, în mod evident, nu prea ştia ce să creadă.

— Horry ne-a zis o povestioară tare ciudată, Mary, ceva cum că poliţia vrea să vină aici ca să oprească nişte ticăloşi să te omoare şi să-l răpească pe el şi să-l dea pe mâna hoţilor?

Fără îndoială, Horry înţelesese destul de bine esenţa discuţiei lor.

Mary încuviinţă din cap.

— Nu-i o povestioară atât de ciudată pe cât pare. Da o să-i las pe ei să-ţi spună.

Se uită apoi spre Barnaby şi spre Penelope.

Şi băieţii Wills făcură la fel.

Penelope trecu imediat la acţiune.

— Eu sunt de la orfelinatul din Bloomsbury. Doamna Bushel aici de faţă… Mary… Ne-a rugat să-l luăm la noi pe Horry după moartea sa.

Şi cu câte o intervenţie ocazională din partea lui Mary, Penelope le spuse toată povestea până la când şi cum aflaseră că doamna Carter fusese ucisă, iar Jemmie răpit.

Cei doi băieţi Wills se agitară o clipă în loc, apoi făcură schimb de priviri întunecate.

Barnaby continuă povestea din acel punct.

— După cum i-am explicat deja şi lui Mary, în ciuda

acum stau lucrurile în general, în cazul aceasta poliţia are un interes real în a-i captura pe răufăcători. Şi apoi aruncă încă o dată povestea despre interesul oficial al gaborilor de a-i proteja pe nobili… fiind în fond un lucru la care s-ar fi aşteptat şi băieţii Wills.

Iar înţelegerea care-şi făcu loc în ochii lor şi felul în care încuviinţară din cap în timp ce îi ascultau povestea sugerau că le judecase corect presupunerile.

Continuă apoi prin a le explica de ce poliţia avea nevoie să pună o pază care să-i urmărească îndeaproape pe Mary şi pe Horry.

— …tre’ să vină aici în Black Lion Yard şi să fie cu ochii-n patru, tocmai ca să-i poată prinde pe ticăloşii ăştia când vin după Horry.

Ochii lui Joe Wills deveniseră, dintr-odată, duri şi necruţători.

— Vrei să zici că-i posibil ca nemernicii ăia să vină aici şi să-i pună o pernă pe faţă lui Mary, ca s-o omoare şi apoi să-l răpească pe Horry?

Barnaby şovăi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Da. Exact asta credem că vor face.

Penelope se aplecă în faţă, adăugând:

— Ei cred că odată ce Mary nu va mai fi, şi Horry va rămâne orfan, nu o să îi mai pese nimănui… îşi închipuie că nu o să agite nimeni apele pentru că a dispărut. Ei presupun asta şi se bazează pe faptul că Mary şi Horry nu au prieteni, cel puţin nu prin apropiere. Că nu au pe nimeni care să bage de seamă ce se întâmplă. Întinse apoi palmele, cerând: înţelegeţi şi voi, nu-i aşa? O femeie bătrână din East End moare şi un orfan dispare… Cui i-ar păsa? Cine şi-ar bate capul?

Barnaby ascunse un zâmbet aprobator. Penelope judecase corect situaţia. Băieţii Wills aproape că scoteau fum pe urechi de furie.

— Nouă ne-ar păsa, mârâi Joe. Şi, cel puţin, noi sigur ne-am bate capu’ dacă Mary ar muri aşa din senin şi Horry ar dispărea.

— Da, zise Barnaby, dar ticăloşii aceştia nu ştiu asta.

Până acum au răpit cinci băieţi din East End şi au omorât cel puţin o femeie şi, în afară de domnişoara Ashford şi orfelinat, nimeni nu s-a sesizat.

Joe strâmbă din nas şi se încruntă.

— Mda, ei bine… din păcate nu peste tot oamenii-s aşa de apropiaţi cum suntem noi aici. Încuviinţă apoi din cap spre Mary şi zise: E ca o mamă pentru noi. Şi n-am lăsa niciun nemernic să-i facă rău. Se uită apoi spre fratele lui, care încuviinţă şi el din cap, apoi se întoarse spre Barnaby. Nu-i nevoie de poliţie. O să stăm noi de pază. Zi şi noapte. Măcar atât putem face.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Mulţumim. Asta o să ne fie de mare ajutor. Dar poliţia o să vrea să pună şi ea pe cineva de pază. Se uită la bătrână. Şi după cum a zis şi Mary, nu-i nimic rău în a sta şi ei de pază… Dar dacă tu şi fraţii tăi veţi sta pe aproape, atunci poliţia poate supraveghea totul de la distanţă şi să se concentreze pe a interveni de îndată ce ticăloşii acţionează.

— Şi crezi c-or să facă asta în curând? întrebă Ned. Să acţioneze?

Barnaby cugetă câteva clipe la cât timp mai era până când şi ultimele familii nobile aveau să plece din capitală şi puse asta în balanţă cu cât ar fi durat pregătirea unui ucenic de hoţ.

— Par destul de grăbiţi să mai pună mâna pe nişte băieţi. S-ar putea să mai aştepte un pic, doar aşa ca să fie siguri… Totuşi, aş zice că n-o să treacă mai mult de o săptămână sau aşa ceva. Îi întâlni apoi privirea lui Joe. Nu aş crede deloc că vor aştepta mai mult de atât.

— Bine, atunci. N-o să fie prea greu să stăm de pază o săptămână sau aşa. Unu’ sau altu’ dintre noi o să fie mereu aici, cu ochii pe uşă. Joe făcu apoi un semn din cap spre dreapta. Pereţii-s subţiri. Un ţipăt de la oricare din noi care-i aici de pază o să ne aducă imediat aici… şi pe alţii.

Barnaby încuviinţă din cap, aprobator.

— O să-i explic situaţia ofiţerului care se ocupă de caz… inspectorul Stokes de la Scotland Yard. O să vină şi el

să vorbească cu voi… zise, incluzându-i şi pe Mary, şi pe Horry în privirea sa. Probabil mai târziu, astăzi, dacă reuşesc să dau de el.

— Un inspector de la Scotland Yard?

Întrebarea reală a lui Joe – ce anume ar putea şti un astfel de om despre ei sau despre East End – se citea deja în ochii tuturor.

— O să se ocupe el de poliţişti… are autoritate peste poliţia locală. Nu vă faceţi griji că n-o să înţeleagă situaţia. Când o să-l cunoaşteţi, o să vă convingeţi şi voi că nu e nicio problemă… cel puţin, nu pentru voi, sau pentru Mary, sau pentru Horry. Barnaby îi întâlni privirea lui Joe. Aşteaptă să-l cunoşti înainte să-l judeci.

Preţ de o clipă Joe se uită fix în ochii lui, după care încuviinţă din cap.

— Mi se pare corect.

Gândul ciudat despre ce ar fi spus mama lui dacă i-ar fi văzut pe el şi pe Penelope amestecându-se cu derbedei din East End îi apăru imediat în minte lui Barnaby – amuzant şi, în acelaşi timp, tulburător.

Se întoarse spre Penelope şi ridică dintr-o sprânceană.

— Aş zice că pentru moment îi puteam lăsa pe Mary şi pe Horry în mâinile capabile ale lui Joe şi ale fraţilor săi.

Penelope încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Da, zise şi îi întinse mâna lui Joe. Mulţumesc.

Timp de o clipă, Joe rămase uitându-se uimit la mâna ei mică şi delicată. După aceea, îmbujorându-se uşor, îi strânse mâna scurt şi precaut cu lăboanţa lui mare, după care îi dădu repede drumul, ca şi când s-ar fi temut să nu-i facă vreun râu.

Ned rânjea în spatele lui.

Penelope îi zâmbi strălucitor şi lui Ned, după care se întoarse spre Mary – pierzând astfel expresia uluită de pe chipul lui Ned.

— Aveţi grijă, te rog, zise Penelope, bătând-o pe mână pe Mary. Sunt fericită să-l primesc pe Horry la orfelinat… zise ea, zâmbindu-i încurajator copilului, dar nu înainte de vreme.

Mary o asigură că va avea grijă şi de ea, şi de Horry. Şi, dintr-odată, Barnaby avu senzaţia că băiatul nu va mai merge nicăieri singur o vreme – nu până când Mary nu era absolut convinsă că pericolul trecuse.

Plecară apoi, lăsându-i pe fraţii Wills să discute cu Mary şi cu Horry cum să împartă turele de pază. Conducând-o pe Penelope afară din Black Lion Yard, Barnaby răsuflă uşurat – şi se simţi pentru prima dată cu adevărat optimist de când aflase de moartea nenaturală a doamnei Carter.

Penelope se uită în jur.

— E o uşurare să ştiu că măcar Horry va fi protejat… că am făcut tot ce-am putut şi că îl vom apăra pe cât ne stă în putinţă.

Se uită la Barnaby, în timp ce o conducea cu grijă pe lângă lăzi, susţinând-o când călcau pe teren denivelat, în timp ce se îndreptau spre ieşirea din curte şi spre trăsura care-i aştepta.

— Băieţii Wills sunt de încredere, nu crezi? Adică nu o să… o, nu ştiu, să zicem să se ia cu băutura şi să uite să fie cu ochii pe Mary, nu-i aşa?

Barnaby clătină ferm din cap.

— Nicio şansă.

— Deşi apreciez siguranţa dumitale… cum poţi fi atât de convins?

— Ai auzit când s-a referit la ea ca la o „mamă pentru noi”?

— Da… da… Oh! Înţeleg, da.

— Aşa că nu cred că trebuie să ne facem griji pentru Mary sau pentru Horry.

— O să-i dai de ştire lui Stokes?

— Mă duc să-l caut după ce te conduc acasă.

*

În dimineaţa următoare, Penelope lucra la biroul ei de la orfelinat, punându-se la curent cu toate detaliile lăsate deoparte, cât timp îi căutase pe băieţii răpiţi, când, fără

niciun avertisment, simţi cum i se face pielea de găină.

Se uită în sus. Şi descoperi că duşmanul ei de moarte zăbovea în pragul intrării cu arcadă, arătând deopotrivă foarte elegant şi teribil de periculos.

Sau, cel puţin, aşa îl vedea ea.

Oprindu-se cu tocul în aer deasupra listei pe care o scria, ridică din ambele sprâncene cu o trufie demnă de o ducesă.

Şi el îi zâmbi. Nu atât fermecător, cât intens şi oarecum amuzat – pentru că nu exista niciun cuvânt mai bun care să descrie ceea ce simţea, când citea toate emoţiile acelea contradictorii care îi traversau fiinţa.

Penelope nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în privinţa lui, ce să creadă despre el sau despre aparenta fixaţie pe care o făcuse pentru ea. Şi începea să realizeze cu oarecare groază că acea „ea” pe care o vedea el nu era aceeaşi „ea” pe care o vedeau şi restul potenţialilor ei pretendenţi din înalta societate. Pesemne de aceea îi era atât de greu să aibă de-a face cu el – dar cum să se retragă la o distanţă respectabilă de el când ancheta îi tot aducea împreună?

Tot ce înţelese, atunci când îi văzu buzele arcuindu-se într-un zâmbet păcătos şi apoi când îl privi îndepărtându-se de arcadă şi intrând în biroul ei, pentru a se aşeza cu aceeaşi eleganţă desăvârşită în scaunul din faţa ei, era că avea nevoie disperată să găsească o soluţie.

Păstrând pe chip o expresie cât de impasibilă cu putinţă, rosti cu răceală:

— Bună dimineaţa. Cu ce te pot ajuta astăzi?

Zâmbetul lui tulburător se mări şi mai mult.

— E mai degrabă o chestiune pe care m-am gândit să o fac eu pentru dumneata.

— Oh? Lăsă jos tocul şi îşi împreună mâinile pe birou. Ce anume mai exact?

— Am venit să-ţi sugerez să punem în circulaţie în East End numele şi descrierile celor cinci băieţi dispăruţi şi să oferim recompensă pentru orice informaţii despre ei sau locul unde se află.

Sugestia stârni o reacţie imediată din partea ei. Şi nu avea niciun sens să încerce să ascundă asta.

— Asta e o idee genială! exclamă ea, zâmbind încântată. Neputându-şi stăpâni entuziasmul clocotitor, îl întrebă imediat: Păi, şi cum facem asta?

El zâmbi din nou – dar de data asta nu mai era deloc un zâmbet ameninţător.

— Simplu. Îmi dai o listă cu toate numele şi cu descrieri cât mai clare şi detaliate cu putinţă şi eu o să tipăresc fluturaşii. Ştiu pe cineva care mi le va tipări peste noapte.

Cineva care îi era dator până peste cap şi care ar fi fost mai mult decât fericit să se revanşeze chiar şi în cel mai nesemnificativ mod i şi cu putinţă.

Penelope deja scotea o foaie curată de hârtie.

— Peste noapte? Dar credeam că de obicei există o perioadă de aşteptare de cel puţin câteva zile.

Când se uită din nou la el, Barnaby ridică din umeri.

— N-o să fie foarte mult text, aşa că n-o să dureze prea mult.

Penelope coborî privirea spre coala albă pe care o avea în faţă, cu tocul deja pregătit în mână.

— Şi cum să formulăm asta?

— Scrie fiecare nume, cu o descriere. Şi apoi în josul paginii scrie, îi dictă el, „se oferă recompensă”. Când încheie cu îndemnul ca oamenii să-l contacteze pe inspectorul Stokes de la Scotland Yard, ea se opri şi se încruntă.

— Persoana de contact nu ar trebui să fiu eu, aici la orfelinat?

— Nu.

Era absolut de neclintit în privinţa asta, dar îşi formulă răspunsul pe un ton care să sugereze că în astfel de cazuri era de rigoare să fie contactată poliţia.

În realitate – deşi ştia că Stokes sigur ar fi preferat varianta asta –, astfel de lucruri se făceau arareori. Totuşi, ideea ca nişte oameni din East End să stea la coadă ca să o vadă pe Penelope şi să îi spună ce ştiau – chiar dacă nu

ştiau nimic – nu era un scenariu la care să vrea să se gândească.

Din fericire, ea acceptă explicaţia lui, cu doar o uşoară ridicare din umeri şi apoi scrise, ascultătoare, ce îi dicta el.

Consultând una dintre listele sale, Penelope completă apoi numele celor cinci băieţi, după care sună după domnişoara Marsh şi o rugă să o cheme pe domnişoara Keggs. În timp ce domnişoara Marsh pleca, Penelope îi explică:

— Keggs a fost cu mine când am mers în vizite. E posibil ca ea să-şi amintească şi alte detalii despre cum arată băieţii.

Domnişoara Keggs sosi fără întârziere. Barnaby îi trase celălalt scaun, după care se retrase la fereastră, lăsându-le pe ea şi pe Penelope să compună descrierile.

Cu mâinile în buzunare, stătea la fereastră, uitându-se afară – privind copiii jucându-se în curte, cu chipuri zâmbitoare.

Aprecie din nou cât de mult şi de sincer se bucurau fetiţele şi băieţii – şi nu doar în termeni sociali, ci şi în viaţa lor personală – jucându-se în curtea orfelinatului, simţindu-se bine şi în siguranţă. Şi cât de mult din acest lucru era gândit, condus, adus la viaţă şi păstrat în funcţie de Penelope şi de voinţa ei de fier.

Independenţa şi voinţa ei erau lucruri palpabile. Nu trebuiau luate uşor sau în râs, nu trebuiau îngrădite sau influenţate şi, cu atât mai puţin, nu trebuiau contestate sau împiedicate, fără un motiv justificat.

Asta putea fi – şi trebuia să fie – o sursă de necazuri continue şi imposibil de stârpit pentru orice domn care se căsătorea cu ea. Nu ceva de nebiruit, dar totuşi o problemă care trebuia gestionată cu foarte mare atenţie. Roadele independenţei ei şi ale voinţei ei de neclintit erau mult prea preţioase ca orice bărbat să le strivească sau să le risipească. Sau să le refuze.

Conştientizarea acestui lucru prinse contur în mintea lui şi încolţi.

Din spatele lui, auzi scaune trăgându-se. Se întoarse

şi o văzu pe domnişoara Keggs ieşind în grabă.

Penelope ştergea foaia cu sugativa.

— Gata. Am terminat. Cercetă o ultimă dată ceea ce scrisese, după care îi întinse hârtia. Cinci nume, descrieri şi suma care se oferă ca recompensă.

El studie în grabă textul.

— Excelent. Ridică privirea şi-i întâlni ochii. O să dau asta la tipar. Şi după aceea mă gândeam s-o întreb pe Griselda cum să distribuim cel mai bine exemplarele tipărite prin East End.

— Da, foarte bine… sunt sigură că ea va şti. Penelope şovăi o clipă, dar până la urmă totul făcea parte din ancheta lor. Vin cu tine când iei fluturaşii – mi-ar plăcea să văd cum funcţionează o tipografie – şi apoi putem merge direct la Griselda.

Lui Barnaby îi revenise zâmbetul. Îi juca pe buze, dar în acelaşi timp era mai mult decât evident că nu era ceva sugestiv. Nu era ceva în privinţa căruia ea să trebuiască să-şi facă griji. Înclină uşor capul, studiind-o.

— Dacă vrei.

Împături apoi hârtia şi o băgă în buzunar.

— Te las să-ţi faci treaba, atunci.

Făcu o plecăciune mică în faţa ei, după care se întoarse şi porni spre uşă.

Penelope simţi că ceva era în neregulă aici… că era ceva putred la mijloc. Miji ochii spre spatele lui, cugetând… Oare îi ascundea ceva? Sau poate plănuia ceva? Ceva fără ea?

Când Barnaby ajunse în dreptul arcadei, strigă:

— Dacă ai vreo veste în seara asta, o să fiu la balul lui Lady Griswald. Mă găseşti acolo.

Ridică apoi tocul şi văzu cum se uită peste umăr la ea de sub arcada uşii. Făcuse afirmaţia aceea pe un ton foarte relaxat şi nonşalant… şi totuşi citea un amuzament păcătos dansând în ochii lui azurii.

Şi în clipa aceea, ştiu dintr-odată. El nu o întrebase unde se va afla în seara aceea – pentru că ştia că, dacă ar fi întrebat-o, nu i-ar fi spus.

Zâmbetul lui se mări şi mai mult. Şi o salută scurt o ultimă dată.

— Excelent. O să vin să te vânez pe acolo.

Ea se uită urât la el, după care căută pe birou ceva cu care să arunce după el. Dar el dispăru pe uşă, până să apuce să facă asta.

Capitolul 12

Mai târziu, în seara aceea, Penelope se învârtea prin galeria pustie şi întunecată, cu vedere spre unul din capetele sălii de bal a lui Lady Griswald, întrebându-se ce naiba fusese în capul ei să cadă atât de uşor în capcana lui Adair.

Chiar şi simpla expresie de pe chipul lui… *insuportabilă!* Şi deja îşi şi putea imagina cum se va comporta odată ce o găsea – motiv pentru care şi bântuia prin galeria aceea. Dacă avea ea vreun cuvânt de spus în chestiunea aceasta, atunci nu o va găsi deloc.

În sala de bal de jos, era în toi petrecerea dată de Lady Griswald în cinstea logodnei nepoatei sale. Doamnele şi domnii dansau, cuplurile conversau, văduvele stătea retrase pe margine, pe divane, bârfind cu însufleţire. Din moment ce Excelenţa Sa era o prietenă apropiată a mamei sale, Penelope nu avusese de ales decât să participe. Făcuse rondul de onoare timp de aproximativ o jumătate de oră, dar tensiunea inevitabilă de a fi mereu cu ochii-n patru după capete blonde care se apropiau de ea îşi spusese cuvântul asupra stării ei psihice. Şi decât să mai mârâie la potenţiali pretendenţi care o abordau cu neştiinţă, se scuzase, se retrăsese mai întâi în salon şi apoi sus, în galerie.

La distanţă sigură de domni mult prea aroganţi şi siguri pe sine.

Problema însă era alta… deşi era, într-adevăr, în siguranţă, faptul că se ascundea nu făcea altceva decât să

amâne inevitabilul. Pentru că era perfect conştientă că, la un moment dat, tot trebuia să se ocupe de situaţia aceasta şi de Barnaby Adair.

Şi căzând în plasa pe care i-o întinsese, mai că nu îi „invitase atenţia”. Şi dacă reuşea să o găsească, nu ar fi avut prea multe motive să se descotorosească de el – cel puţin nu aşa pe faţă. Şi, desigur, suspecta că tocmai acesta era şi scopul lui.

Dar oricum ar fi fost, problema ei – de cum să trateze cu el – rămânea în picioare şi adevărul era că în această privinţă era necaracteristic de nesigură.

O parte a minţii ei era convinsă că orice aprofundare a cunoştinţei cu el ar fi fost nefavorabilă viitorului ei – şi asigurării independenţei sale continue.

O altă parte, însă, era insaţiabil de curioasă.

Şi curiozitatea era – la fel cum fusese întotdeauna, de altfel – păcatul ei principal.

De obicei, curiozităţile erau mai degrabă de natură intelectuală decât fizică – singure excepţii notabile fiind valsul şi patinajul. Dar Adair stârnea în ea o curiozitate care era, una peste alta, mult mai complexă decât oricare alta pe care o încercase până acum.

Era fascinată de tot ce afla despre munca lui, despre cum îşi conducea anchetele şi cum interacţiona cu Stokes şi cu poliţia. Şi el era singurul om prin intermediul căruia ar fi putut afla despre astfel de lucruri – iar pe subiectul acesta mai erau încă foarte multe lucruri pe care nu le descoperise. Deşi aceste chestiuni erau prin excelenţă de natură intelectuală, aveau totuşi şi o latură fizică. Să se plimbe la limita pericolului, atunci când se infiltrase în East End deghizată, fusese absolut palpitant.

Aşa că existau şi aspecte pozitive ale asocierii lor şi multe motive pentru care îşi dorea să o continue – dincolo de găsirea băieţilor ei dispăruţi.

Dar ceea ce îi hrănea ambivalenţa faţă de el era o curiozitate de altă natură – ceva ce o zorea să taie orice interacţiune personală cu el, în ciuda fascinaţiei sale reale şi în continuă creştere.

Iar acest lucru îi stătea în fire şi mai puţin. Ea nu se dădea niciodată înapoi de la o provocare, sau de la o situaţie dificilă. Şi o parte din ea – latura aceea mai puternică, dominantă şi îndărătnică – nu voia să dea înapoi nici acum.

Când ajunse în capătul galeriei înguste, îşi adună fustele şi schimbă direcţia. Porni înapoi, învăluită de umbre şi nevăzută de petrecăreţii de jos.

Se gândise îndelung cu privire la ce îi insufla el. La ce îi provoca. *Era* fără îndoială o formă de curiozitate şi tocmai de aceea se simţea atât de în largul ei să o exploreze. De ce continua instinctiv pe făgaşul acela.

Curiozitate emoţională. Fascinaţia faţă de un anumit subiect era, incontestabil, un exerciţiu intelectual. Şi totuşi, pentru ea – cu el – poseda şi o latură fizică. O latură senzuală. Una pe care nu o putea nega şi – judecând după reacţiile ei extreme la cele mai mici atingeri ale lui – pe care nu o putea evita cu uşurinţă.

Şi tocmai în asta consta esenţa problemei ei.

Pentru că dacă nu cumva citea semnalele complet greşit, el o voia – o dorea – într-un mod incontestabil… fizic.

O mai doriseră şi alţi bărbaţi – sau cel puţin aşa susţinuseră sus şi tare. Dar ea nu se simţise niciodată câtuşi de puţin curioasă în privinţa lor. Dar Barnaby Adair îi stârnea curiozitatea şi chiar fascinaţia. O făcea să se întrebe despre lucruri pe care le etichetase de mult ca fiind plictisitoare şi le respinsese cu totul ca fiind complet sub observarea ei.

Dar acum observa. Şi lucru acesta era atât de straniu, încât nu ştia cum să reacţioneze – cum să preia frâiele situaţiei şi cum să-şi satisfacă fascinaţia. Cum să găsească răspunsurile pentru pleiada ei de întrebări. Ba mai mult, cum să facă asta *în siguranţă.* Fără să piardă din vedere acea altă realitate şi fără să-şi rişte viitorul – şi, în fond, abilitatea de a continua să-şi exerseze voinţa şi de a duce o viaţă independentă. Voise întotdeauna asta şi încă intenţiona pe deplin. Nu se schimbase absolut nimic pe frontul acesta.

Se opri în dreptul balustradei, aflându-se încă la adăpostul întunericului, se uită la marea de oameni de jos şi se încruntă. Cât timp va trebui să mai stea acolo sus, învârtindu-se pe întuneric şi neducându-se nicăieri?

Chiar când cugeta la lucrurile acestea, un fior deja mult prea familiar îi traversă întreaga fiinţă ca un val mistuitor. I se tăie respiraţia, se răsuci brusc şi găsi o siluetă întunecată, misterioasă şi periculoasă, chiar în spatele ei.

Un fior de nerăbdare îi străbătu toate simţurile. Inima începu să-i bată mai tare şi mai repede.

Dădu să îl certe pentru că o speriase, dar înainte de a putea rosti fie şi un singur cuvânt, el o apucă de talie, o răsuci şi o trase mai departe de balustradă şi mai în întuneric.

Se apropie de ea şi o trase în braţele lui.

Apoi îi cotropi gura cu un sărut care-i tăie răsuflarea şi o făcu să nu mai ştie de ea.

Un sărut care-o făcu să-şi piardă minţile şi raţiunea.

Feroce şi sălbatic de posesiv – şi absolut deloc nesigur –, o trase în braţele lui. Braţele lui se strânseră în jurul ei ca nişte chingi de oţel, lipind-o de pieptul său. Buzele lui se mişcau peste ale ei dominant şi autoritar. Îşi dădu seama că şi buzele ei erau deja întredeschise, din cauza protestului pe care nu apucase să-l mai rostească. Profitase de moment şi îi revendicase gura. Gura şi toate simţurile.

Pentru simţămintele ei, era o armă pe care el o manevra cu o măiestrie desăvârşită, distrăgându-i atenţia, ispitind-o şi seducând-o.

Şi era ceva mai mult acolo de data asta – mai mult de simţit, mai mult de trăit, mai mult de învăţat. Mai multă fierbinţeală, mai multă plăcere efervescentă, de un soi care-i trimitea scântei mici şi palpitante dansând prin vene şi cuibărindu-i-se sub piele, aprinzându-i simţurile şi arzând.

Dând naştere unei multitudini de focuri mici, care se răspândeau şi se uneau şi o încălzeau.

Care o încingeau.

Care o mistuiau.

Până când se predă acelei fierbinţeli crescânde şi, de fapt, lui şi îl sărută înapoi.

Nu înţelegea de ce îşi dorea atât de mult să o facă. Nu înţelegea ce anume o conducea să-şi încolăcească degetele în părul lui mătăsos şi să se arunce într-un duel de sărut şi retragere. Un duel al limbilor unite şi al buzelor devoratoare. Al unei plăceri mistuitoare care înflorea şi se revărsa prin ea, umplându-i toată fiinţa – şi la fel şi pe a lui.

Şi nici în cotloanele cele mai îndepărtate ale raţiunii care încă îi funcţiona – care nu fusese încă subordonată complet plăcerii sărutului – nu putea înţelege de ce simţea o satisfacţie atât de mare, pentru că ştia – efectiv ştia în sufletul ei – că sărutul ei şi ea însăşi îi ofereau lui o plăcere nemărginită.

De ce-ar fi contat asta pentru ea? Nu mai contase niciodată şi cu niciun alt bărbat.

De ce acum? Sau poate o întrebare mai bună era… de ce el?

Era oare pentru că el o dorea? Se putea să fie numai din cauza aceasta? Din simplul fapt că o dorea într-o manieră în care nu o mai dorise nimeni niciodată?

Nu era vreo prostuţă fără minte. Ştia foarte bine ce anume era acel toiag tare şi rigid, lipit de abdomenul ei. Dar, în fond, era bărbat… aşa că oare acea umflătură tare ca piatra putea fi vreun barometru real al emoţiilor lui? Sau a ceea ce simţea pentru ea, dincolo de acea atracţie pur fizică?

Penelope citise foarte mult. Atât autorii clasici, cât şi texte mai moderne, mai tainice. Atunci când folosea termenul „dorinţă”, ea se referea la ceva mai mult decât fizic – la ceva ce depăşea fizicul, atingând un plan superior, guvernat de emoţii grandioase.

Oare inconştientul ei şi acea atracţie sălbatică pe care o simţea faţă de el se contopiseră cumva în dorinţă? Oare atracţia sa faţă de el era un semn că, dacă îl dorea, putea explora toate acele taine minunate şi înspăimântătoare ale dorinţei?

Barnaby simţea prin acel sărut – prin schimbarea

subtilă a buzelor ei – că începuse să se frământe. Dar era fierbinte şi moale în braţele lui... nici nu se apăra, nici nu îi rezista... şi îl mai sărutase odată cu acel abandon sălbatic şi fără reţineri. Aşa că era suficient de mulţumit... Cel puţin pentru moment.

Dar era şi curios. De fapt, din ce în ce mai curios despre ce anume avea o asemenea putere de a-i distrage atenţia într-un astfel de moment. Şi în interesul cauzei sale prezente, asta îl îmboldea să afle mai mult. Pentru că în împrejurarea aceea, fără îndoială, era ceva care avea legătură cu interludiul lor.

Se retrase treptat şi fără grabă din adâncurile de miere ale gurii ei, eliberându-i buzele fără tragere de inimă, şi îi cercetă chipul. Erau învăluiţi de umbre. Dar amândoi stătuseră în semiîntuneric suficient cât să li se obişnuiască ochii. Privea, fascinat, cum vârtejuri de dorinţă se învolburau în ochii ei întunecaţi. Ochii i se limpeziră încet şi gradual, iar expresiile obişnuite de incisivitate şi fermitate luară locul norişorilor înceţoşaţi de plăcere.

În cele din urmă, Penelope clipi. Şi atunci expresia din ochii şi de pe chipul ei se transformă în încruntare.

Barnaby îşi simţi buzele arcuindu-se uşor.

— La ce te gândeşti?

Ea îi cercetă chipul şi ochii câteva clipe îndelungate.

— Mă întrebam... despre ceva.

În general, era devastator de directă. Aşa că asta îi spori curiozitatea.

— Despre ce?

Cu mâinile încă în jurul gâtului lui, Penelope înclină uşor capul şi miji ochii o clipită – provocându-l făţiş.

— Dacă îţi spun sincer, o să-mi răspunzi şi tu sincer?

El îşi mută mâinile pe talia ei, susţinând-o pe pieptul lui. Nu avea nevoie să se gândească la asta, aşa că răspunse direct:

— Da.

Ea şovăi o clipă, după care spuse:

— Mă întrebam dacă mă doreşti cu adevărat.

Îl mai întrebaseră şi alte femei acest lucru, în prea

multe rânduri ca să le mai tină socoteala. El înţelesese întotdeauna că atunci când foloseau acel cuvânt, femeile se refereau la ceva mai mult decât presupuneau bărbaţii. Şi, în consecinţă, ştia toate răspunsurile credibile şi linguşitoare şi cum să nu răspundă ca să nu fie nevoit să mintă, însă în cazul acesta…

În plus, ea îi ceruse sinceritate.

Îi întâlni privirea întunecată.

— Da. Te doresc.

Încă înclinând uşor capul, ea îi cercetă chipul.

— De unde ştiu că spui adevărul? Bărbaţii mint tot timpul în privinţa asta.

Avea perfectă dreptate. Nu avea dovezi – sau motive reale – ca să ia apărarea sexului puternic din care făcea parte. Şi nu era nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama cum ar fi continuat orice dezbatere în acest sens – s-ar fi învârtit în cerc.

Dar faptele demonstrabile spuneau mult mai mult decât jurămintele.

Întinse mâna, o prinse de una din încheieturi şi i-o trase în jos. Jos şi tot mai jos între ei, până când îi cuibări palma pe mădularul încins.

Ea făcu atunci ochii cât cepele.

Şi zâmbetul lui se mări.

— Asta nu minte.

Penelope miji ochii. Cu toate astea, Barnaby observă – fără doar şi poate – că nu făcu nicio mişcare să-şi retragă mâna.

Din contră. Căldura palmei ei trecea prin materialul pantalonilor lui, iar atingerea uşoară a degetelor ei curbate deveni instantaneu o tortură desăvârşită care îl făcea să se îndoiască de propria sănătate mintală.

La momentul respectiv i se păruse o idee bună.

Încordă maxilarul şi rămase cu privirea aţintită spre ochii ei, rugându-se în sinea lui ca nu cumva să dea ochii peste cap de plăcere.

— Nu sunt sigură de asta, murmură ea. De însemnătatea acestui lucru. Pare să li se întâmple destul de

des bărbaţilor. Şi poate că în cazul de faţă, asta… strânse uşor din degete, făcându-l să tresară… asta… să fie doar o reflexie, un rezultat al decorului în care ne aflăm… sugestiv… ilicit… umbrit.

— Nu. Era nevoie de un efort aproape supraomenesc din parte lui să-şi păstreze tonul vocii egal şi linear, ca şi când i-ar fi explicat vreo teorie logică. Ignorând interesul care prindea contur în ochii ei, se obligă să continue, muşcând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Şi în compania prezentă, *asta* se întâmplă tot timpul. Indiferent de timp sau de loc.

Voinţa lui slăbea văzând cu ochii, sedusă de fierbinţeala continuă a atingerii ei. O apucă de încheietură şi îi retrase mâna. Îi dădu apoi drumul şi o trase mai aproape, alunecându-şi mâinile în sus pe spatele ei şi convingând-o să se apropie şi mai mult. Hipnotizată de privirea lui, ea îngădui acest lucru.

— *Asta* se întâmplă de fiecare dată când te văd. Oricând eşti aproape de mine. Barnaby îşi coborî capul. Respiraţia lui îi mângâie buzele, când ea lăsă instinctiv capul pe spate. Mai ales când eşti aproape de mine.

Îi acoperi buzele cu ale lui şi o sărută. Simţea că întrebarea aceea o frământa în continuare, din felul în care îi permitea să exploreze. Din felul în care îl încuraja să-i arate ceea ce voia să cunoască – mai mult.

El o strânse mai tare în braţe, ţinând-o captivă, hrănind atât simţurile lui, cât şi pe ale ei, construind nerăbdare şi tensiune şi lăsând dorinţa să clocotească şi să preia controlul.

Şi odată ce se întâmplă… odată ce se agăţă de umerii lui, înfigându-şi unghiile în haina lui, odată ce respiraţia ei se acceleră, devenind sacadată, întrerupse îmbrăţişarea aceea. O ridică în braţe şi o purtă pe arcada de la capătul galeriei şi în salonul pustiu de dincolo.

Se aruncă într-un fotoliu mare, cu ea în poala lui, surprinzându-l cu un hohot de râs. Dar râsul ei se stinse de îndată ce se aplecă spre ea. Penelope îi întâlni ochii prin întuneric – şi i-i cercetă timp de un moment încordat – după

care închise pleoapele într-o invitaţie făţişă. Aşa că închise şi el ochii şi îi acoperi din nou buzele cu ale lui.

Mâna ei alunecă de pe ceafa lui pe obraz, cuprinzându-l şi mângâindu-l… ca şi când l-ar fi ţinut în loc în timp ce îl săruta şi îl zorea să meargă mai departe.

Cu gura ei, cu limba ei, cu presiunea buzelor ei, îl îndemna să-i arate mai mult din această enigmă intitulată dorinţă – şi cum se traducea ea pentru ei doi. Şi el nu avea nicio rezervă în a-i îndeplini dorinţa, în a-şi lăsa mâna să alunece pe bărbia ei, să-i mângâie gâtul şi clavicula şi tot mai jos, până la una dintre umflăturile subtile ale unui sân.

Nu avea nicio ezitare în a o revendica pentru el. Carnea ei se încorda sub palma lui şi îi putea simţi sfârcul întărindu-se prin mătasea fină a corsajului. Era tentat… extrem de tentat să elibereze mugurele acela mic de perlă din constrângerea materialului, ca să-l poată atinge şi gusta. Ca să o poată atinge şi gusta pe ea. Însă în mintea lui răsuna un avertisment… un semnal de alarmă, îndepărtat, dar insistent.

Captiv în moment, în interludiul lor fierbinte şi din ce în ce mai pasional, în felul în care îi răspundea, arcuind uşor spatele şi căutând febril să descopere mai mult, îi luă câteva secunde să recunoască şi să decodeze mesajul pe care i-l transmitea creierul.

„Cunoaşterea este preţul lui Penelope Ashford!”

Iar dacă îi oferea prea mult, prea curând…

Şi atunci, dintr-odată, drumul pe care trebuia să-l urmeze cu ea pentru a-şi duce la îndeplinire cauza deveni mult mai clar. Ea era o femeie pentru care cunoaşterea – atât teoretică, cât şi empirică – avea o atracţie incredibilă. Iar în arena aceasta el era mai mult decât dispus să o înveţe totul şi orice voia să ştie.

Dar la fel ca orice dascăl experimentat, trebuia mai întâi să exercite un pic de autoritate asupra ei – să o ispitească cu răspunsurile la prima sa întrebare şi să o stârnească cu perspectiva de a-i răspunde la şi mai multe întrebări.

Avea nevoie să lase să se aşeze acea primă lecţie – să

îi dea ei timp să o asimileze şi să se asigure că încheia această primă experienţă de învăţare atât motivată, cât şi dornică să se întoarcă şi pentru următoare.

Sub buzele lui, sub mâna lui, ea devenea tot mai exigentă, simţind faptul că se lăsase momentan distras de gândurile sale.

Barnaby zâmbi în sinea lui şi îi dădu nu ceea ce îşi dorea… ci mai mult din ceea ce avea deja.

Prin paravanul de mătase al rochiei, o mângâie din ce în ce mai intim, alunecându-şi palma în jos pe şoldul ei şi apoi schimbându-i poziţia în braţele lui ca să o poată întoarce să poată ajunge să cuprindă sfera fermă a fundului ei şi să îi maseze carnea.

Să o posede. Nu încerca să-i înăbuşe în niciun fel dorinţa – direcţia în care se îndrepta sau scopul final. Asta îşi dorise să cunoască. Şi lăsa asta să-i coloreze fiecare atingere şi fiecare mângâiere posesivă.

Atât de deplin încât, atunci când mâna lui călători spre partea din faţă a coapsei ei, mângâind-o şi explorând-o, cuprinzând-o apoi prin mătasea rochiei, ea icni şi se cutremură.

Suficient. Strategul din creierul său făcu atunci un pas în faţă, reamintindu-i care era scopul său. Care era obiectivul său final.

Aşa că se retrase şi o trase înapoi şi pe ea.

Penelope înţelegea ce făcea. Că se retrăgea de la a-i arăta mai multe, poate prea multe, în acest moment şi în acest loc. Nemulţumită, dar în acelaşi timp resemnată, acceptă şi preluă intenţia lui, lăsând sărutările lor să devină mai puţin pasionale şi lăsând foamea aceea primordială care-i conducea să se stingă uşor-uşor.

Şi atunci observă că focul acela nu muri de tot… ci doar continuă să ardă mocnit. Gata oricând să izbucnească din nou într-un incendiu mistuitor cu o singură atingere scânteietoare.

Cu atingerea corectă. Cu a lui.

O intriga lucrul acesta – precum întregul interludiu, de altfel. Îşi simţea pielea febrilă şi corpul cald, satisfăcut şi

ciudat de moale, dar în acelaşi timp condus de o urgenţă evazivă şi exigentă pe care nu o înţelegea încă pe deplin.

Buzele li se dezlipiră. El îi întâlni privirea când deschise ochii. O studie o clipă, după care se ridică şi o ajută şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Odată ce se ridică în picioare, îşi studie rochia, destul de surprinsă să o vadă într-o stare acceptabilă. Îşi scutură corsajul, aranjând materialul, îşi netezi fustele şi încercă să nu zăbovească prea mult pe senzaţia persistentă a mâinilor lui atingându-i corpul.

Îşi dorise să ştie, ceruse asta fără cuvinte şi aflase… un pic. Din păcate, după cum confirma mintea care i se limpezea cu fiecare clipă ce trecea, nu aflase suficient pentru a găsi un răspuns fără echivoc la întrebarea despre el care o frământa. Despre ea în relaţie cu el şi viceversa.

Se încruntă şi se întoarse spre el, în timp ce-şi aranja mânecile de mătase ale rochiei.

Înainte de a-şi găsi cuvintele pentru a întreba ceva, el îi oferi:

— Asta e o mică mostră despre ce gust are dorinţa… cel puţin între noi doi. Îi întâlni apoi privirea prin întuneric. Dacă vrei mai mult, aş fi bucuros să te învăţ. Se apropie apoi de ea, până când ajunse la câţiva centimetri distanţă, uitându-se în jos la chipul ei. Dar fără să o atingă. Cu toate astea, la fel ca în toate disciplinele de studiu, dacă îţi doreşti cu adevărat să înţelegi în profunzime şi în toate sensurile, trebuie să fii dornică şi dispusă să înveţi.

Exista o întrebare foarte dară în acele ultime cuvinte ale lui. Penelope se strădui să nu se încrunte la el. Era mult prea conştientă de momentul şi punctul în care se aflau ca să nu-şi dea seama ce făcea.

Cu toate astea…

Chiar îşi dorea cu adevărat să ştie. Mult, mult mai mult.

Fixându-l cu privirea, îi zâmbi, după care se răsuci şi se îndreptă spre scările care duceau spre sala de bal de jos.

— O să mă gândesc la asta.

Barnaby miji ochii şi o privi întorcându-i spatele şi

plecând, după care porni şi el – ca întotdeauna, în spatele ei. Când ajunse la scări, îi spuse:

— Tipografia ne tipăreşte anunţurile în seara asta… şi o să fie gata mâine-dimineaţă.

Ea se opri o clipă în capătul scărilor. Se uită peste umăr şi zise:

— Va trebui să ne consultăm cu Griselda cum să le distribuim cel mai bine.

Barnaby se opri chiar în spatele ei.

— Vin să te iau de pe Mount Street mâine-dimineaţă la ora nouă. Putem merge împreună să luăm fluturaşii şi apoi la magazinul ei.

— Excelent.

Încuviinţă uşor din cap, după care porni uşor în jos, pe treptele înguste.

El rămase în urma ei, privind-o cum cobora – şi amintindu-şi că să o lase să plece era o parte vitală din planul lui.

*

În timp ce orele târzii ale nopţii veneau, treceau şi se disipau precum fumul lumânărilor, Penelope se zvârcolea şi se agita în patul ei, în dormitorul său din conacul de pe Mount Street. Şi aflându-se în împrejurări atât de familiare, nu putea înţelege de ce nu îşi putea limpezi mintea şi de ce nu putea adormi.

Era o fiinţă raţională şi disciplinată prin excelenţă şi, în mod normal, nu avea absolut nicio problemă să facă asta.

Era numai şi numai vina lui, desigur.

Stârnise în mintea ei o veritabilă vânătoare de iepuri şi efectiv nu se putea opri din a-i urmări.

Se ridică în capul oaselor, îşi scutură perna, după care se aruncă înapoi pe spate şi rămase uitându-se la tavan.

Faptul că o ispitea intenţionat era ceva evident dincolo de orice îndoială. Cât despre preţul cunoştinţelor pe care i le flutura prin faţa ochilor, la fel cum făcea un

vânător cu un morcov pe sub nasul unui iepure… Ei bine, înţelegea foarte clar care era acel preţ. Dar ţinând cont de faptul că avea deja douăzeci şi patru de ani şi nicio dorinţă cât de mică de a se căsători – după cum hotărâse cu mult timp în urmă, întrucât o căsătorie implica multe restricţii şi asta nu îi convenea deloc atunci care era sensul? Pentru ce îşi mai păstra virginitatea? În lumina a ceea ce ajunsese acum să considere o ignoranţă inacceptabilă cu privire la subiectul „dorinţă” – darămite „pasiune” – i se părea foarte potrivit să dea la schimb acest lucru, complet inutil, de altfel, pentru o cunoaştere pe care o râvnea acum.

Şi la toate acestea se adăuga faptul că el era singurul bărbat care avusese vreodată un asemenea impact devastator asupra conştiinţei ei, singurul bărbat care izbutise vreodată să facă acel iepure fictiv deja menţionat să ţopăie peste câmpurile minţii ei.

Îşi opri făgaşul gândurilor, când ajunseră în acest punct şi decise să le exploreze mintal. Să le evalueze şi să le cântărească. Toate până aici păreau concluzii logice incontestabile. Raţiunea ei până acum era corectă şi fără eroare.

Şi ceea ce o făcea prea agitată ca să doarmă era următorul pas.

Ideea de a-i spune „da” aşa pur şi simplu, de a lăsa educaţia şi cunoştinţele sale pe acel subiect în mâinile lui şi de a se preda capriciilor lui masculine nu îi plăcea însă deloc. Dar absolut deloc.

Nu avea o părere prea bună despre mintea masculină. Nici măcar despre a lui, care părea net superioară mulţimii generale. Suspecta cu tărie că nu avea – sau cel puţin că nu era conştient de asta, dacă exista – o bază logică pentru dorinţa pe care o simţea pentru ea, nu în afară de simpla dorinţă, mai exact.

Nu. Deşi nu vedea niciun motiv să nu meargă mai departe – chiar dacă ar fi făcut asta numai în condiţiile stabilite de ea –, cu siguranţă nu ar fi făcut asta cu aşteptările nechibzuite că el, un bărbat, ar putea elucida pe deplin şi în adevăratul sens al cuvântului motivele pentru

care o dorea.

Din fericire, aflarea motivelor lui nu era singurul ei scop intelectual. Şi mai mult decât motivele lui, îşi dorea să le cunoască, să le înţeleagă şi să le asimileze pe ale ei.

Voia să ştie ce anume o făcuse pe ea să *dorească* ceea ce se ascundea în sărutările lui, în îmbrăţişarea lui – şi de ce o stârneau să îşi dorească şi mai mult. Avea nevoie să afle ce anume îi alimenta ei propriile dorinţe.

Acesta era scopul ei principal.

Şi Barnaby Adair era bărbatul care putea – şi care voia – să o conducă pe drumul sinuos spre acest adevăr.

Pericolul real încă nu scosese capul la lumină. Căsătoria. Atâta timp cât căsătoria rămânea absentă din ecuaţia lor, totul avea să meargă bine.

Cugetă câteva clipe pe acest subiect. Îl învârti pe toate părţile. Acceptă că poate era posibil să se simtă obligat, pentru că o seducea – pentru că, fără îndoială, aşa ar fi privit el interacţiunea lor – să o ceară mai apoi în căsătorie. Şi chiar şi după ce îl refuza, să continue să insiste, considerând poate asta ca pe o obligaţie de onoare – subiect pe tema căruia gentlemanii ca el tindeau să fie destul de încăpăţânaţi.

Dar ea ştia cum să contracareze asta. Şi chiar şi dacă încerca să îi prezinte aspectele benefice ale căsătoriei, era destul de sigură că va reuşi să iasă învingătoare, să adopte o poziţie contrară, să-l convingă şi să-l facă să împărtăşească modul ei de gândire. Şi dacă apărea într-adevăr chestiunea aceasta, atunci îi va explica punctul ei de vedere. Era sigură că el, fiind un bărbat raţional, logic, va înţelege poziţia pe care o adopta şi, în cele din urmă, o va accepta.

Acestea fiind spuse… poziţia ei în orice astfel de discuţie va fi de o mie de ori puternică dacă ea e*ra* cea care instiga această aventură amoroasă. Nu să accepte să o lase să se deruleze de la sine, ci să o conducă – în mod evident, aceasta era cea mai rezonabilă cale de a merge mai departe. Trebuia să preia frâiele situaţiei şi să definească relaţia lor ca fiind pur şi simplu o aventură, nelăsând să

apară măcar vreo intenţie de căsătorie, care să bulverseze şi mai mult problema.

Îşi limpezise mintea. Da, aşa trebuiau să stea lucrurile. Pe faţă.

Afişă un zâmbet mic şi oftă. Se întoarse apoi pe o parte, îşi cuibări obrazul în pernă şi închise ochii.

Tot ce trebuia să facă era să preia controlul asupra situaţiei şi totul avea să fie bine.

Încrezătoare şi liniştită, adormi în cele din urmă.

*

— Mă bucur foarte mult că am venit cu tine în dimineaţa asta.

Penelope stătea pe trotuarul din faţa magazinului Griseldei, aşteptând în timp ce Barnaby se întindea în trăsură ca să ia o cutie mare, în care se aflau anunţurile lor tipărite.

Luă cutia, închise portiera, după care încuviinţă din cap spre vizitiu. În timp ce trăsura o lua din loc, se întoarse spre Penelope şi se strădui să-şi ascundă zâmbetul. Din clipa în care părăsiseră tipografia pe de Edgware Road, îl distrăsese cu un şir lung de observaţii şi presupuneri.

Veni lângă el, în timp ce se îndreptau spre uşa magazinului Griseldei.

— Mulţumesc… A fost o dimineaţă extrem de productivă şi utilă. Se uită spre el, în timp ce balansa pe umăr cutia plină cu fluturaşi şi îi făcea semn să urce pe scări. În ultimii ani, am tot căutat şi alte posibile meserii pentru orfanii noştri. Am avut ceva succes cu negustorii. După ce l-am cunoscut pe domnul Cole şi i-am văzut mai îndeaproape munca, mă gândesc că ar trebui să ne interesăm şi de tipografii pentru posibile locuri de muncă pentru băieţi.

Urmând-o în magazin, Barnaby zise:

— Ar trebui să vorbeşti cu Cole… sunt sigur că ar fi bucuros să ia în probe câţiva dintre băieţii tăi.

Nu doar că sora vicontelui de Calverton era genul de

doamnă pentru care Cole s-ar fi dat peste cap s-o ajute, dar pe lângă cutia cu fluturaşi pe care o ţinea pe umăr, omul încă îi mai era dator.

Penelope încuviinţă din cap şi se aventură spre inima magazinului.

— Cred că o să fac asta. Le zâmbi ucenicelor Griseldei şi le făcu semn să se întoarcă la muncă. Nu e nevoie să ne anunţaţi sosirea… o să mergem direct la domnişoara Martin.

Dar se opri, imediat ce trecu de draperie. Barnaby abia reuşi să nu se izbească de ea. Griselda nu se afla în zona bucătăriei.

— Aici sus, Penelope.

Penelope se uită în sus spre capătul scărilor şi zâmbi strălucitor.

— Aici erai!

Porni apoi în sus pe scări. Barnaby lăsă cutia de pe umăr, ţinând-o în schimb în faţa sa, şi o urmă în sus.

Intră în salonul Griseldei şi o văzu pe Penelope dând mâna cu Stokes, care era deghizat pentru East End – la fel ca Griselda, de altfel.

— Perfect. Barnaby lăsă cutia pe măsuţa din colţ, o deschise şi scoase prima foaie şi o ridică pentru ca Stokes şi Griselda să o poată citi.

Şi Stokes făcu întocmai, cu Griselda chiar lângă el. Termină de citit şi zâmbi.

— Într-adevăr, perfect! Luă hârtia şi o ţinu astfel încât el şi Griselda să poată vedea mai bine. Tocmai ne pregăteam să mergem să mai verificăm nişte informaţii pe care domnul Martin şi alţii le-au adunat despre cei cinci potenţiali suspecţi rămaşi.

Stokes îi înmână fluturaşul de hârtie Griseldei şi se uită la cutie.

— Câţi avem acolo?

— Două mii, răspunse Barnaby, îndesându-şi mâinile în buzunare. Suficienţi cât să împânzim, literalmente, East Endul. Ceea ce ne interesează acum e să stabilim care ar fi cea mai bună metodă de a-i distribui… Ca să-i împrăştiem

peste tot unde putem prin zonă.

— Pieţele, zise Griselda, ridicând ochii din foaie. Oricum mergeam din nou acolo acum, dar nu există nicio modalitate mai bună de a-i împrăştia decât să-i lăsăm la vânzătorii de la tarabe. Şi azi e vineri… E bine pentru că vinerea şi sâmbăta pieţele sunt cele mai aglomerate. Alte locuri la fel de bune ar fi cârciumile şi tavernele… dar în pieţe ajung mai mulţi oameni… bărbaţi şi femei, deopotrivă.

Stokes încuviinţă din cap.

— O să-i luăm cu noi azi. Cu cât îi găsim mai repede pe băieţi, cu atât mai bine.

— Ce-aţi mai aflat despre ceilalţi potenţiali directori ai şcolii de hoţi? întrebă Penelope, uitându-se de la Stokes la Griselda. Aţi găsit ceva care să sugereze că unul dintre cei de pe listă e omul pe care îl căutăm?

Stokes se strâmbă.

— Nimic sigur, din păcate. Problema cu aceştia cinci este că nu se învârt prin cercuri prea largi… Se ţin aproape de ascunzătorile lor şi interacţionează numai cu cei cu care sunt obligaţi. Credem că am aflat adresele a trei dintre ei… Stater, Watts şi Horry. Mergem azi să verificăm. Cât despre ceilalţi doi însă, Grimsby şi Hughes, încă nu am reuşit să aflăm nimic. Totuşi, în legătură cu ei, tot ce au primit şi poliţiştii locali, şi tatăl Griseldei sunt răspunsuri evazive… ceea ce pe mine mă face să suspectez că sunt amândoi implicaţi în ceva ilegal. Acum, dacă acest ceva este conducerea şcolii de hoţi pe care o căutăm, nu avem de unde să ştim. Dar dacă ceilalţi trei se dovedesc a fi în momentul acesta cetăţeni care respectă legea… ceea ce e foarte posibil, din moment ce am făcut atât de uşor rost de adresele lor… atunci Grimsby şi Hughes o să devină cei mai probabili suspecţi.

Griselda se uită la Stokes.

— După ce îi verificăm pe primii trei, dacă nu găsim nicio urmă a băieţilor acolo, o să insistăm mai mult ca să vedem ce informaţii mai putem aduna despre Grimsby şi Hughes. Îşi mută apoi privirea spre Barnaby. Problema e că

nimeni nu ştie sau nu vrea să ne spună prin ce zone îşi fac veacul şi, din cauza asta, localizarea lor e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân.

— E posibil să mai aflăm ceva indicii cu anunţurile astea, zise Barnaby. Sau măcar să ne îndrume în ce zonă să ne concentrăm căutările.

— Cum rămâne cu familia Bushel? Mary şi Horry? întrebă Penelope, privindu-l pe Stokes. Ai apucat să mergi pe la ei?

Stokes încuviinţă din cap şi îi aruncă o privire lui Barnaby.

— Mesajul tău a sosit la mine în timp util… am ajuns la Black Lion Yard mai târziu, chiar în după-amiaza aceea. Am vorbit cu Mary Bushel şi cu băieţii Wills. Am reuşit să punem la cale o strategie de a-i ţine în siguranţă pe Mary şi pe Horry şi, în acelaşi timp, de a lăsa uşa deschisă promiţător, ca să zic aşa, în speranţa că nemernicii ăştia o să facă o mişcare. Pe chipul lui Stokes apăru atunci o expresie furibundă. Sper numai să apară. Cu băieţii Wills şi poliţiştii locali, răufăcătorilor n-o să le fie deloc uşor să scape din Black Lion Yard.

Barnaby ridică din sprâncene.

— Nu m-am gândit la asta până acum… dar curtea aceea pare într-adevăr să fie o capcană excelentă.

— Exact. Aşa că Horry şi bunica lui sunt pe cât se poate de bine protejaţi, iar cursa noastră este deja întinsă şi în aşteptarea prăzii. Stokes încuviinţă din cap. Acum trebuie numai să vedem dacă reuşim să ne dăm seama pe cine am putea prinde.

Luă cutia cu fluturaşi.

— Eu şi Griselda o să-i împărţim când trecem prin pieţe. Se uită la ceilalţi trei. Trebuie să ştim unde-i ţine acest „director de şcoală” pe băieţi şi să-i scăpăm din ghearele lui, preferabil înainte să apuce să îi trimită pe teren la treabă. Barnaby se încruntă brusc. Parlamentul îşi încheie activitatea săptămâna viitoare. La câteva zile după aceea, cartierul Mayfair o să fie pustiu. Dacă ipoteza ta privind motivul pentru care directorul ăsta de şcoală

instruieşte aşa de mulţi băieţi este corect, avem timp doar până atunci ca să-i găsim.

Făcură cu toţii schimb de priviri, după care Griselda le făcu semn spre scări.

— Ar fi mai bine să mergem.

Coborâră cu toţii, după care părăsiră magazinul, lăsându-le pe ucenicele Griseldei cu gura căscată de uimire.

Odată ajunşi afară, porniră spre biserica din colţ ca să caute birje pe străzile de dincolo de ea. Stokes şi Griselda o luară pe prima, întrucât Barnaby şi Penelope insistară că sarcina lor era mai importantă şi mai urgentă.

Stând pe trotuar şi privind birja îndepărtându-se spre est, Penelope îşi schimbă neliniştită greutatea de pe un picior pe altul.

Lângă ea, Barnaby rămase şi el cu privirea aţintită spre trăsura care se îndepărta şi apoi zise:

— Dacă îţi trece prin minte vreo modalitate prin care tu, eu sau noi să putem afla mai repede ceea ce avem nevoie să aflăm, te rog să-mi spui.

Ea se uită spre profilul lui serios.

— Promiţi să faci şi tu acelaşi lucru?

El se uită în jos la ea.

— Da. Bine.

— Foarte bine, aprobă ea, încuviinţând din cap. Dacă îmi vine vreo idee, îţi dau de ştire.

Capitolul 13

Totul era pregătit şi totuşi nu se întâmplă nimic.

Târziu, în noaptea aceea, când străzile oraşului erau învăluite într-o ceaţă rece şi deasă de noiembrie, Barnaby se plimba pe bulevardul St. James şi cugeta asupra statutului anchetei lor. Tocmai plecase de la White’s, după ce petrecuse o seară lipsită de griji într-un club gol şi, prin urmare, binecuvântat de liniştit, întrucât considerase mai înţelept să îşi petreacă seara acolo decât în vreo sală de

bal, pe urmele lui Penelope – era un şiretlic menit să îi stârnească nerăbdarea şi să-i lase curiozitatea nesatisfăcută, împingând-o astfel să dorească să-şi sature pofta. Fiind o doamnă foarte inteligentă, mintea ei va porni astfel pe făgaşul evident, care o va conduce la concluzia la care voia el să ajungă.

Că ar fi în interesul ei să se mărite cu el.

Că acest drum ar fi fost sinonim cu modalitatea de a obţine toate cunoştinţele pe care şi-ar fi dorit să le acumuleze momentan pe acel subiect şi care sigur nu îi dădea pace – mulţumită interludiului lor recent.

Sau, mai bine zis, spera cu ardoare că acest anume subiect îi ocupa mintea. Pentru că, în afară de ancheta lor – care pentru moment stagna –, era şi singurul alt subiect care îl tulbura pe el.

Şi chiar şi acest lucru – lipsa oricărui progres pentru găsirea băieţilor răpiţi – era probabil să funcţioneze în favoarea lui. Stokes şi Griselda distribuiseră fluturaşii, dar nu primiseră încă niciun răspuns. Cât despre cele cinci nume care se aflau la început pe lista lui Stokes… confirmaseră deja că Stater şi Watts sigur nu se aflau în posesia băieţilor – chiar dacă, fără îndoială, nu duceau tocmai vieţi curate ca lacrima.

Adică mai rămâneau Horny, Grimsby şi Hughes ca posibili candidaţi pentru rolul de director al şcolii de hoţi. Doar că nicio pistă nu le oferise încă vreun indiciu despre unde se aflau ultimii doi.

Altfel, capcana pe care o întinseseră în Black Lion Yard cu două zile în urmă rămânea amorsată – dar din seara asta, tot inactivă.

Şi nici el, nici Penelope nu mai aveau nicio altă idee rezonabilă despre ce ar fi putut să facă pentru a-i găsi pe băieţii răpiţi.

Aşa că nu le rămânea decât să aştepte.

Şi Barnaby suspecta că răbdarea nu era tocmai punctul ei foarte. Era posibil – ba chiar foarte probabil – ca flămândă de orice progres pe orice făgaş, să îşi îndrepte energiile spre un alt scop.

Iar ideea că acele anume energii ar fi putut fi ale lui să le ghideze şi să le modeleze după bunul-plac îi trimitea un fior de nerăbdare prin întreg trupul, ceva ce nu mai simţise de foarte mult timp. Mai exact, de pe vremea când era un tânăr crud şi neexperimentat.

Sau poate că nici atunci.

Zâmbi pentru sine, coti şi intră pe Jermyn Street. Legănând din baston, continuă să meargă, ignorând ceaţa tot mai deasă.

Chestiunea căsătoriei fusese un subiect pe care îl evitase cât putuse. Dar nu pentru că i-ar fi inspirat vreo neplăcere sau neîncredere. Ba, la drept vorbind, chiar contrariul era valabil. În timp ce anii trecuseră şi îi văzuse pe prietenii lui căsătorindu-se şi asistase la fericirea profundă pe care le-o adusese acest lucru, devenise chiar un pic invidios pe ei. Cu toate astea, rămăsese convins că o căsnicie nu era pentru el, pentru că nu cunoscuse niciodată o doamnă nobilă ca să poată – sau măcar să-şi dorească – să facă faţă vocaţiei lui şi pasiunii lui pentru anchetele criminale.

Penelope era singura excepţie. Doamna care încălca toate regulile. Ea nu doar că ar fi fost de acord cu anchetele lui, dar l-ar fi şi încurajat activ. Şi era atât de inteligentă, încât, contrar aşteptărilor, era chiar nerăbdător să-i vorbească despre cazurile la care lucra – să îi asculte opiniile şi sugestiile şi să discute despre răufăcători şi trăsăturile lor.

Acum, primul pas spre ceea ce considera cel mai favorabil viitor al său era să-i ceară mâna lui Penelope. Nu se îndoia de faptul că fratele ei, Luc, şi probabil toată familia ei, de altfel, vor considera peţirea lui acceptabilă. Al treilea fiu al unui conte era o partidă mai mult decât cuviincioasă şi bună pentru fiica unui viconte. În plus, nici statutul şi averea lui nu erau de trecut cu vederea. Să obţină acceptul ei rămânea singurul obstacol… dar dacă tot ce făcuse pentru a-i stârni curiozitatea şi nerăbdarea va da roade aşa cum spera…

Zâmbi încrezător, răsucind bastonul. Se aştepta pe

deplin ca ea să-şi manifeste cumva interesul cât de curând. Dar se mai gândea şi că ar fi trebuit să se ducă să o viziteze a doua zi.

O trăsură neagră discretă se afla în faţa uşii vecine casei sale. O observă cu colţul ochiului, dar nu o studie făţiş. Se întrebă totuşi pe cine distra vecinul său, Elliard, în noaptea aceea.

Aproape imediat mintea îi fu invadată de imagini despre cum ar fi „distrat-o” şi el pe Penelope, când venea la el în vizită. Curând, se asigură. Foarte curând. Zâmbi şi mai larg, porni în sus pe treptele casei sale, scotocind în buzunarul vestei după cheie şi uitându-se în jos în timp ce o căuta.

În spatele lui, auzi hăţurile trăsurii negre zăngănind, după care copitele cailor lovind caldarâmul în ritm de galop, în timp ce trăsura gonea pe stradă…

Încremeni. Un fior de rău augur îi traversă şira spinării.

Nu văzuse şi nu auzise pe nimeni urcând sau coborând din trăsură şi nicio portieră închizându-se – aşa că de ce pleca aşa, dintr-odată?

Dădu să se întoarcă şi, în aceeaşi secundă, simţi aerul schimbându-se în jurul său şi năvala unui atac. Se răsuci, văzu o siluetă înveşmântată într-o pelerină neagră grăbindu-se în sus pe scări… şi un… un ciomag?… într-o mână.

Îi îngheţă şi mintea, neputând pricepe ce vedea. Silueta aceea era scundă şi pelerina acoperea… fuste. Şi se întrezărea o strălucire aurie pe sub glugă. Chiar în dreptul ochilor.

În acea fracţiune de secundă o recunoscu pe atacatoarea lui şi îşi dădu seama că abia coborâse din trăsura care plecase. Aruncă o ocheadă spre vehiculul care se îndepărta şi apoi văzu… prea târziu… bâta pe care o ridicase.

Îl lovi exact în frunte.

Nu foarte tare, dar suficient cât să-l facă să clipească şi să se dea înapoi un pas. Se împletici înapoi şi se sprijini

de perete pentru echilibru.

Era absolut uluit. Şi mut de uimire. Şi se holba la ea.

Ea îl apucă atunci de haină – aparent presupunând în mod greşit că îl scosese din joc suficient cât să trebuiască să-l susţină ca să nu cadă.

Dar dacă ar fi căzut, asta ar fi din cauza uimirii totale.

Ce naiba făcea?

Clipi încă o dată, nedumerit. Ea îşi ascunse apoi bâta sub pelerină şi se uită în ochii lui. Aparent uşurată că nu-şi pierduse cunoştinţa, şuieră încet:

— Ia-te după mine!

Care naiba mai era scenariul ei?

Cu o mână încă agăţată de haina lui, o întinse pe cealaltă şi ciocăni tare în uşa casei lui.

Se întrebă dacă să-i spună că avea deja cheia în mână, dar se hotărî să tacă. Plecă de la premisa că trebuia să fie rănit, aşa că se izbi de perete, cu ochii doar pe jumătate deschişi.

Nu îi veni deloc prea greu să invoce o încruntare dureroasă. Putea simţi un cucui dureros în locul în care îl izbise şi suspecta că îi lăsase o vânătaie.

Penelope aproape că vibra de nerăbdare. Ce naiba îi luă atât de mult?

Şi apoi auzi paşii. Şi în secunda următoare se deschise uşa.

Se uită la Barnaby.

— Ajută-mă! Repede! Se uită în urmă spre strada pustie. S-ar putea să se întoarcă.

Omul se încruntă.

— Cine să se… apoi îl văzu pe Barnaby sprijinit de perete. Oh, Doamne!

— Exact!

Penelope îl apucă de braţ pe Barnaby şi i-l aruncă în jurul umerilor ei. Îşi alunecă celălalt braţ în jurul taliei lui, îl ridică cu greu şi-l trase de lângă perete.

Se împletici câţiva paşi şi abia reuşi să se îndrepte şi să-l susţină şi pe el, înainte de a se prăvăli pe spate pe trepte! Doamne, ce greu era!

Dar nici nu se prea putea plânge, de vreme ce făcea întocmai după cum îl rugase.

Se clătină câteva clipe înainte ca servitorul lui – Mostyn, da, aşa îl chema – să îşi vină în fire după şoc şi să-l apuce de cealaltă parte pe stăpânul său pe jumătate inconştient.

— Aşa… uşurel. Mostyn o ajută să-l care pe Barnaby pe uşa deschisă. Vai, mie!

Se opri apoi, uitându-se la semnul mare şi roşu de pe fruntea stăpânului său.

Penelope înjură în şoaptă. Omul ăsta era la fel de lent ca o babă!

— Închide uşa şi ajută-mă să-l duc sus.

Deja nu mai era la fel de sigură că nu îl rănise cu adevărat. Se sprijinea greoi pe ea. Îşi spuse atunci ca nu lovise atât de tare cu bâta… dar neliniştea tot o tăcu să simtă un nod chinuitor în măruntaie.

Mostyn se grăbi să închidă uşa. După care apăru din nou ca să-l susţină pe Barnaby de celălalt braţ.

Barnaby gemea în timp ce urcau scările – ba chiar mult prea realist pentru liniştea ei sufletească.

La naiba!

Chiar îl rănise de-adevăratelea. Un sentimentul puternic de vinovăţie se amestecă atunci cu neliniştea care-i strângea deja stomacul, dând naştere unei senzaţii aproape insuportabile.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Mostyn în timp ce porniră în sus pe scări.

Penelope avea povestea pregătită:

— L-am convins să mergem să-i căutam pe răufăcători. Dar ne-au întins o cursă nu departe de aici şi l-au lovit în cap. A primit o lovitură îngrozitoare… uite… vezi vânătaia?

Şi nici că fu nevoie de mai mult. Mostyn încuviinţă din cap, exprimându-şi regretele bălmăjite şi începu o tiradă despre cum stăpânului său nu părea să-i pese niciodată de pericolele în care se arunca şi cum îl prevenise de multe ori că într-o zi se va întâmpla ceva groaznic în timpul uneia

dintre anchetele sale… şi multe alte variaţiuni pe aceeaşi temă, până când lui Penelope ajunse să-i pară sincer rău că inventase o astfel de poveste – lucru care nu făcea altceva decât să-i sporească şi mai mult vinovăţia pe care o simţea deja. Fu nevoită să-şi muşte limba tare ca să se abţină să nu-i ia cu înverşunare apărarea lui Barnaby. Dar trebuia să ţină minte rolul pe care îl avea ea de jucat în toată drama aceasta – acela al complicei feminine, care era sincer şi extrem de îngrijorată pentru starea de sănătate a cavalerului ei în armură strălucitoare.

Îi mulţumi literalmente lui Dumnezeu când ajunseră în capătul acelui şir îngust de trepte şi putu să meargă poticnindu-se înainte, spre uşa care ducea spre o cameră foarte mare. Încăperea aceea ocupa aproape tot etajul întâi al clădirii – era un dormitor foarte mare, cu un pat imens şi cu o zonă mică de recreere, unde se aflau un birou şi un fotoliu foarte comod în aparenţă, aşezat în faţa şemineului. Focul ardea vesel, împrăştiindu-şi lumina şi căldura prin tot spaţiul acela vast. Într-o parte se deschidea o garderobă şi dincolo de ea văzu o sală de baie.

Lângă pereţii opuşi erau două comode mari şi de o parte şi de alta a patului se aflau două noptiere. Însă patul în sine era cel care domina întreaga încăpere – şi care-i atrăgea atenţia.

Un pat cu baldachin, confecţionat din lemn închis la culoare, cu stâlpi într-o nuanţă mai deschisă, care era învăluit în damasc de culoarea ochilor lui. Draperiile erau trase cu cordoane aurii şi dezvăluiau o cuvertură din satin albastru. Iar lângă tăblia patului se afla un mic munte de perne îmbrăcate în mătase aurie.

Într-un acord tacit, ea şi Mostyn se îndreptară spre pat. Mostyn reuşi să-l conducă pe Barnaby – care scoase încă un geamăt îngrozitor şi îndurerat – până când ajunse să se sprijine cu spatele de cel mai apropiat stâlp al patului.

— Dacă îl puteţi ţine acolo în echilibru o clipă, domnişoară, o să pregătesc patul.

Mostyn îşi retrase prudent şi reticent mâna de sub subsuoara lui Barnaby, după care se năpusti spre capul

patului. Dar înainte să izbutească să apuce cu mana cuvertura şi s-o dea la o parte, Barnaby gemu din nou şi se împletici într-o parte.

— Oh! şopti Penelope.

Se strădui cu disperare să-l ţină drept – dar el căzu pe spate, aproape doborând-o şi trăgând-o pe pat după el, în timp ce se prăbuşea pe saltea. Ea reuşi să rămână în picioare doar pentru că slăbise strânsoarea pe mâneca lui.

Cu ochii încă închişi, el tresări, după care gemu din nou. Apoi ridică greoi mâna şi şi-o duse la cap.

Penelope sări imediat şi-l apucă de mână.

— Nu! Nu pune mâna! Doar stai acolo cuminte şi lasă-ne să-ţi dăm haina jos.

Ori era un actor excelent, ori chiar suferea îngrozitor – nu-şi putea da seama.

Dezechilibrat şi luat prin surprindere, Mostyn se agita şi se frământa. Penelope îşi scoase atunci pelerina şi o aşeză deoparte, după care se întoarse lângă pat. Împreună reuşiră să-l dezbrace pe Barnaby de paltonul greu pe care îl purta. Jacheta de dedesubt – una dintre creaţiile lui Shultz – se dovedi mult mai dificil de dat jos. Mostyn fu nevoit să-l ajute pe Barnaby să stea în capul oaselor, în timp ce Penelope se cocoţă pe pat în spatele lui, dezbrăcându-l cu mare greutate de haina aceea cambrată.

Se dădu apoi repede la o parte, când Mostyn îl lăsă pe Barnaby din nou pe spate – pe fundalul unui alt geamăt chinuit, desigur.

Îi fu mult mai uşor să-l scape de vestă şi de lavalieră. Trase de ele şi le desfăcu, în timp ce Mostyn îi dădea jos pantofii şi ciorapii.

De îndată ce Mostyn se ridică din nou în picioare, Penelope zise:

— Adu nişte apă rece şi o cârpă.

Omul şovăi o clipă, însă îngrijorarea sinceră din glasul ei îl făcu să se grăbească într-un suflet spre uşa garderobei.

— Vin imediat.

Penelope se uită după el. Mostyn trecu prin sala de baie de dincolo şi ieşi. Dar cum ambele uşi rămăseseră

deschise, nu îndrăzni să-l întrebe pe Barnaby dacă îl durea într-adevăr atât de tare capul sau doar se prefăcea.

Vinovăţia pe care o simţea la gândul că poate nu se prefăcea… că poate chiar îl lovise mai tare decât intenţionase… făcu totuşi să-i fie mai uşor să pună în aplicare următorul pas al planului ei, după ce se întoarse Mostyn.

Îi luă vasul din mână, îl aşeză pe una din noptierele de lângă pat, înmuie în grabă cârpa, se aplecă deasupra lui Barnaby şi-i aplică blând compresa pe pata roşie de pe fruntea lată. Zona nu părea umflată, nu era nicio contuzie… aşa că probabil era mai bine că o acoperea, pentru că Mostyn venise în jurul patului ca să aprindă sfeşnicul de pe cealaltă noptieră. Lumânările pâlpâiră câteva clipe, după care flăcările lor se stabilizară, învăluindu-l în lumina lor pe Barnaby, care zăcea întins pe spate pe pat.

— Poţi pleca, zise Penelope fără să se uite la Mostyn.

Omul avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă, apoi se holbă stupefiat la ea.

— Oh, dar nu pot face asta! Nu ar fi cuviincios.

Ea ridică uşor fruntea şi îi aruncă o privire arogantă.

— Dragul meu om bun… împrumutase atât cuvintele, cât şi exprimarea apăsată şi tonul vocii de la Lady Osbaldestone – o doamnă a cărei abilitate de a exercita autoritate asupra sexului opus era de-a dreptul legendară. Sper sincer… continuă ea, cu glas scăzut, dar pe un ton la fel de incisiv… că nu eşti pe cale să sugerezi că ar exista ceva necuviincios în faptul că îl îngrijesc pe domnul Adair în starea în care se află… mai cu seamă că s-a întâmplat să fie rănit ca răspuns la o rugăminte de-a mea… şi, de fapt, pentru a mă proteja pe mine… Da?

Mostyn clipi şi se încruntă.

Dar înainte să aibă timp să-şi adune gândurile suficient cât să formuleze un răspuns, ea continuă pe acelaşi ton rece, tăios şi imposibil de superior şi autoritar:

— Am doi fraţi adulţi şi le-am oblojit şi lor rănile de suficient de multe ori. Era o minciună sfruntată, amândoi erau cu mult mai mari decât ea. Am trăit mai bine de

douăzeci şi opt de ani în înalta societate şi nici măcar o dată nu am auzit să se sugereze că îngrijirea unui domn rănit, aflat într-o stare de incapacitate, ar putea fi considerată în vreun fel necuviincioasă.

Din moment ce minţise deja o dată, nu vedea absolut niciun motiv să nu sporească acest păcat. Mai cu seamă că Mostyn chiar nu ar fi avut cum sau de unde să ştie câţi ani avea ea de fapt.

Îşi întoarse atenţia înapoi spre pacientul ei – care rămăsese tăcut până acum – şi se strădui să-şi aducă aminte termeni potriviţi pe care îi folosea domnişoara Keggs în situaţii similare, care apăreau mult prea des la orfelinat.

— Este foarte posibil să aibă o contuzie.

În ochii lui Mostyn apăru imediat panica.

— Vin fiert! Mentorul meu jura mereu că face bine la orice! exclamă el, grăbindu-se spre uşă.

— *Nu!* Penelope ridică imediat capul şi se încruntă. În mod sigur nu ar trebui să bea nimic fierbinte… şi cu atât mai puţin alcool! Nici vin şi nici coniac! Poftim, asta aratã câte ştii! Flutură din mână, făcându-i semn să plece, adoptând o expresie complet dezgustată. O să stau eu de veghe la căpătâiul său şi o să-i ţin o compresă rece pe rană. O să te chem când se trezeşte.

— Dar… se bâlbâi Mostyn, făcând ochii cât cepele şi uitându-se de la ea la stăpânul lui comatos.

Penelope oftă, aruncă apoi cârpa în vas şi se îndreptă hotărâtă spre Mostyn – care, firește, făcu un pas în spate.

— Nu am timp de discuţii… trebuie să am grijă de stăpânul tău!

Continuă să înainteze, până când Mostyn se lovi cu spatele de uşă. Se opri apoi, îşi propti mâinile în şolduri, se încruntă la el şi coborî glasul până la o şoaptă acidă:

— Fără îndoială, toată gălăgia asta îl face să-l doară şi mai tare capul. Şi acum, pleacă! exclamă şi arătă teatral spre uşă.

Mostyn se holbă la ea cu ochii cât cepele, aruncă o ultimă privire spre silueta suferindă întinsă pe pat, după

care se răsuci pe călcâie, deschise uşa şi ieşi, închizând-o apoi extrem de încet.

Penelope nu era dispusă să-şi asume niciun risc inutil, aşa că se mai apropie cu un pas şi-şi lipi urechea de lemn. Aşteptă până când auzi paşii lui Mostyn coborând scările, după care trase zăvorul.

Eliberă un oftat imens şi sincer, închise ochii o clipă şi-şi sprijini fruntea de uşă.

Apoi auzi un foşnet.

Deschise ochii, se întoarse şi îl văzu pe Barnaby sprijinit de perne. Ochii albaştri care o ţintuiau erau limpezi.

— Ce?… întrebă el apăsat… Ce înseamnă toată treaba asta?

Vorbea clar – fără să se bâlbâie vreun pic. Uşurarea care o cuprinse în clipa aceea era incredibil de intensă. Un zâmbet spontan de încântare îi arcui buzele şi se apropie de pat.

— Bun! Aşadar, nu eşti rănit de-adevăratelea.

El pufni:

— După lovitura aia mică la cap?

Ea rânji încă o dată.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai capul prea tare să-ţi pot face vreun rău real.

— Poate, dar…

Barnaby nu apucă însă să termine de pus întrebarea, că ea îi şi răspunse.

Penelope se aruncă pe pat. În timp ce el vorbea, ea sări pe cuvertură şi direct în braţele lui şi îl sărută.

Ceea ce era absolut minunat… cu excepţia faptului că Barnaby era perfect conştient că se aflau în dormitorul lui, pe patul lui… şi că ea încuiase uşa. Mai grav, era miezul nopţii şi, din tot ceea ce văzuse, era foarte puţin probabil să fie salvat prea curând de Mostyn.

Sau, cel puţin, nu suficient de curând.

Foindu-se în braţele lui, lipindu-se şi mai tare de el… o invitaţie nerostită. Incapabil s-o respingă, o sărută şi el, o luă de după umeri şi pătrunse în caverna moale a gurii ei şi se înfruptă, hrănind simţurile lui şi pe ale ei, lăsând

plăcerea să-i învăluie.

Penelope purta o rochie de mătase verde-închis – o ţinută conservatoarea şi severă, cu nasturi negri, care urcau din talie până la gât. Braţele ei suple erau complet acoperite de mânecile lungi încheiate cu năsturei tot negri. Iar fusta relativ voluminoasă îi camufla eficient gambele.

Cu părul strâns la spate într-un coc sever şi cu ochelarii încă pe nas, ar fi trebuit să pară respingătoare.

În schimb, ca întotdeauna, îi inspira un fruct interzis.

Mătasea închisă la culoare îi făcea pielea fină ca porţelanul să strălucească. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, conştient de posesive; mătasea foşni, un sunet senzual, o predare sugestivă.

A ei sau a lui.

Dintr-odată, nu mai putea fi sigur.

Fu nevoie de un efort să întrerupă acel sărut, în care reuşise cumva să-l ademenească.

— Penelope…

Extrem de satisfăcută, se dădu înapoi suficient cât să-i poată zâmbi diafan, relaxându-se lângă el şi, în acelaşi timp, lipindu-şi sânii pe pieptul lui.

— Am venit să te informez că am luat o decizie.

— Înţeleg… murmură el, uitându-se în ochii ei întunecaţi, care străluceau de entuziasm şi de o energie cum nu mai văzuse vreodată în viaţa lui. Nu era sigur că voia cu adevărat să afle răspunsul ei, totuşi, se simţi obligat să o întrebe: Ce decizie?

Îi susţinu privirea, iar buzele ei pline, delicioase, îi zâmbeau languros.

— Ultima dată când am vorbit despre chestiuni personale, mi-ai făcut o ofertă… îţi mai aminteşti?

— Da, normal, îmi amintesc foarte bine.

Vocea lui suna gravă chiar şi pentru urechile lui.

Doar că zâmbetul ei tulburător se mări şi mai mult când zise:

— Mi-ai spus că, dacă vreau să aflu mai multe, m-ai învăţa fericit, dacă sunt dornică şi dispusă să învăţ. Înclină uşor capul şi îl studie o clipă. Se citea amuzamentul în ochii

ei întunecaţi. Savura acest moment şi o distra… planul ei bine pus la punct atingea în sfârşit punctul culminant. Sunt aici ca să-ţi spun că sunt şi dornică, şi dispusă să învăţ… Am venit să te rog să mă înveţi mai multe.

Efectul inevitabil al cuvintelor ei se răspândi prin fiinţa lui, dar… cercetându-i ochii şi expresia mulţumită şi, fără îndoială, dornică, îşi confirmă că ea sărise într-adevăr peste o etapă sau două din ceea ce intenţiona el. Bunăoară, să fie de acord să se mărite cu el.

Desigur, el nu-i ceruse încă mâna.

Înainte să îşi poată găsi cuvintele pentru a prelua frâiele întregii situaţii, ea i-o luă înainte.

— Îmi dau seama că o doamnă ca mine se presupune că ar trebui să rămână neştiutoare faţă de astfel de lucruri până când se mărită, dar, din moment ce eu sunt ferm împotriva căsătoriei, m-am gândit că aş fi pe vecie condamnată la ignoranţă… lucru care, desigur, nu e deloc pe gustul meu. În niciun domeniu. Şi tocmai de aceea îţi sunt recunoscătoare pentru oferta făcută.

Expresia de pe chipul ei era de expectativă, încrezătoare că el se va alătura planului ei şi o va scăpa de această ignoranţă.

Barnaby păstră o expresie calmă şi senină, dar pe dinăuntru înjura. Ar fi trebuit să stabilească de la bun început că trebuia să se mărite cu el sau cel puţin să fie de acord să se mărite cu el mai întâi de toate. Dar desigur, nu o făcuse. Şi mai putea acum să-şi retragă oferta sau să o renegocieze?

Cu siguranţă, nu prea uşor. Îi spusese deja că nu voia să se căsătorească, că era ferm împotriva căsătoriei”?

Mâinile lui se plimbau în sus şi în jos pe spatele ei, alinându-l cu blândeţe… alinându-se pe sine însuşi. Nu era sub niciun chip posibil să-i dea drumul din braţe sau să pună distanţă între ei. Acum, că mâinile lui se mulau pe trupul ei, nu le mai putea dezlipi cu la fel de mare uşurinţă. Ea stătea pe el mai mult sau mai puţin. Corpul lui tânjea după căldura ei, după senzaţia moliciunii ei şi după asigurarea subtilă şi excitantă a consimţirii disponibilităţii

ei.

Confuz, Barnaby afişă o expresie uşor intrigată, sugerând că ar fi fost doar puţin curios cu privire la poziţia ei.

— De ce eşti atât de împotriva căsătoriei? Credeam că asta îşi doresc toate doamnele să obţină.

Ea strânse din buze şi clătină din cap cu fermitate.

— Nu şi eu. Păi, doar gândeşte-te... Se sprijini şi mai mult pe pieptul lui, cu şoldul unduindu-i-se provocator peste al lui şi eliberându-şi o mână pentru a putea gesticula... Ce atracţie ar putea prezenta pentru mine căsătoria?

Corpul lui – excitat şi chinuit încă din prima clipă în care se aruncase în braţele lui – acum deja vibra şi trepida de dorinţă, când îi simţea şoldul cald lipit de vintrea lui... şi fiecare fibră din carnea lui era mai mult decât dispusă să-i arate ce ispită ar fi putut prezenta pentru ea.

Dar Penelope continuă:

— Ce mi-ar putea oferi căsătoria, ca să compenseze preţul inevitabil pe care ar trebui să-l plătesc?

El se încruntă atunci.

— Preţ?

Ea afişă imediat un zâmbet cinic şi sec.

— Independenţa mea. Abilitatea mea de a trăi viaţa aşa cum vreau şi aşa cum aleg s-o trăiesc, mai degrabă de cum şi-ar dori un soţ. Se uită apoi în ochii lui. Ce gentleman mi-ar permite să mă duc să vizitez liberă şi singură mahalale şi magherniţe după ce ne căsătorim?

El o ţintui cu privirea... însă nu îi putu răspunde.

Iar atunci zâmbetul ei încordat şi ironic se dizolvă într-unul de amuzament. Îl bătu uşor pe piept şi zise:

— Nu îţi mai bate capul... nu există niciun răspuns. Niciun domn care s-ar căsători cu mine nu ar fi dispus să mă lase să fac ceea ce vreau şi ce simt că trebuie să fac... nu mi-ar permite să continui cu ceea ce consider a fi munca şi scopul vieţii mele. Şi fără munca aceea, ce satisfacţii mi-ar mai rămâne?... Şi tocmai de asta nu vreau să mă căsătoresc.

El se uită în ochii ei întunecaţi şi ştiu în clipa aceea că o va face să se răzgândească. Din păcate, dacă şi-ar fi verbalizat acest scop în clipa de faţă, nu ar fi făcut altceva decât să îşi asigure eşecul.

— Mda… înţeleg, şopti, obligându-se să încuviinţeze din cap. Înţeleg acum ce vrei să spui.

Şi chiar înţelegea. Logic… Raţional… Atitudinea ei faţă de căsătorie era complet validă.

Doar că nu se putea să rămână aşa. Nu mai putea continua aşa.

Pentru că el avea nevoie ca ea să fie soţia lui.

Să o aibă întinsă aşa deasupra lui… cu acele curbe voluptuoase şi suple, ca un cadou încântător, împachetat în mătase de culoare verde-închis… îi dispărea uşor-uşor capacitatea de a gândi. Dar lăsând la o parte orice altceva, devenea chinuitor de evident că raţiunea şi argumentele nu aveau să-l salveze în seara aceea.

Se oferise să o înveţe mai multe despre dorinţă. Şi acum, că ea îi acceptase oferta, ştia că nu prea o mai putea retrage. Fiindcă, dacă o făcea, nu ar mai fi avut niciodată încredere în el. Şi indiferent ce explicaţie i-ar fi dat, ea s-ar fi simţit înşelată şi respinsă. Şi ar fi bătut în retragere şi nu l-ar mai fi lăsat niciodată să se apropie de ea.

Dacă aducea vorba despre căsătorie, ar fi ridicat ziduri în jurul ei şi l-ar fi ţinut la distanţă – iar asta era ceva ce Barnaby nu putea accepta. Ceva ce nu putea permite să se întâmple.

Ba mai rău – şi mult mai înspăimântător –, exista riscul că acum, că o încurajase, dacă nu îi astâmpăra acea sete de cunoştinţe în acest domeniu, ea ar fi putut găsi pe altcineva – un alt bărbat – care să îi satisfacă toate curiozităţile.

Vreun derbedeu ticălos şi mojic.

În locul lui.

Şi asta, *în mod clar,* nu avea să se întâmple.

Penelope îl studia şi citindu-i-se în ochi şi pe chip nerăbdarea. În timp ce îi cerceta expresia aceea dornică, ea înclină uşor capul şi arcui din sprâncene.

— Deci?

Acel unic cuvânt fusese neaşteptat de erotic, seducător şi provocator – o întrebare, o provocare şi o ispită pură, toate îmbinate ameţitor într-o singură silabă mică.

Simţea ea ceva. Iar certitudinea a ceea ce erau pe cale să o facă el şi ea, aici, în patul lui, îi spinteca conştiinţa şi îi invada trupul, până când fiecare muşchi din corp părea să-i tremure de pasiune şi dorinţă.

Îşi lăsă buzele să se arcuiască uşor. Sfredelindu-i adâncurile întunecate ale ochilor, întinse o mană spre faţa ei şi îi ridică ochelarii de pe nas, apoi îi scoase uşor ramele din spatele urechilor, unde se ascundeau în părul ei. Ştia că acest gest era un abandon. Simţea asta până în măduva oaselor.

— Cât de bine poţi vedea fără ăştia?

Penelope clipi, zâmbi şi îi cercetă chipul.

— Pot să văd foarte bine tot ce e până la doi metri… deşi detaliile nu sunt mereu pe atât de clare pe cât mi-ar plăcea. La depărtare, lucrurile devin progresiv mai înceţoşate.

— În cazul acesta… zise el, întinzând mâna şi aşezându-i ochelarii pe noptiera de lângă pat, nu o să ai nevoie de ei.

Ea se încruntă.

— Eşti sigur?

El se întoarse din nou spre ea şi ridică dintr-o sprânceană.

— Cine pe cine învaţă aici?

Ea izbucni în râs. Îşi propti mâinile pe pieptul lui şi se împinse uşor, ca să se dea la o parte de pe el.

Mâinile lui se strânseră în jurul spatelui ei mic, o lipi la loc de el şi se rostogoli – cu ea cu tot – prinzând-o captivă sub greutatea corpului lui. După aceea aplecă uşor capul şi o sărută.

— Oh! exclamă ea ca un suspin, după care se scufundă în căldura primitoare a gurii ei.

Se cufundă în ea.

Răspunsul imediat al tuturor muşchilor săi la senzaţia

de a o simţi sub el fu atât de intensă şi de revelatoare, şi în acelaşi timp suficient de lacomă, încât îl făcu să-şi ţină respiraţia, în timp ce se lupta din răsputeri să-şi dobândească din nou controlul deplin asupra instinctelor.

Poate că ea îl invitase să facă dragoste cu ea, dar nu îl invitase să o posede cu sălbăticie. Era o diferenţă pe care creierul lui civilizat o înţelegea foarte bine, dar de care instinctele lui mai primitive – cele pe care le activa în el nestăvilit – nu erau deloc interesate.

Extrem se sobru pe dinăuntru, îşi struni acea latură mai puţin civilizată. Şi numai după ce se asigură dincolo de orice îndoială că o avea sub control, le permise mâinilor sale să continue să se mişte mai departe. Să alunece de sub ea, să o cuprindă de talie, cu încordare… să îşi lase natura posesivă să guste mai mult, să savureze faptul că era aici, a lui… şi dornică să o ia.

Era un moment impetuos. Ca răspuns, îi cotropi buzele şi adânci sărutul, prădându-i gura lent şi pe îndelete… Ca o promisiune a intimităţilor care vor urma.

Odată ce acceptase scenariu ei – după ce se pomenise încă o dată luat complet pe nepregătite şi mai degrabă urmând intenţiile ei decât conducând –, nu mai avea nicio rezervă. Va face întocmai după cum îi ceruse. Va prelua controlul şi îi va arăta mai mult. Îi va face cunoştinţă cu pasiunea.

Îi va face cunoştinţă cu căldura care se clădea sub mâna lui, în timp ce îşi plimba încă o dată palma într-o singură mişcare lentă şi apăsată în sus pe talia ei, pe laterala înveşmântată în mătase a trupului ei şi spre umflătura unui sân.

Lui Penelope i se tăie răsuflarea sub acel sărut răvăşitor. O mai mângâiase aşa şi altă dată. Şi totuşi, de data asta… faptul că avea certitudinea că nu avea să se oprească doar la o mângâiere îi înflorea în minte şi asta făcea atingerea lui să pară mult mai puternică… infinit mai puternică, de fapt.

Fiecare atingere era o promisiune în sine şi fiecare mângâiere a palmei şi a degetelor lui conţinea în acelaşi

timp o curiozitate exploratoare şi o revendicare fermă.

Era o încântare absolută. O căldură plăcută se revărsa prin fiecare fibră a trupului ei şi îi făcea măruntaiele să se topească. Şi apoi se născu una şi mai intensă – ca o flacără mistuitoare de plăcere – care explodă, crescu şi i se revărsă prin fiecare centimetru de carne. În curând o dureau sânii. Îşi simţea pieptul prea constrâns de corsetul de mătase şi sfârcurile tensionate şi întărite în muguri puri de dorinţă.

Ar fi vrut să vorbească… să îi spună de disconfortul pe care îl simţea, dar cu gura lui atât de ferm lipită pe a ei şi cu limba lui dansând cu a sa într-un mod atât de sugestiv, nu mai avea nici putinţa, nici abilitatea şi nici suficientă raţiune pentru a formula cuvintele.

Acum, cuvintele – motivele, raţionalizările şi logica – nu mai păreau câtuşi de puţin relevante. Nu în această nouă lume în care o condusese în paşi de dans. Nu în această lume în care dorinţa ei explodase atât de repede şi de neaşteptat, încât aproape că îi putea simţi gustul – înţepător şi dătător de dependenţă. Convingător. Hipnotizant.

Captivă sub greutatea lui, îşi împinse carnea chinuită de palma lui şi gemu încet.

Şi el îi răspunse. Dar cu un calm imperturbabil şi cu o lipsă de urgenţă care o transforma pe a ei într-un vârtej ameţitor. El îşi strecură apoi uşor o mână între trupurile lor şi îi descheie abil nasturii corsajului. Începând de la gât şi continuând uşor în jos, până când… până când materialul se desfăcu larg sub degetele lui pricepute, iar presiunea pe care o simţea pe sâni dispăru.

Dispariţia acelei presiuni inconfortabile o lăsa flămândă pentru mai mult… pentru altceva. Şi apoi dădu la o parte jumătăţile desfăcute ale corsajului ei şi dădu la o parte vălul delicat şi translucid de mătase al cămăşuţei şi… şi îi cuprinse sânul.

Icni şi i se tăie respiraţia şi se agăţă cu preţul vieţii de sărut. De el. La fel ca întotdeauna, mâinile ei se încârligaseră în jurul cefei lui. În timp ce el cântărea, mângâia şi strângea încet carnea ei înfiorată, mâinile-i

alunecară mai jos pe umerii lui, unde se înfipseră în material. Când îşi alunecă degetul mare peste sfârcul ei rigid, i se tăie din nou respiraţia şi înfipse şi mai tare degetele în carnea lui.

Barnaby se juca, îi punea la încercare şi tortura toate simţurile – o explora şi îi învăţa reacţiile şi răspunsurile. O tachina şi îi arăta şi ei ce anume îi plăcea şi cât de multă încântare se putea răsfrânge dintr-un singur punct mic… dintr-o singură atingere… chiar dacă păcătoasă şi interzisă.

Cealaltă mână a lui rămăsese pe talia ei. Ancorând-o, ţinând-o în loc. Acum, această mână alunecă din nou sub ea şi apoi mai jos şi peste şold, până când palma lui mare îi cuprinse fundul… plimbându-se pe fesele ei, evaluându-le… încă nu era o atingere posesivă, dar cu siguranţă ascundea în ea promisiunea aceea. Greutatea lui deasupra ei, pe ea, o ţinea în loc, o ţintuia pe saltea, apăsându-i fundul în palma lui exploratoare. Chiar şi prin straturile voluminoase ale fustelor, atingerea lui tot îi trimitea căldură prin corp. Îi activa o umezeală urgentă şi dureroasă undeva sub fuste.

O nelinişte stranie crescu în ea, răspândindu-i-se prin tot corpul. La fel ca gura unei fântâni. Era un abis… o foame primordială.

Putea simţi gustul dorinţei în sărutul lui şi o simţea şi în atingerea lui. Oare ceea ce simţea clădindu-se în ea şi acaparând-o era pasiune?

El ridică uşor capul atunci, întrerupând sărutul şi se uită în jos la ea. Ochii lui azurii erau umbriţi de pleoape grele de un albastru intens, cum nu mai văzuse. Şi apoi buzele lui se arcuiră într-un zâmbet periculos şi se rostogoli din nou, luând-o cu el.

Ea icni, îl apucă de umeri şi dădu să se ridice în clipa în care el ateriză pe spate, sprijinit sus pe perne. Dar greutatea braţului lui pe spatele ei o ţinea lipită de el. O trase spre el, astfel încât buzele lui să le captureze pe ale ei. Ca să-i poată atrage din nou toate simţurile într-un sărut ameţitor.

Şi odată cucerită, cuşca braţelor lui se mai slăbi în jurul ei. Acea nouă poziţie îi tulbura simţurile, lăsându-le

ascuţite la maximum. I se ridicaseră fustele în timp ce se rostogoliseră. Şi, deşi trupurile lor erau încă despărţite de multe straturi de mătase – mai exact, coapsele ei şi lateralele trupului lui dur partea din spate a fustelor ei zburase şi acum stătea răspândită pe picioarele lui, lăsându-i fundul neprotejat de materialul pantalonilor lui, dacă era suficient de prostuţă – sau suficient de păcătoasă – ca să se lase pe spate.

Dar pentru moment era mulţumită să lase simţurilor ei timp să se obişnuiască cu acea poziţie neaşteptată. Cu căldura solidă şi musculoasă a corpului său între coapsele ei. Cu duritatea de care erau lipite părţile cele mai intime şi sensibile ale coapselor ei.

Şi apoi simţi cum degetele lui începură să-i descheie abil şnururile de pe spate.

Barnaby nu se opri până când acele şnururi nu erau desfăcute de tot şi spatele rochiei ei nu ajunse descheiat până pe şolduri. Îşi simţi mâinile alunecând pe sub material, dându-l la o parte şi găsind încă o dată mătasea moale a cămăşuţei ei, despărţindu-i pielea de atingerea lui.

Nerăbdarea clocotea în el ca un vulcan pe cale să erupă. Dar se temperă. Se retrase o clipă din acel sărut şi o îndemnă şi pe ea să se ridice. Întinse mâinile în jos şi îi trase genunchii mai sus, pe lateralele corpului său, astfel încât atunci când ea îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi se împinse uşor, ajunse deasupra lui, călărindu-l.

Şi pentru că era aşezat sus pe perne, sprijinit de ele şi nu stătea întins pe saltea, asta o lăsa stând pe talia lui, cu sânii chiar la nivelul feţei lui.

Exact acolo unde îşi dorise să ajungă.

Buzele lui se arcuiră de nerăbdare, ridică mâinile şi-i împinse de pe umeri materialul rochiei.

Când mânecile de mătase îi alunecară în jos pe braţe, blocându-i-le, Penelope se uită în jos, la chipul lui. Nu se uita la faţa ei… ci la ceea ce dezvăluise. Expresia de pe chipul lui era intensă, dar destul de goală – ca şi când ar fi ţinut foarte multe în interior. Era o expresie controlată. În control. Atât a lui, cât şi a ei. Dar apoi se uită la ochii lui şi

fierbinţeala aceea – dorinţa pe care o citea în ei – care îi aprindea albastrul ochilor, făcându-i aproape electrici, o şocă. Şi o încântă. Şi o înfierbântă.

O parte din ea era încă şocată că nu simţea nici cel mai mic dram de sfială. Din contră. Îşi dorea asta. Ştia că îşi dorea asta şi era pe deplin hotărâtă să savureze fiecare clipă – oricât de şocantă ar fi fost.

În timp ce asimila toate acele calităţi care îi făceau ochii să strălucească în timp ce se plimbau peste sânii ei, încă parţial acoperiţi, pe formele ei şi pe curbele ei, simţi o senzaţie ciudată de triumf crescând în ea.

Mai simţise şi altă dată ceva asemănător cu el – un sentiment de putere pe care ea şi corpul ei îl puteau avea asupra lui. Că îl puteau fascina şi îi puteau atrage atât de mult atenţia, încât nu mai conştientiza nimic din jurul lor. Şi privirea lui nu se dezlipi de la ea nici atunci când mâinile lui se mişcară şi o cuprinseră de talie, pentru a descheia nasturii mici de la mânecile rochiei ei.

Barnaby îndeplini sarcina aceea repede şi abil, după care îi eliberă braţele din mâneci. Ea le eliberă cu totul şi îşi întoarse din nou palmele pe umerii lui. Corsajul de mătase cedă cu un foşnet fluid şi îi căzu pe talie… şi ea aşteptă. Aşteptă cu sufletul la gură să vadă ce va face în continuare.

Nu fu complet surprinsă atunci când degetele lui călătoriră spre capetele panglicii care îi ţinea strâns decolteul cămăşuţei subţiri.

Barnaby testă panglica aceea subţire de mătase, frecând-o între degete. Se întrebase de multe ori ce purta pe sub rochiile acelea – îşi imaginase şi visase cu ochii deschişi. Iar ea nu îl dezamăgise.

Cămăşuţa era confecţionată într-un stil simplu sever – nu se vedea niciun volan sau ornament. Dar materialul era incredibil de fin. Cea mai naturală şi de calitate mătase pe o întâlnise vreodată. Diafană şi aproape translucidă, îi plutea pe piele ca o şoaptă. Precum mângâierea unui ibovnic… îndrăzneaţă, seducătoare şi păcătoasă.

Senzualitatea înnăscută pe care o simţise în ea din prima clipă era reală. Nu era doar o fantezie de-a lui.

Observaţia aceea îi stârni tensiunea din muşchii deja încordaţi, făcându-l să fie şi mai dornic.

Şi asta era ceva de care nu avea neapărat nevoie. Deja se lupta cu impulsuri mult mai intense şi mai explicite din punct de vedere carnal, decât trăise vreodată. Presupunea că era din cauză că ştia că Penelope era virgină… că el era primul care o vedea aşa. Primul care o poseda. Şi asta îi alimenta şi mai mult dorinţele primitive, nestăpânite.

Inspiră adânc, strunindu-şi stăpânirea de sine – cate în clipa aceasta era mult mai fragila decât i ar fi plăcut – după care ridică mâinile şi îi cuprinse sânii. Cu veneraţie.

Nu erau nici mari, nici mici. Păreau să se muleze în palmele lui, ca şi când acele movile de carne ar fi fost făcute pentru mărimea exactă a palmelor lui.

Mâinile lui îi mângâiară încet pielea ca mătasea, tachinând-o şi excitând-o. Atingând-o uşor, făcând cerculeţe cu degetele mari în jurul sfârcurile ei întărite, până când ea închise ochii în abandon şi începu să se zvârcolească agitată deasupra lui.

El nu se grăbea deloc. Savura fiecare moment. Observa tensiunea crescândă care-i făcea spatele să se arcuiască şi îi întretăia respiraţia şi o făcea să i se ofere, în căutarea a… în căutarea unei atingeri şi mai ispititoare.

Ţinea ochii închişi şi sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură mică, în timp ce sorbea şi asimila fiecare senzaţie. Buzele lui luară forma unui zâmbet şi se întinse în faţă ca să deguste şi să lingă.

Ea icni şi se cutremură, dar nu deschise ochii.

Sunetul acela îi făcu sufletul să tremure şi îl înfioră până în măduva oaselor. Limba lui o mai atinse o dată şi apoi linse, până când ea înfipse şi mai tare unghiile în umerii lui. Şi abia atunci se aplecă şi mai aproape, cuprinse în gură mugurele acela tare şi supse.

Ea gemu. Era un sunet întretăiat şi gâtuit, care îl provoca să continue şi mai pasional, atât pentru a aplana, cât şi pentru a spori durerea chinuitoare pe care ştia că o crease în ea. Ca să o înnebunească.

Cu respiraţia sacadată şi deja ameţită, Penelope nu era sigură cât mai putea îndura senzaţia aceea. Şi el continua să se înfrupte din sânii ei, dezgoliţi de cămăşuţa de mătase. Limba lui aspră şi fierbinte care-i lingea sfârcul îi trimitea fiori prin corp, care i se răspândeau până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare şi care îi topeau interiorul, făcându-l să i se scurgă în locul secret dintre coapse.

Până când se simţi udă, umflată şi fierbinte şi acolo. Până când carnea dintre coapse îi zvâcni şi o duru.

Şi din nou, el păru să ştie asta înaintea ei. Mâinile lui îi părăsiră sânii şi se strânseră pe talia ei, ţinând-o în loc şi stabilizând-o în timp ce se înfrupta din movilele de came sensibilizate. Apoi aceste mâini ferme îşi relaxară strânsoarea. Şi apoi, una după alta, îi ridicară fustele şi jupele suficient cât să alunece dedesubt.

Şi să îi apuce şoldurile dezgolite şi să alunece uşor şi chinuitor în jos pe coapsele ei goale.

Şi apoi şi mai lent urcară înapoi.

Datorită poziţiei în care stătea, el se putea juca oricum şi oricât poftea. Continua să îi tortureze sânii, venerându-i şi tachinându-i carnea umflată de dorinţă şi distrăgându-i atenţia cu plăcerea pe care i-o oferea. O făcea să i se înmoaie picioarele şi să se zvârcolească atât de tare, încât fu nevoită să îl apuce de umeri ca să poată rămâne în echilibru.

Chiar dacă ţinea ochii închişi, în timp ce atingerile lui deveneau mai explicite sub fustele ei… în timp ce degetele lui lungi, elegante şi mult prea pricepute alunecau între coapsele ei, mângâind-o – atât de intim, încât tremura – simţea şi fierbinţeala privirii lui ca de foc, călătorind pe chipul ei şi apoi mai jos pe sânii ei sensibilizaţi.

Şi apoi îi cuprinse din nou în gură unul dintre sfârcuri şi supse – cu şi mai multă ardoare. Ea eliberă un ţipăt scurt şi ascuţit de plăcere, aruncă tare capul pe spate, arcui spatele şi se strădui din răsputeri să-şi umple plămânii cu aer, dar eşuă lamentabil când degetele lui alunecară prin umezeala dintre coapsele ei şi încet, dar implacabil, îi

invadară trupul.

Îşi alunecă uşor un deget în interiorul ei şi o mângâie. Opri apoi acea mângâiere neaşteptată, o atinse din nou, o cuprinse din nou şi apoi o pătrunse şi o exploră din nou.

Penelope icni din nou, când se născu în ea o senzaţie complet nouă, într-o complet altă parte a corpului. Undeva unde căldura se răspândea precum fierul topit, umplând-o de o dorinţă care se îmbina şi se unea cu o pasiune arzătoare. Iar flăcările unei senzaţii păreau să se întrepătrundă cu fierbinţeala celeilalte pentru a da naştere unui vârtej ameţitor de extaz.

Unul orchestrat de el.

Dar nu îi oferea mai mult. Aţâţa focul din ea, după care îl lăsa să se domolească înainte să explodeze de-a binelea. Nu-l lăsa să crească în intensitate atât cât să ajungă în acel punct în care ştia că pur şi simplu ar fi mistuit-o cu totul şi ar fi murit.

O conduse iar şi iar pe culmile extazului şi, de fiecare dată, intensitatea creştea şi îi cotropea simţurile. Şi mintea.

Şi voinţa.

Se obligă să deschidă ochii, chiar dacă-şi simţea pleoapele incredibil de grele şi se uită în jos… la el în timp ce îi sugea sânul. Şi ceea ce văzu pe chipul lui fu o intensitate care o aduse violent înapoi la luciditate timp o clipă – atât cât să se întrebe dacă ştia ce făcea şi dacă înţelegea cu adevărat ce anume invitase.

Că o voia şi o dorea nu avea absolut nicio îndoială. Dar că îşi dorea ca şi ea să îl vrea pe el… să-l dorească şi ea cu aceeaşi urgenţă pe care o simţea clădindu-se în el era o revelaţie complet neaşteptată.

Dintr-odată, înţelese scopul care se ascundea în spatele preludiului său repetitiv, care cu fiecare dată îi înălţa simţurile pe culmi şi mai neaşteptate, care-i aprindeau dorinţele şi deschideau noi abisuri de nevoie.

Chiar în timp ce ea gândea asta, mâna lui se mişcă între coapsele ei şi apăsă mai tare, alunecă un al doilea deget lângă primul, deschizând-o şi pregătind-o.

Ea icni, se agăţă de el şi închise ochii strâns, în timp

ce lumea aşa cum o cunoştea ea devenea şi mai strălucitoare, concentrată şi difuză… dar apoi îşi retrase degetele din ea.

Şi lăsă în urmă o senzaţie incredibil de stranie de aşteptare şi pustiu.

Înainte să aibă timp să se întoarcă înapoi la realitate şi să protesteze, mâinile şi gura lui îi părăsiră corpul şi apoi îl simţi dezbrăcând-o complet de rochie.

— E timpul să scăpăm de tot de asta.

Vocea lui era atât de serioasă şi de gravă, încât avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ce spunea. Şi nici nu era de niciun ajutor. Nu putea să facă altceva decât să urmeze instrucţiunile lui şi să-l lase să-i scoată rochia pe cap.

Îi desfăcu repede şnururile jupelor, care urmară curând drumul rochiei, dispărând undeva peste pat, aruncate în întuneric.

Şi rămase în genunchi, încălecându-l, îmbrăcată numai în materialul subţire al cămăşuţei.

Lumina aurie a lumânărilor o învăluia. Privind şi sorbind fiecare curbă şi fiecare linie feminină a trupului ei, Barnaby strânse din dinţi, în încercarea de a-şi stăpâni dorinţa animalică de a-i smulge şi sfâşia materialul.

Îşi dorea… Deja ardea *de o dorinţă mai* puternică decât tot ce cunoscuse vreodată. Dacă nu o avea mai repede… dar era virgină. Trebuia să se mişte încet. Cu blândeţe. Chiar dacă, aparent, încet şi cu blândeţe nu mai erau termeni care să existe în repertoriul său atunci când venea vorba de ea.

O nevoie lacomă, nestăvilită, sălbatică şi primitivă îi tortura măruntaiele, umplându-i venele.

Şi în clipa aceea înţelese că nu mai putea aştepta. Îi apucă panglica de mătase a cămăşuţei – cea pe care o testase cu degetele mai devreme – şi trase… nu o rupse… dar suficient cât să desfacă funda aceea constrângătoare.

— Şi asta trebuie să dispară.

Abia dacă îşi mai recunoştea propria vocea. Părea mai degrabă un mârâit animalic izvorât de undeva adânc din

interiorul lui.

Din latura aceea a sa pe care o ţinea îngropată adânc, dar pe care ea i-o trezea de fiecare dată.

Nu înţelegea nici el de ce Penelope îi trezea acea latură atât de întunecată şi primitivă. Ştia doar că o făcea. Că trebuia să găsească o cale de a-şi gestiona acea natură masculină animalică şi primordială, condusă de instincte, care clocotea chiar dincolo de suprafaţă de când pusese prima dată mâna pe ea… pentru că îi inundase corpul şi creierul.

Pe neaşteptate, privirea ei o întâlni pe a lui. Întunecaţi, de nepătruns, ochii ei îi promiteau paradisul şi îl ispiteau… şi apoi se mişcă deasupra lui şi încrucişă braţele, întinzând mâinile spre tivul cămăşuţei…

O ridică iute, dintr-o singură mişcare rapidă şi fluidă şi apoi ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui şi se dezbrăcă de tot, aruncând deoparte veşmântul.

El simţi mai degrabă decât auzi un mârâit gutural şi îşi dădu seama că ieşea din gâtul lui.

Mişcându-se fără intenţie conştientă sau gând raţional, mâinile lui o apucară strâns de talie.

Fu nevoie de un efort supraomenesc… dar îşi încleştă tare maxilarul, se înfrână şi îşi opri de tot acel instinct de a o răvăşi. Stârpi din rădăcini – şi negă cu totul – acel impuls de o ridica, de a-şi descheia prohabul pantalonilor şi de a-şi elibera mădularul încins, ca să o poată trage în jos şi să se îngroape între coapsele ei.

„Mai târziu!” îi promise acelei laturi primitive.

„Fără îndoială!” mârâi şinele lui sălbatic.

Şi uşor-uşor preluă din nou frâiele dorinţelor lui animalice, îşi luă avânt şi se rostogoli din nou cu ea, aducându-i în punctul de unde porniseră. Cu el deasupra ei.

Doar că de data aceasta era goală.

Glorios de goală.

Şi toată fiinţa lui – şinele lui sofisticat şi civilizat, în perfect acord cu latura lui animalică, primitivă – savura pe deplin. Îşi linse buzele în minte.

Aplecă uşor capul şi o sărută. Profund şi intens,

familiarizându-se din nou cu minunile gurii ei – şi în acelaşi timp asigurându-se că ea era ocupată şi că nu putea protesta. Sau chiar măcar vorbi.

Sau cel puţin aşa i-ar fi plăcut lui să stea lucrurile, pentru că atunci când se retrase şi ridică uşor capul… cu noul său scop strălucind ca un far de semnalizare prin ceaţa senzuală din mintea lui, realiză că ea se zvârcolea şi trăgea de ceva…

Clipi ca să-şi adune minţile – sau cât mai putea din ele – şi îşi concentră atenţia asupra ei. Ea văzu şi se încruntă.

— Cămaşa ta…

— Ce-i cu ea?

Penelope aproape că se uită urât la el.

— Eu sunt goală… şi tu nu. Vreau… vreau să fii şi tu.

Barnaby aproape că se uită şi el urât la ea, înapoi, dar… la urma urmei, exact asta îşi dorise. Înghiţi o înjurătură bălmăjită în şoaptă şi se dădu la o parte de pe ea. Şi îi luă exact zece secunde ca să scape de cămaşă şi de pantaloni.

După aceea veni înapoi şi o ţintui pe saltea.

Se uită în jos în ochii ei şi o întrebă:

— Mulţumită?

Ea făcuse ochii cât cepele. Nu era sigur cât de multe văzuse, dar expresia de pe chipul ei sugera că suficient.

— Să… murmură ea cu glas tremurând. După aceea îşi drese glasul: Cred că da…

Iar şoapta aceea răguşită aproape că-l făcu să-şi piardă orice control.

— Nu te mai gândi, mârâi el şi o sărută din nou.

Mai profund şi mai pasional, lăsând să iasă la iveală şi mai mult din instinctele lui animalice şi nemiloase, ca să se asigure că de data asta, atunci când îşi dezlipea buzele de ale ei, nu mai putea să îi distragă din nou atenţia.

Doar că nu luase în calcul şi mâinile ei. Atingerea ei.

Şi cum de reuşeau asemenea mâini feminine, mici şi fragile, să exercite o putere atât de mare asupra lui nu avea nici cea mai mică idee. Şi de unde îl strângeau în braţe, când întrerupse sărutul, palmele ei alunecară în faţă

şi călătoriră pe pieptul lui… iar el nu putu face altceva decât să închidă ochii şi să se înfioare.

Şi să aştepte. Stăpânit dintr-odată de o senzaţie puternică de aşteptare, când ea desfăcu degetele şi exploră, atingându-i pielea pe sub părul sârmos şi trasându-i conturul muşchilor, atingând temătoare şi nesigură discurile mici ale sfârcurilor lui, înainte de a aluneca mai jos şi trecând peste planurile rigide ale abdomenului său, ca şi când ar fi fost hipnotizată.

Era complet subjugat. Imobilizat fără niciun efort, în timp ce ea îi explora cu delicateţe trupul şi îi punea la încercare limitele stăpânirii de sine. În timp ce le transforma în cenuşă rând pe rând, până când nu îi mai rămânea decât un firicel firav de control. Disperat, întredeschise pleoapele şi se uită la chipul ei. Văzu fascinaţia încrustată în expresia ei şi strălucirea tot mai puternică din ochii ei întunecaţi.

Fascinaţie, supunere şi abandon senzual – păreau să se afecteze unul pe altul în acelaşi fel. Şi la fel de mult.

Şi foarte posibil, cu acelaşi interes şi cu acelaşi scop… pasiunea mistuitoare şi atotcuprinzătoare. Conştientizarea aceea îi sfărâmă şi ultima picătură de control rămasă. Instinctele sale primitive reuşiră să se strecoare cumva prin bariera slăbită şi preluară controlul cu viclenie. El mârâi atunci şi li se predă cu totul. Coborî uşor capul şi o sărută din nou.

O devoră ca un lup – ceea ce-şi dorea adevărata lui natură să facă.

Se înfruptă din ea flămând şi cu lăcomie, ca şi când ea ar fi fost singura lui salvare şi singura dulceaţă care îi putea astâmpăra dorinţele.

Îi cotropi gura şi luă. Iar ea îi oferi. Departe de a bate în retragere în faţa atacului lui mult prea agresiv, ea îi întâlni înverşunarea cu aceeaşi ardoare, hrănindu-l şi – în mod incredibil – zorindu-l să continue şi ispitindu-l şi mai mult.

Când întrerupse din nou sărutul, simţea că i se învârtea capul, inundat de mirosul şi de gustul ei. De însăşi

esenţa ei.

Cu buzele întredeschise de plăcere, Penelope deja gâfâia când el se lăsă mai jos pe pat ca să-i guste din nou sânii. Mai agresiv, mai pofticios. Mai posesiv.

Şi ea îi permitea asta, savurând trăirile, chiar dacă în acelaşi timp se lupta din răsputeri să înţeleagă şi să asimileze senzaţiile cu care o inunda. Iar Barnaby ştia mult prea bine că se lupta pentru un grad de control pe care el nu avea deloc de gând să i-l permită.

Când îi scăpă un geamăt moale, când încleştă pumnii în părul lui… atunci el înţelese că era în siguranţă.

Aşa că atunci coborî şi mai jos, trasând un drum de săruturi pe mijlocul trupului ei.

Limba lui se avântă în buricul ei. Penelope icni şi îşi încleştă şi mai tare pumnii în părul lui – prea zguduită de noutatea acelei senzaţii ca să mai poată gândi măcar. Să formuleze în minte un gând – corect şi coerent – era cu mult dincolo de capacităţile ei. Orice judecată sănătoase îi fusese izgonită. Barnaby se folosise de senzaţii ca să îi copleşească raţiunea.

Şi nu îi mai rămânea altceva decât să simtă. Să simtă cea mai glorioasă panoplie de senzaţii extaziante care se dădeau şi o inundau, răspândindu-i-se prin sânge ca un foc lichid.

Delicios, ilicit şi periculos poate… şi totuşi, fără raţiune sau rezerve, se abandonă în tot ceea ce îi oferea… la tot ce dorea ea. Îşi dorise să ştie, şi el o învăţa… mai mult decât visase măcar vreodată.

El alunecă atunci şi mai jos pe corpul ei, ajungând între picioarele ei. Îi desfăcu genunchii cu forţă ca să se poată instala comod între coapsele ei. Iar ea îl acceptă acolo fără teamă. Sărutări fierbinţi, umede şi pasionale, combinate cu muşcături mici şi blânde îi făceau măruntaiele să se topească. Se zvârcolea sub el, în timp ce durerea lichidă fierbinte care colcăia în vintrea ei creştea în intensitate.

Senzaţia pielii lui alunecând pe a ei era stranie, dar surprinzător şi tulburător de încântătoare. Mai fermă şi mai

aspră, presărată cu păr sârmos, care i se întindea pe carne şi pe muşchi mult mai puternici şi mai tari decât ai ei, pielea lui se juca pe a ei, care, prin comparaţie, părea moale şi delicată… totul într-o manifestare fizică primordială a masculinităţii şi a feminităţii – a unui dans al elementelor contrastante care le diferenţiau.

Buzele lui se deschiseră într-un sărut umed şi fierbinte care se mula pe cuta care-i unea coapsele, atrăgându-i din nou atenţia. Îşi lăsă vârful limbii să se plimbe spre interior… ca o săgeată fierbinte şi umedă care ducea spre…

Se încruntă. Spre ce…?

Dar acel „ceva”… acel următor pas o făcu să înăbuşe cu greu un ţipăt.

La a doua şi mai intruzivă atingere a buzelor lui peste cârlionţii ei femeieşti, începu să se zbată şi să îl apuce de umeri. Dar el îşi propti imediat braţul pe talia ei, ţinând-o în loc… în timp ce cu cealaltă mână o apucă de picior, chiar de deasupra genunchiului şi îi desfăcu coapsele…

O deschidea ca să se poată uita la ea *acolo.*

Penelope încremeni de şoc şi groază, cu privirea aţintită spre ochii lui – spre ceea ce putea citi în liniile dure şi încruntate ale chipului lui. Şi ce putu zări acolo… Oh, s-o ajute Dumnezeu!

Şi apoi el coborî capul şi-şi lipi buzele de carnea ei.

I se tăie răsuflarea şi îi ţipă numele cu sufletul la gură. Încercă cu disperare să se dea la parte, dar nu reuşi. Îl apucă de cap, îşi înfipse degetele în părul lui şi îşi simţi întreg trupul tresărind din cauza senzaţiei… o săruta… o lingea… şi – Oh, Doamne, Dumnezeule! — o sugea! *Senzaţia* aceea i se răspândea prin corp precum un foc sălbatic şi de nestăvilit… un incendiu nimicitor de proporţii nemaiîntâlnite îi topea terminaţiile nervoase, lăsând în urmă o băltoacă clocotitoare de dorinţă.

De foame arzătoare. Pe sub pielea ei. Prin venele ei. Adânc în interiorul trupului ei.

Gemu neputincioasă şi căzu pe spate. Închise ochii… pentru că nu avea de ales decât să zacă acolo aşa şi să-l lase să-i arate ceea ce-şi dorise să cunoască – să lase acele

senzaţii să o răvăşească, să îi inunde mintea şi să-i facă simţurile să explodeze.

Să îl lase pe el… şi tot tumultul de trăiri… s-o trimită pe culmi nebănuite.

Spre o lume guvernată de dorinţă şi de pasiune. Unde nimic nu mai conta în afară de nevoia fierbinte, sălbatică şi lacomă pe care o năşteau.

Limba lui o gusta şi o explora, buzele lui o mângâiau şi fierbinţeala care îi curgea prin vene se contopea într-un abis la fel de intens ca un soare. Cu fiecare atingere, acel foc ardea şi mai puternic. Mai dureros. Mai intens.

Până când o subjugă pe deplin şi deveni singurul lucru care mai conta în acel moment.

O adevărată mistuire. Un veritabil abandon.

Dar tensiunea aceea de foc devenea din ce în ce mai intensă şi mai puternică. Până când nu mai putea respira. Până când tentaculele dorinţei şi tot focul şi fierbinţeala se strânseră atât de tare în jurul ei, încât crezu că era pe punctul de a face explozie pe dinăuntru.

Şi apoi repetă cu limba ceea ce-i făcuse mai devreme cu degetul. O penetrare lentă şi deplină. Urmată de o retragere.

Şi în clipa aceea avu loc explozia.

Se simţea fărâmată într-un milion de bucăţi… de fierbinţeală, de lumină şi plăcere!

Icni şi se lăsă purtată de val… absorbind cu lăcomie tot ce putea. Dar strălucirea aceea se stinse treptat, lăsând-o ameţită şi simţindu-se straniu de goală pe dinăuntru. Cumva în aşteptare… ca şi când ar fi ştiut instinctiv că trebuia să fie ceva mai mult.

Se simţea moale şi avea toţi muşchii relaxaţi. Orice tensiune dispăruse. Şi totuşi… era încă *flămândă.*

Deschise ochii şi se uită în jos la el. Ridicase capul şi se uita la ea.

Îi studie ochii o clipă, după care îşi schimbă poziţia şi se ridică deasupra ei precum un zeu atotputernic.

Ridică o mână moale şi-şi lipi palma pe pieptul lui, mângâindu-l uşor. Dar şi prin acea atingere slabă, tot putea

resimţi toată tensiunea care îi radia din corp prin toţi porii. Simţindu-se, dintr-odată, neaşteptat de puternică, înţelegând că tensiunea aceea din interiorul lui era provocată de ea, găsi undeva forţa de a ridica din sprâncene.

— Asta e tot?

Ştia foarte bine că nu era.

Ochii lui umbriţi de pleoape grele îi întâlniră pe ai ei. Îi depărtase larg coapsele. Şi apoi îşi făcea loc între ele. Simţi vârful tare şi lat al mădularului încins căutând şi găsind intrarea în trupul ei. Se opri acolo o clipă şi ea se cutremură.

Îşi propti antebraţele pe perne, de-o parte şi de alta a capului ei, şi-l coborî pe al lui şi îi găsi buzele – îi cuceri gura cu un sărut lent, adânc şi prădător, care îi făcea încă o dată capul să i se învârtă.

În cele din urmă, ridică încet capul şi o lăsă cu respiraţia tăiată.

De la doar câţiva centimetri distanţă, Barnaby îi întâlni privirea.

— Acesta a fost preludiu. *Ăsta…* zise el, împingându-se lent şi puternic şi afundându-se în căldura ei umedă… este începutul evenimentului principal.

Simţi bariera fecioriei ei, o testă uşor, după care se retrase şi se împinse mai tare şi mai puternic, pătrunzând-o şi străpungând bariera şi afundându-se adânc în trupul ei luxuriant şi glorios.

O traversă un val puternic de şoc. Trăsăturile ei se încordară, reflectând durere.

Înjurând în sinea lui, Barnaby se opri imediat şi rămase nemişcat, îşi încleştă tare maxilarul din cauza efortului de a-şi struni impulsurile brutale – acea latură primitivă din el care îşi dorea să acţioneze ca un invadator barbar, să o posede şi să o răvăşească fără nicio reţinere. Chiar dacă îi pregătise corpul din toate punctele de vedere, ea era mică… şi el deloc.

Înclină capul, încordă muşchii ca oţelul şi, respirând greu chiar şi pentru urechile lui, se luptă cu sine să-i ofere

timp să se obişnuiască cu acea invazie neaşteptată.

Şi se obişnui uşor-uşor. Cu tresăriri chinuitoare şi dureroase. Ca şi când nu ştia cât de departe putea merge. Cât de mult era sigur să se relaxeze. Muşchii i se descleştară treptat.

Scrâşnind din dinţi, Barnaby îi oferi cât de mult timp putu, după care se uită la ea şi-i întâlni privirea.

— Eşti bine.

Nu era o întrebare. Ea clipi la el uimită, cu ochii întunecaţi ca două abisuri iluminate de lumina lumânărilor. Ochii ei deveniră o clipă distanţi, ca şi când ar fi verificat validitatea afirmaţiei lui, după care se concentră din nou asupra lui. Şi era uluire sinceră şi încântare în ochii ei.

— Da. Ai dreptate.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet şi atunci se disipa şi ultimul dram de tensiune şi spaimă.

Apoi o tensiune de o cu totul altă natură veni să îi ia locul. Şi era ceva ce îl chema şi îl ademenea precum cântecul unei sirene. Ceva care-i trezea fiecare instinct.

Şi apoi apăru o strălucire neaşteptată în ochii ei. O adâncire a unui zâmbet de zeiţă păgână. Felul în care mâna ei alunecă în sus pe trupul lui pentru a-i cuprinde ceafa. Felul în care îl privea în ochi – ca o invitaţie, ca o ispită, ca o femeie care-şi înţelegea adevărata valoare. Toate dădeau de înţeles că ştia… că înţelegea efectul pe care îl avea asupra lui. Că ştia întocmai ce voia să facă. Şi că era de acord. Pe deplin şi cu tot sufletul.

El mârâi încet, după care cedă în faţa ademenirii ei, şi gura lui o găsi pe a ei.

Şi le oferi amândurora ceea ce îşi doreau.

Îi cuceri gura într-un sărut al sufletelor, care întărea şi mai mult legătura veşnică dintre ei.

Şi apoi se retrase uşor şi o pătrunse din nou, aruncându-i pe amândoi într-un vârtej pe care îl cunoştea mult prea bine. Într-un abis al plăcerii senzuale. Şi îi ţinu captivi acolo cu fiecare împingere lentă şi cumpătată a bazinului. Cu fiecare pătrundere adâncă şi puternică.

Şi la fel ca atunci când valsaseră, ea îl lăsă să

conducă şi îl urmă, abandonându-i-se. Trupul ei se unduia sub al lui, completându-l, egalându-l, primind, luând şi oferind.

Plăcerea lor comună se contopea, hipnotizându-i ca un dans păgân şi crescând în intensitate. Devenind mai exigentă, mai puternică şi mai delicioasă.

Refuza să se grăbească. Şi minunea minunilor – ea nu îl presa să o facă. Mai degrabă prelua ritmul lui, acceptându-l şi cuprinzându-l şi călătorind împreună cu el pe valurile extazului. Curiozitatea şi încântarea ei erau evidente în fiecare răsuflare, în fiecare murmur încurajator şi în fiecare atingere pe care degetele ei o dăruiau pielii lui.

Oriunde îl atingea, pielea îl ardea. Dar nu era nimic – pentru că nu exista nicio comparaţie cu căldura de foc a tunelului ei feminin, îi primea, îl îmbrăţişa şi îl atrăgea în ea… fierbinte şi umedă, şi îl cuprindea şi savura minunea actului de a face dragoste.

Se zvârcolea sub el. Pe măsură ce ritmul creştea inevitabil, ea se agăţa de el şi îşi înfigea unghiile în carnea lui, strângându-l în braţe şi zorindu-l… poruncindu-i să continue.

El inspiră cutremurându-se şi se supuse. Senzaţiile care se revărsau prin el, trupul ei glorios, pasiunea ei, dorinţa pe care i-o oferea cu bucurie şi încântare… Toate îi colorau lumea aceea în nuanţe şi mai vii şi mai intense decât trăise vreodată.

Fiecare mişcare, fiecare atingere – a trupului lui şi al ei – fiecare schimb părea şi mai încărcat de sentiment. Senzaţii tactile, da, dar era ceva mult mai puternic şi mult mai profund de atât care se întâmpla între ei… ceva mult mai frumos… ceva complet diferit, care aducea o împlinire complet nouă.

Ceva care unea laturi intangibile ale amândurora. Ca şi când, din această lume cumva familiară a plăcerii senzuale, ajunseseră cumva într-un plan mai înalt, unde se uneau la un nivel primordial.

Dar nu se putea gândi la asta acum. Nu putea defini asta acum. Mintea lui era prea goală şi prea inundată ce

ceea ce simţea. Ba, de fapt, numai intensitatea în sine a senzaţiilor şi a experienţelor îi întunecau raţiunea.

Nu ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva că ea – o inocentă până la urmă, indiferent cât de citită sau de inteligentă ar fi fost – ar fi putut atât de uşor şi de deplin şi de hipnotizant să rezoneze cu el, cu latura lui senzuală. Ea, care era atât de neexperimentată, dar în mod uimitor atât de in contact cu pasiunile primitive pe care el şi le reprima în mod normal şi le ţinea în frâu, ca să nu îşi şocheze partenerele.

Pe de altă parte… era mai mult decât evident că Penelope nu vedea nevoia existenţei vreunei constrângeri. În timp ce pasiunea lor comună creştea, uniţi fiind, cu braţele şi membrele încârligate şi cu mâinile unite, călăreau împreună acel moment cu sălbăticie. Şi decât să lase totul în seama lui, ea devenea tot mai exigentă şi curioasă.

Până când, în cele din urmă, i se predă şi el cu totul, lăsă toate constrângerile şi barierele să cadă şi se desfătară împreună de o dorinţă nestăvilită şi sălbatică.

Penelope gemu. Fără să îi spună el nimic, ridică apoi picioarele şi se încolăci în jurul şoldurilor lui şi îl primi şi mai adânc în ea. Zorindu-l să se cufunde şi mai adânc în ea.

Până când se simţi ca şi când ar fi fost atins de soare.

Ea eliberă un ţipăt gâtuit şi explodă.

Şi îl luă şi pe el cu ea. Contracţiile puternice ale muşchilor ei îi grăbeau orgasmul, eliberarea ei puternică şi nestăpânită, descătuşând-o şi pe al lui… stârnindu-i o explozie liberă, deplină şi complet mistuitoare – pentru ceea ce în acest moment glorios i se părea că era prima dată în viaţa lui…

Iar în clipa în care se goli în interiorul ei, se simţi de parcă i-ar fi dăruit însuşi sufletul lui.

Şi după un număr neştiut de secunde, întredeschise uşor ochii şi se uită în jos la ea… era întinsă sub el, cu ochii închişi într-o linişte binecuvântată, cu o expresie senină, dar goală pe chip… cu excepţia zâmbetului care îi arcuia buzele.

Şi atunci îşi simţi şi el buzele arcuindu-se la fel de

încântate. Se retrase uşor din ea şi se prăbuşi alături. Se întinse şi o trase în braţele lui.

În timp ce mulţumirea îşi întindea aripile moi în jurul lor, învăluindu-i, Barnaby se rugă dacă îşi predase într-adevăr sufletul, la un moment dat, ea să fie de acord să îl accepte şi să îi răspundă la fel, oferindu-i-l şi ea pe al ei.

Capitolul 14

Dacă nu ar fi avut loc o altercaţie felină undeva în apropiere, probabil sarcina de a-i trezi i-ar fi revenit lui Mostyn.

Dar aşa, alertat de lumina zorilor, Barnaby o grăbi pe Penelope – care nu voia să se trezească, darămite să îi părăsească patul – să le facă pe amândouă, să se îmbrace şi să îl lase să o conducă jos. Şi în timp ce coborâră la parter, ieşiră şi porniră spre casa ei, o mică parte din el era dezamăgită că nu apucase să afle cum ar fi reacţionat majordomul lui ridicol de corect şi strict dacă ar fi văzut-o.

Răcoarea dimineţii îi pătrunse pe sub palton. Totuşi, partea bună era că mintea lui devenea tot mai alertă şi hotărî că era mai bine că acţionase din instinct şi o luase de acolo pe Penelope. Nu era deloc sigur că, dacă ar fi găsit-o în patul lui, Mostyn, omul lui, nu i-ar fi scris o scrisoare mamei lui.

Şi asta sigur nu ar fi fost deloc bine.

Nu pentru că mama lui putea să nu fie de acord. Dar teama – ceea ce îl înspăimânta în continuare – era posibilitatea ca aceasta să decidă că avea nevoie de ajutorul ei şi să vină să i-l ofere.

Acest simplu gând era suficient pentru a-l face să se cutremure.

Se uită la Penelope. Mergea la braţul lui, potrivindu-şi ritmul şi mărimea paşilor, pe care îi făcea intenţionat mai mici, din consideraţie pentru ea, dar gândurile ei erau vădit foarte departe. În ciuda vigorii remarcabile a împreunării

lor, părea cumva netulburată şi neafectată. De fapt, era perfect conştient că, dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aflat încă în patul lui, explorând mai departe.

Ba chiar se bosumflase atunci când insistase că trebuie să plece.

Însă acum buzele ei nu mai erau deloc bosumflate. Ci relaxate şi roşii precum petalele de trandafir şi la fel de frumoase ca întotdeauna.

După alţi câţiva paşi, realiză că se holba la ea, visând cu ochii deschişi. Îndepărtă din mintea sa imaginile acelea lascive şi se uită înainte, concentrându-şi gândurile pe unde se aflau acum, unde şi-ar fi dorit să fie cu ea şi cum să ajungă din punctul a în punctul b.

Ceea ce, întâmplător, era şi calea de a-şi transforma fanteziile imorale într-o realitate delicioasă.

Nu îi fu prea greu să se concentreze.

Hotărâseră de comun acord să nu-şi mai bată capul încercând să găsească o birjă. La ora aceasta, probabil ar fi fost la fel de rapid să meargă pe jos până pe Mount Street. În orele acelea difuze care făceau trecerea de la o zi la zorii celeilalte, se găseau foarte puţini oameni pe străzile din Mayfair – ori pe jos, ori în trăsură.

Noaptea era întunecată şi fără lună în răcoarea care se întindea sub norii negri de noiembrie. Şi, deşi era linişte, tăcerea nu era absolută. Zumzetul somnoros al metropolei era ca o pătură de sunete îndepărtate, înăbuşite.

Amândoi erau obişnuiţi cu liniştea oraşului. Aşa că îşi continuară drumul nederanjaţi, învăluiţi în ceaţa densă care plutea peste oraş. Amândoi erau cufundaţi în gândurile lor.

Barnaby nu prea ştia la ce putea să cugete Penelope – sau dacă se gândea măcar la ceva anume. Dar oricum ar fi fost, în clipa de faţă nu mai avea nicio îndoială în privinţa răspunsului ei la evenimentele nopţii care tocmai trecuse – lucru care era într-o oarecare măsură liniştitor. Nu trebuia să se întrebe dacă îi plăcuse sau dacă ar fi fost interesată să continue legătura lor clandestină. Deja îi făcuse extrem de clare părerile sale în această problemă.

Privind în retrospectivă… îşi aminti unde se aflaseră

înainte ca ea să apară la uşă lui. Sau cel puţin unde crezuse el c*ă* se aflaseră. Crezuse că următoarea mişcare din acest joc era a lui. Dar, în mod evident, ea jucase după alte reguli.

De fapt, acum că se gândea la asta, nu ştia – nu avea nici cea mai mică idee – ce anume o făcuse să vină să-l viziteze… darămite într-o manieră atât de excentrică, cu bâta în mână.

Se uită din nou la ea şi miji ochii, punând cap la cap toate informaţiile pe care le ştia: că cel mai probabil venise cu trăsura fratelui ei – vehiculul acela negru simplu care plecase chiar înainte ca ea să se năpustească asupra lui – şi îi indicase vizitiului să o lase pe Jermyn Street, undeva spre miezul nopţii. Iar vizitiul se supusese poruncii ei.

Doamne, Dumnezeule! Femeia asta era un pericol! Pentru că numai Dumnezeu putea şti ce potenţiale primejdii o pândiseră din întuneric.

— Mă gândeam… începu el, dar se opri, până când, alertată de tonul tăios al vocii lui, Penelope se întoarse spre el şi îi întâlni privirea… Că fratele tău, în mod evident, nu exercită suficientă autoritate asupra ta… Nici nu mai vorbesc de control. Să fii lăsată să cobori singură dintr-o trăsură, pe Jermyn Street, în toiul nopţii… să mă ataci cu bâta… Nu aveai nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla. Era posibil să te vadă cineva şi să se grăbească să-mi sară în ajutor… Era posibil şi ca eu să te zăresc mai devr*eme*e şi să te lovesc cu bastonul. Acest simplu gând îi făcea stomacul să se strângă de teamă. Se încruntă la ea. Fratele tău nu te poate lăsa să umbli de nebună pe străzi.

Ea îi cercetă ochii, după care pufni şi întoarse privirea spre înainte.

— Prostii! Planul meu a funcţionat perfect. Şi cât despre Luc, el este cel mai bun frate pe care-l poate avea cineva. Chiar dacă uneori devine îngâmfat şi excesiv de protector. El a insistat mereu că avem dreptul să facem orice considerăm de cuviinţă şi să luăm singuri decizii despre cum să ne trăim vieţile. El ne-a lăsat, ba chiar ne-a şi încurajat, să luăm singure decizii. Şi tocmai din acest

motiv nu ai voie să rosteşti nici măcar un cuvânt rău împotriva lui.

El îi studie atunci vârful nasului, pe care îl ridicase trufaşă şi continuă să se încrunte.

— Asta este… ei bine, e o atitudine destul de neconvenţională. L-am cunoscut pe Luc. Nu pare genul de om care să fie aşa de îngăduitor.

— Vrei să spui că e genul de om care ar fi trebuit să-şi încuie cele patru surori undeva într-un turn de fildeş… Sau măcar să le ţină închise la Calverton Chase… şi să avem voie să ieşim numai după ce ne căsătorim?

— Ca să participaţi la nunţi, da, dar nu şi înainte de asta… ceva de genul acesta.

Ea zâmbi.

— Îndrăznesc să spun că poate ar fi fost aşa şi ai dreptate să crezi că imaginea asta e mai aproape de firea lui adevărată, doar că Luc însuşi aproape că a fost forţat să se însoare împotriva voinţei lui, cu mulţi ani în urmă, pentru a salva averea familie. Dar nu a vrut… nu a putut, aşa că a muncit al naibii de din greu cu finanţele şi ne-a salvat aşa. Şi apoi Amelia l-a cerut în căsătorie şi cum el şi-a dorit dintotdeauna să se însoare cu ea, lucrurile au sfârşit perfect în cele din urmă. Dar numai pentru că a rămas ferm pe poziţii şi şi-a văzut de treaba lui şi a făcut tot ce a considerat el de cuviinţă, în loc să facă ce i-a spus societatea că ar trebui.

Barnaby era în continuare la fel de încruntat.

— Nu vrei să spui că el a cerut-o în căsătorie pe Amelia?

— Nu. Ea l-a cerut pe el. Mai continuară câţiva paşi, după care adăugă, întrerupându-i momentul de uluire: Şi dacă chiar vrei să ştii, de acolo mi-a venit şi mie ideea de a te salva pe treptele casei tale ca să pot sfârşi singură cu tine, în dormitorul tău… Amelia l-a acostat într-un mod asemănător pe Luc într-o noapte, când se întorcea acasă.

El se holbă la ea.

— Da? Şi ea l-a lovit în cap cu o bâtă?

Penelope clătină din cap.

— Nu. Ea n-a fost nevoită s-o facă. Luc era deja beat moale la momentul respectiv, după ce sărbătorise faptul că-şi salvase familia din datorii.

— Beat criţă.

— Poftim?

— „Beat criţă”, repetă el, continuând să meargă, cu privirea aţintită drept în faţă. Asta e expresia. Nu beat moale.

— Da ştiu. Dar Luc chiar era moale în seara aceea. Sau cel puţin aşa susţine Amelia. S-a prăbuşit la picioarele ei.

Barnaby decise că în clipa aceasta deja ştia mai mult decât ar fi vrut despre Luc şi soţia lui. Şi totuşi, omul pe care îl cunoştea el ca şi vicontele de Calverton… avea o minte la fel de ascuţită şi de vicleană… ca şi sora lui. Şi, conform spuselor lui Penelope, în care se putea avea încredere că ştia adevărul, Luc îşi dorise dintotdeauna să se însoare cu Amelia. Aşa că atunci când Amelia îl ceruse de bărbat…

Calverton, decise Barnaby, chiar era foarte norocos.

Scăpase de momentul acela penibil de a se lăsa într-un genunchi şi de a implora după mâna iubitei sale… chiar şi metaforic vorbind.

Într-adevăr, acum că se gândea mai bine la asta, ca un gentleman să fie cerut în căsătorie de o doamnă, cu siguranţă, i se părea ceva minunat – în mod special şi cel mai important, pentru că îl salva pe gentlemanul implicat de la a trebui să-i declare starea de nefericit în dragoste.

Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai mult că reprezenta un beneficiu strategic important – mai cu seamă dacă doamna în cauză era Penelope.

În timp ce părăseau Berkeley Street şi intrau pe Mount Street, aruncă o ocheadă spre chipul ei – era senin şi încrezător. Era expresia unei doamne care ştia ce voia şi – după cum demonstrase deja în repetate rânduri, dintre care cel mai recent noaptea trecută – care nu era deloc reticentă în a lua măsuri pentru a-şi satisface nevoile.

Îşi aminti de evaluarea lui de mai devreme, despre punctul în care ajunseseră acum, raportat la cel în care voia el să ajungă cu ea. Strânse degetele pe braţul ei şi, în timp ce urca treptele de la Calverton House, părea că, mulţumită celui mai recent plan al ei, descoperise şi el cea mai bună modalitate de a-şi atinge scopul final.

*

— Mulţumesc, doamnă Epps. O să-l anunţ pe tatăl meu.

Zâmbind, Griselda se despărţi apoi de bătrâna care o abordase ca să o întrebe ce mai făcea tatăl ei văduv.

Jucându-şi rolul la perfecţie, Stokes mârâi, un sunet masculin universal de „era şi timpul”, încuviinţă din cap încruntat spre doamna Epps, după care o apucă de cot pe Griselda şi o conduse de-a acolo.

Când ajunseră cam la cinci paşi distanţă, Griselda zâmbi.

— Mulţumesc. Credeam că n-o să mai scap niciodată.

— Şi eu la fel.

Continuând să se încrunte, Stokes cercetă cu privirea strada pe care mergeau. Chiar dacă încă mai erau dalele originale cu care fusese pavată, şi într-o stare destul de acceptabilă, răsăriseră în jur o mulţime de case, unele cu cornişe proeminente, altele cu pridvoare închise şi extinse până la nivelul străzii. Şi cu o grămadă de cutii şi lăzi aglomerând toate cotloanele, astfel încât, în momentul de faţă, drumul era cu puţin mai lat decât un culoar de trecere. Eşti sigură că pe aici?

Griselda îi aruncă atunci încă una din privirile ei amuzate.

— Da, sunt sigură. Se uită în faţă şi adăugă: Nu a trecut chiar atât de mult timp de când am locuit în zonă.

El pufni.

— Hm! Trebuie să fi trecut cel puţin… zece ani.

Zâmbetul ei se mări şi mai mult, când îi răspunse:

— Extrem de diplomat din partea dumitale. De fapt,

se fac şaisprezece. Am plecat la cincisprezece ani ca să-mi încep ucenicia, dar am venit destul de des în vizită, aşa că n-am pierdut complet legătura cu locurile astea… şi cu atât mai mult nu mi-am pierdut nici simţul orientării.

Stokes mârâi din nou, nemulţumit. Pe de altă parte, e foarte bine că măcar ea stătea bine la capitolul orientare – întrucât cu toate străduţele alea mici şi întortocheate şi cu ceaţa şi fumul care acopereau soarele, cu siguranţă lui îi venea destul de greu să-şi dea seama care încotro duceau. Dar măcar aflase în sfârşit câţi ani avea – cincisprezece plus şaisprezece făceau treizeci şi unu… un pic mai mult decât crezuse el. Ceea ce era absolut excelent, ţinând cont de faptul că el avea treizeci şi nouă.

Se îndepărtau de oraş, lăsând în urmă cartierele Aldgate şi Whitechapel şi îndreptându-se spre Stepney. Şi în căutarea lui Arnold Horny. Vineri, după ce distribuiseră anunţurile acelea de recompensă tipărite pe la standurile din Petticoat Lane şi Brick Lane, „vizitaseră” adresa pe care o aflaseră pentru Stater şi apoi pentru Watts. Şi în ambele cazuri, stătuseră şi priviseră desfăşurarea evenimentelor de la faţa locului suficient cât să-şi dea seama că niciunul dintre bărbaţi nu era implicat în nimic ilegal.

Stokes se gândise să le pună întrebări lui Stater şi lui Watts, dar şi dacă nu ar fi ştiut nimic, era prea mare riscul să dezvăluie interesul pe care îl arăta poliţia pentru şcoala de hoţi care opera în zonă şi, astfel, să îl alerteze pe director, care ar fi închis porţile şi i-ar fi ascuns pe copii undeva unde să nu îi mai găsească nimeni.

— În plus, spuse Griselda, încă mai avem nume de verificat.

Adică exact ce făceau acolo într-o sâmbătă – dându-i de urmă lui Arnold Horny.

Păreau să se aventureze foarte departe, pe un teren din ce în ce mai periculos. Se uită la Griselda. Dar dacă era câtuşi de puţin agitată sau neliniştită, cu siguranţă, nu arata nimic. Chiar dacă erau din nou amândoi deghizaţi, acolo, în inima mahalalei spre care se îndreptau, tot începeau să sară în ochi ca fiind prea bine îmbrăcaţi.

Dar ea continua să înainteze cu încredere. Şi el venea lângă ea, umăr la umăr cu ea, scrutând zona în permanenţă, alert şi tot mai încordat din cauza potenţialelor pericole care îi aşteptau în faţă.

Era perfect conştient de faptul că dacă ar fi fost pe cont propriu, nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de neliniştit.

Ajunseră apoi la o răscruce. Fără nicio ezitare, ea porni pe drumul din stânga, care-i îndepărta şi mai mult de Londra.

— Credeam că East End este zona unde se aud clopotele Bow[3], mârâi el.

Ea chicoti.

— Este… dar mai depinde şi cum bate vântul. După o clipă, adăugă: Nu e departe de aici. Exact dincolo de aleea aia de mai în faţă, din stânga.

El se uită într-acolo.

— Clădirea aia cu uşa verde?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi uite ce convenabil… e o tavernă chiar vizavi.

El o luă de braţ şi porniră spre tavernă, abia uitându-se spre clădirea cu uşă verde. Stokes lăsă capul în pământ şi îi murmură la ureche Griseldei:

— S-ar putea să aflăm tot ce avem nevoie să ştim în timp ce mâncăm.

Ea încuviinţă din cap şi îl lăsă s-o conducă înăuntru.

La o masă din spate erau trei indivizi destul de dubioşi şi ameninţători, dar, în afară de asta, taverna era goală. Era aproape mijlocul zilei. Probabil în curând aveau să mai sosească şi alţii. În dreptul ferestrei din faţă se afla o masă, iar obloanele de lemn fuseseră deschise, ceea ce oferea o imagine foarte convenabilă asupra clădirii de vizavi. Griselda pomi spre masa aceea, dar Stokes se încruntă.

Scaunele erau şubrede, din lemn masiv uzat şi el fu pe punctul de a se întinde politicos ca să-i tragă unul din

---

3 *Born within the sound of Bow Bells* („Născut în sunetul clopotelor Bow”), desemnând persoanele cockney, locuitori ai Londrei, care locuiesc în special în partea de est a oraşului, (n.red.)

ele. Din fericire, se opri la timp. Ea îşi trase singură un scaun şi se aşează, cu faţa spre geam. El alese locul de lângă ea, îl întoarse pe jumătate cu faţa spre ea şi luă loc, atârnându-şi un braţ peste spătarul scaunului ei. Era un gest care declara sus şi răspicat că o considera proprietatea lui. Se uită la indivizii dubioşi din umbrele din spate, ca să se asigure că înţeleseseră şi ei mesajul. Oamenii îşi mutară privirile în altă parte.

Mulţumit, se întoarse spre Griselda şi spre imaginea care se vedea dincolo de geam.

Ea se aplecă spre el, îl bătu pe braţul pe care îl aşezase pe masă şi îi şopti:

— Nu-i nevoie să-i sperii pe localnici.

El îi întâlni privirea amuzată, după care pufni scurt şi se uită peste drum. Îşi lăsă celălalt braţ acolo unde era.

O ospătăriţă palidă ieşi apoi de undeva din spatele barului şi veni la ei. Părea foarte tânără, îi întrebă pe rând ce voiau să comande. După ce mârâi să i se aducă o halbă de bere, o lăsă pe fătucă în seama Griseldei. Şi oarecum spre surprinderea lui, ea nu se aruncă să încerce să obţină nicio informaţie, ci se limită la a comanda de mâncare pentru amândoi.

După ce fata plecă, se întoarse spre Griselda şi ridică dintr-o sprânceana.

Ea se încruntă uşor.

— Se uita la hainele mele. Mai bine mâncăm liniştiţi mai întâi şi aşa îi lăsăm şi ei timp să îşi dea seama că nu suntem o ameninţare.

El mârâi şi îşi mută privirea. Cugetând apoi că în decursul zilelor pe care le petrecuseră împreună, probabil Griselda auzise mai multe mârâituri de la el decât orice altceva, se întoarse din nou spre ea şi îndrăzni:

— Are dreptate… locul tău nu-i aici, zise, cercetând-o cu atenţie.

Ea înclină uşor capul. Şi după o clipă prelungă în care privi uşa verde, spuse:

— Am plecat. Ştiam că dacă mai rămân sunt şanse mari să ajung ca ea, zise, făcând un semn discret din cap

spre chelneriţă. Fără nicio speranţă reală de a obţine ceva mai bun.

— Aşa că ai muncit şi ai plecat şi apoi ai muncit şi mai tare ca să-ţi faci un nume în afara East Endului.

Ea încuviinţă din cap, cu buzele arcuite într-un zâmbet mic şi oarecum melancolic.

— Şi am reuşit. Şi acum… zise, uitându-se la ea şi întâlnindu-i privirea… sunt nici prea prea, nici foarte foarte… cu un picior acolo şi cu un picior aici şi nu aparţin nici East Endului, nici altui loc.

El vedea ce se ascundea dincolo de zâmbetul ei în aparenţă relaxat.

— Ştiu cum e asta.

Ea ridică din sprâncene, nu atât neîncrezătoare, cât curioasă.

— Serios?

El o privi în ochi.

— Păi, nu sunt nici eu nici tocmai un gentleman şi niciun poliţai obişnuit.

Ea zâmbi.

— Am observat. Îl studie câteva clipe, după care îl întrebă: Păi, şi de unde vii? Şi cum s-a întâmplat asta… să fii cumva la jumătatea drumului, între două lumi?

Stokes îşi mută privirea spre uşa verde.

— M-am născut în Colchester. Tata a fost negustor şi mama fiică de preot. Am fost singur la părinţi, la fel ca şi mama. Bunicul meu, adică tatăl ei, s-a îngrijit de mine şi mi-a oferit o educaţie la gimnaziul clasic local. Întoarse capul şi îi întâlni din nou privirea Griseldei. De acolo vine partea mea de „aproape gentleman”. Şi asta mă diferenţiază de aproape toţi ceilalţi din poliţie. Nu fac parte nici din ofiţerii din clasa superioară şi nici din poliţaii de rând. Continuă să o privească şi adăugă: Nu sunt un gentleman.

Expresia de pe chipul ei rămase serioasă în timp ce îi studia ochii, dar un zâmbet mic îi apăru pe buze. Se aplecă un pic mai mult spre el, cu un aer de confidentă:

— Mai bine… nu ştiu dacă m-aş simţi prea în largul

meu să stau aici cu un gentleman.

Fata veni apoi aducând o tavă cu mâncarea pe care o comandaseră – două castroane de tocană surprinzător de apetisantă şi pâine, un pic tare, dar comestibilă. Aroma tocăniţei îi oferi Griseldei ocazia să îi facă un compliment sincer fetei. Ea murmură ceva, un pic ruşinată, şi Griselda o lăsă din nou să plece.

Stokes îşi spuse atunci că era bine să aibă încredere în instinctele ei. Aşa că lăsă deoparte orice gânduri şi se aplecă spre castron, cu privirea încă îndreptată spre uşa verde.

El şi Griselda îşi terminaseră masa şi stăteau şi aşteptau răbdători să se întoarcă chelneriţa, când se deschise uşa verde şi ieşi o brunetă şleampătă, care părea să aibă în jur de douăzeci şi ceva de ani. Lăsă uşa deschisă şi pomi spre tavernă.

Cu mâinile proptite în şolduri, intră şi se opri în pragul uşii.

— Hei… Maida! Adă-mi şi mie cinci halbe, da, scumpo?

Maida, chelneriţa, încuviinţă din cap şi dispăru în spate. Se întoarse după câteva minute, cu o tavă de lemn, pe care se aflau cinci halbe de bere.

— Mulţam, zise bruneta, înşfăcând tava. Pune-le în contu’ nost’. O să treacă Arnold mai târziu să plătească.

Maida încuviinţă din nou din cap. Stând în pragul uşii şi ştergându-se pe mâini, se uita după brunetă cum traversa strada şi intra înapoi pe uşa verde, de unde ieşise. Uşa se închise apoi în urma ei.

— Are loc ceva acţiune vizavi? murmură Griselda.

Maida se uită spre ea şi se strâmbă.

— Ai putea spune şi aşa, zise şi se uită din nou spre uşa verde. Mă întreb câţi au acolo în dimineaţa asta. Se întoarse apoi din nou spre Griselda şi explică: Bărbaţi, mă refer.

Griselda ridică din sprâncene.

— Deci, aşa se întâmplă lucrurile pe aici, ei?

— Da. Maida adoptă o poziţie confortabilă şi pregătită

de stat la taclale. Sunt trei acolo… fete, mă refer. Bietul Arnold. Când a zis că-s nepoatele lui şi c-or venit să stea, mă gândeam io că minte, da' le-am auzit cum ţipă la el. Sigur îs rude. Bietul moşneag… ere că are mare noroc, dacă-şi ia şi el ceva bani pe chirie. Dar fetele se descurcă destul de bine, din ce-am auzit şi se poartă bine cu vecinii, una peste alta.

— Nu există şi nepoţi? întrebă Stokes, ca şi când ar fi fost doar curios. Dar la urma urmei, să discute aşa liber despre fărădelegile locale era bârfa normală prin East End.

— Nu, zise Maida, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Nu prea se întâmplă de-astea pe aci… Mai mult filfizonilor le plac chestiile alea şi nu-s prea mulţi din ăştia pe aici. Da între noi fie vorba, nu cred că pe Arnold l-ar deranja să mai aivă un bărbat în casă cu care să-mpartă greutăţile… fetele alea îl ţin închis în casă mai tot timpul. Poate cât el bătrân, da' e genu' masiv şi fioros… şi-i bun de protecţie. Şi ce să facă, acuma, dac îi unchiul lor? Şi sigur îl ţin ocupat fetele, să ne înţelegem.

Griselda se încruntă, ca şi când şi-ar fi aminti ceva.

— Şi taică-miu ştia un Arnold care locuia pe-aici prin zonă… obişnuia să fie un tăinuitor destul de bun pe treaba lui, dacă mă înţelegi. Cum îl chema? întrebă, uitându-se la Stokes, ca şi când ar fi căutat inspiraţie şi apoi chipul i se lumină, se întoarse spre Maida şi exclamă: Ormsby… asta era… Arnold Ormsby.

— Horny, o corectă Maida. Da, ăsta-i Arnold al nostru. A fost cândva băgat cu treburi de-alea, da' acuşa nu mai. Acu' cel mai departe de casă iese pe aici pe la noi. Se plânge că-i greu la bătrâneţe, că şi-a pierdut toate contactele şi se văicăreşte că un om bătrân n-are cum să se descurce aşa. Ridică din umeri. Da' io cre' că n-are nicio speranţă, dacă nu pleacă nepoatele alea ale lui… că se pare că ele îi cam mănâncă tot timpul.

Stokes cugetă imediat că asta era tot ce aveau nevoie să audă. Îi întâlni privirea Griseldei.

— Mda, ce să-i faci. Aşa-i în viaţă. Hai să mergem şi noi.

Ea încuviinţă din cap. El se ridică, o aşteptă şi pe ea să facă la fel, după care aruncă pe masă câteva monede. Se întoarse şi-i aruncă lui Maida o monedă de şase peni.

— Mulţam, scumpo. A fost bună.

Mişcându-se mai repede decât un uliu, mâna fetei înhăţă moneda de şase peni cât încă era în aer. Rânji şi încuviinţă din cap după ei.

— Da, mă bucur… mai poftiţi pe la noi.

Griselda zâmbi şi îi făcu cu mâna.

Stokes o apucă de braţ şi o conduse hotărât înapoi spre oraş şi spre civilizaţia, aşa cum le ştia el, cu vorbele „Nu în viaţa asta”, răsunându-i în minte.

*

Penelope se furişa prin salonul lui Lady Carnegie, prefăcându-se că ascultă discuţiile politice care aveau loc în jurul ei. Petrecerea organizată în noiembrie de amfitrioana lor era un eveniment important în cercurile politice, mai cu seamă că se număra printre ultimele, înainte ca parlamentul să-şi închidă uşile şi membrii să se retragă la moşiile lor îndepărtate pe timpul iernii.

Pentru ei, seara asta reprezenta o şansă bună să se alăture la o ultimă explozie de activitate a înaltei societăţi.

Pentru ea, noaptea reprezenta o ocazie excelentă să afle mai multe.

Şi, fără îndoială, primise şi Barnaby o invitaţie. Pe lângă faptul că era fiul tatălui său – şi contele avea numeroase interese politice conexiunile pe care le avea cu Peel şi forţele de poliţie îl transformau într-o sursă de informaţii foarte preţioasă pentru cei prezenţi aici, întrucât era de la sine înţeles că oamenii aceştia ar fi preferat de o mie de ori să-i pună întrebări lui – care era unul de-al lor – decât vreunui adjunct al lui Peel.

Dar lăsând orice altceva la o parte, Penelope se gândea că putea dispărea câteva ore fără să i se simtă lipsa. Şi după rundele de întrebări de iniţiere din salon de dinainte de cină, mai mult ca sigur şi Barnaby ar fi putut

inventa o scuză pentru a se retrage un pic.

Zâmbindu-i încurajator lordului Molyneaux, care ţinea un discurs despre noile reforme legislative, Penelope îşi revizui planurile şi aşteptările. Noaptea trecută fusese un prim pas bun pentru a învăţa despre dorinţă, despre ce însemna şi ce o alimenta, dar îi era extrem de clar că oricât de minunat şi captivant ar fi fost interludiul de noaptea trecută, abia dacă se afla la primul nivel de cunoaştere.

Şi după ce se întâmplase noaptea trecută, i se conturaseră în minte câteva seturi de întrebări care îi apăreau în minte în cele mai stranii şi mai nepotrivite momente ale zilei, distrăgându-i atenţia. Şi astfel ridicându-i curiozitatea pe culmi şi mai înalte.

Pentru a obţine un grad de satisfacţie cel puţin mulţumitor în acest domeniu, trebuia să afle mai multe.

Cercetă din nou mulţimea cât de discret putu. Şi se încruntă. Dacă Barnaby se hotărâse să nu participe la eveniment, pur şi simplu va trebui să se ducă să-i dea de urmă.

Din fericire, încă mai avea bâta.

Şi aproape ca şi când acea ameninţare telepatică îl invocase, intră pe uşa salonului, împreună cu lordul Nettlefold. Se opri o clipă să o salute pe Lady Carnegie – şi, indiferent ce anume îi spusese, o făcu să râdă. Femeia îl bătu uşor pe obraz şi îi făcu semn să meargă mai departe, să se amestece printre ceilalţi invitaţi. Nettlefold venea după el, hotărât să-şi continue conversaţia pe care o purta cu Barnaby.

Barnaby se opri şi îl lăsă pe Nettlefold să vorbească, în timp ce el cerceta încăpere. Privirea lui azurie trecu peste mai multe grupuri de oameni… până când ajunse la ea şi se opri la chipul ei.

Penelope îi susţinu privirea preţ de o clipă, după care se întoarse ca să-i răspundă lordului Molyneaux. Din colţul ochiului, îl văzu pe Barnaby rămânând unde era şi întorcându-se să discute cu Nettlefold.

Foarte bine. Nettlefold era unul dintre puţinii prezenţi aici din aceeaşi generaţie cu ei. În trecut, arătase o

tendinţă sfioasă, dar destul de clară, de a considera prezenţa ei la astfel de evenimente ca pe o modalitate de a-şi arăta eligibilitatea. În realitate, ea se afla aici pentru a fi la curent cu ultimele mişculaţii legislative care ar fi putut avea un impact asupra orfelinatului şi, de asemenea, pentru a păstra legătura cu foşti şi potenţiali binefăcători.

Cu toate astea, chiar nu voia să-şi petreacă seara aruncându-i lui Nettlefold afirmaţii cu subînţeles că trebuia să se care.

Şi se pare că Barnaby era de acord cu ea. Abia după ce îşi termină conversaţia cu omul, el şi Nettlefold se despărţiră şi plecară fiecare în treaba lui. Îşi croia drum pe la fiecare grup în parte, îndreptându-se spre ea.

În cele din urmă, ajunse la ea şi îi luă mâna când ea i-o oferi. Un vârtej de emoţii o traversă în clipa în care degetele lui se strânseră în jurul alor ei – uşurarea că venise fiind una dintre ele, împreună cu certitudinea că în noaptea aceasta va afla mai multe despre dorinţă şi nerăbdarea de a începe mai repede lecţia următoare. Şi mai era ceva acolo... un fior de ceva mai puternic, care îi stârnea o memorie tactilă surprinzător de clară a mâinilor lui pe sânii ei, pe şoldurile ei şi între coapsele ei.

Deschise repede evantaiul şi flutură din el.

— Bună seara, domnule.

Aşteptă apoi cât el şi Lord Molyneaux se salutară şi făcură schimb de amabilităţi. Din fericire, forţele de poliţie nu reprezentau un subiect de interes pentru Molyneaux în momentul de faţă.

Lordului Carnegie, gazda lor, li se alătură atunci, dornic să poarte o discuţie cu Molyneaux. Cei patru se despărţiră, zâmbindu-şi politicos. Penelope îşi aşeză mâna pe braţul lui, iar el o conduse spre un locşor mai tihnit de lângă perete, care se afla în afara cercului imediat de conversaţii.

Îi întâlni privirea, înţelese hotărârea care ardea în adâncurile întunecate ale ochilor ei.

— Nu putem să ne sustragem încă.

— Sigur că nu, zise ea, uitându-se spre ceilalţi invitaţi.

După cină. Ştii şi tu cum e după ce gentlemanii apucă să bea suficient… n-o să ne simtă lipsa cel puţin câteva ore.

— E aici şi mama ta? o întrebă el, din moment ce nu o văzuse încă pe femeie.

— Nu. S-a retras. Mai face asta uneori.

— Aşadar, eşti aici fără însoţitoare? Era chiar uimit. Se uită apoi la ea, amintindu-şi: Şi ştiu foarte bine că nu ai douăzeci şi opt de ani, apropo.

Ea ridică din umeri şi strâmbă din nas.

— Dragul tău Mostyn este mai rău ca o babă sperioasă… am adăugat câţiva ani ca să-mi fie mai uşor să-l liniştesc.

El pufni imediat.

— A fost îngrozitor de şocat când a aflat că mi-am revenit… în mod miraculos… suficient cât să te conduc acasă.

Ea ridică din nou din umeri, dându-i de înţeles că nu îi păsa deloc.

— Sunt aici în calitate de administrator al orfelinatului, nu ca domnişoara Penelope Ashford. Şi tocmai de asta amfitrioanelor, care majoritatea mă cunosc de când m-am născut, nu li se pare nimic ciudat dacă îmi fac apariţia fără mama.

El ridică din sprâncene, dar nu putea să nu admită că, într-adevăr, aşa – neavând pe nimeni în mod special care să stea cu ochii pe ea – le-ar fi fost mult mai uşor să se sustragă de la o astfel de întrunire. Era mult mai restrânsă decât un bal şi implicit mai greu de crezut că cineva din grup se putea face nevăzut – orice perioadă de timp – rămânând în acelaşi timp în salon.

— După cină atunci… imediat după ce ne întoarcem în salon.

Penelope avea dreptate. Discuţiile acelea vor dura ore întregi şi vor fi şi mai însufleţite, menţinându-le astfel atenţia celor prezenţi şi mai avid decât până acum.

— Nu ai mai primit nicio veste de la Stokes, nu?

Cercetând în continuare mulţimea, el clătină din cap.

— Nu. Ţi-aş fi dat de ştire imediat dacă aş fi aflat

ceva.

Ea încuviinţă din cap, după tare şopti:

— E un salon absolut minunat în cealaltă parte a casei. Se uită în sus, în ochii lui. Deşi nu am nicio altă experienţă pe care să mă bazez când spun asta… îmi închipui că ar fi perfect pentru… pentru a aprofunda mai departe subiectul pe care dorim să îl explorăm…

Lui Barnaby îi zvâcniră buzele. După o clipă, încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Dar până atunci fii cuminte.

— Fireşte.

Aruncându-i o privire obraznică şi lascivă, Penelope plecă apoi de lângă el şi se duse să se alăture grupului doamnei Henderson.

El o urmări cu privirea, până când se amestecă în cercul respectiv, după care se duse să se alăture şi el unui grup dintre ai lui, permiţându-le celorlalţi bărbaţi prezenţi să îi pună toate întrebările despre starea curentă a forţelor de poliţie. Tatăl lui era în oraş, dar în seara aceea participa la o cină cu cabinetul. Urma să treacă mai târziu pe aici, dar până atunci, Barnaby era într-un fel surogatul lui. Dacă voia să se retragă cu Penelope şi să-şi păstreze absenţa neobservată, mai întâi trebuia să satisfacă toate întrebările oamenilor.

În timp ce migra de la un grup la altul, îndeplinind sarcina aceasta, o altă parte din mintea lui încerca să se gândească la viitor. Să prevadă şi să planifice cum ar fi fost cel mai bine să decurgă interludiul din seara aceasta.

Din păcate, deşi scopul lui – acela de a se căsători cu ea – era extrem de clar în clipa de faţă şi la fel şi modalitatea prin care îl putea atinge – adică de a o convinge că măritişul cu el ar avea mai multe beneficii decât riscuri –, asta însemna şi că, în bună parte, acum trebuia să o lase pe ea să orchestreze interacţiunile lor.

Avea nevoie să vină la el de bunăvoie şi să ajungă singură la concluzia că nu avea de ce să se teamă dacă s-ar fi căsătorit cu el – că din postura de soţ al ei, nu i-ar îngrădi câtuşi de puţin independenţa, darămite să încerce să o

controleze. Şi dacă avea noroc, odată ce înţelegea toate astea şi se hotăra, poate va lua iniţiativa şi va veni să-l ceară ea în căsătorie. Mda… asta nu trebuia să fie prea greu de aranjat. Dat fiind faptul că ea instigase legătura lor ilicită, i se părea normal ca tot ea să fie cea care o ducea la finalul potrivit. Fericit.

Cu toate astea, pentru a obţine acest premiu suprem, trebuia să se arate dispus să îi facă pe plac în a-i permite să-şi asume rolul dominant. Încă o dată, trebuia să o lase pe ea să conducă şi el să se limiteze la a urma iniţiativele ei.

Aceasta nu era o idee pe care să o fi mai agreat – sau contemplat – vreodată înainte de ea. Şi nici măcar şinele lui sofisticat şi civilizat nu era tocmai de acord… darămite latura lui primitivă, care era cea dominantă când venea vorba de ea.

Cu toate acestea, când se aşezară la cină şi se pomeni aşezat pe partea cealaltă a mesei faţă de ea, realiză că pur şi simplu nu avea de ales decât să scrâşnească din dinţi şi să îndure.

Să strângă din dinţi şi să-şi amintească de beneficiile supreme.

Cina se dovedi lungă, cu multe conversaţii de-a lungul felurilor de mâncare. Dar, în cele din urmă, fură strânse şi ultimele farfurii. După cum se obişnuia la astfel de evenimente, gentlemanii nu rămâneau la masă după aceea, ci le urmau pe doamne înapoi în salon, unde se servea vin de Porto şi coniac, pentru a unge corzile vocale ale invitaţiilor şi a le pregăti pentru discuţiile următoare.

Barnaby clătină din cap spre un lacheu care îi oferea un coniac şi îşi croi drum spre Penelope. Până când ajunse la ea, Penelope scăpase deja de domnul care îi fusese partener la cină. După cum era obiceiul, lămpile din salon fuseseră date la minimum, permiţând astfel ca umbrele să învăluie ca o pelerină anumite părţi ale încăperii. Cel mai adesea, discuţiile purtate în a doua parte a unui astfel de eveniment erau de factură mai sensibilă, iar cei care luau parte la ele preferau să-şi păstreze expresiile mascate de

potenţiali observatori.

Umbra pe care o alesese Penelope pentru ea însăşi ascundea de toţi oamenii aşteptarea nerăbdătoare care îi strălucea în ochi. Mai puţin de el, desigur.

Şi pentru asta, Barnaby era extrem de recunoscător. Lady Carnegie era o prietenă personală apropiată a mamei lui şi departe de a fi oarbă.

O luă de mână pe Penelope şi îi aşeză degetele cuviincios pe mâneca lui.

— Unde este acest salon?

Penelope îi făcu semn spre uşa laterală.

— Putem ajunge la el pe acolo.

O conduse cei câţiva paşi până la uşă, la adăpostul unghiului unui perete mai mic, din încăperea cu formă neregulată. Deschise uşa şi o zori să iasă, după care o urmă, închizând-o în spatele lui.

Coridorul pe care ieşiră nu era luminat, dar suficiente raze ale lunii pătrundeau pe ferestrele fără draperii, cât să poată vedea pe unde mergeau. În timp ce îl conducea în jos pe acel hol, toate instinctele lui Penelope se ascuţiseră la maximum şi deveniseră deja destul de insistente. Ceva nu era tocmai în regulă. Ceva nu era tocmai credibil.

La jumătatea coridorului se opri şi se întoarse cu faţa spre prezenţa masculină care venea în urma ei.

În lumina sidefie şi difuză, îi cercetă chipul, confirmând, afirmând şi definind exact ce anume nu părea să se lege.

Studiindu-i şi el chipul, ridică dintr-o sprânceană, ca o întrebare sfidătoare.

Minimalizând într-un fel acurateţea instinctelor ei.

Miji ochii.

— Eşti mult prea… supu*s în* legătură cu toată treaba asta. Tu nu eşti genul de bărbat care să vină aşa docil în urma unei femei.

Trecu o secundă, după care îi răspunse:

— Atunci când doamna se îndreaptă în direcţia în care vreau eu, nu prea văd niciun motiv să stau să mă cert pe seama a cine conduce.

Ea se încruntă. După o clipă de gândire, îl întrebă:

— Asta înseamnă că dacă aleg să merg într-o direcţie în care tu nu-ţi doreşti să mergi, n-o să mă mai urmezi?

Linia strânsă a buzelor lui suferi o modificare aproape insesizabilă – care era mai degrabă un avertisment decât un zâmbet.

— Nu… înseamnă că dacă încerci să te duci într-o direcţia care n-are valoare, o să te… redirecţionez.

Ea ridică din sprâncene şi rămase o clipă uitându-se în ochii lui.

— O să mă *redirecţionezi?*

El îi întâlni privirea la fel de ferm, dar nu îi oferi niciun răspuns. Lucru care o făcu să nu mai fie la fel de sigură că ea era la comanda relaţiei lor, precum presupusese, controlând-o, stabilind unde se vor întâlni şi alte aspecte ale problemei de care era interesată.

Dar dacă el *îi permitea* ei să deţină controlul… oare atunci se mai considera că ea era într-adevăr la conducere? Şi mai ales dacă el putea – în orice moment – să renunţe la statutul său de supus pentru a prelua frâiele?

Clipi şocată, nemaifiind, dintr-odată, la fel de sigură unde se situau – nici el, nici ea – sau în relaţie unul cu celălalt.

După ce îi mai examină un moment în plus ochii albaştri, dar fără a primi nicio altă informaţie suplimentară, flutură din mână, indicând spre pe coridor.

— Şi în noaptea asta?

Buzele lui se arcuiră un pic mai mult – cu eleganţă, dar totuşi cu fermitate – şi încuviinţă din cap.

— Condu-mă.

Ea se răsuci şi făcu întocmai, dar cu un fior straniu de conştientizare alunecându-i pe şira spinării. Bizar. Palpitant. Ea era la control – el o va lăsa pe ea să deţină controlul – atâta timp cât direcţia în care se îndrepta îi convenea lui.

Ceea ce o lăsa cu provocarea de „a-i face pe plac”. O provocare pe care, aparent, în momentul de faţă o îndeplinea.

Ajunseră în dreptul salonului, iar Penelope deschise

uşa şi intră. Se uită în jur, confirmându-şi că era într-adevăr locul de care îşi amintea – o încăpere pătrată, cu vedere spre grădina laterală pustie, cu mobilă confortabilă, cu două sofale capitonate aşezate cu faţa spre şemineu, un fotoliu şi multe măsuţe mici. În dreptul unui perete se afla un birou, şi o harpă frumoasă ocupa un alt colţ întunecat.

Nu fuseseră lăsate aprinse nici lămpi şi nici lumânări. Camera nu fusese pregătită pentru invitaţi. Dar lumina lunii – difuză şi atotpătrunzătoare – se revărsa diafan pe ferestre, mult mai potrivită scopului lor.

Se opri în faţa canapelelor şi se întoarse spre el. Barnaby se opri chiar dincolo de pragul uşii. Întinse braţele, într-un gest cuprinzător.

— Aşadar? Ţi se pare potrivit?

El cercetase încăperea. Şi acum se uită la ea. În tăcerea din salon, Penelope auzi zăvorul uşii închizându-se. Plecă apoi de lângă uşă şi se apropie de ea.

— Asta depinde pentru ce anume te gândeai…

„Mai mult! Vreau mai mult!”. Dar mai exact ce anume şi cum… îi întâlni privirea, când se opri în faţa ei.

— Sunt conştientă că gentlemanii şi doamnele ca noi se bucură frecvent de întâlniri ilicite la astfel de evenimente, în camere aşa cum e asta.

Acesta era unul dintre motivele pentru care era aşa de dornică să încerce şi ea – să experimenteze orice exaltare clandestină asociată cu un astfel de interludiu. Să afle ce ar fi putut-o învăţa mai mult despre dorinţă.

Privirea lui coborâse spre buzele ei. Se întrebă dacă el îşi imagina că o săruta.

Făcu un pas în faţă, curajoasă, ridică mâinile şi le lipi pe pieptul lui, după care le alunecă uşor în sus pe umerii lui, apropiindu-se şi mai mult de el, astfel încât sânii ei să se atingă de el când îşi împreună mâinile în jurul gâtului lui.

— Mă gândeam…

Ochii lui rămâneau concentraţi la buzele ei. Mâinile lui veniră apoi şi o cuprinseră de talie, apăsând cu degetele în timp ce o apuca strâns.

Penelope îşi umezi buzele cu vârful limbii şi îi studie

ochii o clipă în plus. Se simţea delicios de păcătoasă – delicios de ca o sirenă şi la control, atunci când continuă:

— ...că poate am putea improviza ceva, ca să spun aşa... şi să vedem unde ne duce asta.

În clipa aceea, ochii lui se dezlipiră în sfârşit de la buzele ei şi îi întâlniră pe ai ei. Îi cercetă o clipă, după care buzele lui luară forma unui zâmbet.

— Ce... idee excelentă! murmură el şi respiraţia lui caldă îi mângâie buzele, când aplecă uşor capul.

Ea se întinse în sus, în timp ce el se aplecă şi buzele lor se întâlniră. Nu ar fi putut spune cine pe cine săruta. Încă de la primul contact, senzaţiile erau foarte intense, pătimaşe şi reciproce, conduse de o dorinţă care, cumva, spre surprinderea ei, părea să se aprindă aproape instantaneu, trecând de la o simplă scânteie la un infern de flăcări.

Mai puternică decât înainte, mai clară şi mai sigură, senzaţia i se răspândi pe sub piele, făcând-o să gâfâie senzual.

Dorinţa nu era plăcere, ci nevoie de a obţine plăcere. Nu era încântare, cât foamea primordială care o râvnea.

În câteva minute, sărutul lui deveni un duel păcătos al tachinărilor reciproce – un concurs de a vedea cine putea evoca mai desăvârşit, mai repede şi mai intens pasiunea celuilalt. Şi, deşi nu exista nicio îndoială că el era cu mult mai experimentat decât ea, Penelope avea de partea sa entuziasmul, nerăbdarea, curiozitatea şi credinţa oarbă în propria invincibilitate – care era însă întruparea inocenţei.

Cu gurile unite şi buzele lipite, cu limbile dansând şi cerând mai multe, el îi cucerea gura, în timp ce ea îl tachina, iar flăcările pasiunii lor creşteau într-o minge de foc mistuitoare.

Şi nu câştiga niciunul din ei. De fapt, nici măcar nu era sigură dacă un astfel de concept se putea aplica într-un astfel de context.

Trupul ei era deja înfierbântat, umflat şi dureros în constrângerile restrictive ale corsajului, cu mult înainte ca el să facă un pas în spate, luând-o cu el. Fără a întrerupe

sărutul, Barnaby se aruncă pe spate şi se cufundă pe canapea, ridicând-o şi apoi aşezând-o în genunchi deasupra lui, ca să se poată sprijini de el şi să continue sărutul lor pasional.

El ridică uşor mâinile, întâmpinându-i nevoile şi descheindu-i corsajul, şi apoi, cu o singură mişcare a degetelor sale lungi, scăpa de cămăşuţa ei de corp, pentru ca mâna lui să poată atinge direct pielea ei febrilă pentru a o alina.

Pentru a mângâia şi excita.

Dualitatea atingerii lui era evidentă pentru ea, chiar şi dincolo de sărutul pasional pe care îl împărtăşeau. Când degete lui îi găsiră apoi sfârcul, tachinând mugurele sensibil, i se tăie respiraţia şi simţi un val mistuitor de plăcere radiindu-i prin fiecare celulă. Şi totuşi… lăsând în urmă o foame primordială crescândă, care îi făcea sângele să-i clocotească.

Cu fiecare atingere pe care el i-o oferea, ea voia mult mai mult. Fiecare mică explozie de plăcere şi de încântare nu făcea altceva decât să-i intensifice şi mai mult dorinţa.

Se întinse după nasturii cămăşii lui încheiate.

Dar el o opri, aşezându-şi mâna pe a ei. Întrerupse apoi sărutul la un centimetru chinuitor… doar suficient cât să o informeze, cu glas răguşit şi întunecat de pasiune:

— Nu… Trebuie să ne întoarcem în salon. Tu ai vrut să cunoşti genul acesta de întâlnire… acum trebuie să joci după reguli.

Era în control… şi totuşi, nu. Penelope îşi linse buzele umflate.

— Şi care sunt regulile astea?

— Rămânem îmbrăcaţi pe cât posibil.

Ea clipi nedumerită.

— Păi, putem?

— Uşor.

Şi apoi continuă prin a-i arăta cum. Cu ea aşezată aşa cum stătea – în genunchi –, îi putea aranja fustele şi jupele, răspândind partea din spate pe picioarele lui, dând la o parte partea din faţă a jupelor ca să nu le mai stea în drum

şi lăsându-i coapsele interioare sensibile expuse şi lipite de lâna pantalonilor lui şi de muşchii săi ca de oţel de dedesubt.

Senzaţia aceea de frecare abrazivă, care apărea ori de câte ori se mişcau – şi oricât de mică ar fi fost – i se părea neaşteptat şi incredibil de erotică.

Abia dacă apucase să asimileze senzaţiile acelea noi, când el îi ridică fustele în partea din faţă şi îşi alunecă mâinile dedesubt. Şi o atinse.

Un vârtej de plăcere se răspândi prin ea ca o săgeată care zbura fix spre mijlocul ţintei. Gemu şi închise ochii, simţindu-şi coloana înmuindu-se. El se aplecă atunci în faţă şi îi captură gura într-o revendicare lentă şi languroasă, în timp ce pe sub materiale, degetele lui o atingeau, o mângâiau, o explorau şi o excitau.

O mângâie şi o atinse, până când începu să ardă în ea o dorinţă lichidă, acum deja familiară.

Mâinile lui pe pielea ei erau magie pură. Palmele lui puternice se mulară pe curbele ei, mult prea cunoscătoare, degetele lui abile o atinseră şi o încântară, o penetrară şi se retraseră, până când simţi că ia foc… până când crezu că va înnebuni de-a binelea de dorinţă.

Nu avea puterea să întrerupă acel sărut şi să îi ordone ceva. Mâinile ei erau blocate pe umerii lui, agăţându-se de el cu disperare. Şi apoi, una din ele se dezlipi de umărul lui şi călători în sus pe gâtul lui, până când îi găsi lobul urechii şi-l ciupi tare.

El întrerupse sărutul.

— Ce e? murmură el cu glas răguşit.

— Acum! zise ea şi închise ochii şi se cutremură în timp ce degetele lui o pătrundeau şi o mângâiau pe dinăuntru. Nu *asta!* şuieră ea. Tu!

O clipă se gândi că trebuia să deschidă pleoapele şi să se uite urât la el şi să preia cumva frâiele situaţiei în mâinile ei… şi, la drept vorbind, îi cam surâdea ideea… ba chiar destul de mult. Dar apoi, datorită poziţiei lui şi a stării ei de excitaţie, se îndoia că putea s-o facă… cu siguranţă nu în sensul de a duce la îndeplinire momentul şi a învăţa

din el aşa cum se cuvenea.

Dar, din fericire, el înţelese imediat ceea ce nu mai putea accepta să îi fie negat. Simţi mai degrabă decât auzi râsul lui arogant enervant. Dar el răspunse prompt cererii ei, ducând imediat o mână spre prohabul pantalonilor, aşa că decisă să-i ignore reacţia aceea.

Şi apoi mădularul rigid se eliberă din constrângerea pantalonilor, captându-i pe deplin atenţia. El îşi folosi mâna pentru a-şi ghida vârful mădularului şi găsi într-o fracţiune de secundă intrarea în corpul ei. Cealaltă mâna a lui se încordă atunci pe şoldul ei şi realiză şi ea cum avea să funcţioneze treaba asta aşa că îmbrăţişă momentul cu entuziasm şi nerăbdare – şi cu o uşurinţă de nedescris – şi se lăsă în jos.

Încet.

Senzaţia aceea că el o umplea şi o deschidea… şi că ea controla îi inundă imediat mintea. Nu îl cuprinsese mai mult de câţiva centimetri în interiorul ei, însă inspiră adânc şi deschise ochii.

Trebuia să-i vadă faţa… voia să îi vadă reacţia în timp ce uşor… centimetru după centimetru îl primea în trupul ei, îmbrăţişându-l… posedându-l. Cucerindu-l.

Nefiind ea cea posedată.

Şi diferenţa… realiză uitându-se direct în ochii lui… era că simţurile şi, de fapt, toată fiinţa ei era implicată în împreunarea lor… era ceva divin.

Şi o simţea şi Barnaby. O simţea până în măduva oaselor. Nu mai trăise niciodată ceva asemănător în toţi anii săi de experienţe sexuale. Pierduse de mult socoteala dăţilor în care fusese într-o situaţie exact ca aceasta. În fond, nu fusese niciodată bărbatul să refuze diversiunile pe care i le ofereau, mereu dornice, matroanele plictisite ale înaltei societăţi.

Dar cu niciuna dintre ele nu fusese vreodată aşa.

Niciuna dintre ele nu fusese ea.

Se lupta din răsputeri numai ca să ţină ochii deschişi. Să se concentreze pe chipul ei în timp ce îl primea în ea lent, fără grabă, înconjurându-l într-o fierbinţeală umedă şi

mistuitoare, care ameninţa să reducă la cenuşă fiecare instinct civilizat pe care îl poseda.

Şi nu exista nimic civilizat în felul în care se simţea – în senzaţia puternică de triumf răsunător şi glorios care îi inunda întreaga fiinţă, care îi întărea toţi muşchii şi îl făcea să mârâie de nerăbdare.

Ea. Era. A lui.

În ciuda conştientizării constante, a inteligenţei şi a voinţei cu care îl privea din adâncurile ochilor ei întunecaţi, indiferent de asta şi de orice gândea ea, Barnaby vedea acest moment ca pe o predare primordială.

Un sacrificiu senzual.

Un sacrificiu în care ea îi întâmpina dorinţele şi acţiona de bunăvoie să îi satisfacă foamea.

Foame consumatoare şi nestăvilită *de ea.*

Şi părea doar să crească în intensitate cu fiecare zi care trecea. Pentru că deja escaladase înspăimântător de mult cu numai o noapte înainte.

Ea îşi termină coborârea unduioasă, după care se mişcă uşor şi se apăsă şi mai în jos, ca să-l cuprindă cu totul.

Apoi zâmbi.

În lumina difuză a lunii, gestul ei era învăluit în mister, devenind însăşi întruparea esenţei zâmbetului femeiesc. Şi zâmbetul acela se lărgi o clipă, încă privindu-l fix în ochi şi apoi începu să se ridice.

Înăbuşindu-şi cu greu un mârâit, el închise ochii. Înţelegea foarte bine ce voia ea… ce îşi dorea de la el… dar nu ştia dacă era suficient de puternic pentru a-i oferi asta.

Încercă. Încercă să-şi oblige corpul să stea locului şi să se supună. Să se oprească din a prelua controlul, ca să-l poată călări acum exact cum dorea şi să experimenteze.

Ea se ridică şi apoi, încă o dată, alunecă uşor în jos, explorând, contractându-şi muşchii interiori pe lungimea mădularului său erect şi simţindu-l.

Şi senzaţia era mai puternică decât dacă şi-ar fi folosit mâinile.

Cu ochii închişi, Barnaby se concentra să nu

reacţioneze şi încerca să nu se lase copleşit de valul de senzaţii tactile pe care i le producea în timp ce se juca aşa cu el. Dar cam eşua lamentabil. Degetele lui se înfipseră şi mai tare în carnea ei, agăţându-se de ea aproape cu disperare şi blocându-i corpul mai sus de şolduri. Avea să îi lase vânătăi. Dar înţelegea instinctiv că Penelope ar fi preferat să rămână cu vânătăi decât să preia el controlul… decât să îi refuze libertatea de a explora şi de a învăţa.

Dar nu putea merge decât atât de departe…

Nu putea îndura la infinit acea tortură delicioasă.

Îi eliberă unul dintre şolduri, o apucă de ceafă şi o trase în faţă, capturându-i gura într-un sărut violent.

Şi ea nu se retrase şi nu protestă. Ci îi întâlni dorinţa cu o foame pe măsura celei pe care o simţea el.

Nu era bine.

Pentru că aşa, controlul – al lui sau al ei – devenea un subiect mai mult decât controversat. Ceva trecut… depăşit şi uitat.

Şi niciodată în toţi anii lui şi în nenumăratele lui interludii sexuale nu se pomenise vreodată cufundat într-o asemenea fierbinţeală, înghiţit într-un asemenea incendiu primordial de astfel de proporţii epice. Şi flăcările acestei pasiuni îi mistuiau pe amândoi, ca un val distrugător, care se ridică şi se izbea violent de mai, cotropind şi umplând fiecare parte a fiinţei lor, ca o maree nimicitoare a nevoii, a foamei şi a unei dorinţe disperate.

Era ceva mai puternic, mai intens, mai lacom şi mai înnebunit de pasiune decât crezuse vreodată posibil şi se simţea complet abandonat la mila senzaţiei. La fel ca şi ea.

Ceva complet dincolo de orice control.

Erau pierduţi într-un tărâm al unei dorinţe mult mai profunde. Stăpâniţi de o foame mai primitivă şi mai veche decât însăşi lumea.

Amândoi gâfâiau, se agăţau unul de altul şi se sărutau ca şi când ar fi fost în joc vieţile lor. Unite, trupurile lor dansau pe sub materiale ca şi când ar fi căutat să atingă promisiunea paradisului… ca şi când acea promisiune a paradisului era o cerinţă indispensabilă pentru existenţa

lor.

Şi apoi o atinseră.

Ea eliberă un ţipăt cutremurător, înghiţit şi sorbit de sărutul lor. Şi ca răspuns, el explodă în ea, revărsându-şi sămânţa, zdruncinându-se şi dezmembrându-se… pierzând raţiune şi conştiinţă şi lăsându-i sufletul deschis. Receptiv.

Spre valul puternic al nevoii de sentiment care se vedea în urma orgasmului.

Era ceva care îl umplea şi îi oferea o satisfacţie şi o îndestulare cum nu mai simţise niciodată.

Dornică să îi umple pieptul şi să i-l cotropească până când dădea pe dinafară de emoţii, Penelope simţi un zâmbet glorios arcuindu-i buzele şi se prăbuşi pe el. În braţele lui. Şi el o cuprinse în îmbrăţişarea lui.

*

După un număr neştiut de minute, el încă mai stătea acolo, cuibărind-o în braţele lui, cu o mână mângâind-o pe ceafă şi pe spate şi oferind alinare… nu doar ei, ci şi lui însuşi.

Cu greutatea caldă a trupului ei lipit în jurul lui… cu tunelul ei femeiesc mulat ca o mănuşă fierbinte pentru mădularul încins, care se domolea… în momentul acela nu îşi dorea nimic mai mult decât să o ţină în braţe pentru totdeauna. Şi să se simtă complet.

Să simtă, pentru prima dată în viaţa lui, ce înseamnă deplinătatea. Cum era să fii întreg.

Şi nu era doar o senzaţie fizică. Da, era adevărat că paleta lui de plăceri se limitase în timp, transformând încântarea ei inocentă într-un elixir intoxicant… însă bucuria şi plăcerea dezlănţuite pe care le împărtăşiseră păreau cumva mult mai minunate… mai rafinate. O experienţă revelatoare pe care o căutase întreaga viaţă.

Ea era ceea ce căutase el toată viaţa adultă.

Îşi strânse braţele în jurul trupşorului ei firav. O găsise într-un sfârşit şi nu avea nicio intenţie de a-i mai da drumul vreodată. În privinţa asta erau complet de acord, atât şinele

lui sofisticat şi civilizat, cât şi natura lui mai primitivă.

Îşi odihni bărbia pe moliciunea părului ei şi inspiră… inspiră esenţa de mosc a iubirii lor fizice, pe sub care simţea izul unei parfum care era complet al ei. Miros de liliac şi trandafiri. Mirosul unei voinţe femeieşti moi şi neîmblânzite. Şi nu ştia cum se putea ca voinţa să aibă un miros al ei… dar pentru el, fără îndoială, era ceva ce avea un loc aparte în buchetul splendid care era ea.

Ea se agită un pic în braţele lui, încă moale şi relaxată din creştet până în vârful picioarelor. O sărută uşor pe frunte.

— Avem timp. Nu e nicio grabă.

Ea pufni scurt, după care îşi permise să se relaxeze şi mai mult în braţele lui.

— Foarte bine.

Cuvintele acelea, aproape ca un tors languros de pisică, transmiteau o mulţumire satisfăcută, dincolo de orice descriere. Barnaby zâmbi, mai mult decât bucuros să audă lucrul acesta în vocea ei. Să ştie că era acolo datorită a ceea ce împărtăşiseră.

Da. În cele din urmă înţelegea deplin şi desăvârşit de ce prietenii lui – Gerrard Debbington, Dillon Caxton şi Charlie Morwellan – se răzgândiseră cu toţii în privinţa căsătoriei. Chiar dacă la un moment dat, deşi din motive complet diferite, ei patru se declaraseră, sus şi răspicat, pe deplin împotriva ideii de căsătorie. Şi totuşi, cu doamna potrivită… aşa cum descoperiseră toţi trei prietenii lui… căsătoria… jurământul de a iubi şi de a îngriji din ziua aceea şi până la sfârşitul vieţii… era pentru ei calea adevărată şi în acelaşi timp singura destinaţie reală.

Şi Penelope Ashford era doamna perfectă pentru el. Ea era destinul lui.

Da, pentru el, acest lucru devenise limpede dincolo de orice îndoială. Se simţise neliniştit, nemulţumit de viaţa lui. Şi de când intrase ea în viaţa lui, nemulţumirea şi neliniştea dispăruseră complet. Ea era bucăţica lipsă din puzzle-ul vieţii lui. Şi odată aşezată la locul ei, viaţa lui căpăta formă. Căpăta un sens cu totul nou.

Nici nu mai putea să se gândească la o viaţă fără ea. Nu, aşa ceva nu era posibil. Aşa că…

Cea mai bună modalitate posibilă de a se asigura că va fi de acord să se mărite cu el era să o conducă subtil spre acea decizie, astfel încât să hotărască, din proprie voinţă, că era destinul ei să fie soţia lui. Trebuia să ajungă singură şi de bunăvoie la decizia aceasta. Da, putea să o încurajeze, să îi arate beneficiile, să o convingă… dar refuza să o preseze. Şi chiar şi mai puţin de atât i-ar fi putut dicta. Şi după cum subliniaseră clar evenimentele din seara aceasta, să o lase să urmeze propriul drum spre acea decizie însemna să o lase să urmeze propriul scenariu.

Din păcate – după cum tocmai îi demonstrase –, era foarte posibil ca scenariul ei să necesite acţiuni şi poate chiar sacrificii din partea lui, cu care nu era deloc obişnuit şi cu care nu se simţea tocmai în largul lui să le îndeplinească. Să o lase pe ea să îl posede pe el, decât să o ia el pe ea… ei bine, treaba asta îl zguduise din temelii. Şi necesitase mai multă forţă din partea lui decât crezuse că avea, numai ca să-i facă pe plac până aici.

Şi dacă voia să fie capabil să o urmeze pe drumul ei… atunci trebuia să înceapă să limiteze cărările lăturalnice.

Sau poate să îi sugerez subtil făgaşe pe care poate i-ar fi plăcut să le exploreze… făgaşe care îi permiteau lui să fie la control.

Miji ochii şi privi în gol, cugetând asupra acestei probleme. Pe sub fustele voluminoase, mâna lui se strecură şi îi cuprinse fundul gol… curbele ca de porţelan pe care le zărise cu o noapte înainte, dar pe care nu avusese timp să le savureze vizual.

Îşi putea imagina cu uşurinţă un interludiu care să satisfacă această dorinţă – şi alte capricii asociate.

Poate că cu ea, ceea ce avea nevoie să facă nu era să renunţe la control… ci mai degrabă să o facă pe ea să râvnească acel control. Să şi-l dorească şi să-l invite, arătându-i asta ca pe o parte firească a jocului – după cum şi era, de fapt.

La urma urmei, curiozitatea era motivaţia ei

principală.

Aşa că nu trebuia decât să-i stârnească interesul pentru lucrurile potrivite.

Capitolul 15

— Oi, ’Orace? Ai văzut asta?

Grimsby veni repede din spatele magazinului, clipind ca o bufniţă la Booth, un om bun la toate, care îi mai aducea ocazional fleacuri pe care să le vândă.

— Ce?

Booth aşează pe tejghea un fluturaş tipărit.

— Asta. Am văzut-o ieri în piaţă. Erau multe împărţite pe acolo. Şi-am auzit vorbindu-se despre asta şi azi-noapte la bar. Booth se uită la Grimsby. M-am gândit că ai vrea să ştii.

Încruntându-se, Grimsby luă anunţul. În timp ce citea, simţea cum i se scurge tot sângele din obraji. Şi când văzu că era un anunţ despre o recompensă, începu să îi tremure mâna, aşa că lăsă repede hârtia înapoi pe tejghea.

Booth îl studiase cu foarte mare atenţie.

— M-am gândit să-ţi vând pontu’, ’Orace. Ne ştim de mult timp… şi prietenii vechi tre’ să aibă grijă unu’ de altu’, nu?

Grimsby se obligă să încuviinţeze din cap.

— Da, Booth… aşa-i. Mulţam pentru asta. Dar nu ştiu nimic despre aşa ceva, desigur.

Booth râânji.

— Nici io, ’Orace. Nici io. Îl salută apoi pe Grimsby. Ne mai vedem p-aci. Salut.

Grimsby încuviinţă din cap în semn de rămas-bun, dar deja era cu mintea departe. În timp ce Booth îşi croia drum afară din magazin, luă fluturaşul şi îl mai citi o dată.

— *Wally!*

Urletul acela îl aduse pe Wally împleticindu-se în jos pe scări. Omul aruncă o ocheadă prin magazin, după care

se uită la Grimsby.

— Ce-i, şefu'?

— Asta! mârâi Grimsby, împingându-i hârtia peste tejghea cu un deget cu o unghie murdară. Cine dreacu' s-o fi gândit că blestematu' de Scotland Yard o să se intereseze de nişte plozi din East End?! Lăsându-l pe Wally să citească anunţul, plecă apoi din spatele tejghelei. Nu-i a bună, îţi zic io!

Şi exact asta îl frământa cel mai tare. Din experienţa lui Grimsby, astfel de întâmplări anormale, lucruri care ieşeau din sfera vieţii obişnuite, nu miroseau niciodată a bine.

Wally se îndreptă de spate, ferm.

— Eu... ăăă... ei bine, am auzit ceva bălmăjeli azi-noapte la tavernă... n-am ştiut că despre asta-i vorba, da' am auzit că oamenii întrebau de nişte băieţi.

Tonul nesigur al vocii lui Wally şi felul în care îi evita privirea nu-i scăpară deloc, desigur, lui Grimsby. Mârâi ameninţător, îl apucă de ureche pe Wally şi i-o răsuci fără milă.

— Şi ce altceva ai mai auzi?

Wally se zvârcoli şi ţipă:

— Aaau!

În clipa aceea, Grimsby îl răsuci şi mai tare de ureche şi se trase mai aproape de el.

— Cumva, din întâmplare, întrebau oamenii şi cine ar putea conduce o şcoală de hoţi pe-aici?

Tăcerea lui Wally era un răspuns suficient.

Grimsby coborî vocea:

— Şi a zis cineva ceva?

Wally dădu să clatine din cap, dar tresări de durere.

— Nu! Nu zicea nimeni nimic! Doar se întrebau despre ăi de puneau întrebări şi se mirau de ce, atâta!

Grimsby se încruntă fioros. Îi dădu drumul lui Wally.

— Du-te înapoi sus la băieţi.

Wally se uită la el prudent, după care se întoarse şi plecă, frecându-şi urechea dureroasă.

Grimsby se întoarse la tejghea şi rămase uitându-se în

jos, la anunţ. Nu-l îngrijorau numele şi descrierile. Băieţii nu mai ieşiseră din casă de mult şi nici nu aveau să mai iasă, după seara asta. În plus, toţi plozii ăştia arătau la fel pe întuneric.

Recompensa oferită îl deranja. Nimeni nu spusese nimic *încă,* dar cineva, undeva, cândva… urma să ciripească. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. În părţile astea existau oameni care şi-ar fi vândut şi mama pentru o monedă sigură.

Citi din nou anunţul şi găsi o oarecare uşurare în faptul că se specifica acolo clar că recompensa era pentru informaţii despre băieţi şi nu zicea nimic despre o şcoală de hoţi. Şi, din moment ce băieţii nu fuseseră văzuţi – nici măcar de vecinii lui apropiaţi –, simţea că nu avea de ce să se gândească încă la perspectiva de a fi arătat cu degetul de localnici.

Dar băieţii trebuiau să iasă pe stradă pentru ultima parte a instrucţiei lor. În mod normal, Wally îi va scoate afară mai întâi pe timp de zi, ca să se plimbe prin Mayfair, ca să-i obişnuiască cu străzile, să îi înveţe despre posibile ascunzişuri, ca de exemplu zone de subsoluri sau cum să ajungă acolo. Astfel de locuri nu existau prin East End. Şi nişte hoţi buni trebuiau să cunoască terenul pe care acţionau.

Pe de altă parte, toată această parte a instructajului lor trebuia făcută pe timp de noapte şi Wally nu ar fi fost bun pentru asta. Smythe va trebui să se ocupe de tot. Şi chiar şi aşa…

Oricât de hotărât era în planurile sale, Grimsby nu-şi putea imagina că Alert şi-ar fi dorit să rişte să-i buşească toată treaba în faţă.

Oricum, după calculele lui, se aflau doar la vreo săptămână distanţă de a-şi încheia afacerea. Deşi avea o presimţire urâtă, pe Grimsby nu-l trăgea inima să se retragă – mai ales cu sabia lui Alert deasupra capului.

Şi mai era şi Smythe, pe care trebuia să-l aibă în vedere.

Grimsby se mai uită o dată la fluturaş. Dacă ar fi

acţionat pe cont propriu, le-ar fi dat drumul băieţilor să-şi găsească drumul către casă şi s-ar fi spălat pe mâini de toată afacerea. Era prea bătrân să înfunde puşcăria, darămite pentru deportare.

Dar Alert va reprezenta o problemă. Era un filfizon împuţit şi al naibii de arogant.

Smythe, pe de altă parte, ştia bine cum mergeau lucrurile.

*

În după-amiaza aceea, Penelope lâncezea în patul mare al lui Barnaby şi nu-şi putea aminti să se mai fi simţit vreodată atât de mulţumită. Sau liniştită.

Afară, dincolo de ferestre, era o după-amiază cenuşie, dar liniştită de noiembrie. O atmosferă tristă şi apăsătoare. Era duminică. Era puţină activitate pe străzi, şi un vânt răcoros care aducea cu el mirosul iernii ţinea mai toţi oameni în casă.

Dormitorul era confortabil şi încălzit de focul care ardea vesel în şemineul de vizavi de pat. Întinsă pe perne, se cuibări sub pături, încălzită până la oase şi la fel de relaxată. Iar toate acestea se datorau prea puţin focului din şemineu. Draperiile patului cu baldachin fuseseră slăbite. Şi, deşi erau trase doar parţial, creau o senzaţie plăcută de intimitate, transformând patul acela, cu salteaua lui mare şi moale şi cu toate pernele sale pufoase, într-o peşteră a plăcerilor secrete şi a încântării ilicite.

Şi tocmai această plăcere şi încântare erau lucrurile care îi topiseră oasele.

După prânz, îi spusese mamei sale că se ducea să se ocupe de treburi ale orfelinatului, iar apoi luase o birjă până pe Jermyn Street, în noaptea precedentă, în timp ce-şi aranjau la loc hainele în salonul secret al lui Lady Carnegie, Barnaby îi menţionase că Mostyn avea liber duminică după-amiaza. Şi astfel îi deschisese uşa bucuros s-o primească şi s-o aibă în patul lui.

— Poftim.

Se întoarse şi îl văzu stând lângă pat – minunat de gol – şi oferindu-i un pahar de sherry. Zâmbind deschis în semn de apreciere, ea scoase un braţ de sub pături şi se întinse după pahar.

— Mulţumesc.

Îi prindea bine fortifiantul acela. Era încă devreme şi, după cum aflase seara trecută – şi i se confirmase în ultimele ore –, încă mai avea foarte multe de învăţat.

Multe de experimentat şi de asimilat. Şi nu doar despre ea – despre cum reacţiona la iubirea lui trupească experimentată şi abilă şi, şi mai important, de ce.

Nu avusese nici cea mai mică idee că activitatea aceasta se va dovedi atât de interesantă. Atât de palpitantă. Şi atât de extenuantă şi nu doar din punct de vedere fizic… Ci şi în moduri pe care încă nu le înţelegea nici ea pe deplin.

Cu siguranţă, era la mijloc ceva mai mult decât o comunicare fizică.

Şi asta nu făcea decât să o intrige şi mai mult.

Sorbi din băutură şi privi pe sub pleoapele grele cum, după ce verificase focul, Barnaby venea înapoi spre pat.

Îşi luă şi el paharul de pe noptieră, ridică aşternuturile şi se băgă sub pături, lângă ea. Greutatea lui făcea patul să se încline uşor şi apropierea corpului lui tare şi întotdeauna cald, promisiunea goliciunii lui inerente lipindu-se de ea, fără nicio barieră de niciun fel, îi trimitea fiori de anticipare pe sub piele.

Şi acum, că ştia deja mult mai bine ce anume presupunea promisiunea aceea, nerăbdarea pe care o simţea era din ce în ce mai aprigă şi mai dulce. Sorbi din nou, savurând dulceaţa revigorantă.

Închise ochii şi se întinse în gând, observându-şi şi evaluându-şi propriul corp. Trupul ei vibra încet… aproape ca o pisicuţă care torcea de plăcere. Iar mintea sa era o mare neobişnuit de calmă. Sincer, nu-şi mai putea aminti ultima dată în viaţa sa când se simţise atât de complet satisfăcută şi mulţumită ca în clipa de faţă. Chiar dacă frustrarea legată de lipsa de progres pe care o făcuseră în

găsirea băieţilor dispăruţi creştea şi o îngrijora cu fiecare zi şi oră care treceau, acum aceste două lucruri i se păreau îndepărtate. Dincolo de draperiile baldachinului, dincolo de uşa dormitorului lui.

În camera aceea – în spaţiul intim al patului lui Barnaby – trăise nu doar plăcere şi încântare… dar după ele şi o senzaţie profundă şi puternică de pace sufletească.

Barnaby se aşeză pe perne, lângă ea, sorbi din vin şi îi studie profilul. Se gândea la ceva. Nu putea ghici spre ce anume îi zbura mintea, deşi, judecând după expresia senină pe care o avea pe chip, nici nu era cazul să-şi bată capul cu asta. Discutaseră deja despre puţinele lucruri pe care le aveau de clarificat despre anchetă, înainte de a o aduce în dormitorul său. Şi fără nicio veste, fără niciun progres şi nicio posibilă activitate folositoare în acest caz care să le ocupe timpul, Penelope fusese încântător de dispusă să se dedea planurilor lui de a-şi petrece timpul spre plăcerea lor comună.

Şi ţinând cont de ultima şi deloc subtila direcţie a gândurilor lui, lăsase să se vadă latura lui naturală şi dominantă – nu complet, dar suficient cât să o intrige şi să o provoace. Şi după un moment iniţial de surpriză, fusese răsplătit cu atenţia ei completă şi neîmpărţită.

Şi, după cum sperase, îi stârnise şi mai mult curiozitatea.

O condusese în cameră, închise uşa cu piciorul, după care o conduse spre pat dezbrăcând-o din mers.

Iar ea îi răspunsese cu o nerăbdare mai mult decât mulţumitoare, chiar dacă la un moment dat insistenţele ei de a-l dezbrăca de cămaşă cauzaseră un scurt moment de confuzie – cel puţin Pentru el. Nu se aşteptase ca ea să preia înapoi frâiele situaţiei aşa, dar iată că o făcuse. Şi chiar dacă le recuperase la scurt timpul după aceea, mai târziu, Penelope îşi dorise să le preia din nou. Trecând controlul de la unul altul – împărtăşindu-l, trecând de la a conduce la a se supune şi invers – nu era ceva cu care să fie tocmai obişnuit, însă reuşise să se adapteze din mers.

Şi astfel, când ajunseră în cele din urmă în punctul de

a o avea întinsă goală pe patul lui, nu se mai putuse gândi la nimic altceva decât să-şi cufunde mădularul deja erect şi pulsând în trupul ei frumos. Şi din moment ce şi ea îi răspunsese cu aceeaşi insistenţă şi urgenţă, emanând sexualitate şi dorinţă şi strălucind seducător, făcuse întocmai, lăsând deoparte orice dorinţă de a mai explora curbele ei goale.

De pură încântare. Pe deplin.

Se uită spre ea, sorbi din vin şi îşi promise că va face asta. În curând.

Una peste alta, o judecase corect: cunoaşterea era într-adevăr preţul ei. Şi în sfera aceasta, era o monedă de schimb în care, comparativ cu ea, el avea cufere fără fund.

Nu i se părea deloc surprinzător că era mai aventuroasă decât majoritatea. Doamnele din înalta societate tindeau să invite, să instige şi să accepte. Şi ea le făcea pe primele două, dar nu şi pe a treia – pentru că participa activ şi se aştepta să contribuie – dacă nu în egală măsură, atunci cu siguranţă în mod semnificativ la rezultatul final, la a contura traseul pe care îi purta pasiunea lor şi în ce ritm şi pe ce rută escaladau vârful muntelui.

Era foarte hotărâtă, se dedica întru totul sarcinii şi învăţa încet, dar sigur.

Şi deşi el prefera de obicei să rămână ferm la conducere, începea să suspecteze că de data asta era foarte posibil să se pomenească în situaţia de a savura doar beneficiile faptului de a împărţi ocazional frâiele puterii.

Sorbind din vinul său de Xeres, tare şi revigorant, îşi mută privirea spre foc, evaluând în ce punct al drumului spre o nuntă se aflau acum.

Cu un pas sau doi mai departe decât fuseseră noaptea trecută.

Şi era poate timpul să sădească vreo câteva idei noi în mintea ei receptivă şi fertilă.

Dădu pe gât paharul, după care se întinse şi îl lăsă pe noptieră. Apoi se întoarse şi se lungi lângă ea.

Ea întredeschise uşor pleoapele şi el întrezări o

strălucire mică în ochii ei întunecaţi pe sub evantaiul negru de gene.

Îi luă mâna din locul în care se afla pe pătură şi îi ridică degetele la buzele lui. Şi i le sărută – după aceea o trase în braţe şi-i aşeză acea mână pe pernă, deasupra capului.

Avea atenţia ei deplină, dar totuşi, nu îi întâlni privirea. Îşi alunecă uşor braţul pe sub pătură şi îşi aşeză ferm degetele pe laterala gâtului ei, trasând lent curba unduioasă dintre lobul urechii şi claviculă.

Ea se încordă o secundă, privindu-l. El ridică mâna ca să repete mângâierea, dând la o parte păturile în acelaşi timp, după care se aplecă şi-şi lipi buzele pe linia aceea, şi ea inspiră, înfiorându-se.

Îşi schimbă poziţia şi repetă mângâierea şi pe partea cealaltă a gâtului ei. Iar ea înclină capul într-o parte, oferindu-i mai mult acces la pielea ei, cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet mic, în timp ce suspina de plăcere.

El continuă apoi şi îi supuse şi umerii la aceeaşi atingere exploratoare. Mai întâi cu degetele şi apoi cu buzele şi cu limba.

Pătura căzuse şi zăcea moale undeva imediat sub sânii ei. Îşi strecură mâna sub marginea ei şi îi cuprinse un sân. Nu încercă să ascundă în niciun fel natura posesivă a acţiunii sale. Ci pur şi simplu închise degetele în jurul movilei ferme şi o revendică. Îşi lăsă degetele să o mângâie, să facă cerculeţe în jurul sfârcului ei, până când deveni un mugure mic şi tare de plăcere, pe care îl cuprinse între degetul mare şi cel arătător şi îl ciupi uşor.

În clipa aceea ei i se tăie respiraţia. Şi apoi continuă într-un ritm foarte sacadat.

Se aplecă mai mult, folosindu-şi mâna pentru a da păturile mai la o parte şi a-i putea explora carnea în timp ce se juca cu ea. O privi şi o studie câteva clipe, aplecă uşor capul şi o linse lent.

Ea inspiră adânc.

Şi apoi îşi permise să o guste – să îşi umple simţurile cu gustul ei excitat, de după ce o posedase deja o dată. Va

veni şi a doua oară… dar numai după ce o va degusta pe deplin şi se va fi îndestulat şi îşi va fi satisfăcut pofta de a explora fiecare centimetru fascinant al trupului ei.

Cu ochii, cu limba, cu mâinile.

O însemnare subtilă pe care ea o va permite şi accepta pentru că nu o mai trăise niciodată. O însemnare pe care el intenţiona pe deplin să o folosească pentru a adânci şi a consolida legătura senzuală dintre ei. Făcând-o indiscutabil a lui, atât în mintea ei, cât şi în a lui.

Pielea ei era imposibil de albă şi de fină. Atunci când era rece, se simţea precum cel mai delicat alabastru – fină şi totuşi caldă la atingere. Îmbujorată, aşa cum era acum, cu sânii umflaţi şi cu sfârcurile întărite – cu evidenţa posesiei lui clară ca lumina zilei –, se simţea ca o mătase de culoarea piersicii.

Satisfăcut că îi explorase adecvat un sân, împinse păturile mai jos şi se mută la celălalt. Ea se înfioră când luă în stăpânire movila sensibilizată – ceea ce era extrem de interesant, t rând cont cât de intimi fuseseră deja. Şi când, după o cercetare amănunţită, începu să-i sugă sfârcul cu ardoare, ea icni, arcui spatele şi aruncă tare capul pe spate pe perne, în dulce abandon.

Îi tremura mâna în care ţinea paharul de vin. El observă asta imediat, aşa că se întinse şi luă piciorul delicat de cristal dintre degetele ei deja moi, după care se întinse şi mai departe şi aşeză paharul pe noptieră. Zgomotul făcut de baza de sticlă pe lemn reverberă prin încăpere, ca o declaraţie fără echivoc a intenţiei.

Una pe care o auzi şi Penelope. Când se retrase de la sânul ei, ea se întinse după el. Dar, spre surprinderea ei, el o prinse de mână. Şi fără să-şi mute privirea de la carnea ei îmbujorată şi de la sânii ei umflaţi, îi trase mâna deasupra capului, aşezând-o lângă cealaltă.

— Lasă-le acolo. Vocea lui era ca un mârâit gutural, adâncă şi poruncitoare. Doar stai pe spate şi lasă-mă să… să te venerez.

Ea şovăi o clipă, cercetându-i chipul, încercând să-şi dea seama ce anume vedea cu adevărat în trăsăturile lui –

ceva mai aspru şi mai puternic decât întâlnise până acum. Aşa că acceptă, din curiozitate. Şi încercă – fără succes – să se agaţe de starea de calm de mai devreme în timp ce el – cu o hotărâre care i se părea extrem de excitantă – continua să o studieze. Continua să îi studieze sânii, corpul şi felul în care răspundea la mângâierea lui.

Când se cutremură scurt, din cauza unei anumite atingeri abile a degetelor lui pe pântecul ei, el şopti:

— Îţi place asta.

Ea nu se mai obosi să-i confirme în niciun fel. Şi, desigur, el nici măcar nu se uită la ea ca să verifice răspunsul. Deoarece cuvintele lui fuseseră o afirmaţie clara. În mod normal, i se părea straniu să rămână pasivă oricât de mult timp. Dar în cazul acesta să te venerez", îi spusese şi, într-un fel ciudat, acţiunile lui conţineau reverenţă şi adoraţie… chiar dacă ar fi putut spune la fel de bine şi „să te iau" sau „să te posed"… şi ar fi fost la fel de de corect.

O intriga şi o fascina la culme felul în care interacţiona cu ea.

El îşi croia încet dar sigur cărare de sărutări în jos, pe corpul ei. Mai întâi îşi va aluneca mâna sub pătură şi o va mângâia şi o va tachina, după care va înlătura aşternuturile, dezvăluind partea corpului ei pe care era concentrată privirea sa în clipa de faţă. O va studia, o va examina şi o va evalua – şi apoi va lăsa capul mai jos şi o va gusta.

Aşternuturile alunecară mai jos, progresiv, dezvăluind tot mai mult şi mai mult din ea acestei examinări amănunţite. Nu îi ceru permisiunea – nici măcar fără cuvinte –, ci doar continuă cu explorarea, ca şi când i s-ar fi cuvenit acest drept.

Ca şi când ea cedase în faţa lui.

Oare o făcuse?

La drept vorbind, nu era nici ea sigură, ba chiar era şi mai puţin sigură că îi mai păsa.

Mâinile lui… sau mai bine zis ceea ce etichetase mai devreme ca fiind atingerea lui magică… o subjugau. Închise pleoapele când, pe sub pături, o palmă aspră şi fermă

alunecă în jos pe şoldul ei şi se luptă să-şi reprime un fior. Nu îi era frig – ba chiar îi strălucea pielea după toată atenţia pe care o primise –, dar valurile de senzaţii pe care le trezeau degetele lui i se răspândeau pe sub piele cu repeziciune, jucându-se pe terminaţiile ei nervoase şi lăsându-le sensibilizate şi dornice… atât de dornice… să primească mai mult.

Să simtă mai mult.

Era un gen de stimulare tactilă pe care nu o experimentase până acum. Una care părea să-i deschidă larg toţi porii pentru a putea absorbi mai mult din atingerea lui, pentru a-i ascuţi simţurile pentru următoarea lui atingere, oricât de uşoară, şi să o poată simţi de o mie de ori mai puternică.

Totul era mult mai încărcat de sentimente şi de sens. De hotărâre.

Şi ea sorbea totul cu nesaţ pe sub păturile pe care mâna lui le împinsese mai jos, în timp ce degetele lui flirtau tachinator cu cârlionţii de la împreunarea coapselor ei. O clipă mai târziu, degetele lui călătoriră şi mai jos şi se lipiră între picioarele ei, mângâind-o, tachinând-o şi excitând-o.

În cele din urmă, păturile îi alunecară până la genunchi.

Iar ceea ce urmă era un pic mai mult decât se aşteptase – mai intens şi treptat, tot mai intim –, dar era incapabilă să-i spună să se oprească… îi era imposibil chiar şi să-i ceară o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Pentru că nu mai avea nici măcar o răsuflare în corp care să-i permită să facă asta – nu când i se încordaseră plămânii la maximum.

Şi la fel se întâmplă şi atunci când, cu păturile de mult căzute, îi expuse coapsele, depărtându-i picioarele cât de mult putu, la fel cum făcuse şi cu fiecare por al pielii ei, examinând-o. Şi apoi degetele lui începură să exploreze, să o atingă şi să o mângâie – observând cu un mârâit serios ce îi plăcea, distrăgându-i atenţia cu sunetul şi apoi distrăgându-i atenţia cu cuvintele lui – la fel cum îi demonstra de fiecare dată.

Trecuse de mult de punctul în care ar mai fi putut să

protesteze în vreun fel, când îşi coborî capul şi o degustă. O testă, o linse şi îi supse carnea deja înfierbântată, până când fu înnebunită de plăcere şi ameţită de un vârtej sălbatic de senzaţii.

Până când, pulsând, umedă şi fierbinte, suspină şi îl imploră. Şi de data asta ştia foarte clar ce anume îl ruga. Ce îi cerea.

Ca un împărat care-i împlinea o dorinţă sclavei lui, îi oferi acel ceva… limba lui păcătoasă o găsi şi o trimise pe culmi atât de înalte ale extazului şi într-o uitare dominată de plăcere.

O uitare mai plăcută, mai profund îndestulătoare decât cunoscuse până acum. Se prăbuşea sub valul copleşitor de senzaţii, îl primea cu braţele deschise şi îl lăsa să i se răspândească prin fiecare fărâmă de carne.

Şi Barnaby o privea. Privea cum orgasmul se revărsa prin ea şi îi mistuia fiecare firimitură de tensiune. Penelope eliberă un suspin şi se prăbuşi pe perne, cu trăsăturile goale, cu excepţia buzelor, care luară forma unui zâmbet chiar sub ochii lui.

Zâmbind şi el în sinea lui, se retrase pe genunchi, o apucă de şolduri şi o întoarse pe burtă.

Ea se întoarse pregătită, întinzându-se pe saltea şi odihnindu-şi obrazul pe pernă. Cu buzele zâmbindu-i deja de nerăbdare, îi depărtă uşor picioarele şi îngenunche între ele.

Începu cu gleznele ei, ridicând-o pe fiecare în parte pentru a o explora şi a o mângâia şi apoi a o săruta. Nu o atinse pe tălpi în caz că se gâdila – pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea să sară şi să revină la realitate prea repede.

Îi atinse gambele, zonele din spatele genunchilor şi pantele ascendente unduioase ale coapselor, oferind un omagiu cuviincios fiecăreia în parte. Şi ea suspina şi îl lăsa să o facă.

Îl lăsă să-i atingă sferele feselor, să o sărute şi să o lingă acolo şi pe scobiturile de la baza şirei spinării. Îşi depărtă degetele pe partea din spate a taliei ei, după care

îşi alunecă mâinile mai sus, lăsându-şi buzele şi limba să-i traseze linia coloanei şi oprindu-se apoi să-i examineze omoplaţii, până când ajunse la ceafa ei.

Îi dădu la o parte părul pe care i-l desfăcuse mai devreme, după care îi atinse, mângâie şi sărută pielea sensibilă. Şi îşi lipi trupul de al ei.

Acoperind-o cu trupul său.

O sărută, îi muşcă uşor tendonul de pe laterala gâtului şi îşi propti mâinile în saltea, strecurându-le sub ea, ca să le simtă pe sâni. Îi cuprinse sânii şi îi frământă uşor, după care îi găsi sfârcurile şi i le strânse.

Mădularul încins şi tare ca fierul se odihnea pulsând între sferele fundului ei glorios. Din tensiunea care îi invadase corpul, încordându-i membrele, în timp ce îi elibera sânul drept şi se întindea mai jos, spre piciorul ei drept, apucând-o de genunchi şi ridicându-i, desfăcându-i picioarele… deschizând-o pentru el, Penelope ghicise deja ce intenţiona să facă, chiar dacă Barnaby se îndoia că ştia exact cum, ba chiar îşi putea imagina cum îi roiau mii de întrebări prin minte… întrebări pe care, din fericire, nu avea nici suficient aer să i le pună, nici timp.

Se asigurase de ultima. Îi dădu drumul la genunchi, se retrase şi duse mâna între ei, pentru a-şi poziţiona vârful mare al mădularului la intrarea în corpul ei. Şi apoi alunecă imediat în ea – doar un pic. Doar suficient cât să-i satisfacă prima întrebare.

Îşi schimbă poziţia astfel încât să-şi lase greutatea mai mult în braţul proptit pe pat şi să nu o strivească pe saltea, duse apoi mâna înapoi pe sânul ei, revendicându-l din nou. Greutatea lui o ţinea ţintuită în loc pe saltea şi îi ţinea celălalt sân strivit în palma lui. Aplecă uşor capul, îi cuprinse în gură lobul urechii, îl supse şi îl muşcă, după care îşi lipi buzele de pielea sensibilă de dedesubt, când ea arcui spatele – şi încet, dar ferm, îi savură fiecare centimetru de piele, în timp ce se scufunda în căldura ei.

Ea se cutremură sub el. Ţinea ochii închişi şi chipul avea o expresie concentrată.

O pătrunse apoi şi mai adânc şi simţi cum trupul ei se

deschise şi îl primi în ea, îmbrăţişându-l. Se mula în jurul lui, învăluindu-i mădularul în căldura ei umedă şi înnebunitoare.

El simţi atunci cum i se blochează respiraţia în plămâni şi în gât.

După aceea se mişcă sub el, împingându-se înapoi şi căutând instinctiv şi mai mult. Deschizându-se un pic şi mai mult pentru el.

El profită de invitaţia ei şi o pătrunse adânc, tare şi o auzi gemând – nu de durere, ci de plăcere. Sunetul acela îi aprinse o scânteie în vene, unde se scufundă şi prinse rădăcini în fiinţa lui, slăbindu-i aproape de tot orice stăpânire de sine… într-atât, încât fu nevoit să închidă ochii şi să-şi ţină respiraţia o clipă, până când se putea controla din nou.

Iar odată ce avea din nou controlul, inspiră lent, după care o pătrunse tare încă o dată.

Şi ei i se tăie din nou respiraţia şi gemu scurt.

Zâmbi sub urechea ei şi murmură:

— Şi îţi place şi asta.

Singurul ei răspuns fu o legănare scurtă, dar exigentă a fundului.

El râse, eliberând un sunet scurt şi gutural şi se supuse. Se retrase din nou şi începu să o pătrundă – încet, fiecare pătrundere controlată ca putere şi adâncime şi splendid orchestrată pentru a-i intensifica plăcerea. Ea se zvârcolea şi îl implora, încercând să-l zorească să accelereze ritmul. Dar el nu voia s-o asculte. Se ţinea de planul lui, deţinând tot timpul controlul.

Ar fi preferat de o mie de ori să o aibă în genunchi în faţa lui, goală şi cu fundul glorios lipit de el în timp ce se cufunda în scorbura ei secretă şi umedă. Dar îşi dădea seama că asta ar fi însemnat să se mişte prea repede.

Probabil ei i-ar fi plăcut poziţia aceea nouă şi începea să suspecteze că puţine lucruri ar mai fi şocat-o – cel puţin, nu atât încât să o facă să bată în retragere –, indiferent cât de violent ar fi posedat-o. Dar trebuia să ţină minte planul şi scopul său final. Nu îi putea răspunde la toate întrebările

odată. Trebuia să lase încă în depozit armamentul cel mai greu – cel puţin pentru moment.

Şi era şi mai bine aşa. Pentru că numai Dumnezeu putea şti ce ar fi provocat dacă încerca să preia frâiele de la el într-o poziţie mai dominantă. Şi chiar şi acum – chiar dacă o ţinea blocată şi mai mult sau mai puţin la mila lui –, se lupta cu el pentru control, zvârcolindu-se sub el. Şi când asta nu funcţionă, începu să-şi folosească muşchii interiori ca să-i distragă atenţia şi să încerce să-l controleze.

Barnaby scrâşni din dinţi şi mări ritmul, folosindu-şi greutatea să o subjuge şi să o pătrundă şi mai adânc şi frământându-i sânii în acelaşi timp... până când ajunse la orgasm ţipând. Şi era primul ţipăt adevărat pe care reuşea să i-l smulgă.

Iar sunetul acela îl făcu să-şi piardă controlul. Mârâi animalic şi se cufundă adânc în ea, iar şi iar şi iar, până când eliberarea se revărsă prin el ca un fluviu de foc mistuitor, copleşindu-l, inundându-i mintea conştientă şi, înainte de asta, cotropindu-l până în măduva oaselor cu plăcere, când îşi dădu drumul şi îşi vărsă sămânţa în ea.

Tulburat şi stors, se prăbuşi deasupra ei, prea slăbit şi prea epuizat şi prea îndestulat ca să se mai mişte.

De îndată ce putu invoca suficientă putere, se rostogoli pe o parte, ţinând-o în braţe şi lipindu-i spatele de pieptul lui.

Mâinile lui acum se jucau moi şi libere pe sânii ei, aşa că putea ţine socoteala ridicărilor coastelor ei, în timp ce se străduia să-şi tragă sufletul.

După un moment, ridică un braţ, întinse mâna pe spate şi îşi trecu degetele pe laterala corpului lui. O mişcare blândă de mângâiere, ca o mărturie a gândurilor ei – o mulţumire.

El îşi cuibări faţa în ceafa ei ca răspuns, ca o modalitate proprie de a-i mulţumi.

Dar de îndată ce îşi recăpătă suflul, îi şopti:

— Uite, de asta ai putea să te bucuri oricând ai chef.

Ea chicoti ca răspuns, şi sunetul acela era însăşi definiţia senzualităţii.

— Oricând? Cu siguranţă, aş avea nevoie de tine ca să ajung la rezultatul dorit.

— Adevărat. Şi exact asta era ceea ce-şi dorise ca ea să-şi dea seama. Ridică uşor capul şi îşi lipi buzele de urechea ei, murmurând: Dar din moment ce sunt aici…

Cu o mână reluă mişcarea de mângâiere a unui sân, iar pe cealaltă o aluneca în jos pe trupul ei, răsfirând degetele pe burta ei şi apăsând încet, în timp ce se mişca sugestiv în spatele ei – amintindu-i că era încă în ea. Amintindu-i de plăcerea pe care o primise din asta.

Ca şi când mai avea nevoie să-i amintească. Reprimând un fior complet inutil – pentru că în mod sigur nu mai avea nevoie de nicio încurajare suplimentară –, lui Penelope abia dacă îi venea să creadă că trăise atât de mult timp pe acest pământ fără a înţelege că exista pe lumea o plăcere atât de intensă, atât de caldă şi de satisfăcătoare. Fără a înţelege că alături de bărbatul potrivit, se putea delecta la maximum. De fapt, atât de mult, încât gloria părea să cânte o simfonie în venele ei. Că simpla bucurie a intimităţii putea fi atât de intensă.

Cu bărbatul potrivit. Probabil de asta până acum nu mai fusese niciodată tentată să exploreze în direcţia aceasta. Barnaby Adair era altfel – pentru ea, în multe feluri. Pe el nu îl considera slab sau lipsit de inteligenţă, de fapt, nici măcar mai puţin inteligent decât ea – şi simţea o exaltare secretă la adresa siluetei lui impunătoare. Era cu atât de mult mai mare, mai tare şi mai puternic şi totuşi păreau să se potrivească perfect împreună. Nu doar intim, ci şi în alte feluri. Se obişnuise să îl aibă acolo, ca un zid impunător de masculinitate, veghind din umbră.

Ceea ce era o întorsătură de situaţie destul de mare, ţinând cont de cum reacţiona ea când era urmărită de cineva sau când stătea prea aproape.

— E destul de remarcabil, dacă stai să te gândeşti… Vocea lui, relaxată şi rezonantă, îi plutea la ureche şi simţea că vorbea la fel de mult pentru el, cât şi pentru ea… Că ne înţelegem atât de bine împreună. Degetul lui călători atunci spre sânul ei. Nu doar în pat, ci şi în afara lui… în

societate şi chiar şi în ancheta pe care o desfăşurăm. Făcu o pauză scurtă, după care continuă să cugete cu voce tare: Chiar îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine… şi asta, trebuie să mărturisesc, că nu se întâmplă prea des. Mintea ta nu se învârte în jurul modei, sau a nunţilor, sau a copiilor… nu că aş crede că nu te gândeşti niciodată la lucrurile astea… doar că nu te simţi obligată să discuţi astfel de lucruri cu mine şi, în schimb, ai alte idei, alte preocupări… pe care ţi le împărtăşesc.

Penelope începu să nu mai focalizeze foarte clar imaginea prin cameră, conştientă nu doar de căldura corpului lui care îl cuibărea pe al ei, sau a mâinii lui care îi mângâia anevoios sânul… ci şi de o căldură complet diferită, izvorâtă din gânduri şi demersuri comune.

— Şi, slavă Domnului, pe tine nu te şochează munca mea. Mai făcu o pauză scurtă, după care continuă: Pe de altă parte, nici pe mine nu mă şochează a ta.

Ea chicoti şi zise:

— Chiar pare să ne completăm destul de bine.

El se mişcă atunci în spatele ei, amintindu-i acest lucru.

— Cum spui tu…

Ea râse de tonul lui sec, dar apoi gânduri – alimentate de ale lui – puseră stăpânire pe ea. Între ei doi chiar părea să existe un soi de întâlnire a minţilor luminate, o confluenţă de idei comune. Una pe care ea – şi aparent şi el – o găsiseră unul în celălalt. Făceau parte din acelaşi cerc social select, de ale cărui limitări nu păreau să se lase constrânşi niciunul, nici altul. Şi totuşi, acel trecut asemănător îi făcea să se înţeleagă mai uşor unul pe altul şi cum va fi reacţionat celălalt într-o anumită situaţie.

Un val plăcut de căldură începu să crească în fiinţa ei şi îşi dădu seama că el se mişca, extrem de încet, în ea. Îşi dădu seama că îşi redobândise forţele, ca să spunem aşa.

Se uită spre fereastră. Chiar dacă totul afară era puţin înceţoşat, văzu că se înserase. Ignorând pasiunea care deja îi făcea sângele să-i clocotească, se forţă să spună:

— Trebuie să plec. Nu mai avem timp.

Se putea citi dezamăgirea în tonul ei.

Ca răspuns, mâinile lui se strânseră în jurul corpului ei, ţinând-o în loc. Se retrase din ea, dar apoi o pătrunse din nou tare, obţinând un icnet tremurător din partea ei.

— Avem timp. Se retrase şi o pătrunse din nou. Mâinile lui o ţineau tot mai strâns, ancorând-o în faţa lui. Şi *după aceea* poţi pleca.

Penelope simţi un fior de încântare alunecându-i pe şira spinării. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, dar se obligă să ofteze.

— Dacă insişti…

Şi el făcu întocmai, încântând-o încă o dată înainte de a o lăsa să se ridice din pat. Înainte de a o lăsa să se îmbrace. Şi înainte să o escorteze acasă, pe Mount Street.

*

Smythe apăru în casa lui Grimsby duminică noaptea. Grimsby se uită în sus – şi Smythe era acolo, ocupând uşa camerei lui.

— Sfinte Sisoe! Blocat în fotoliul său vechi, Grimsby îşi duse imediat mâna la inimă şi exclamă: Dă şi tu un avertisment ceva omului, altfel o să mă omori!

Lui Smythe îi zvâcniră buzele. Intră şi apucă repede un scaun de lemn, pe care îl întoarse, astfel încât spătarul să fie cu faţa spre Grimsby şi abia apoi se aşeză.

— Deci, ia zi… care-i problema?

Grimsby se încruntă imediat. Lăsase un mesaj la taverna Princes Dog – singura modalitate cunoscută de a-l contacta pe Smythe. Dar nu avusese nici cea mai mică idee când va primi acesta mesajul şi, cu atât mai puţin, dacă va accepta ce-i propusese.

— Avem o mică problemă. Grimsby îşi schimbă poziţia ca să poată căuta în buzunarul interior al hainei sale vechi şi scoase fluturaşul tipărit, pe care i-l înmână lui Smythe. Poliţaii au dat sfară în ţară.

Smythe luă fluturaşul şi îl citi. Când ajunse la partea despre recompensă, ridică uimit din sprâncene.

Grimsby încuviinţă din cap.

— Mda, ştiu… Nici mie nu-mi place partea aia. Îi povesti apoi cum aflase despre anunţ şi ce îi spusese Wally. Aşa că-i prea periculos să-i scoatem pe băieţi pe stradă pentru instrucţie… şi cu atât mai puţin pe timp de zi. Şi n-o să-i zic lui Wally să facă asta… ultimul lucru de care avem nevoie e să-l prindă poliţaii cu doi dintre ei şi apoi să dea târcoale pe aici şi să-i găsească pe toţi.

Smythe se uita în gol în depărtare. Încuviinţă din cap.

Grimsby aşteptă, studiindu-l cu atenţie. Ştia că nu era o idee bună să-l preseze pe Smythe şi nu avea de gând s-o facă.

În cele din urmă, Smythe murmură:

— Ai dreptate. N-are sens să-i riscăm pe toţi şi, ca să fie clar, nici eu n-am chef să fiu prins cu cerşetorii ăia mici. Îşi mută atenţia înapoi spre Grimsby. Astea fiind zise, n-am de gând nici să las o treabă a-ntâia ca asta să ne scape printre degete… şi pun pariu că nici tu nu eşti… nu când îţi suflă în ceafă Alert.

Grimsby se încruntă.

— Aici ai dreptate. O să mă oblige să-mi respect partea de înţelegere, orice ar fi. Da cu nişte băieţi numai parţial pregătiţi, sigur o să pierzi câţiva… Da, nu zic… de-asta avem aşa de mulţi de la bun început, dar totuşi. Făcu apoi un semn scurt din cap spre fluturaşul pe care-l ţinea în mână Smythe. Mă gândesc că ar trebui să-i arăţi asta, doar aşa, ca să nu poată zice mai târziu că nu ştia, sau că n-a înţeles ce însemna… sau că nu suntem în stare să-i instruim pe băieţi aşa cum se cuvine.

Smythe studie fluturaşul încă o dată, după care se ridică.

— Aşa o să fac. Băgă foaia în buzunar, după care se uită iar spre Grimsby: Cine ştie? Poate Alert are vreo idee… sau vreo cale de-a afla cine i-a asmuţit pe poliţai.

Grimsby ridică din umeri. Nu se sculă în picioare când Smythe ieşi. În schimb, îi ascultă paşii grei coborând scările şi aşteptă până când auzi uşa magazinului închizându-se în urma sa.

Grimsby oftă gânditor, întrebându-se dacă îşi imaginase sau nu – sugestia nerostită a lui Smythe că, dacă Alert afla cine-i asmuţise pe poliţai şi se băgase în treburile lui, îl va face pe respectivul să regrete şi să plătească pentru asta.

Şi apoi Grimsby se gândi la Alert – şi hotărî pe loc că nu fusese deloc imaginaţia lui.

*

O oră mai târziu, Penelope se băgă la culcare. Închise ochii. Se afla în patul ei, din dormitorul său din Calverton House, de pe Mount Street – aceeaşi cameră în care dormea de mai bine de jumătate din viaţa ei. Şi totuşi, în seara aceea simţea că lipsea ceva.

Ceva cald, tare şi masculin care să i se lipească de spate.

Oftă. În locul prezenţei lui, îşi lăsă mintea să îi zboare înapoi spre după-amiaza ei fericită şi plină de beatitudine. Să petreacă o întreagă după-amiază în pat cu Barnaby Adair se dovedise o experienţă foarte satisfăcătoare.

O experienţă edificatoare şi deschizătoare de orizonturi. Cu siguranţă, aflase mai multe despre dorinţă – despre ce anume o trezea şi despre cum răspundea ea la ea. Şi cum răspundea el la ea.

Buzele i se arcuiră spontan, luând forma unui zâmbet de încântare şi cugetă că învăţa totul pe sărite şi cu întreruperi. Şi ceea ce învăţase… începea – spre marea ei surprindere şi uimire – să îi remodeleze percepţia pe care o avea despre viaţă.

Nu se aşteptase nicio clipă la aşa ceva. Şi nu considerase niciodată posibil ca dorinţa, sau căutarea ei, sau studiul ei, să fi putut duce la orice schimbare fundamentală a ei ca persoană. Părerile ei fuseseră mereu de neclintit – sau cel puţin aşa crezuse. Şi acum…

În ciuda laturii ei încăpăţânate care o făcea să-i fie greu să recunoască o schimbare de perspectivă, în mintea ei, Penelope avea cu mult mai puţine rezerve cu privire la

posibilitatea de a-şi schimba poziţia – sau la posibilitatea că viaţa ei ar fi putut fi mult mai bună dacă o făcea. După acea după-amiază fericită, îi venea greu să nu se întrebe dacă nu cumva se grăbise un pic când hotărâse că nu voia şi nici nu va dori vreodată o relaţie cu un bărbat – chiar şi una pe termen lung. Ştia că nu *avea nevoie* de o astfel de relaţie ca să fie fericită şi mulţumită cu existenta ei. Dar întrebarea nu era tocmai dacă avea nevoie de asta sau nu. Ci dacă îşi dorea asta sau nu. Dacă o astfel de relaţie i-ar fi putut aduce suficiente beneficii încât să o tenteze să rişte să încerce.

Beneficii precum erau, bunăoară, mulţumirea profundă şi îndestulătoare, care încă îi mai clocotea în vene. Asta era ceva ce nu mai simţise niciodată. Dar strălucirea în sine a acelei senzaţii era atât de bogată, atât de caldă şi dătătoare de dependenţă, încât ştia că dacă i s-ar fi prezentat ocazia, ar fi optat să o păstreze în viaţa sa.

Nu îi înţelegea pe deplin sursa. Consta în parte din intimitate fizică, în parte dintr-un alt soi de împărtăşire şi în parte din bucuria de a fi aproape – atât de aproape – de o altă fiinţă, care avea o minte care o egala pe a ei. Un bărbat care o înţelegea mult mai bine decât o înţeleseseră sau ar fi putut-o înţelege reprezentantele sexului ei.

El îi înţelegea dorinţele şi nevoile – atât pe cele fizice, cât şi pe cele intelectuale, mai bine decât şi le înţelegea chiar şi ea. Şi părea chiar să savureze din plin explorarea acelei dorinţe complementare cu ale lui, şi trupul ei.

Şi toate acestea contribuiau indiscutabil la plăcerea pe care o trezea în ea. La plăcerea pe care o simţea atunci când se afla în braţele lui.

Iar toate acestea erau mult mai intense şi mai puternice decât şi-ar fi putut închipui ea vreodată.

Intenţia ei iniţială de a savura fiecare mică parte până când învăţa tot ce era de învăţat şi apoi să se rupă de el cu calm şi să plece netulburată nu se mai potrivea cu realitatea.

Trebuia să reevalueze situaţia.

Să îşi cumpănească din nou planul şi să îl schimbe.

Dar să îl schimbe în ce? Sau spre ce? Asta era marea întrebare. Cât de mult ar fi fost indicat să-şi modifice poziţia… ba mai mult de atât… oare era în siguranţă? Era în interesul ei să o facă?

Oare în realitate chiar avea de ales – legătură amoroasă ilicită pe termen lung sau căsătorie?

În cercurile înaltei societăţi existau numeroase astfel de legături clandestine de lungă durată, dar niciuna nu implica o doamnă de vârsta sau de statutul ei. Ţinând cont cine era ea şi cine era şi el, orice încercare de a avea o astfel de aventură pe termen lung avea să fie destul de dezastruoasă, cel puţin până când ajungea la o vârstă când societatea o eticheta ca fiind de-a binelea „o fată bătrână”. Şi în cazul ei, acest lucru însemna să ajungă cel puţin la vârsta de douăzeci şi opt de ani, adică mai avea încă patru ani de aşteptat până acolo.

Încercă să-şi închipuie cum ar fi fost să pună capăt legăturii lor şi apoi să aştepte patru ani ca să o reia… dar ideea aceasta era de-a dreptul caraghioasă şi ridicolă, din mai multe puncte de vedere.

Ceea ce o lăsa cu o singură opţiune viabilă. Să se mărite cu el.

Cugetând asupra acestei perspective, încă tot nu vedea ce plusuri ar fi avut o asemenea căsătorie… cel puţin pentru ea. Potenţialele riscuri cântăreau cu mult mai greu decât probabilele beneficii. Da. Toate motivele respingerii ei ferme şi de lungă durată a ideii de căsătorie rămâneau în picioare.

Cu toate astea, când îl adăuga şi pe Barnaby Adair în ecuaţie, rezultatul era mult mai puţin clar.

O căsătorie cu Barnaby Adair. Oare se putea ca acesta să fie destinul ei?

Timp de multe minute lungi, rămase studiind tavanul şi încercând să-şi imagineze cum ar fi fost. Formulând întrebări şi găsind răspunsuri. Totul ca să îşi dea seama dacă ar fi putut funcţiona o astfel de căsătorie. Amândoi erau deja consideraţi nişte aristocraţi excentrici. Şi cum o astfel de uniune nu s-ar fi conformat normelor sociale

obişnuite, cel mai probabil, înalta societate nici nu s-ar aştepta la asta.

Căsătoria cu Barnaby Adair era foarte *posibil* să fie o uniune cu care să poată trăi. Cel mai probabil, să fie soţia *lui* nu i-ar fi limitat foarte mult libertăţile, cum s-ar întâmpla în cazul unui mariaj cu oricare alt domn din societate.

Desigur, asta presupunând că era şi el rezonabil – să-i permită ca, odată ce avea să devină soţia lui, să-şi păstreze aceleaşi libertăţi… de a fi ea însăşi şi a-şi continua munca – şi fireşte, dacă îşi dorea să se însoare cu ea.

Oare ar fi fost el înţelegător în acest sens?

Şi cum ar fi putut afla dacă era aşa sau nu?

Multe minute mai târziu, când somnul o găsi în sfârşit, aceleaşi întrebări i se învârteau încă prin minte, fără niciun răspuns clar.

Capitolul 16

Noaptea următoare, târziu, Smythe umbrea din nou pragul uşilor franceze ale salonului din spate ale conacului de pe St. John’s Wood Terrace.

Şi la fel ca înainte, Alert aştepta în umbrele salonului neluminat, îi făcu semn lui Smythe să intre.

— Aşadar? Se simţi un ton tăios în vocea lui, pe care Smythe îl observă negreşit. Aş vrea tare mult să ştiu care este scopul acestei vizite.

Smythe nu dezvălui nicio emoţie pe măsură ce se apropia, aproape plutind ameninţător asupra lui Alert, care încă stătea aşezat confortabil în fotoliul său.

— Asta, zise scoţând o hârtie împăturită din buzunar şi întinzându-i-o.

Alert lăsă un moment să treacă, după care luă foaia de hârtie. O despături şi o aduse în lumina flăcărilor din şemineu. Chiar şi în lumina aceea slabă, o singură privire fu suficientă pentru a distinge caracterele tipărite şi a recunoaşte formatul. Cuvântul „recompensă” aproape că îi

sări în ochi de pe pagină.

Asigurându-se că faţa lui rămânea goală de orice emoţii, îşi evaluă rapid opţiunile, după care mototoli în pumn hârtia şi o aruncă în cărbunii încinşi. Foaia se aprinse imediat şi se mistui. În lumina dintr-odată rozalie a flăcărilor, se uită la Smythe.

— Inoportun, dar aş fi crezut că nu e de aşa mare importanţă.

Un avertisment clar să nu lase asta să capete vreo importanţă se simţi sub tonul de gheaţă al vocii lui. Smythe ridică din umeri.

— Doar atât cât să nu-i putem instrui pe mucoşii ăia mici pe timpul zilei.

— Păi, atunci instruiţi-i noaptea. E vreo problemă?

Smythe se strâmbă.

— Nu-i la fel de uşor.

— Dar se poate face?

— Da.

— Atunci faceţi-o aşa. Alert se opri o clipă din vorbit, cu privirea aţintită spre faţa lui Smythe, după care zise: Treaba asta e prea importantă… şi prea profitabilă… ca să renunţăm pur şi simplu din cauza unei ameninţări minore. Deci, să înţeleg că deja aveţi toţi băieţii de care avem nevoie?

— Pe toţi, mai puţin unul.

— Păi, luaţi-l şi pe ultimul.

Smythe îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, vădit agitat.

— Avem şapte.

— Mi-ai zis că ai nevoie de opt ca să îndeplineşti ceea ce-mi doresc.

Smythe încuviinţă din cap.

— Ca să rezolvăm aşa de multe case într-o singură noapte, o să avem nevoie de opt ca să fim siguri. Dar dacă ne ocupăm de aceleaşi case pe două nopţi…

— Nu. Alert nu ridică din nou glasul, dar tonul vocii lui lăsa clar să se înţeleagă că nu era negociabil. Ţi-am zis… ştiu cum operează poliţia. Dacă facem totul într-o singură

noapte, nu riscăm nimic… sunt şanse mare ca nici măcar să nu afle că am intrat şi am ieşit până anul viitor. Aşa trebuie să se întâmple. Dacă ai nevoie de opt băieţi, atunci fă rost de opt băieţi. Dar nici măcar să nu te gândeşti să faci treaba asta cu jumătate de măsură. Lăsă să treacă un moment, după care întrebă: Vei reuşi tu… sau, mai bine zis, prietenul nostru comun Grimsby… să găsească şi ultimul băiat sau trebuie să reconsider asocierea noastră?

Buzele lui Smythe se arcuiră într-un zâmbet.

— O să-l avem şi pe ultimul.

Alert zâmbi.

— Foarte bine. Nobilii o să înceapă să plece din capitală la sfârşitul acestei săptămâni. Dacă se iscă agitaţie, cred că ar fi mai bine să terminăm cu asta mai repede, mai degrabă decât mai târziu. Când poţi fi gata?

Smythe cugetă o clipă.

— O săptămână… opt zile.

Alert încuviinţă din cap, cu superioritate.

— În cazul acesta, nu avem de ce să ne facem griji. Totul va continua conform planului.

Smythe se uită la el, după care încuviinţă din cap.

— O să-i spun lui Grimsby.

Alert îl privi pe Smythe ducându-se la uşă şi dispărând fără zgomot, închizând-o în spatele lui. Continuă să se uite în direcţia aceea, bătând uşor din degete pe braţul fotoliului, după care întoarse capul şi se uită la cenuşa care murdărea strălucirea roşiatică a cărbunilor – numai atât mai rămăsese din fluturaş.

Din fluturaşul acela *tipărit.*

Trecură astfel cinci minute, după care Alert se ridică elegant, se duse la uşile franceze şi le deschise. Trecu dincolo de ele, se uită în jur, după care le închise în spatele lui, vârî o cheie în broasca din exterior şi încuie. După aceea plecă în direcţie opusă celei în care se îndepărtase Smythe.

*

În după-amiaza următoare, inspectorul Basil Stokes de la Scotland Yard se învârtea în salonul de deasupra unui magazin plin ochi cu nimicuri feminine. Se învârtea de ceea ce i se părea ore întregi – o eternitate. Afară ziua se scurgea încet, dar sigur, şi lumina dispărea treptat. Fetele de jos îi spuseseră că stăpâna lor plecase dis-de-dimineaţă îmbrăcată în „hainele ei vechi”. Şi pentru a nu mai ştia a câta oară, Stokes înjură în şoaptă. Dacă nu se întorcea curând, va trebui să…

Clinchetul enervant al clopoţelului de la uşa principală îl făcu să se oprească în loc. Se încruntă şi se concentră să asculte. După numeroase momente asemănătoare frustrante, se aştepta pe deplin să audă vreo voce feminină întrebând despre o panglică de catifea de culoarea potrivită ca să se asorteze cu pelerina ei. Aşa că aşteptă… şi în cele din urmă – *într-un sfârşit* – auzi vocea pe care aşteptase încordat să o audă.

Trăi o senzaţie scurtă, dar trecătoare de uşurare, care fu înghiţită într-o clipită de emoţii cu mult mai puternice.

Se încruntă fioros şi se duse până în capătul scărilor. Aştepta acolo, cu mâinile proptite în şolduri, când, după ce le liniştise pe ucenicele ei şi le zorise să continue munca, apăru în grabă pe scări Griselda – deghizată pentru East End.

Se uită în sus, îl văzu, clipi uimită şi încetini pasul. Dar apoi buzele ei se strânseră într-o linie fermă şi îşi continuă drumul pe scări.

— Domnule inspector Stokes, nu te aşteptam.

— În mod evident. Încleştă maxilarul şi se strădui să-şi păstreze glasul la nivelul unei şoapte. *Unde naiba ai fost?*

Griselda clipi la el, îl studie o clipă şi îşi muşcă limba ca să nu rostească răspunsul instinctiv: că asta nu era în absolut niciun fel treaba lui. Nu îi plăcea să fie strânsă cu uşa sau mustrată de o matahală impunătoare şi ursuză, chiar în salonul casei ei. Cu toate astea…

După ce îşi mai luă câteva clipe să studieze furtuna care clocotea în ochii lui cenuşii, întrebă în schimb – şi cu o curiozitate complet sinceră.

— De ce te interesează?

El rămase uitându-se la ea, pe măsură ce tăcerea aceea tensionată se adâncea… dintr-odată, avea o senzaţie neplăcută că rostind acea întrebare perfect rezonabilă, îi cam dezumfla furia. Dar apoi se încruntă.

— De ce? *De ce?* Pleci îmbrăcată aşa… zise el, fluturând din mână spre ţinuta ei… singură, şi te duci să te perinzi prin East End şi apoi mai întrebi de ce m-am învârtit agitat prin camera asta afurisită în ultima oră, imaginându-mi tot felul de sorţi îngrozitoare care s-au abătut asupra dumitale şi torturându-mă singur cu tot felul de imagini cu dumneata căzută în mâinile infractorilor noştri?

Se opri din vorbit. Dându-şi seama că tirada lui înflăcărată fusese retorică – de fapt o modalitate de a câştiga timp –, ea încuviinţă din cap.

— Da. Exact. De ce-ai făcut asta?

Clipi curios. Mânia lui – de fapt chiar şi orice prefăcătorie a ei – dispăru atunci din ochii lui.

— Pentru că… începu, dar vocea i se stinse.

Ridică uşor o mână şi Griselda nu era deloc sigură dacă măcar îşi dădea seama ce făcea. Degetele lui plutiră o clipită deasupra obrazului ei… aproape, dar fără să o atingă. Ca şi când i-ar fi fost teamă să o atingă. Îi cercetă ochii scurt, de parcă ar fi putut găsi vreun răspuns acolo. Dar apoi, pentru că nu reuşi să găsească niciun fel de răspuns, bălmăji o înjurătură şi se mişcă.

O prinse de umeri şi o trase spre el, strivind-o la pieptul lui şi acoperindu-i gura cu a lui.

Iniţial o luă prin surprindere şi aproape că i se tăie respiraţia. Se prinse de umărul lui şi se agaţă de el. Degetele ei se încleştară în haina lui şi se ţinea de el parcă cu preţul vieţii.

Era ca şi când ar fi fost trasă într-un vârtej al dorinţelor şi nevoilor. Al dorinţei şi al dorului.

Şi o chema spre el, atrăgând-o fără niciun efort, până când îl săruta înapoi. Până când se lăsă moale în braţele lui şi îi oferi gura de bunăvoie. Şi atunci, neliniştea lui se mai domoli.

Într-atât de subjugată, încât în loc să meargă pe marginea furtunii, se pomeni condusă în paşi de dans spre o plăcere nebănuită.

Şi simpla plăcere a acelui sărut era însoţită de ceva mai profund, împletită cu dorinţă simplă, îndulcită de afecţiune.

Multe minute mai târziu, el întrerupse sărutul. Aşteptă ca ea să deschidă pleoapele şi să îi întâlnească ochii şi abia apoi zise:

— De *asta.*

Orice alte cuvinte erau de prisos.

Griselda clipi, încercând să coboare înapoi în realitatea imediată, care dispăruse preţ de câteva minute.

— Ah…

Era rândul ei să-şi piardă abilitatea de a vorbi. Putea simţi căldura care-i acaparase obrajii şi îşi dădu seama că se îmbujorase.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet mic, dar blând şi liniştitor.

— Din moment ce nu m-ai plesnit până acum, înţeleg că nu eşti… împotriva interesului pe care-l manifest pentru tine.

Ea se îmbujoră şi mai tare, dar se forţă să-şi facă limba să funcţioneze.

— Nu… nu sunt… împotriva oricărui interes pe care l-ai manifesta pentru mine.

Zâmbetul lui tulburător se mari şi mai mult.

— Foarte bine.

Ea se dezlipi de el şi se eliberă prudent din braţele lui. Iar el îi dădu drumul, deşi fără tragere de inimă.

— Şi acum, zise el, afişând din nou expresia aspră de mai devreme. Ai putea să-mi răspunzi, te rog, la întrebarea iniţială?

Griselda se întoarse de la el şi se îndreptă spre fotoliul ei favorit, unde se aşeză. Şi se încruntă, încercând să-şi amintească despre ce vorbea.

El oftă şi se aşeză pe fotoliul de vizavi de ea.

— Unde naiba ai fost?

— Ah, zise ea şi i se înseninã chipul. Da. Am fost în East End. Am trecut pe la tata sã vãd ce face, dupã care am fost sã vãd ce se mai întâmplã cu familia Bushel… Black Lion Yard e mai mult sau mai puţin în drumul meu.

— Şi ce mai fac ei? Erau acolo bãieţii Wills?

Ea încuviinţã din cap.

— Mary şi Horry sunt bine, deşi Mary începe sã se cam sature sã stea închisã în casã. Erau acolo şi doi dintre bãieţii Wills. Jucau zaruri şi îl învãţau şi pe Horry. Dupã aceea, am trecut sã o vizitez şi pe bãtrâna Edie, doamna cu nasturi din Petticoat Lane. Mi-a promis cã o sã încerce sã-l aţâţe pe bãtrânul Grimsby sã iasã din bârlog… dar zice cã e ca un crab… adicã stã cât mai aproape de casã. Nu l-a mai vãzut de ani şi nici nu mai ştie pe nimeni care sã-l fi vãzut în ultimul timp.

— Aşadar, Grimsby rãmâne pe lista noastrã… ultimul nume de pe lista pe care ne-a oferit-o tatãl tãu. Stokes se încruntã. Din pãcate, nu avem nicio garanţie cã el e cel care-i are pe bãieţi.

— Nu, rãspunse Griselda şi clãtinã din cap descurajatã. Dar *trebuie sã existe* vreo modalitate prin care sã aflãm ceva despre ei. Cinci bãieţi. Cu siguranţã, trebuie sã-i fi vãzut cineva… sã-i fi observat cineva.

— Am împrãştiat fluturaşii. Stokes îi înţelegea mult prea bine frustrarea. Va trebui sã avem rãbdare şi sã vedem dacã promisiunea unei recompense ne poate aduce vreo informaţie utilã.

— Nimic încã?

El clãtinã din cap. Dupã un moment în care o studie gânditor, se aplecã, întinse mâinile şi le cuprinse pe ale ei – câte una în fiecare dintre ale lui. Îi mângâie uşor degetele, continuând sã o priveascã în ochi.

— Ştiu cã te simţi în siguranţã în East End… ştiu cã e casa ta şi cã trebuie sã te întorci acolo sã-ţi vezi tatãl, dar… Se opri o clipã din vorbit, strângând din buze, pentru cã ştia foarte clar cã mândria nu i-ar fi ţinut de cald noaptea. Dar, te rog… când te mai duci acolo, ai putea sã-mi spui şi mie mai întâi? Sau dacã nu se poate asta, sã-mi laşi mãcar un

bilet? Să-mi spui unde te duci şi când o să te întorci?

Strânse din buze şi îşi stăpâni dorinţa de a-i da mai multe indicaţii sau chiar de a-i ordona ceva. Spera şi se ruga în sinea lui că va înţelege ce se află în spatele cererii lui şi va vedea adevărul din ochii lui.

După un moment, ea afişă un zâmbet cald, apoi aruncă o privire spre capătul scărilor.

— Păi, cred că... e în interesul meu, dacă vreau să nu-mi uzezi covorul, să fac asta, da.

Se simţi imediat copleşit de un val de uşurare. Şi era sigur că se vedea asta şi în zâmbetul lui de răspuns.

— Mulţumesc.

El continua să o ţină de mâini. Continua să se uite în ochii ei. Iar ea continua să se uite în ai lui.

Amândoi dădură să spună ceva – chiar când se auzi clopoţelul de deasupra uşii principale a magazinului.

Se uitară amândoi spre scări, aşteptând.

Tonul cristalin al vocii lui Penelope pluti în sus de la parter, asigurându-le pe Imogen şi pe Jane:

— Da, ştim drumul, e în regulă.

Stokes îi întâlni atunci din nou privirea Griseldei.

— Mai târziu.

Ea îl privi o clipă, după care încuviinţă din cap.

— Da, mai târziu. După ce terminăm toată povestea asta şi avem timp să gândim limpede.

El încuviinţă din cap, aprobator, îi dădu drumul la mâini şi se ridică de pe fotoliu, chiar când apăru capul întunecat al lui Penelope.

Uitându-se în sus, Penelope îi văzu şi zâmbi.

— Bună ziua. Ceva veşti?

Stokes clătină din cap. Se uită apoi spre Barnaby, care venea chiar în spatele lui Penelope.

— Dar voi?

Barnaby se strâmbă.

— Nici măcar un zvon cât de mic de nicăieri.

Penelope se aşeză pe canapea, cu o expresie nemulţumită pe chip. Şi complet inutil, îi informă totuşi:

— Răbdarea nu e punctul meu forte.

Griselda zâmbi înţelegătoare.

— Eu înainte obişnuiam să cred că este al meu… dar acum, după toată povestea asta… îmi dau seama că m-am înşelat.

— Şi ce e şi mai rău, zise Barnaby, e că se cam scurge timpul. Parlamentul îşi închide uşile la sfârşitul săptămânii.

Anunţul acela fu întâmpinat cu tăcere. Griselda o rupse apoi, zicând:

— E timpul să închid magazinul. Vrea cineva ceai?

Toţi cei prezenţi îşi exprimară interesul de a bea o ceaşcă de ceai. Griselda coborî. Barnaby şi Stokes începură să discute despre o intrigă politică ce afecta în momentul actual forţele de poliţie. Penelope îi ascultă, o auzi pe Griselda luându-şi la revedere de la ucenicele ei, după care încuind uşa principală şi trăgând obloanele. Şi atunci se ridică.

— Mă duc s-o ajut pe Griselda cu ceaiul.

Cei doi bărbaţi încuviinţară din cap, distraţi, apoi ea îşi croi drum în jos pe scări şi spre mica bucătărie.

Griselda, care tocmai punea ibricul pe foc, se uită în sus şi-i zâmbi. Îi făcu apoi semn din cap spre o cutie mică de tinichea de pe masă.

— Aproape a dat în clocot… poţi să scoţi fursecuri.

Penelope deschise cutia, apoi se uită în jur căutând o farfurie. Griselda îi dădu una, după care se întinse să ia o tavă de pe raftul cel mai de sus.

Suflă pe ea ca să îndepărteze praful, după care o şterse cu o cârpă. O aşeză pe masă şi rânji.

— Nu am prea des invitaţi.

Penelope puse pe tavă farfuria plină cu biscuiţi, după care se uită la ea.

— Nici eu, fie vorba între noi.

— Oh? Griselda şovăi o clipă, după care spuse: Credeam că doamnele din înalta societate îşi fac tot timpul vizite. Ceaiuri de dimineaţă, ceaiuri la amiază… ceaiuri de seară.

— Multe ceaiuri, concluzionă scurt Penelope. Dar eu socializez doar cu doamnele din cercul mamei mele şi, deşi

vin destul de multe la ea în vizită, pe mine nu mă vizitează niciodată.

Griselda înclină uşor capul, mirată.

— Păi, de ce nu?

Penelope luă un fursec fraged şi ciuguli din el.

— Pentru că nu am prietene adevărate în rândul doamnelor mai tinere. Doamne mai în vârstă, da, dar ele doresc să merg eu în vizită la ele, desigur. Fără a mai aştepta un răspuns din partea Griseldei, continuă: Cred că le e frică de mine… doamnelor mai tinere, mă refer.

Griselda rânji din nou.

— Pot să înţeleg cum ar fi posibil asta.

— Hmm… poate, zise Penelope, concentrându-şi atenţia pe ea. Dar pe tine nu te sperii.

Griselda se uită la ea, după care clătină din cap.

— Nu, nu mă sperii deloc.

Penelope zâmbi.

— Foarte bine, zise, după care făcu semn spre biscuiţi. Ăştia sunt excelenţi, apropo.

Griselda zâmbi şi ibricul alese tocmai acel moment să şuiere.

Umplură ceainicul şi scoaseră ceşti, apoi Griselda luă tava, Penelope, farfuria cu biscuiţi, şi se întoarseră în salonul de la etaj.

Înarmaţi cu ceai şi biscuiţi, bărbaţii lăsară politica şi treburile poliţieneşti ca să se întoarcă la un subiect care îi interesa şi preocupa pe toţi. Serviră biscuiţi şi băură ceai şi îşi stoarseră creierele, încercând să găsească o pistă pe care încă nu o exploraseră. Vreo modalitate genială de a-i localiza pe băieţii pe care nu îi văzuseră până acum – din păcate, nu găsiră nimic nou.

— Nimic, reiteră Penelope, pe un ton dezgustat şi descurajat. Am împrăştiat fluturaşi. Am oferit recompensă. Am trimis oameni să-i caute. Am întins o cursă. Se încruntă atunci la ceainic. Ai crede că ar trebui *să se întâmple* ceva.

Niciunul dintre ceilalţi nu avea nimic de adăugat. Stăteau, sorbeau ceai şi îi împărtăşeau nemulţumirea.

Griselda se uită în jur la cei trei oameni adunaţi în

cerc în jurul mesei, conştientă cât de mult crescuseră cu toţii ca oameni unii în compania altora. Nici măcar în cele mai optimiste visuri ale ei, nu-şi imaginase vreodată că va sta în salonul mic al casei sale, având în vizită pe al treilea fiu al unui conte, o fiică de viconte şi un inspector de la Scotland Yard. Şi totuşi, iată-i aici pe toţi, legaţi de o cauză comună… şi de prietenie.

O prietenie care crescuse şi se aprofundase şi care luase naştere pentru că ei împărtăşeau cu toţii o trăsătură comună – o apreciere a justiţiei şi dorinţa de a o vedea aplicată. Erau foarte diferiţi unii de alţii, dar asta era ceva care-i unea… ceva care-i lega şi îi va lega mereu.

Simţi apoi asupra ei ochii cenuşii ai lui Stokes. Îi întâlni privirea şi rămase o clipă uitându-se la el, savurând concentrarea pe care o citea în ei, în ceea ce putea vedea şi simţi. Şi în ceea ce ştia. Ştiind că s-ar fi îmbujorat dacă se uita prea mult la ea, se uită în jos şi sorbi din ceaşcă.

Conversaţia se întrerupse, devenind apăsată, sporadică şi încărcată de tensiune.

Ceaiul se răcise. Tocmai se gândea să se ducă să mai pună nişte ceai proaspăt şi cald în ibric, când uşa principală a casei sale fu zguduită de un ciocănit puternic.

Ridicară cu toţii ochii. Şi apoi Stokes şi Barnaby săriră în picioare şi se îndreptară spre scări. Penelope lăsă şi ea jos ceaşca şi îi urmă. Griselda venea în spatele lor.

Ciocănitul puternic nu se oprea. Stokes ajunse primul la uşă. Trase zăvoarele şi deschise uşa larg.

Băieţelul care ciocănise atât de înverşunat sări un pas înapoi, cu ochii cât cepele.

Stokes îl ţintui imediat cu privirea.

— Care-i treaba?

Când acea simplă întrebare fu urmată de o privire înspăimântată din partea băiatului, încercă să-şi mai îndulcească tonul.

— Cu cine voiai să vorbeşti?

— Cu mine, evident, zise Griselda şi trecu în faţa lui. Îl recunoştea pe flăcăul acela. Bună, Barry… Ce s-a întâmplat?

Liniştit şi uşurat la vederea ei, băiatul veni un pas mai aproape de ea.

— Fraţii mei m-au trimis să te chem de urgenţă, domnişoară… la Black Lion Yard. Un nemernic a încercat să o omoare pe bunica lu' Horry.

Cei patru care stăteau în jurul uşii se uitară unii la alţii, după care Penelope fugi să-şi ia pelerina, cu Barnaby chiar în spatele ei. Griselda se întoarse imediat spre Barry Wills.

— Aşteaptă o clipă, venim imediat.

*

Era deja seară când ajunseră în Black Lion Yard. Lăsară trăsura la intrarea în curte şi traversară în grabă spaţiul neuniform, pavat cu dale de piatră, ferindu-se de cutii şi de lăzi, până când ajunseră la casa lui Mary Bushel.

Stokes intră primul. Niciunul dintre ei nu ştia ce vor găsi acolo, dar toţi fură foarte uşuraţi să o vadă pe Mary întreagă, teafără şi sănătoasă, stând în balansoarul ei de lângă sobă, flancată de doi dintre fraţii Wills.

Ambii fraţi Wills şi camera aceea arătau rău şi sfârşiţi. Barnaby îl recunoscu pe Joe, care avea un ochi învineţit şi buza spartă.

Joe încuviinţă din cap în semn de salut.

— Au venit nemernicii. Se uită apoi spre Mary, cu ochii plini de satisfacţie. Da' n-au reuşit să pună mâna nici pe Mary, nici pe Horry. Se uită din nou spre Stokes şi se încruntă. Da' n-am reuşit să-i reţinem… au scăpat.

Stokes avea o expresie sumbră pe chip. Totuşi, încuviinţă din cap.

— Siguranţa lui Mary şi a lui Horry e pe primul loc. Ce s-a întâmplat? Ia-o cu începutul.

Joe se uită spre Mary.

Ea se uită în sus la el, cocoţat pe braţul fotoliului şi se întinse şi-l bătu uşor pe mână.

— Spune tu, dragule.

Joe încuviinţă din cap şi se întoarse spre ei.

— Io şi Ted eram aici, stând de pază. Ted i-o văzut venind… A văzut cum se uitau în jur pe drum încoace. Aşa că l-am luat amândoi pe Horry şi l-am dus în spate… zise, indicând cu capul spre uşa din fund, acoperită de draperie… şi am ascultat şi am privit de aici.

— Au ciocănit, adăugă Mary. La fel de politicoşi ca voi. Au zis că-s de la poliţie.

— Şi erau doi? întrebă Stokes ca să clarifice.

Mary încuviinţă din cap.

— Unu' era o matahală mare şi ălălaltu' doar un tip obişnuit.

Barnaby îi întâlni imediat privirea lui Stokes. Descrierea se potrivea perfect cu cei doi care îl răpiseră şi pe Jemmie.

Mary continuă:

— M-au întrebat de sănătate şi despre Horry şi unde era. M-am enervat… da oricine s-ar fi enervat în locu' meu… şi le-am zis să plece. Dar n-or plecat. După, ăla mare a luat perna aia de acolo şi… Amuţi atunci cu privirea aţintită pe perna despre care vorbea.

Joe o luă atunci de umeri pe Mary. Şi se uită la Stokes.

— Voia să o sufoce pe Mary cu perna aia. A luat-o în mâini şi a venit spre ea. Şi atunci am sărit noi.

Mary pufni.

— S-a făcut mare zarvă şi încăierare cu tot tacâmul.

Stokes se încruntă. Se uită la Joe şi la fratele acestuia.

— Şi cum au scăpat? Voi sunteţi doi şi mai sunt trei poliţişti afară.

Joe păru, dintr-odată, sfios.

— Am crezut c-o să stea să se lupte. Că o să încerce să treacă de noi ca să ajungă la Mary şi la Horry. Doar că n-au făcut-o. De cum şi-or dat seama că eram chitiţi să-i protejăm şi Horry a fluierat din fluierul ăla de i l-aţi dat, au luat-o la goană. Şi Smythe e un tip mare… ai avea nevoie de cel puţin încă vreo doi oameni ca să poţi să-l ţii. S-a eliberat de noi, l-a împins afară pe ălălaltu' şi au trecut prin poliţiştii ăia ca prin brânză.

— Smythe… murmură Barnaby şi nu-şi putu ascunde

entuziasmul din glas. Deci, îl cunoşti?

Joe încuviinţă din cap.

— De-aia nu m-o deranjat aşa de tare c-or scăpat. Măcar acu' ştim cine e.

— Şi cum este acest Smythe? întrebă Stokes.

— E spărgător de meserie şi umblă vorba că nu-i un om cu care să te pui. Joe se încruntă. N-am auzit niciodată c-ar fi genu' care să se murdărească pe mâini de sânge... că de obicei nu-i cazu' cu spărgătorii... da' fir-aş al dreacu', că sigur nu voia doar să o mângâie pe Mary.

— Spărgător, adică hoţ, zise Barnaby. Şi foloseşte copii?

Joe încuviinţă din cap.

— E un spărgător de clasă mare... Sigur foloseşte copii-hoţi.

— Şi ştii de unde face rost de ei?

Joe clătină din cap.

— Smythe îi genu' singuratic... Cum îs mai toţi spărgătorii ai buni. De regulă îşi ia băieţii de la un director de şcoală de hoţi din mahala... da pân' la urmă îi ia de la oricine îi are... Am auzit vorbindu-se că ar fi tare pretenţios cu băieţii de-i alege... aşa cum îs spărgătorii buni.

Pesemne tocmai asta-i face aşa de buni.

Ted, fratele lui, îşi schimbă poziţia. Când toată lumea se întoarse şi se uită la el, se înroşi la faţă şi plecă privirea. Uitându-se apoi spre fratele lui, zise:

— Ălalalt tip... ăla lucrează pentru Grimsby. Probabil Smythe îşi ia băieţii de la bătrânu' Grimsby, altfel de ce l-ar avea după el pe ăla ca să-i răpească?

Joe era la fel de şocat ca ei toţi.

— Îl ştii pe tip?

Ted încuviinţă din cap.

— Wally. Lucrează pentru Grimsby.

Joe clătină din cap şi se uită la Stokes.

— Io unu' nu l-aş recunoaşte pe nemernic dacă l-aş mai vedea.

Cu o expresie la fel de sumbră pe chip, Stokes încuviinţă din cap.

— Mda, am auzit că-i aşa… obişnuit.

— Da, îi zise Ted. Nu-i el prea deştept, da' ştie să urmeze ordine. E cu Grimsby de ani buni.

— Păi, asta e atunci… zise Joe, uitându-se la el. Grimsby îi ăl de-l căutaţi… toată lumea ştie că mai conduce şcoli de hoţi din când în când.

— Şi *unde* îl putem găsi pe Grimsby? întrebă Stokes, cu o intensitate evidentă în glas.

— Ba mai mult de atât… zise Penelope, vorbind pentru prima dată… unde putem găsi şcoala asta a lui?

*

„«Intră în salonul meu», îi spuse păianjenul muştei". Zicala aceasta veche îi răsuna în minte lui Grimsby când păşi pe uşile franceze şi în salonul lui Alert. La fel ca întotdeauna, camera era cufundată în umbre. Cu norii atârnând grei pe cer, era deja prea puţină lumină afară ca să mai ilumineze şi încăperea. Abia dacă putea distinge silueta lui Alert stând în fotoliul său obişnuit de lângă şemineu.

Înjurându-l în minte pe om, Grimsby se aventură înainte, cu Smythe chiar în spatele lui. Veniră în faţa lui Alert, care rămase aşezat – la fel ca întotdeauna.

Nici el, nici Smythe nu aveau nevoie de mai multă lumină ca să ştie că Alert era furios, chiar dacă ascundea acest lucru foarte bine.

— Ce s-a întâmplat? sparse tăcerea tonul liniar şi sec al lui Alert.

Smythe îi spuse totul, scurt şi la obiect. Şi încheie cu lucrul cel mai important.

— Ne aşteptau. Când Alert nu răspunse, ci doar rămase acolo, uitându-se la ei, Grimsby îşi schimbă poziţia. Trebuie să o lăsăm baltă. Poliţaii ştiu de jocul tău. S-au prins. Dacă nu vrei să renunţi de tot, atunci hai măcar să mai amânăm treaba o vreme, până când li le dispare interesu'.

Alert îl studie în continuare, dar nu zise nimic.

— Uite care-i treaba. Grimsby încercă atunci să găsească cuvintele prin care să-i explice situaţia, cu toate pericolele inerente. Acum există fluturaşii aceia care circulă peste tot şi oamenii au auzit că se dă recompensă. N-aveam de un' să ştim că băiatu' ăsta şi bunica lui au protecţie… protecţie locală şi poliţai de pază. A devenit prea fierbinte treaba. Expresia de pe chipul lui se înăspri când zise: Trebuie să o lăsăm baltă.

Omul pe care îl cunoşteau sub numele de Alert clătină uşor din cap.

— Nu. Rămase uitându-se la ei şi aşteptând, lăsându-i să asimileze finalitatea refuzului său.

Ei nu aveau de unde să ştie asta, dar mai devreme, în seara aceea, primise o vizită de la cămătarul lui iubitor de sânge – doar aşa, pentru a-i reaminti că nu ar fi fost deloc o idee înţeleaptă să dea înapoi de la promisiunea de a-şi plăti sumele datorate.

Îl asigurase pe om că totul era pregătit. Şi chiar şi dacă o spunea el, ştia că avea dreptate, că planul lui era absolut genial. Va reuşi. Va scăpa de datorii o dată pentru totdeauna. Până de Anul Nou va avea averea pe care pretinsese mereu că o avea.

— Vom continua… zise apăsat şi se uită la Smythe… cu cei şapte băieţi pe care-i avem deja. Cum voi aţi dat-o-n bară să puneţi mâna şi pe al optulea, o să vă descurcaţi cu şapte.

Smythe nu îi oferi niciun răspuns. Niciunul afirmativ, niciunul negativ. Şi acest lucru era suficient de bun pentru Alert. Smythe nu era principala lui sursă de griji.

Se uită la Grimsby.

— Vei continua să-i instruieşti şi să-i cazezi pe băieţi. O să-i ai gata pentru Smythe. El o să le finalizeze instrucţia aşa cum trebuie. Şi în câteva zile, o să acţionăm. Tot ce trebuie să faci tu e să-ţi faci partea pentru încă vreo câteva zile. Lăsă apoi vocea să i se îmbuneze, când adăugă: Asta e tot ce trebuie să faci ca să te asiguri că n-o să mai auzi niciodată de mine… că n-o să mai auzi niciodată nici măcar o şoaptă despre tot ce ştiu.

Şi ceea ce ştia putea asigura, după cum ştia prea bine şi Grimsby, ca Grimsby să fie deportat. Şi el putea face să se întâmple asta. Şi o va face dacă Grimsby nu dansa după cum cânta el.

Şi nu fu deloc surprins să îl vadă pe Grimsby strângând din buze. Însă omul nu mai comentă.

Îşi mută ochii spre Smythe şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ceva comentarii?

Smythe se uită înapoi la el şi clătină din cap.

— O să fac treaba… treburile… cu şapte dacă trebuie. N-o să fie la fel de bine instruiţi cum mi-ar plăcea mie, dar… ridică din umeri şi adăugă: Cu puţin noroc, o să se descurce.

— Foarte bine.

Asta era exact ceea ce voia să audă Alert. Şi, slavă Domnului, Smythe ştia cum să-l facă fericit.

Smythe făcu semn din cap spre uşă.

— Pe cei mai promiţători doi dintre ei îi am cu mine-n seara asta. O să-i scot pe străzi şi o să le arăt cum să se mişte pe alei şi pe lângă case, cum să intre şi cum să iasă din conace şi cum să se descurce înăuntru. Am găsit două case goale în Mayfair. O să-i instruiesc acolo.

Pe chipul lui Alert se citi aprobarea.

— Excelent. Aşa că, în ciuda acestui mic incident, suntem în grafic. Treaba noastră continuă conform planului. Se uită atunci de la unul la altul. Alte întrebări?

Ei clătinară din cap.

— Păi, bine atunci. Zâmbi şi le făcu semn spre uşă. Mult noroc, domnilor.

Aşteptă până când Smythe ieşi şi Grimsby era la un pas să-l urmeze, ca să-i spună pe un alt ton:

— Ai grijă, Grimsby.

Grimsby se uită la el peste umăr, după care îşi continuă drumul şi-l urmă afară pe Smythe, închizând uşa în spatele lui.

Alert rămase în întuneric şi, pentru a nu ştia câta oară, îşi revizui în minte planul. Era infailibil. În tăcerea

aceea întunecată, nevoia lui era foarte clară, iar presiunea de a reuşi era ceva palpabil şi real.

Nu-i plăcea să se gândească la un eşec, dar o cale de scăpare era o parte esenţială a oricărui plan atent gândit. Se lăsă pe spate în fotoliu şi se uită în jur. După aceea ridică privirea şi zâmbi umbrelor.

Chiar dacă toată treaba se ducea la naiba, el tot va scăpa. Va trebui să plece din Londra, ca să-l evite pe cămătar, desigur, dar tot va fi liber şi va scăpa basma curată.

Judecând că trecuse suficient timp, se ridică şi ieşi pe uşile franceze, încuind cu grijă în spatele lui. O cunoştinţă de-a lui, Riggs, urmaşul unui nobil, avea o casă în oraş; amanta lui Riggs, care locuia acolo, era de foarte mare ajutor, fiind dependentă de laudanum. Riggs, desigur, părăsise Londra în favoarea deliciilor provinciale cu câteva săptămâni în urmă, lăsând conacul său de la oraş să fie locul perfect unde omul cunoscut drept Alert să-şi manifeste alter egoul.

Zâmbi în timp ce se îndepărta în noapte. Dacă planul lui se ducea, într-adevăr, pe apa sâmbetei, nu exista nimic care să facă legătura cu el. Şi nu exista nicio cale prin care să se poată ajunge la el.

Capitolul 17

Din ce înţelegea Penelope, era pentru prima dată când noile forţe de poliţie şi locuitorii din East End lucrau împreună, umăr la umăr, pentru a-i localiza pe Grimsby şi şcoala lui de hoţi.

Joe Wills şi fraţii lui avură grijă să împrăştie vorba, spunându-le tovarăşilor lor şi asigurându-se că rugămintea şi motivul din spatele ei – atacul asupra lui Mary şi povestea lui Jemmie şi a mamei lui ucise – circulau prin zonă.

Era o enclavă dens populată. Aşa că pe aici, împrăştierea pe cale orală a informaţiilor era mai

importantă şi cântărea mai mult decât fluturaşul tipărit, care oferea o recompensă.

Şi informaţia pe care o căutau ajunse într-un sfârşit la ei într-o noapte târzie. Atât Penelope, cât şi Griselda refuzaseră categoric să se întoarcă la casele lor. Penelope se îmbună suficient cât să trimită o scrisoare la Calverton House, ca să îşi anunţe absenţa, dar, în afară de asta, refuza să se clintească din loc. Ea şi Griselda stăteau pe fotoliile din biroul lui Stokes şi aşteptau împreună cu bărbaţii. Cu bărbaţii lor. Pentru că nu mai era nevoie de nicio explicaţie pentru a şti cum stăteau lucrurile.

Joe Wills fu adus cu puţin înainte de miezul nopţii. Părea destul de neliniştit să fie înconjurat de poliţişti, dar în timp ce un sergent îl conducea înăuntru, în ochi i se citea bucuria.

Şi Penelope observă asta. Sări în picioare.

— I-ai găsit!

Joe rânji şi înclină din cap. Făcu semn spre Griselda, după care se uită la Stokes şi la Barnaby, care stăteau şi ei în picioare, în spatele biroului lui Stokes.

— Cineva a avut ideea strălucită să verifice şi pe Grimsby Street.

Stokes îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Locuieşte pe Grimsby Street?

— Nu. Dar strada aia a fost numită aşa după bunicăsău, aşa că părea probabil ca cineva de p-acolo să ştie ceva despre unde s-o cărat. Şi dup’ cum era de aşteptat, mătuşa lui bătrână locuieşte încă acolo… şi ea ne-a zis că are o casă pe Weavers Street. Asta nu-i departe de Grimsby Street. Am trecut p-acolo şi am verificat discret cum stă treaba. A fost chiar uşor de găsit, odat’ ce ştiam unde să căutăm. Joe îi întâlni privirea lui Stokes. I-am lăsat pe Ned, Ted şi pe nişte tovarăşi de-ai noştri să fie cu ochii în patru. Casa are două etaje şi un pod deasupra. Vecinii cu care-am vorbit nu ştiau nimic de niciun băiat… da’ dacă-s ţinuţi în casă la etajele de sus, nici nu avea cum să-i vadă cineva. Ei, vecinii adică, ştiau că Wally locuieşte acolo împreună cu Grimsby.

Stokes deja mâzgălea ceva pe o foaie.

— Deci, sunt cel puţin doi oameni în casă.

— Da, zise Joe, strâmbându-se. Nu ştiu de Smythe. Vecinii îl cunosc suficient de bine cât să-l recunoască, da' din câte ştiu ei nu-i acolo şi nici nu stă acolo.

— Bun. Pe Grimsby şi pe băieţi îi vrem primii. Smythe poate să urmeze după aceea. Stokes se uită la sergentul care zăbovea în pragul uşii. Miller... Spune-i lui Coates că o să am nevoie de toţi oamenii pe care mi-i poate da.

Sergentul se îndreptă imediat.

— Acum, domnule?

Stokes se uită la ceas.

— Să fie adunaţi jos într-o oră. Vreau să se facă un cordon în jurul clădirii înainte să intrăm.

Următoarele câteva ore zburară într-o frenezie de organizare, în care, pentru prima dată, Penelope nu avea niciun rol. Redusă la statutul de observator, stătea cuminte lângă Griselda şi privea. Cu un interes aproape la fel de avid ca prietena ei, îl urmărea pe Stokes în acţiune.

Când veni Barnaby la ea şi ridică întrebător dintr-o sprânceană, negă însă că ar fi fost impresionată.

— Habar nu aveam că poliţiştii sunt... sau că pot fi... atât de eficienţi.

Barnaby se uită peste umăr la Stokes, care stătea la biroul lui, înconjurat de subordonaţi, toţi studiind concentraţi o hartă în timp ce aranjau amplasarea forţelor. Joe stătea în spatele lui Stokes, şi acesta din urmă se uita la el destul de des, ca să confirme că zona era într-adevăr aşa cum spunea harta. Barnaby zâmbi.

— Din păcate, nu sunt toţi aşa. Stokes e diferit. Uitându-se în spate îi întâlni privirea Griseldei. După părerea mea, el e cel mai bun dintre toţi.

Griselda încuviinţă din cap şi îşi mută privirea înapoi spre Stokes.

Penelope îi studie o clipă chipul lui Barnaby.

— Cât mai durează până plecăm?

Pentru ea, aceasta era singura întrebare care conta acum.

Barnaby se mai uită o dată la Stokes.

— Aş spune că ne punem în mişcare în cel mult o oră.

Zorii se pregăteau să răsară când ajunseră pe Weavers Street. O mică armată încercuise zona în linişte deplină. Şi mai mulţi poliţişti împânzeau umbrele dintr-o parte şi alta a străzii. Weavers Street avea două artere. Casa lui Grimsby se afla în centrul celei mai scurte. Era o clădire veche şi părăginită, construită din lemn în cea mai mare parte, care nu era cu mai nimic diferită de celelalte din cartier. De-o parte şi de alta a ei erau două alei înguste, abia suficient de late să poată trece pe acolo un om.

Era frig şi umezeală. Pe timpul nopţii se lăsase ceaţa şi acum împânzea străzile. Casele aproape lipite ţineau vântul la distanţă, aşa că nu era nimic care să agite aerul, darămite ca să ridice vălurile dese de ceaţă. Din locul în care stătea, sub cornişa unei verande, chiar vizavi de stradela îngustă, Penelope abia putea distinge uşa principală a casei lui Grimsby.

Uitându-se la clădire prin semiîntunericul umbros, putea distinge obloanele – care erau toate închise. Dar nici nu s-ar fi aşteptat să zărească geamurile. Totuşi, în sinea ei spera că oamenii care se adunau pe stradă vor continua să o facă în linişte.

Stokes şi Barnaby încercuiseră casa şi verificau toate ieşirile. Din ce reuşise să înţeleagă din conversaţia lor şoptită – pentru că ei erau singurii doi oameni care aveau voie să vorbească considerau că toate rutele de scăpare erau acum blocate.

Tot mai nerăbdătoare, Penelope se uită în jur. Rândurile poliţiştilor fuseseră sporite de bărbaţi din partea locului. Şi undeva mai în spate, în întuneric, se aflau femeile. În ciuda orei matinale, îşi aruncaseră şaluri în jurul umerilor şi veniseră să vadă desfăşurarea de forţe. Probabil majoritatea erau mame, care aveau şi ele copii. Şi, deşi bărbaţii lor se încruntau făţiş, intensitatea tăcută din ochii umbriţi ai femeilor era ceea ce o făcea pe Penelope să se înfioare.

Lângă ea, Griselda ridică dintr-o sprânceană.

Penelope se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Dacă Grimsby are şi chiar un dram de instinct de autoconservare, atunci i se va preda lui Stokes.

Se uită apoi la localnici.

Griselda îi urmări linia privirii şi încuviinţă din cap.

— East Endul are grijă de ai lui.

Barnaby apăru din ceaţă, în faţa lor.

— O să intrăm. Voi trebuie să rămâneţi aici până când vine sergentul Miller să vă ia… o să vă escorteze înăuntru de îndată ce sunt eliberaţi băieţii. Se uită apoi direct în ochii lui Penelope şi continuă: Dacă nu stai aici până când vine Miller, n-o să-ţi mai spun niciodată… dar absolut niciodată… nimic despre anchetele mele.

Ţinea buzele strânse într-o linie fermă şi chiar şi prin întunericul greu, Penelope tot simţi forţa privirii lui albastre asupra ei.

Fără să mai aştepte vreo confirmare din partea ei, el se răsuci pe călcâie şi plecă înapoi, pierzându-se din nou în ceaţă.

Griselda se mişcă lângă Penelope.

— „Absolut niciodată”? murmură ea.

Penelope ridică din umeri.

Chiar dacă nu se făcuse niciun fel de anunţ general, entuziasmul se răspândea în rândul mulţimii de privitori.

Se iscă deodată agitaţie în faţa uşii lui Grimsby. Barnaby era chiar în centrul ei şi Stokes în dreapta lui. Apoi uşa se deschise larg şi violent spre interior, dezvăluind o cavernă neguroasă. Stokes apucă un felinar, îl aprinse şi deschise drumul.

— Poliţia!

Se porni apoi un vacarm asurzitor, când poliţiştii năvăliră pe uşă. Stokes şi Barnaby se pierdură în ceaţa de uniforme. Penelope începu să se agite pe loc, încercând să vadă, dar un cordon de poliţişti împrejmui uşa, ţinând afară pe oricine altcineva şi blocându-le raza vizuală.

Se văzură mai multe raze de lumină la parterul casei, după care apăru o strălucire slabă la etajul unu. Penelope o apucă de braţ pe Griselda şi exclamă:

— Uite! Au ajuns la etaj.

Strălucirea aceea venea din adâncul clădirii şi părea să se afle foarte departe de ferestrele acoperite care erau poziţionate cu faţa spre stradă.

În colţul din faţă al etajului unu, apăru atunci o altă lumină, mai mică şi mult mai apropiată de fereastră.

— Pun pariu că ăla e Grimsby, zise Griselda.

Unul din obloanele de pe colţul clădirii se deschise brusc şi apăru un cap rotund cu păr cărunt şi rar, uitându-se frenetic în toate părţile.

Privitorii se avântară imediat într-un cor de batjocuri şi zeflemele.

— Îndrăzneşte şi vino jos, Grimsby!

— Auzi… să omori femei bătrâne!

— O să-ţi arătăm noi ţie cum stă treaba!

Astea şi multe altele se auzeau din ceaţă.

Grimsby – pentru că sigur era el – se holba în jos cu ochii cât cepele. Mârâi un „La dreacu’!” scurt şi apoi închise obloanele.

Mulţimea striga din ce în ce mai tare, cerând sângele lui.

Se auziră din casă o serie de bubuituri şi bufnituri, împreună cu nişte ţipete imposibil de desluşit.

Penelope tresări. Voia – ba mai mult, *avea nevoie* – să ştie ce se întâmpla. Unde erau băieţii?

Strălucirea felinarului ajunsese la etajul doi. Şi rămase la etajul acela multe minute lungi. Lumina devenea tot mai puternică, pe măsură ce i se alăturau şi alte felinare.

Penelope se uită spre scândurile de sub acoperiş. Joe Wills spusese că existau poduri, dar nu existau ferestre care să se poată vedea din faţă. Şi nu păreau să existe lucarne nici pe laterale. O trase de cot pe Griselda.

— Podurile nu au ferestre.

Griselda se uită în sus.

— Păi, nu ar fi acolo decât spaţiul de sub acoperiş. Astea nu au ferestre. Şi probabil nici podea, ziduri sau tavan… doar partea aia de sub ţigle.

Penelope se cutremură. O apucă de braţ pe Griselda

şi îi făcu din nou semn să se uite în sus. Cei care purtau felinare – despre care ar fi pus pariu că erau chiar Stokes şi Barnaby – îşi găsiseră în cele din urmă drumul spre pod. Se vedeau străluciri intermitente de lumină prin crăpăturile dintre scândurile şi ţiglele prost lipite.

— Au ajuns!

Şi în următoarele cinci minute, se rugă în sinea ei ca toţi băieţii să fie teferi şi în siguranţă. Şi să fie toţi cinci acolo. Era pe punctul de a risca să nu mai afle niciodată, dar „absolut niciodată”, nimic despre anchetele lui Barnaby, când apăru Miller şi o salvă. Omul le conduse pe ea şi pe Griselda prin mulţimea adunată în stradă, apoi prin cordonul de poliţie în casă.

Asta dacă se putea numi casă. Pentru că semăna mai degrabă cu un depozit plin până la căpriori cu gunoaie. Penelope şi Griselda se opriră în spaţiul mic pe care îl aveau la dispoziţie, undeva la jumătatea drumului dintre uşă şi scări, chiar când era condus jos primul băiat.

Penelope număra neliniştită capete, în timp ce, unul câte unul, copiii erau aduşi pe scări. *Cinci*! zâmbi de uşurare.

În lumina aceea slabă şi difuză, copiii se opriseră nedumeriţi, uitându-se confuzi în stânga şi în dreapta, în timp ce strângeau pături jerpelite în jurul umerilor lor mici şi osoşi. Pe un ton poruncitor, strigă atunci:

— Pe aici, băieţi!

Tonul şi comportamentul ei – pe care îl perfecţionase de-a lungul anilor – avură un efect imediat. Copiii ridicară imediat capetele, ea le zâmbi, şi trei fugiră imediat în direcţia ei. Ceilalţi doi îi urmau mai nesiguri.

Primii trei se aliniară în faţa ei.

— Excelent! Le studie chipurile şi îi recunoscu pe toţi trei. Erau primii trei băieţei care fuseseră răpiţi chiar de sub nasul orfelinatului.

Unul dintre ei, Fred Hachett, clipi, uitându-se în sus la ea cu ochii lui mari şi căprui.

— Eşti doamna de la orfelinat. Mama a zis că tre’a să vii să mă iei dumneata… dar a venit bătrânu’ Grimsby în

schimb.

— Aşa este… te-a furat el. Penelope continua să zâmbească, dar acum exista şi ceva sever în expresia ei. Aşa că acum am venit să vă luăm înapoi şi să-l trimitem pe el la închisoare.

Băieţii se uitară în jur la grupul de poliţişti care năvăleau din toate părţile, majoritatea îndreptându-se spre ieşire acum că băieţii fuseseră găsiţi, şi răufăcătorii prinşi.

— Deci, toţi poliţaii ăştia au venit aici pentru noi? întrebă unul dintre băieţi.

Penelope se chinui un pic, dar, în cele din urmă, îşi aminti numele copilului.

— Da, Dan, pentru voi. Vă căutăm de câteva săptămâni bune.

Băieţii făcură schimb de priviri, ca şi când ar fi fost impresionaţi şi ei de asta.

— Bine, atunci, zise Penelope, zâmbindu-le strălucitor. Abia dacă îi venea să creadă că, după toate căutările lor, reuşiseră să-i găsească şi să-i ia înapoi teferi şi în siguranţă. Acum o să vă ducem direct la orfelinat. Se întoarse apoi pentru a întâlni şi privirile celorlalţi doi copii, care rămăseseră undeva mai în spate.

Dintr-odată, i se făcu inima cât un purice.

Cei doi ar fi trebuit să fie Dick şi Jemmie. Dar nu erau ei.

Văzând-o cum se holba la ei cu ochii cât cepele, cei doi lăsară capetele în pământ.

După o clipă, unul dintre ei se uită în sus la ea, pe sub păru-i ciufulit şi, cu o expresie încă nesigură, murmură:

— Şi cu noi cum rămâne, domnişoară? Eu şi Tommy, aici de faţă… noi nu trebuia să mergem la niciun orfelinat.

Penelope clipi şi se luptă din răsputeri să gândească prin valul de emoţii care-i întuneca mintea.

— Nu, dar… sunteţi şi voi orfani acum, nu?

Tommy şi prietenul lui făcură schimb de priviri, după care încuviinţară din cap la unison.

— Păi, da, în cazul acesta, veniţi şi voi cu mine. Putem pune la punct detaliile mai târziu… dar nu-i nevoie să vă

duceţi pe străzi. Puteţi veni cu Fred, Dan şi Ben şi o să vă dăm tuturor un mic dejun excelent şi un pat cald.

Promisiunea unei mese garantă acceptarea băieţilor de a fi duşi oriunde voia ea.

Inspiră adânc, după care zise:

— Dar mai întâi, ia spuneţi-mi… mai erau şi alţi băieţi cu voi aici? Alţii, care ar fi trebuit să vină şi ei la orfelinat?

— A… vă referiţi la Dick şi Jemmie. Cu ochii strălucindu-i şi dornic să ajute oricum putea, Fred încuviinţă din cap. Da, sunt aici… sau mă rog… au fost… da' au ieşit cu Smythe ieri-seară şi încă nu s-au întors.

*

Lăsându-i pe cei cinci băieţi cu Griselda, cu instrucţiuni stricte de a o aştepta să se întoarcă, Penelope se furişă pe lângă poliţişti şi îşi croi drum spre scări. Ajunse acolo, chiar când cobora Miller.

— Trebuie să vorbesc cu Stokes şi Adair… E urgent!

Miller înţelese imediat expresia speriată de pe chipul ei. Se uită în spatele lui pe scări şi apoi zise:

— Coboară şi ei acum, domnişoară.

Împreună cu Miller, Penelope se retrase spre mijlocul încăperii, în timp ce apărură doi poliţişti masivi, care escortau un om cu un aspect complet obişnuit, cu încheieturile încătuşate.

Wally – pentru că presupunea că el era – părea confuz. Avea părul ciufulit în toate părţile, hainele boţite şi o expresie de totală neînţelegere întipărită pe chipul său şters. Nu le făcu în niciun fel probleme poliţiştilor, care îl traseră într-o parte, pe lângă perete, ca să poată coborî şi ceilalţi.

După ei coborâră alţi doi poliţişti. Dar, de data asta, aceştia escortau un bărbat cu mult mai în vârstă. Grimsby. Omul cu un cap mare şi rotund, cu fălci proeminente şi păr rar şi grizonant, pe care Penelope îl văzuse deja la fereastră. Capul acela era ataşat de nişte umeri cocârjaţi şi un piept încovoiat. Poate că Grimsby avusese cândva o

siluetă impunătoare, dar acum era bătrân şi slăbit de trecerea nemiloasă a anilor. Dar, în ciuda tuturor acestor neajunsuri, avea nişte ochi vii şi sticloşi, care străluceau cu viclenie în timp ce se uitau frenetic în toate părţile, observându-i pe băieţi şi pe Griselda, pe ceilalţi poliţişti, pe Miller... şi nu în ultimul rând pe Penelope.

Când dădu cu ochii de ea, se încruntă. Grimsby nu ştia de unde s-o ia.

Stokes şi Barnaby fură ultimii care coborâră scările.

Poliţiştii îl escortară pe Grimsby în centrul spaţiului liber, după care se opriră şi îl întoarseră cu faţa spre Stokes. La ordinul lui Miller, şi mai multe felinare aprinse se aduseră şi se aşezară împrejur, inundând camera cu lumină.

Penelope profită imediat de ocazia aceea. Făcu un pas în faţă, îi întâlni privirea lui Barnaby şi îi atinse mâneca lui Stokes, ca să-i atragă atenţia. Şi odată ce se întoarseră amândoi spre ea, zise în şoaptă:

— Dick şi Jemmie, ultimii doi băieţi răpiţi, nu sunt aici.

Ambii bărbaţi se uitară imediat spre grupul de copii care stătea cu Griselda.

Da, sunt cinci... dar doi dintre ei nu sunt dintre cei de care ştiam noi.

După spusele celorlalţi, Dick şi Jemmie au fost aici, dar Smythe i-a scos în oraş ieri şi încă nu i-a adus înapoi.

Stokes înjură în barbă. Făcu schimb de priviri cu Barnaby, care avea o expresie la fel de sumbră întipărită pe chip.

— Dacă Smythe e măcar pe jumătate la fel de bun cum se spune că e, nici măcar n-o să se mai apropie de locul acesta.

— Şi dacă are nevoie de băieţi, zise Barnaby... o să îi ţină pe cei doi pe care-i are deja. N-o să-i lase să plece.

— *La naiba!* exclamă Stokes. Hai să vedem ce putem afla de la Grimsby.

— Încercaţi cu Wally mai întâi, le sugeră Penelope, fermă, uitându-se la omul mai tânăr. E mai... *simplu.*

Nu tocmai „simplu” era cuvântul care să-l descrie cel

mai bine, dar Wally sigur nu avea toate cărţile în mână. Stokes se întoarse de la ea şi de la Barnaby şi se răsuci spre prizonierii lui. Penelope îşi strecură uşor mâna într-a lui Barnaby şi îl strânse uşor de degete, după care îi dădu drumul şi se întoarse spre grupul de băieţi. Nu voia ca ei să se simtă din nou părăsiţi.

După un moment de ezitare, Barnaby o urmă.

Preţ de câteva clipe, Stokes rămase uitându-se impasibil la Grimsby, după care îl măsură din priviri pe Wally. Şi, în cele din urmă, zise:

— Wally, nu?

Bărbatul încuviinţă din cap, cu o încruntare confuză întipărită pe chip. Şi atunci Stokes continuă:

— Cine ţi-a zis să o omori pe doamna Carter?

Încruntarea de pe chipul omului deveni şi mai aprigă.

— Io n-am omorât pe nimeni. Cine-i doamna Carter?

Era mai mult decât evident că Wally spunea adevărul.

— L-ai luat pe băiat, pe Jemmie, de la mama lui… Ea era doamna Carter.

Wally încuviinţă din nou din cap, luminându-se la faţă.

— Da, aşa-i, io l-am luat pe Jemmie. M-am dus cu Smythe să-l luam. Maică-sa nu se simţea tocma bine, da era în viaţă când am plecat.

— Când aţi plecat. Stokes se opri o clipă din vorbit, după care insistă: Aşadar, tu şi Jemmie aţi plecat…

Wally încuviinţă din cap.

— Smythe mi-a zis să-l iau pe Jemmie ca să poată vorbi el un pic între patru ochi cu mumă-sa. Şi după, când a ieşit şi el, o zis că mă-sa o zis că Jemmie ar trebui să vină cu noi, că ea se simţea cam rău şi avea nevoie de odihnă.

— Am înţeles. Şi ieri te-ai dus cu Smythe la Black Lion Yard.

Wally încuviinţă din cap din nou.

— Da. Trebuia să mai luăm un băiat, că bunică-sa era tot mai rău. Atunci omul se încruntă din nou. Da o mers totu’ prost. Noi voiam doar să-l luăm pe băiat ca să-l aducem aici la şcoala domnului Grimsby, ca să aibă o meserie când se face mare… da oamenii de-acolo n-au

înţeles.

Nu oamenii de la Black Lion Yard erau cei care nu înţeleseseră. Stokes se uită la Barnaby, care stătea chiar lângă Penelope. Barnaby făcu un semn din cap spre băieţi şi murmură:

— *Smythe.*

Mutându-şi atenţia înapoi la Wally, Stokes îl întrebă:

— Ştii unde locuieşte Smythe? Are cu el doi dintre băieţi, nu-i aşa?

— Da. I-o luat seara trecută pe Dick şi pe Jemmie ca să-i instruiască pe stradă. A zis că-s cei mai buni dintre toţi. Wally se încruntă apoi, mai tare decât îşi dădea seama. Da' nu i-o adus înapoi încă… şi, mă rog, nici nu cred să-i aducă prea curând, cu toţi gaborii ăştia care se învârt pe aci. Da' nu ştiu unde-şi agaţă pălăria. Da' poate ştie şefu', zise, uitându-se spre Grimsby.

Care părea complet dezgustat.

— Nu, nu ştiu. Smythe nu-i genu' care să dea cărţi de vizită… darămite să mă invite seara să bem un pahar sau două. E un singuratic înrăit, al naibii.

Barnaby nici nu se aşteptase la altceva. Se uită la Penelope, o strânse uşor de degetele pe care le strecurase pe nevăzute în mâna lui.

Stokes se întoarse spre Grimsby.

— Eşti pe aici de suficient timp, cât să ştii cum merg lucrurile, Grimsby. Ai avut o şcoală aici şi ai instruit băieţii să ajute spărgători. Niciun judecător n-o să privească treaba asta cu ochi buni. O să-ţi petreci tot restul vieţii tale jalnice după gratii. N-o să mai vezi niciodată lumina zilei.

Grimsby păru şi mai dezgustat.

— Da, da, ştiu… deci… zise, uitându-se curios la Stokes… dacă-s de acord să te ajut şi să-ţi spui tot ce ştiu… mie ce-mi iese la treaba asta?

Zâmbetul lui Stokes era însăşi întruparea cinismului.

— Dacă… şi nu pot să subliniez suficient cuvântul dacă*… reuşeşti* să mă convingi că ţi-ai vărsat sufletul în faţa mea şi chiar mi-ai dat informaţii de ajutor în ancheta pe care o conduc, atunci o să vorbesc cu judecătorul. Să-ţi

dea o sentinţă mai uşoară e cel mai bun lucru la care te poţi aştepta. Deportarea, în locul unei celule.

Grimsby se strâmbă îngrozit.

— Sunt prea bătrân pentru voiaje lungi pe mare.

— E mai bine decât să-şi petreci toată viaţa pe întuneric… Cel puţin, din ce am auzit eu. Stokes ridică din umeri. Oricum, în cazul tău, asta e tot ce se pot face.

Faţa lui Grimsby se schimonosi într-o expresie de dispreţ şi nemulţumire, apoi eliberă un oftat adânc.

— Bine. Dar să fiu al naibii, că io *i-am avertizat*, şi pe Smythe, şi pe Alert, pe amândoi, de cum am văzut fluturaşul ăla afurisit. Le-am zis că treaba devine prea fierbinte… da' a catadicsit careva să mă asculte? Nu. Niciun pic de respect pentru vârstă şi experienţă. Şi acum io-te cum io-s *ăla de* ajunge în spatele gratiilor, când n-am făcut altceva decât să îi învăţ pe băieţi câteva mişculaţii. Nu io *mi*-s ăla de-i conduce pe căi greşite.

— Să nu îndrăzneşti să pretinzi că nu eşti un bătrân malefic care profită de inocenţa unor băieţi!

Vocea lui Penelope explodă în spaţiul acela mic, vibrând cu atâta furie, că şoca realmente. Toată lumea amuţi.

Grimsby se uită la ea – îi întâlni privirea de partea cealaltă a camerei – se făcu alb ca varul la faţă şi se dădu câţiva paşi mai în spate spre cei doi poliţişti solizi.

Stokes îşi dese glasul:

— Într-adevăr. Nu puteam s-o spun mai bine nici eu.

Grimsby aruncă o privire şocată spre el.

— Ea cine mai e? şopti el cu glas răguşit.

— *Ea* şi domnul de lângă ea au un interes personal foarte mare pentru chestiunea asta şi probabil că la un loc sunt înrudiţi cu toţi judecătorii pe care ai şanse să-i cunoşti, zise Stokes, uitându-se ferm în ochii lui în continuare înspăimântaţi. Şi cred că ăsta-i semnalul să laşi toate scuzele şi să ne spui ce vrem să auzim.

Agitat, Grimsby flutură din mâinile-i încătuşate.

— Sunt fericit să vă spui tot ce ştiu. D-apoi am zis-o deja!

Stokes nu zâmbi.

— Cine-i Alert?

— Un nobil care plănuieşte să jefuiască nişte case.

— Case din Mayfair.

— Da. Voia un spărgător, aşa că i-am făcut cunoştinţă cu Smythe… dar nu ştiu nimic despre aranjamentele lor.

— Nu ştii nimic despre spargerile plănuite?

Stokes părea de-a dreptul sceptic.

— Nu ştiu! Alert nu joacă cu cărţile pe faţă… e un mare ticălos, dac-o zic chiar eu. Şi Smythe e alunecos ca un şarpe şi ţinteşte la fix fiecare treabă de-o face. Tot ce ştiu e că Smythe s-a hotărât că are nevoie de opt băieţi. Opt! Io unu' n-am auzit niciodat' ca un spărgător să aibă nevoie de opt băieţi în a*celaşi timp, dar* asta o zis Smythe că vrea.

— Şi tu ai fost bucuros să-i satisfaci cererea, desigur.

Grimsby părea morocănos.

— Ba nu, de fapt, nu. Opt sunt greu de găsit… mai ales când Smythe a fost aşa de clar în legătură cu ce vrea. Şi n-aş fi făcut-o, nici măcar pentru el, doar că…

Când Grimsby îi aruncă o privire cu subînţeles, Stokes completă restul în locul lui:

— Smythe te-avea cu ceva la mână. O treabă cu care să pună presiune pe tine ca să faci ce voia el.

— Nu Smythe. Alert.

Stokes se încruntă. Se citea scepticismul în ochii săi.

— Păi, şi mai exact cum a ajuns un „nobil" să aibă de-a face cu cineva de teapa ta… darămite să te mai şi aibă cu ceva la mână?

Grimsby se încruntă din nou.

— S-a întâmplat acu câţiva ani. Treceam printr-o pasă mai proastă. M-am gândit să îmi fac o mică afacere numa' a mea. În tinereţea mea aveam fler pentru genu' ăsta de lucruri. Aşa că am intrat într-o casă şi… ei bine, mi-am dat seama că am intrat peste Alert, care stătea singur pe întuneric. Şi m-a lovit în moalele capului cu o bâtă. Şi când mi-am revenit, m-am pomenit că eram legat fedeleş… şi atunci mi-a dat de ales… să-i spun cine sunt, ce fac şi aşa mai departe şi nu mă va da pe mâna poliţiei. Ca şi când aş

fi fost distracţia lui pe seara respectivă, sau ceva. M-am gândit la început că-i unu' din nobilii ăia la care le place să se amestece cu noi, cu plebea… ca şi cum îi place să creadă că le ştie pe toate şi-aşa. Aşa că i-am zis tot. Grimsby clătină din cap la gândul propriei naivităţi. La momentu' ăla nu mi s-a părut cine ştie ce mare risc. Adică, na… era un filfizon… un gentleman. Adică de ce i-ar păsa lui de mine şi de ce-am io de zis?

— Dar a ţinut minte…

Grimsby îşi trecu o palmă peste faţă.

— Oh, da! Chiar mult prea bine. Se opri o clipă, după care continuă: A zis că dacă-i dau lui Smythe băieţii de care are nevoie, o să uite că m-a cunoscut vreodată.

— Şi tu l-ai crezut?

— Păi, aveam de ales? Grimsby se uită în jur, din nou cu o expresie scârbită pe chip. Şi, oricum, uite c-am picat oricum în mâinile gaborilor. Pfiu!

Barnaby plecă de lângă Penelope şi i se alătură lui Stokes.

— Susţii că acest Alert este un filfizon… Descrie-l.

Grimsby se uită o clipă la el, cercetându-l din cap până-n picioare, după care zise:

— Nu-i aşa de înalt ca dumneata. Păr şaten, da' mai închis. Şi mai lung. Statură normală, dar mai corpolent aşa. Nu l-am văzut niciodată în lumină, aşa că nu pot să zic mai multe despre el.

— Haine? întrebă Barnaby.

— De calitate bună… Calitate de Mayfair.

— Te-ai mai întâlnit cu el de curând? întrebă Stokes.

Grimsby încuviinţă din cap.

— Într-o casă de pe St. John's Wood. Ne întâlnim în salonul din spate. Îi trimite un mesaj lui Smythe dacă vrea să ne vedem acolo. Sau dacă vrem noi să ne întâlnim cu el, Smythe îi lasă un bilet la un ştiu ce tavernă, da' nu ştiu cum îi zice sau unde îi.

— Şi Smythe ştie tot planul lui Alert? întrebă Barnaby.

— Ieri nu-l ştia. Când a venit să-i ia pe băieţi, bălmăjea ceva cum că Alert era viclean şi nu voia să-i zică

numele ţintelor. Lui Smythe îi place să meargă de mai multe ori în recunoaştere înainte să intre. Smythe ştie mai multe ca mine, asta da, da' nu ştie nici el tot. Nu încă.

Stokes se încruntă.

— Şi casa asta în care vă întâlniţi… e a lui?

Expresia lui Grimsby păru să spună „de unde vrei să ştiu eu?"

— Păi, bănuiesc că da. Se simte mereu ca acasă acolo… E relaxat, se face comod…

— Şi care-i adresa exactă? întrebă Stokes.

— Numărul 32, St. John's Wood Terrace. Intrăm mereu prin spate şi pe uşile salonului de dau spre grădină. Este o alee pe acolo prin spate.

Barnaby îl studiase cu mare atenţie pe Grimsby în tot timpul conversaţiei celor doi.

— Ai zis că e ceva neobişnuit ca Smythe să vrea opt băieţi. De ce crezi că vrea aşa de mulţi? Când Grimsby ridică din umeri, Barnaby lăsă tonul vocii să i se înăsprească: Ghiceşte!

Grimsby se holbă la el, după care spuse:

— Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că planu' lui Alert e să lovească mai mult de opt ţinte în acelaşi timp… Toate într-o singură noapte. Aşa voi, gaborii, n-o să aveţi nicio şansă să-l opriţi sau să-l întrerupeţi.

Barnaby ridică uşor capul, vizualizând treaba asta, combinată cu tot ce mărturisise deja Grimsby.

— Ai spus ţinte. *Ţinte specifice.* Aşadar, Alert plănuieşte să-l trimită pe Smythe să spargă anumite case, pe care el, Alert, le-a selectat din Mayfair. Mai mult de opt, toate într-o singură noapte. Îşi concentră apoi atenţia înapoi asupra lui Grimsby. Acesta e planul lui?

— Cam asta pot să *ghicesc,* zise Grimsby. Acum care case… asta habar n-am.

Stokes se uita la Grimsby măsurându-l din priviri, şi atunci îl întrebă:

— Ar mai fi ceva, orice… ce ne poţi spune?

— Mai ales despre Alert, adăugă Barnaby.

Grimsby dădu să clatine din cap, dar se opri în

mijlocul gestului.

— Ar mai fi o treabă… Nu ştiu dacă e adevărat sau e doar în imaginaţia mea… dar de mai multe ori la rând, Alert a zis că ştie cum operează poliţia. Ba chiar a subliniat asta… şi ne zicea mereu să nu ne mai facem griji pentru poliţai şi să-i lăsăm în seama lui.

Stokes se încruntă. Aruncă o privire spre Barnaby.

Şi Barnaby se uita la el. Nu-i plăcea deloc cum suna treaba asta, la fel cum nu-i plăcea nici lui Stokes. Şi atunci zise încet:

— Un domn care se simte încrezător pentru că ştie cum operează poliţia.

Stokes îşi întoarse din nou atenţia spre Grimsby.

— Casa asta din St. John’s Wood Terrace. Cred că ar fi timpul să-i facem o vizită domnului Alert.

— Nu există niciun domn Alert care să locuiască pe St. John’s Wood Terrace, răsună atunci vocea Griseldei, lucru care făcu toţi ochii să se întoarcă spre ea. Se înroşi la faţă, însă îi întâlni privirea lui Stokes cu fermitate şi încredere. Cunosc strada aceea. Nu sunt sigură cine anume locuieşte la numărul 32, dar sunt absolut sigură că numele familiei lui nu e Alert.

Stokes încuviinţă din cap.

— Nu mă surprinde deloc că foloseşte un nume fals.

Lângă el, Barnaby murmură:

— Dar crezi că şi-ar folosi propria casă?

Întrebarea aceea era greu de înghiţit, dar devenea absolut imperativ să meargă să facă o vizită conacului de pe St. John’s Wood Terrace ca să afle tot ce se putea de acolo. Stokes dădu ordine ca Wally să fie dus la Scotland Yard. Sergentul Miller, Grimsby şi cei doi ofiţeri care îl păzeau aveau să meargă împreună cu el pe St. John Wood.

În timp ce erau chemate birje şi celorlalţi poliţişti li se dădeau ordine să se întoarcă la secţiile lor, Barnaby şi Stokes se duseră la Penelope şi Griselda, care se îngrijeau de cei cinci copii.

Penelope ridică privirea când îi simţi apropiindu-se. Expresia ei dădea clar de înţeles că se simţea sfâşiată între

datoria pe care o simţea faţă de cei cinci băieţi pe care voia să-i vadă ajunşi şi instalaţi în siguranţă la orfelinat şi hotărârea de a-i prinde pe răufăcători. Iar aflarea veştii că Alert era un gentleman din înalta societate cu siguranţă nu făcuse decât să-i ridice hotărârea pe culmi şi mai înalte – lucru care era perfect valabil şi pentru Barnaby, de altfel.

Se opri lângă ea, îi întâlni privirea şi aşteptă ca ea să ia o decizie. Era mult prea înţelept ca măcar să încerce să-i sugereze cum credea el că era mai bine să facă.

Ea strâmbă din nas.

— O să-i duc pe băieţi la orfelinat.

El încuviinţă din cap.

— Eu mă duc cu Stokes.

Stokes le făcu atunci semn spre doi poliţişti care aşteptau lângă uşă.

— John’s şi Matthews o să vă escorteze în siguranţă la orfelinat. Au chemat deja o birjă care vă aşteaptă.

Penelope murmură mulţumiri şi plecă cu băieţii afară. Cei cinci rămăseseră încă cu ochii cât cepele, se holbau la poliţişti şi observau cătuşele pe care le aveau la mâini Grimsby şi Wally. Studiau întreaga scenă ca să o poată descrie mai târziu altora – pentru că, fără îndoială, aceasta era cea mai sigură cale de a-şi da importanţă, cel puţin câteva zile.

Barnaby o ajută să-i urce pe copii în birjă, după care o luă de mână şi o sprijini şi pe ea. Penelope se opri o clipă pe trepte şi se uită în spate la el. El îi zâmbi.

— O să vin mai târziu să-ţi povestesc totul.

Ea îi strânse degetele, bucuroasă.

— Mulţumesc. O să mor de curiozitate până atunci.

Apoi Barnaby îi dădu drumul la mână, făcu un pas în spate şi închise portiera birjei în spatele ei.

Griselda veni imediat în fugă ca să se uite pe fereastră.

— Mă duc cu ei. Ne vedem mai târziu. Promit să-ţi spun totul… inclusiv ce omite el, zise făcând un semn discret din cap spre Barnaby.

Penelope râse şi se instală pe locul ei. Cei doi poliţişti

se urcaseră şi ei deja. Vizitiul pocni din bici, ducând-o pe ea şi pe cei cinci copii aflaţi în grija sa spre orfelinat, unde era locul lor.

*

— Aia e? întrebă Stokes, uitându-se la Grimsby şi făcând semn spre casa de la numărul 32, St. John's Wood Terrace.

— Da, răspunse Grimsby, încuviinţând din cap. N-am venit niciodată prin faţă... Ne punea mereu să venim şi să intrăm pe strada din dos. Dar sunt destul de sigur că asta e.

Stokes urcă treptele şi ciocăni autoritar folosind mânerul greu de fier.

După o clipă, se auziră paşi apropiindu-se de uşă. Uşa se deschise, dezvăluind o menajeră mai în vârstă, care purta şortul şi boneta de serviciu.

— Da?

— Sunt inspectorul Stokes, de la Scotland Yard. Aş vrea să vorbesc cu domnul Alert.

Menajera se încruntă imediat.

— Nu e niciun domn Alert aici. Probabil aţi greşit adresa. Se uită apoi cu dezaprobare făţişă la mica mulţime adunată în spatele lui pe trotuar şi dădu să închidă la loc uşa.

— O clipă, zise Stokes şi tonul lui autoritar o opri. Trebuie să vorbesc cu şeful dumitale. Fii amabilă şi cheamă-l puţin.

Femeia se uită la agitaţia din spatele lui şi strâmbă din nas.

— Pe *ea.* Şi e mult prea devreme. Abia dacă e ora opt... Nu-i deloc o oră cuviincioasă pentru vizi...

Dar se opri din vorbit şi se holbă cu ochii mari la Stokes şi la carneţelul pe care îl scosese din buzunarul paltonului său.

El se uită în jos la ea, cu creionul pregătit să noteze.

— Numele dumitale?

Femeia strânse din buze, după care consimţi.

— Bine, bine. Aşteptaţi aici... mă duc să o chem pe domnişoara Walker.

Se întoarse şi închise uşa, lăsându-i lui Stokes timp să afişeze un zâmbet mic.

Barnaby i se alătură pe scări. Se sprijineau de balustradele care se aflau de-o parte şi de alta a verandei.

— Zece minute, zise Barnaby. Cel puţin.

Stokes ridică din umeri.

— Poate reuşeşte în cinci.

Opt minute mai târziu, uşa se deschise din nou. Dar cum imaginea din spatele ei era îmbrăcată sumar, într-un halat dantelat, Barnaby simţi că era mai aproape de ţintă. Chipul femeii era elegant de palid, dar avea cearcăne întunecate sub ochi. Se uită la Stokes, studiindu-l cu atenţie – şi lent – din cap până-n picioare, după care se uită pe îndelete şi la Barnaby, înainte de a-şi muta privirea înapoi la chipul lui Stokes.

— Da?

— Dumneata eşti stăpâna casei? întreba Stokes un pic îmbujorat.

Pentru că, judecând după ţinuta doamnei, întrebarea aceea avea şanse mari să fie destul de ambiguă.

Ridică din sprâncene într-un gest exagerat de uimire, dar încuviinţă din cap.

— Da. Când nu mai spuse nimic altceva, ci doar se uită la el în expectativă, Stokes continuă: Caut un domn pe nume Alert.

Femeia nu răspunse, aşteptând în mod evident o explicaţie suplimentară, apoi îşi dădu seama şi zise:

— Nu e nimeni cu numele acesta aici. De fapt, nu pot spune că am auzit vreodată numele acesta.

De la Grimsby se auzi atunci o şoaptă bălmăjită.

— La dracu'! Ştiam io că nu tre'a să am încredere în nemernicul acela nici atât!

Stokes se uită în spate, la Grimsby.

— Dacă eşti sigur că aceasta e adresa corectă...? începu pe un ton întrebător, aşteptând o asigurare, şi când Grimsby încuviinţă din cap cu fervoare şi mârâi: „Da,

sunt!”, Stokes continuă: Atunci ne mai rămâne o întrebare…

Se întoarse şi se uită la domnişoara Walker. Menajera apăruse din nou şi se uita peste umărul stăpânei sale.

— Un gentleman care-şi spune domnul Alert a folosit salonul din spate al casei dumitale ca să se întâlnească cu acest bărbat, zise făcând un semn spre Grimsby, şi cu încă un altul, de mai multe ori în ultimele săptămâni. Aş vrea să ştiu cum s-a putut întâmpla asta.

Confuzia de pe chipul domnişoarei Walker era vizibil sinceră.

— Ei bine… sunt sigură că nu ştiu nimic despre asta. Nu ştiu cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Se uită apoi spre menajera ei şi o întrebă: Nu am avut niciun fel de… incidente, nu? Nu s-a întâmplat niciodată ca uşile salonului din spate să fie lăsate deschise din greşeală?

Menajera clătină din cap, dar acum era deja încruntată.

Barnaby şi Stokes observară amândoi asta.

— Ce este? o întrebă Stokes.

Menajera se uită la stăpâna ei, după care răspunse:

— Fotoliul de lângă vatră, în salonul din spate… cineva a stat în el. Uneori. Fac ordine în salonul acela înainte să plec seara acasă şi uneori găsesc pernuţa mototolită a doua zi dimineaţă.

Stokes se uită confuz la stăpână.

— Dar cum, domnişoară Walker…?!

Domnişoara Walker se îmbujoră imediat, obrajii ei fiind acaparaţi de o nuanţă foarte interesantă de roz.

— Să… eu… ăăă… îi aruncă o privire tăioasă menajerei, după care mărturisi: Eu de obicei sunt deja în pat când pleacă Hannah şi dorm destul de adânc.

Hannah încuviinţă.

— *Extrem* de adânc. Exista o dezaprobare în glasul femeii, dar nici cel mai mic semn de minciună.

Barnaby înţelegea, la fel de bine ca şi Stokes, de altfel, că ceea ce le spuneau cele două femei era că, la fel ca multe alte persoane din înalta societate, domnişoara

Walker era dependentă de laudanum. Şi odată aşezată în pat şi ameţită de opiaceu, n-ar fi auzit niciun obuz de artilerie explodând în stradă.

— Poate, sugeră Barnaby, poate că acest bărbat… acest domn Alert… este o persoană cunoscută de… de binefăcătorul dumitale.

Stokes înţelese imediat sugestia.

— Cine deţine această casă, domnişoară Walker?

Însă domnişoara Walker nu părea deloc alarmată de întrebarea lui. Ridică bărbia trufaşă.

— Sunt sigură că asta nu este în niciun fel treaba dumitale. Nu este aici şi nici nu e nevoie să îl deranjaţi cu astfel de lucruri.

— S-ar putea ca dumnealui să fie în măsură să ne ajute, afirmă Stokes. Şi avem de-a face aici cu un caz de omor.

Barnaby mârâi în sinea lui. De obicei nu ajuta prea mult când se aducea vorba despre o crimă. Domnişoara Walker şi menajera erau acum pe deplin şi sincer înspăimântate şi refuzau să mai dezvăluie orice altceva.

Se auzi o agitaţie scurtă pe trotuar, în spatele lor, şi apoi li se alătură Griselda, care îl trase încet de mână pe Stokes.

Când el se întoarse şi se uită la ea, îi spuse:

— Riggs. Domnul care deţine casa aceasta este onorabilul Carlton Riggs. Se uită apoi dincolo de Stokes. Mai vine din când în când pe la mine pe la magazin ca să cumpere bonete şi mănuşi pentru domnişoara Walker.

Stokes se uită spre domnişoara Walker şi ridică dintr-o sprânceană. Ea se făcu roşie ca racul, dar încuviinţă din cap.

— Da… aşa este. Carlton Riggs deţine casa aceasta… o are în proprietate de ani buni… de când îl cunosc eu.

Stokes înclină uşor capul într-o parte.

— Şi unde este domnul Riggs acum?

Domnişoara Walker clipi la ei, după care se uită spre Barnaby. Era mai mult decât evident că îl recunoştea ca fiind un membru al înaltei societăţi.

— Ei bine... e în vacanţă. Păi, nu? Îşi mută din nou privirea spre Stokes. S-a terminat sezonul londonez. A plecat acum trei săptămâni în nord, la moşia familiei lui.

*

Cimitirul care se afla în jurul bisericii St. John’s Wood era un loc întunecat şi sinistru în cea mai mare parte a timpului. Şi la ora unsprezece într-o noapte ceţoasă şi friguroasă de noiembrie, monumentele de piatră se întrepătrundeau cu copacii bătrâni şi noduroşi, aruncând o umbră suficient de mare pentru a ascunde eficient doi oameni.

Smythe stătea la umbra celui mai mare arbore, chiar în mijlocul lotului de pământ şi se uita cum Alert se îndrepta spre el, cu toată alura unui gentleman excentric, distins, care ieşise să ia puţin aer.

Nu putea să nu-i acorde credit omului. Cu siguranţă, îşi păstra sângele-rece când era ameninţat. După cum era obiceiul lor, Smythe îi lăsase un mesaj la barmanul de la Crown and Anchor de pe Fleet Street – doar că de data asta mesajul fusese ceva mai lung de cele câteva cuvinte obişnuite. Îi ceruse o întrevedere urgentă şi imediată şi îl avertizase foarte clar pe Alert să nu se ducă la locul lor obişnuit de întâlnire – salonul din spate al casei de la numărul 32, St. John’s Wood Terrace, care se afla câteva străzi mai la nord de aici – indicând în schimb cimitirul pentru întrevedere.

Şi după cum se aşteptase, Alert fusese suficient de inteligent să îi urmeze avertismentul. Aşa cum anticipase, de asemenea... nu era deloc fericit în privinţa aceasta.

Alert se opri în faţa lui Smythe şi izbucni imediat:

— Ar fi bine să ai un motiv al naibii de bun pentru care ai cerut întâlnirea asta.

— Am, mârâi Smythe.

Alert se uită repede prin cimitir.

— Şi de ce naibii nu ne putem întâlni la conac?

— Pentru că acum conacul – de fapt, întreaga stradă –

este împânzită de poliţai, care stau şi pândesc şi aşteaptă ca noi doi să ne arătăm feţele.

În ciuda luminii slabe, Smythe simţi şocul lui Alert. Cu toate astea, omul nu răspunse imediat.

Iar când vorbi, în cele din urmă, vocea lui era calmă şi rece… aproape mortală:

— Ce s-a întâmplat?

Smythe îi povesti ceea ce ştia – că avusese loc un raid la şcoala lui Grimsby şi că-i pierduseră pe bătrân, pe Wally şi pe cinci dintre băieţi. Smythe era şi el extrem de furios – în fond, nu se ivea oricând o ocazie de a realiza o serie întreagă de jafuri de calibrul celor descrise de Alert. Erau ocazii care apăreau o dată în viaţă – şi dincolo de bani, ştia că asta i-ar fi adus notorietate pentru tot restul vieţii. Era furios, dar furia lui era o nimica toată, pe lângă a lui Alert.

Nu că Alert ar făcut ceva mai mult decât să se dea doi paşi mai încolo să se sprijine de marginea unei pietre funerare. Dar furia care se învolbura în el ţipa prin fiecare fibră şi linie a corpului său, prin tensiunea rigidă şi clocotitoare care, în mod evident, îl copleşise. Prin violenţa pe care o emana prin toţi porii şi pe care se lupta să o ţină sub control. Prin toate lucrurile astea, care schimbau efectiv aerul din jur şi făceau ca Smythe să se înfioare de spaimă.

Şi treaba asta îl puse pe gânduri. O asemenea furie sugera că era foarte posibil ca Alert să fie destul de disperat ca să înfăptuiască jafurile.

Ceea ce, în viziunea lui Smythe, era de bun augur. Pentru el.

Nu putea duce la bun sfârşit spargerile fără informaţiile pe care Alert i le ascunsese până în clipa aceasta. Dar poate că acum omul va fi mai dispus să îl lase pe Smythe să conducă ostilităţile.

— Ai măcar cea mai mică idee *cine… Voc*ea lui Alert tremura de furie. Dar se opri din vorbit şi inspiră adânc. Nu. Asta nu contează. Nu ne putem permite să ne lăsăm distraşi de la… Dar se opri din nou. Se răsuci apoi violent pe călcâie, făcu trei paşi mari în altă direcţie şi se opri,

ridică apoi capul şi respiră adânc. După care se răsuci cu faţa spre Smythe: Ba da, contează! Sau s-ar putea să conteze. Ai idee cine sau ce a adus poliţia pe capul lui Grimsby?

— Putea să fie oricine. Ţii minte fluturaşii? E un miracol că nu s-a întâmplat mai devreme.

Alert se încruntă fioros.

— Nu mi-am dat seama că s-ar putea întâmpla aşa de repede. Mai aveam nevoie doar de încă o săptămână. Începu să se plimbe din nou agitat, dar de data asta cu mai puţin aplomb. Ai fost de faţă când au pus mâna pe Grimsby?

— Doar un pic. Nu am rămas pe acolo… mai ales că-i aveam cu mine pe doi dintre băieţi. Am ajuns imediat după ce au descins poliţiştii în casă… şi am rămas doar suficient cât să fiu sigur ce se întâmpla. Am plecat înainte să-l scoată pe Grimsby.

Alert se încruntă din nou.

— Mai era cineva acolo cu poliţia?

— N-am văzut pe nimeni… mă rog, cu excepţia doamnei ăleia de la orfelinat. Şi probabil ea se afla acolo pentru băieţi.

— Doamnă? Omul cunoscut sub numele de Alert încremeni în loc o clipă. Descrie-mi-o.

Smythe era un bun observator şi descrierea lui succintă fu suficientă pentru a o identifica pe doamnă. Care era o doamnă în toată puterea cuvântului. Penelope Ashford. Să o ia naiba pe scorpia aia băgăcioasă! Fratele ei ar fi trebuit să o trimită la mănăstire cu mulţi ani în urmă.

Dar Calverton nu făcuse asta. Lucru care o lăsase liberă să se amestece în planul lui măreţ. Să îl pericliteze chiar! Şi, cu siguranţă, nu ar fi zis că era imposibil ca femeia aia infernală să se fi aflat în spatele raidului asupra şcolii lui Grimsby.

Furia lui de mai devreme îi mai întuneca în continuare mintea, dar de data asta acompaniată de o teamă care o alimenta şi mai mult. Mai primise încă o vizită de la cămătar, dar acum, în loc să-l prindă în timp ce-şi făcea

comisioanele, omul acela blestemat venise la conac! La locul lui de muncă!

Mesajul nu putea fi mai simplu şi mai clar de atât. Dacă nu îşi achita datoria, după cum promisese, avea să fie ruinat. Iar proporţiile, deplinătatea şi vastitatea acelei ruinări căpătaseră acum proporţii epice!

Smythe se mişcă la adăpostul umbrei copacului, atrăgându-i atenţia.

— După cum am zis, îi am cu mine pe doi dintre băieţi… sau, mai bine zis, acum i-am lăsat închişi bine undeva şi-n siguranţă. Întâmplarea face să fie cei mai buni doi de până acum, chiar dacă sunt cei pe care Grimsby i-a adus ultimii şi i-a avut cel mai puţin. Va trebui să-i învăţ mai multe… mult mai multe, dacă vrem să-i folosim ca să facă treburile… pentru că acum va trebui să-i scoatem şi să-i luăm de acolo fără probleme de fiecare dată…

Planul lor iniţial era să-l lase înăuntru pe băiatul folosit pentru fiecare casă în parte, după ce le dădea obiectul care era vizat pentru „eliberare”. Şi băiatul în cauză ar fi primit ordine să aştepte o oră înainte de a încerca să plece – etapa cea mai periculoasă de obicei, când era cel mai posibil să fie prinşi. Dar până atunci, Smythe, Alert şi obiectele „eliberate” ar fi dispărut de mult.

Alert se încruntă. Smythe îi explicase procedurile suficient de bine, încât să poată înţelege că acum, cu numai doi băieţi, nu îşi putea permite să-i piardă. Mârâi nemulţumit.

— Cred că având doar doi băieţi, dacă pierzi unul, celălalt… după ce şi-ar vedea soarta cu ochii, ar fugi cu prima ocazie, în loc să-şi continue munca.

— Întocmai. Băieţii trebuie să fie inteligenţi, altfel nu ne sunt de niciun folos. Dar şi dacă sunt… Smythe ridică din umeri. Ăştia doi sunt deştepţi, dar în suflet au rămas tot doar nişte plozi din East End. O să facă orice le spun, câtă vreme se simt suficient de în siguranţă.

Alert se învârtea de colo-colo.

— De cât timp ai nevoie ca să-i instruieşti suficient de bine ca să-i putem folosi fără probleme?

— Acum, că am doar doi asupra cărora să mă concentrez, aş zice… patru zile.

— Şi odată ce o să fie instruiţi cum trebuie, o să poţi să te ocupi de toate cele opt case într-o singură noapte, aşa cum am plănuit?

— Nu. Nicio şansă. Chiar şi cu patru într-o singură noapte ne cam forţăm norocul cu doar doi băieţi. Obosesc, fac greşeli şi pierzi tot ce-ai muncit.

Alert cugetă asupra spuselor lui Smythe, punând în balanţă îngrijorările omului cu cunoştinţele pe care le avea el despre cum va fi reacţionat poliţia odată ce afla de spargeri. Despre oricare dintre spargerile sau jafurile pe care le plănuise.

Inspiră adânc, se opri şi se întoarse cu faţa spre Smythe.

— Două nopţi. Dar nu ne putem întinde mai mult de atât. Câte patru case în fiecare din cele două nopţi. Putem stabili o ordine, astfel încât cele mai dificile să fie la final. Aşa băieţii tăi pot căpăta experienţă cu fiecare dintre casele mai uşoare de care ne ocupăm, înainte să trebuiască să dea de una mai dificilă… aşa sunt mai puţine şanse să-i pierdem. Şi chiar şi dacă îi pierdem, măcar se va întâmpla spre finalul jocului nostru.

Smythe cugetă, punând în balanţă avantajele şi dezavantajele – dintre care cel mai greu atârna faptul că îşi dorea foarte mult să facă operaţiunea aceasta. Aşa că încuviinţă din cap.

— Bine. O să ne ocupăm de cele opt în două nopţi.

— Foarte bine. Alert se opri o clipă din vorbit, după care zise: Ne vedem aici peste trei nopţi. Până atunci, stai sub radar… şi ţineţi capul la cutie şi tu, şi băieţii tăi!

Era o reamintire complet inutilă. Smythe îşi reprimă reacţia iniţială instinctivă şi, în schimb, zise sec:

— Asta s-ar putea să nu meargă… depinde când anume vrei să facem operaţiunea. Când Alert se încruntă, continuă: Ţi-am mai zis… am nevoie de cel puţin trei zile ca să studiez casele. Ţinând cont că sunt atât de multe, chiar şi dacă sunt în aceeaşi zonă… tot aş prefera să am mai

mult timp la dispoziţie. Dar dacă chiar trebuie, o să fac recunoaşterea în trei zile. Dar nu intru şi nu fac nimic dacă nu am cel puţin a*tâta* timp înainte.

Alert şovăi o clipă, după care duse mâna la buzunar. Smythe înlemni, dar, din fericire, omul nu scoase din buzunar altceva decât o foaie de hârtie.

O studie puţin, după care i-o întinse.

— Astea sunt casele. Dar familiile sunt încă în reşedinţă. Odată ce vor pleca şi o să fim gata de treabă, o să-ţi dau şi lista cu obiectele pe care trebuie să le luăm din fiecare casă, precum şi detalii despre unde anume în casă se află fiecare obiect în parte.

Smythe luă lista şi o studie scurt, dar era prea întuneric ca să poată distinge cuvintele. O împături şi o băgă în buzunar.

— Rămânem în continuare la câte un singur obiect din fiecare casă?

— Da. Privirea lui Alert deveni tăioasă şi se aţinti spre chipul lui Smythe. După cum ţi-am explicat de la bun început, cu aceste *anume* obiecte nu e nevoie de mai mult de unul din fiecare casă. O să fii mai bogat decât ţi-ai închipuit vreodată cu numai unul singur… şi sunt opt în total. Şi… Coborî vocea într-o şoaptă aspră şi ameninţătoare… Şi există şi alte motive pentru care în cazurile astea, trebuie luat numai acel unic obiect. Să sustragi orice altceva la întâmplare ar fi un risc. Ar pune în pericol… tot jocul nostru!

Smythe ridică din umeri.

— Cum zici tu. O să verific casele astea şi o să-i instruiesc pe băieţi… şi după aceea, imediat ce avem drumul liber, dă-mi lista aia cu obiecte şi ne punem pe treabă.

Alert îl studie o clipă, după care încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Ne vedem peste trei nopţi, atunci.

Şi acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie şi plecă din cimitir.

Smythe rămase la adăpostul copacului până când Alert dispăru de tot printre monumentele funerare. Zâmbi

în sinea lui, după care porni în altă direcţie.

Se bătu uşor peste buzunar, savurând zgomotul de hârtie şifonată dinăuntru. Aşteptase mult timp ca să-l aibă cu ceva la mână pe Alert… ceva care să-l identifice pe om. Nu-i plăcea să facă afaceri cu oameni pe care nu-i cunoştea, mai cu seamă cu nobili. Pentru că atunci când lucrurile luau o întorsătură urâtă şi totul se ducea pe apa sâmbetei, filfizonii ăştia aveau obiceiul de a arăta cu degetul spre cei din subordinea lor şi de a se pretinde nevinovaţi. Nu că Smythe s-ar fi aşteptat să fie prins, dar să aibă un mic as în mânecă asigura tăcerea lui Alert. Sau că avea o monedă de schimb dacă se împuţea treaba. Şi acesta era mereu un gând liniştitor.

Acum avea lista cu case. Case despre care Alert ştia foarte bine că ascundeau în interior un obiect foarte valoros. Ba, mai mult, un obiect pe care îl cunoştea suficient de bine încât să i-l poată descrie, cu tot cu locul în care era amplasat şi detalii ajutătoare.

— Şi, mai exact, de unde ai putea să ştii tu asta, domnul meu elegant? rânjind, Smythe îşi răspunse apoi singur la întrebare: Pentru că eşti un vizitator regulat al tuturor acestor case.

Opt case. Dacă avea vreodată nevoie să-l identifice pe Alert, Smythe era absolut sigur că o listă cu opt case pe care omul le frecventa şi le cunoştea intim ar fi rezolvat repede această problemă.

Capitolul 18

— Anchetele sunt adesea precum scosul măselelor. Barnaby se întinse să mai ia un biscuit de pe tava aşezată pe măsuţa din faţa şemineului din salonul Griseldei. Dureroase şi lente.

Ronţăind şi ea dintr-un biscuit, Penelope înghiţi îmbucătura pe care o mesteca, după care pufni scurt:

— Adică sunt ca o tortură lentă, vrei să spui.

Barnaby se încruntă, dar nici nu negă afirmaţia ei.

Trecuseră trei zile de când avusese loc raidul asupra şcolii lui Grimsby. Şi în ciuda tuturor eforturile asidue depuse de toţi cei implicaţi, nu auziseră nici măcar o şoaptă despre Smythe şi despre băieţii pe care-i luase cu el. Jemmie şi Dick erau încă undeva în oraş – de unde şi dispoziţia lor sumbră şi întunecată.

Griselda se ridică de pe fotoliu ca să ia ceainicul pe care îl lăsase pe vatră. Umplu ceştile.

— Cum se acomodează băieţii la orfelinat?

— Se descurcă foarte bine. Penelope petrecuse cea mai bună parte a ultimelor două zile ajutându-i pe băieţi să se acomodeze şi ocupându-se de formalităţile inerente pentru tutela celorlalţi doi băieţi pe care îi găsise. Desigur, să fie salvaţi într-un raid poliţienesc dintr-o scoală de hoţi notorie din East End înseamnă că au devenit un fel de eroi printre ceilalţi copii… dar nici nu poţi să le furi momentul de glorie şi, în plus, asta a făcut să le fie mult mai uşor să se integreze.

Era sâmbătă după-amiază. Venise să o întrebe pe Griselda dacă mai auzise ceva de la contactele ei din East Est. Dar, din păcate, nu mai aflase nimic. Aşa că se hotărâseră să se consoleze cu ceai şi biscuiţi în faţa şemineului din salonul ei. Apoi sosise Barnaby. O căutase mai întâi în Mount Street şi fusese redirecţionat spre St. John’s Wood de către redutabilul şi imperturbabilul Leighton.

În ziua de după raid, el – Barnaby – se grăbise la Leicestershire ca să vorbească cu onorabilul Carlton Riggs, în speranţa că acesta din urmă ar fi putut şti cine era Alert. Şi, deşi atât el, cât şi Griselda îl cunoşteau doar din vedere pe Riggs, ştiuse imediat că nu era el însuşi Alert – pentru că, se pare, Alert era un bărbat cu părul deschis la culoare.

Totul numai bine şi frumos, doar că în loc să le satisfacă curiozitatea ei şi a Griseldei, de cum apăruse, când văzuse biscuiţii pe masă, Barnaby se declarase în nevoie disperată de hrană, refuzând să spună chiar şi un singur cuvânt despre descoperirile lui până când nu îşi

astâmpăra foamea.

Ceea ce o condusese pe Penelope la un comentariu acid despre starea chinuitor de lentă în care evolua ancheta lor şi care, la rândul ei, dusese la comentariul lui de mai devreme despre scosul măselelor.

Stătea ghemuită într-un colţ al canapelei şi îl privea terminându-şi biscuitul.

— E deja al doilea, zise ea, privind printre pleoapele mijite. N-o să leşini de inaniţie… aşa că vorbeşte.

Buzele lui luară forma unui zâmbet provocator. Se întinse după ceaşca de ceai, sorbi din lichidul cald, după care se lăsă pe spate în celălalt colţ al canapelei, unde stătea.

Ea se uita la el în expectativă. Barnaby inspiră adânc şi dădu să spună ceva… dar se opri imediat, când un ciocănit apăsat zgudui uşa de la intrare a magazinului.

Penelope închise ochii şi mârâi exasperată, după care îi deschise şi se ridică.

— Trebuie să fie Stokes. Griselda trecu pe lângă ea şi se duse la scări. Poate a aflat el ceva, zise şi se uită urât la Barnaby. Ceva *util.*

Dacă făcuse într-adevăr vreun progres, sigur avea să fie dornic să le împărtăşească asta şi lor.

Stokes urcă scările două câte două, după care se opri brusc, când îi văzu pe toţi adunaţi acolo. Penelope îi zâmbi şi îi făcu cu mâna. Zâmbind şi ea, Griselda îi ură bun venit, după care îi indică să li se alăture.

Luând loc pe fotoliul de vizavi de cel pe care stătea Griselda, Stokes acceptă fără să protesteze ceaşca de ceai pe care i-o oferi. Se întinse să ia un biscuit, dar Penelope sări ca arsă de pe canapea şi smuci de pe masă farfuria. Stokes se uită la ea şocat, văzând-o că se retrăgea spre canapea cu farfuria în mână. Ea îi surprinse privirea nedumerită şi zise:

— Raportează mai întâi. Şi după aceea poţi să mănânci.

Stokes se uită de la ea la Barnaby, apoi clătină din cap. Sorbi din ceai şi oftă.

— Atunci ai putea foarte bine să-mi dai farfuria. Nu am nimic de raportat… Sau, cel puţin, nimic bun.

Penelope oftă şi ea şi se ridică din nou, ca să lase farfuria înapoi pe masă, unde putea ajunge şi Stokes la biscuiţi.

— Nimic, nimic?

— Absolut nimic. Smythe s-a ascuns. Nu a mai fost văzut prin niciunul dintre locurile pe care le frecventa în mod obişnuit. Localnicii ne ajută cât pot de mult. Am descoperit unde stătea înainte, dar s-a mutat… Dumnezeu ştie unde. Stokes se întinse şi luă un biscuit.

— Dar cei care sunt cu ochii pe conacul din St. John’s Wood Terrace? întrebă imediat Griselda. Ei au văzut pe cineva?

Stokes clătină din cap. Mestecă şi înghiţi ce avea în gură.

— Nimeni nu s-a apropiat măcar de locul acela. Singurul lucru care mise pare că are sens e că Smythe s-a aflat undeva pe lângă Weavers Street… că ne-a văzut când l-am luat pe Grimsby şi şi-a dat seama că o să ne spună despre casă. Smythe ştie cum să-l contacteze pe Alert, aşa că l-a avertizat să nu se apropie şi apoi s-a dat la fund, luându-i cu el pe băieţi.

Stokes se uită la Barnaby.

— Riggs a avut ceva util de zis? Vreun indiciu, ceva? întrebă, fără a părea deloc plin de speranţă.

Şi atitudinea lui se dovedi numai bună.

— Nu avea nici cea mai mică idee. Barnaby îşi schimbă apoi vocea, repetând, pe un ton batjocoritor ceea ce le zisese omul: Şi într-adevăr… ideea că cineva folosea salonul din spate al cuibuşorului său de nebunii pentru a se întâlni cu infractori în mijlocul nopţii, l-a îngr*ozit de-a* binelea.

Penelope pufni.

— Exact. Barnaby înclină uşor capul şi continuă: Riggs e *genul ăla… ştii* tu, încrezut şi fanfaron. L-am întrebat cine altcineva mai ştia de casă şi pe care dintre prietenii lui i-a primit în vizită acolo. Dar listă a fost prea lungă să merite.

Are casa aia de mai bine de zece ani şi faptul că o deţine n-a fost niciodată un secret pentru cunoştinţele lui masculine. Şi, desigur, asta înseamnă gentlemani, prieteni şi diferiţi servitori şi tot aşa. Cu alte cuvinte, n-am aflat absolut nimic prin intermediul lui Riggs.

Nu oftară cu toţii la unison, dar cu siguranţă aceasta era atmosfera generală din cameră. O stare generală de nemulţumire acapară întreg salonul, până când Griselda se uită în jur şi zise:

— Hai, fruntea sus! O să mai căutăm! Partea bună a faptului că nu am auzit nici măcar un zvon despre Smythe este că în momentul de faţă se ascunde... Ceea ce înseamnă că cel mai probabil încă mai vrea să-i folosească pe băieţi pentru spargerile lui. Asta înseamnă că o să-i ţină în siguranţă şi bine hrăniţi. Din câte am auzit, e genul de om căruia îi place să-şi ţină uneltele într-o stare foarte bună.

Penelope clipi uimită.

— Deci, o să aibă grijă de ei pentru că e în interesul lui s-o facă?

— Exact. Aşa că nu are niciun sens să ne gândim că simt în pericol de-a fi maltrataţi sau de a fi ţinuţi undeva sub un pod, timp de multe nopţi friguroase. Cel mai probabil, Smythe o să aibă grijă de ei mult mai bine decât a avut Grimsby. A vrut opt, dar acum nu mai are decât doi... N-o să rişte să îi piardă şi pe ei.

Atât Barnaby, cât şi Stokes se îndreptară uşor de spate, încruntaţi amândoi.

— Încă mai are de gând să dea spargerile alea, nu? Cele pe care le-a plănuit cu Alert. Stokes se uită la Barnaby. Am presupus că o să renunţe la idee după raidul asupra şcolii lui Grimsby.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Aşa am presupus şi eu. Dar după cum a subliniat foarte bine Griselda, încă nu şi-a abandonat planul... pentru că, dacă ar fi renunţat la el, i-ar fi lăsat pe băieţi să plece, dar cu atât de mulţi oameni prin East End dornici să pună mâna pe recompensa de aici, am fi auzit ceva până acum.

Şi ştim deja că le-ar da drumul, încă nu prezintă niciun pericol pentru el şi sunt un bagaj complet inutil, dacă nu cumva are la ce să-i folosească, şi singurul mod în care ar putea să se folosească de ei ar fi dacă… Cu ochii luminându-i-se, ridică ceaşca de ceai într-un toast. Jocul încă nu s-a terminat!

Stokes se aplecă în faţă, cu mâinile proptite pe genunchi.

— Păi, bun şi care e planul lui?… Care case? Şi de ce?

— Smythe nu e cel care trage sforile, cel puţin nu cât priveşte unde, când şi pentru ce. Toate informaţiile astea vin de la Alert. El vine cu toate detaliile şi Smythe oferă îndemânarea sa. Şi Alert ştim deja că e un gentleman.

Penelope ridică din sprâncene, întrebându-se ce ar fi putut sugera acel ultim lucru.

După o clipă, Barnaby continuă:

— M-am tot gândit la ce a zis Grimsby, cum că Smythe are nevoie de aşa de mulţi băieţi ca să spargă o serie de case în aceeaşi noapte. Se uită apoi la Stokes. Acesta nu e modus operandi-ul lui Smythe, sau al oricărui alt spărgător, de altfel. Partea cu „toate într-o singură noapte” vine direct de la Alert. Dar *de ce?* De ce ar insista un gentleman ca o serie de jafuri să aibă loc toate într-o singură noapte?

Stokes rămase câteva clipe uitându-se la el gânditor. După care oferi:

— Singurul lucru care-mi vine în minte – tot după cum a zis şi Grimsby – e că n-o să întâmpine niciun fel de probleme din partea poliţiei dacă toată seria de spargeri are loc într-o singură noapte… şi trebuie să plecăm de la premisa că trebuie să existe un motiv şi în spatele acestui lucru. Odată ce e descoperit un jaf, durează o zi sau cel mai probabil două pentru a organiza mai mulţi oameni pentru o patrulă şi tot aşa…

Barnaby încuviinţă din cap.

— Ceea ce ne lasă cu două variante. Unu, şi corectează-mă dacă greşesc, o creştere a numărului de patrule de poliţie s-ar întâmpla dacă respectivele case

jefuite sunt din Mayfair. Când Stokes îl aprobă din cap, Barnaby continuă: Şi asta confirmă bănuielile noastre cu privire la nevoia lui Smythe de-a folosi copii-hoţi, pentru că această serie de spargeri va avea loc la case din Mayfair. *Cu toate astea*, pentru a doua variantă, faptul că insistă ca toate jafurile să aibă loc într-o singură noapte sugerează că, odată ce spargerile sunt descoperite sau chiar şi numai una dintre ele, se va face destul de mare tam-tam… de fapt, suficient cât să facă prea riscante orice alte spargeri în Mayfair.

Pe chipul lui Stokes apăru o expresie perplexă.

— Să fiu al naibii!

— Exact, zise Barnaby şi încuviinţă din cap. Singurul scenariu care are o logică pentru planul lui Alert – o serie de case din Mayfair care trebuie jefuite toate într-o singură noapte – este că obiectele care urmează a fi furate sunt *extrem* de valoroase.

Stokes se concentră asupra lui Barnaby.

— E vreo şansă să dăm de ştire despre asta… şi să-i punem pe nobili în alertă? Poate să identificăm conacele în care există obiecte extrem de valoroase, pe care le-ar putea fura un băieţel?

Barnaby se uită la el, după care aruncă o privire pe fereastră şi studie cerul care se întuneca văzând cu ochii.

— Cât despre prima ta întrebare, parlamentul şi-a închis uşile joi. Acum e deja sâmbătă după-amiază. Îi întâlni privirea lui Stokes. E prea târziu pentru orice fel de alertă generală… Majoritatea familiilor probabil au plecat deja din oraş. Ba mai mult de atât, în actualul climat politic nu cred că ar fi nici înţelept ca Peel să sugereze, oricât de indirect, că poliţiştii nu au fost capabili să protejeze conacele din Mayfair de la a fi prădate de hoţi.

Pe faţa lui Stokes apăru o expresie îngrozită şi îşi mută privirea.

— Cât despre identificarea reşedinţelor în care există obiecte mici extrem de valoroase, întreaga nobilime e plină de din astea, zise Penelope. Fiecare casă din Mayfair are cel puţin un astfel de obiect şi, în multe cazuri, mai mult de

unul. Se încruntă, uitându-se de la Stokes la Griselda şi înapoi. Ştiu că pare absurd, dar, în general, genul acesta de obiecte se află în posesia familiilor noastre de multe generaţii. Noi nu le considerăm ca fiind valoroase, ci ca fiind „vaza străbunicii Mary, pe care a primit-o de la un admirator din Paris”. Şi tot aşa. Poate că vaza este un Limoges nepreţuit, dar nu de asta stă pe măsuţă din colţ… şi sigur nu aşa ne raportăm sau ne amintim de ea.

— Are dreptate, zise Barnaby şi-i întâlni privirea lui Stokes. Uită orice gând de a identifica despre ce case e vorba. Se încruntă. Deşi e bine că acum ştim cam de ce fel de obiecte ar putea fi interesat Alert, asta tot nu ne ajută prea mult.

După un moment de gândire, Stokes zise:

— Poate că nu. Dar ar mai fi ceva. Se uită la prietenul său. Dacă ştim destul de sigur că planul lui Alert a fost conceput special pentru a evita amestecul poliţiei, atunci Alert… oricine ar fi…

— Ştie un pic mai multe despre acţiunile şi operaţiunile Poliţiei Metropolitane decât orice alt gentleman obişnuit. Barnaby încuviinţă din cap. Da, ai dreptate. După o clipă, continuă: Nu-l putem găsi pe Smythe şi nu putem identifica nici casele ţintă suficient de precis pentru a-i întinde o cursă. Dar, din ce îmi dau seama, asta ne lasă cu o singură altă variantă care să merite explorată.

Stokes încuviinţă din cap.

— Să ne ducem după Alert.

*

Îşi spusese că frustrarea, dezamăgirea şi simpla nerăbdare cu privire la anchetă fuseseră de vină şi o făcuseră să vrea să caute o distragere a atenţiei. Dar adevărul era că îi fusese dor de el.

Mai târziu, în noaptea aceea, Penelope stătea în patul mare din dormitorul lui Barnaby. El era lângă ea, lungit pe spate şi cu un braţ proptit sub cap. Strălucirea luminii lumânărilor se revărsa asupra lor. Îşi lăsă privirea să

rătăcească şi zâmbi cu ceea ce nu putea să nege că era încântare posesivă.

Cel puţin pentru moment era al ei. Al ei şi numai al ei. Şi ştia asta.

Se întinse şi-şi aşeză o mână pe pieptul lui, după care o alunecă uşor în jos, peste muşchii puternici ai abdomenului lui şi apoi mai jos, spre acea parte a corpului lui care părea avidă după atingerea ei. Care, în ciuda împreunărilor lor recente, tot mai creştea în mâna ei.

Şi acel simplu fapt îi trimitea un fior cutremurător de putere prin corp.

Nu că restul din el – adică el cu totul – nu fusese la fel de bucuros să o vadă. Chiar dacă nu stabiliseră nicio întâlnire, atunci când bătuse la uşa lui mai devreme în noaptea aceea, el o aşteptase să-i deschidă. Şi Mostyn nu fusese nicăieri prin preajmă. O escortase la etaj şi în dormitorul lui şi încuiase uşa în spatele lor – totul cu o promptitudine care îi încălzise sufletul. Care îi făcuse inima să-i bată mai tare în piept şi îi ascuţise toate simţurile de nerăbdare.

Se răsucise în braţele lui – ba aproape că se aruncase de-a binelea în îmbrăţişarea lui – şi pur şi simplu dăduse frâu liber foamei primordiale care clocotea în adâncul ei. Şi o lăsase să ardă. Pentru el. Şi el îi răspunsese în aceeaşi măsură. Se luptaseră, aşa cum făceau întotdeauna, pentru control. Şi puterea se mutase alternativ din mâinile lui în ale ei şi apoi din nou în ale lui. Şi, în cele din urmă, o imobilizase, goală, sub el, pe pat şi se unise cu ea într-o frenezie care-i lăsase pe amândoi vlăguiţi şi suficient de îndestulaţi.

Mulţumiţi încă o dată.

Aparent şi lui îi fusese dor de ea.

Asta se întâmplase prima dată. A doua oară însă… Avea o memorie excelentă. Îşi putea aminti în cele mai mici şi vii detalii diferitele poziţii descrise în textele ilicite pe care ea şi Portia le studiaseră cu mulţi ani în urmă, din dorinţa de a se educa în toate aspectele vieţii. Şi acele texte fuseseră, într-adevăr, edificatoare.

Şi în mod evident şi foarte exacte. Când se ridicase în patru labe şi îl întrebase dacă puteau încerca şi aşa, el fusese absolut uimit – preţ de o fracţiune de secundă. După aceea venise în spatele ei şi înăuntrul ei, unindu-se cu ea prin mişcări lungi, adânci şi chinuitor de controlate. Şi îi demonstrase în detaliu de ce acea anume poziţie apărea în majoritatea textelor.

După aceea, se prăbuşiseră într-o grămadă înfierbântată de membre încurcate, pe deplin sătui.

Şi acum… după ce trecuse ameţeala ce urma împreunării, Penelope rămăsese cu o căldură persistentă… şi corpul ei continuase să vibreze cu o dorinţă mocnită, cu o mulţumire plină de saţietate şi cu o bucurie tăcută pe care nu o crezuse niciodată posibilă.

Îl mângâia pe piept încet şi uşor, fascinată de contrastele pe care le prezenta. Mâna ei părea atât de mică şi de pricăjită pe muşchii lui, care vibrau de o forţă inerentă. El era tăria moliciunii ei şi greutatea uşurimii ei, mărimea micimii ei… şi totuşi, în atât de multe feluri, păreau să se completeze perfect.

Şi nu doar fizic.

La suprafaţă, astfel de interludii erau numai despre satisfacerea poftelor carnale. Şi totuşi, undeva sub toate acestea, ceea ce dădea naştere poftelor de la bun început şi făcea să se aprindă dorinţele de a cunoaşte o îndestulare desăvârşită, era o foame mai puternică şi mai dominantă şi mai greu de săturat… care cu siguranţă nu era ceva fizic. Cel puţin, nu pentru ea.

Şi începea să creadă că nici pentru el.

Posesivitatea, caracterul protector, nevoia şi afecţiunea făceau acum toate parte din ceea ce exista între ei. Şi cel puţin în Urnitele patului său erau recunoscute ca atare. Erau prezente acolo în fiecare atingere, investite în iubirea ei şi a lui – dovezi incontestabile ale unei legături care devenea din ce în ce mai puternică şi mai profundă cu fiecare zi care trecea.

După ce-şi petrecuseră ultimele trei zile separaţi, ideea de a pierde acea conexiune… de a-i pune capăt… ei

bine, era suficient de spus că mintea ei deja evalua toate modalităţile şi mijloacele prin care se putea asigura că acea conexiune a lor continua pe termen nedefinit.

Era conştientă că el o privea. Că îi studia chipul pe sub pleoapele grele. Îşi mută capul pe perne şi îi întâlni ochii azurii. Şi după o clipă ridică dintr-o sprânceană.

El îi zâmbi. Ridică o mână şi îi mângâie obrazul, dându-i la o parte o şuviţă de păr şi ascunzându-i-o după ureche.

— Eu şi Stokes o să ne apucăm mâine la prima oră… Se uită apoi spre fereastră. Adică astăzi. Dar dacă nu avem şi un pic de noroc, o să dureze ceva să-l identificăm pe Alert… asta dacă putem într-adevăr s-o facem. Şi timpul este un lux foarte limitat pentru noi în situaţia de faţă.

Penelope se întoarse pe o parte, ca să se poată uita la chipul lui.

— Dacă nu reuşiţi să-l găsiţi pe Alert înainte să aibă loc spargerile, n-o să-i putem salva pe băieţi înainte să fie… complici.

Barnaby se încruntă.

— Atâta timp cât îi salvăm înainte ca planul lui Alert să fie dus la bun sfârşit, o să putem să pledăm la tribunal pentru libertatea lor… dar dacă planul lui reuşeşte, după ce se termină toată povestea asta şi trece ceva timp, băieţii o să fie consideraţi la fel de vinovaţi penal precum Smythe şi Alert. După o clipă, continuă: Şi mai există şi posibilitatea reală de luat în calcul că, dacă planul lui Alert reuşeşte, poliţia să fie foarte grav discreditată şi atunci secţiei lui Peel şi comisarilor săi o să le fie al naibii de greu să îl apere. Îi întâlni atunci privirea lui Penelope. Sunt foarte mulţi oameni care ar fi absolut fericiţi să vadă departamentul de poliţie dizolvat.

Ea pufni, dezaprobator, după care se lăsă pe spate. Uitându-se la tavan, îl întrebă apoi:

— Ce fel de om ar putea fi Alert? Adică… de unde o să începeţi tu şi Stokes?

Perfect mulţumit de făgaşul în care mergea discuţia lor, Barnaby începu să-i povestească. Îi distrăsese atenţia în

mod intenţionat – ei şi lui, de altfel – aducând vorba despre anchetă. În prezent, nu existau decât două subiecte care îi ocupau mintea… şi la cum evoluase uniunea lor mai devreme şi tensiunea care se clădise între ei înainte să înceapă să vorbească… tentaţia fusese prea mare şi arzătoare. Dar nu voia să rişte să vorbească despre acest subiect prea devreme.

Nu înainte să se hotărască ea singură şi să ajungă din proprie iniţiativă la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi el.

Iar interogatoriul lui Carlton Riggs fusese o scuză dată de Dumnezeu, pe care o apucase cu ambele mâini. Moşia familiei lui Riggs se afla în Leicestershire – care nu era prea departe de Calverton Chase. Şi după ce îl intervievase pe Riggs, refuzase o invitaţie de a rămâne peste noapte şi, în schimb, se dusese să treacă pe la Luc, vicontele de Calverton – fratele mai mare al lui Penelope, care era şi tutorele ei.

Luc şi soţia lui, Amelia, îl primiseră cu braţele deschise. Îl întâlniseră deja de nenumărate ori, la întrunirile organizate de familia lor extinsă, în plus, Luc mai interacţionase cu el şi la o anchetă precedentă. Şi, din fericire, cu trei copii mici cerând atenţia Ameliei, nu îi fusese deloc greu să petreacă puţin timp singur cu Luc în biroul vicontelui.

Şi nu pierduse deloc timp în a-şi declara intenţiile şi a face o ofertă pentru mâna lui Penelope. Şi după ce îşi înghiţise uimirea şi clătinase din cap, neîncrezător, şi afirmase că Barnaby era ultimul bărbat la care s-ar fi aşteptat să-şi piardă aşa capul după sora lui… comentariu care, desigur, îl făcuse să-l întrebe mai exact cât de bine o cunoştea pe sora lui… Barnaby răspunsese scurt şi la obiect „Prea bi*ne” – ceea ce*, desigur, condusese la un moment de tensiune. Şi apoi Luc, deja încruntat şi uitându-se la el cu ochii mijiţi – şi fiind deja întruchiparea perfectă a unui domn nobil şiret şi inteligent, cu patru surori – încuviinţase din cap şi îi dăduse lui Barnaby permisiunea lui de a i se adresa lui Penelope – dacă ea avea să-l lase să i se declare astfel, fireşte.

Şi Barnaby ştia mai bine decât el să ia acea ultimă parte de bună – chiar şi acum, aşa, cu ea stând goală şi satisfăcută lângă el în pat.

Dar măcar acum nu se mai simţea vinovat pentru că o avea stând goală şi satisfăcută lângă el în pat. Pentru că, deşi se ajunsese în acest punct din iniţiativa ei, şi el aşteptase, pregătit şi dornic să îi facă pe plac.

— Eu şi Stokes… probabil o să începem prin a întocmi o listă cu gentlemanii despre care se ştie că se asociază cu poliţia. Comisarii şi oamenii lor şi cei implicaţi cu poliţia prin intermediul altor autorităţi… precum Ministerul de Interne şi Poliţia Porturilor.

— Hmm… şopti ea şi miji ochii gânditoare. Ţinând cont de ce plan am presupus că ar avea, Alert trebuie să fie cineva care nu doar cunoaşte alţi gentlemani din înalta societate… prin intermediul unui club la care e membru, de exemplu… dar care îi şi vizitează acasă. Altfel cum ar putea şti ce case să vizeze? Îi întâlni privirea lui Barnaby. Aşadar, Alert trebuie să fie cineva cu un anumit statut social.

El se încruntă şi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Odată ce vom avea lista făcută, putem folosi asta pentru a o restrânge şi pentru a-i elimina pe cei mai puţin suspecţi. După o clipă, adăugă: Probabil foarte puţini funcţionari ar avea intrarea socială pe care ar trebui să o aibă Alert. Va trebui să vedem cine cade în plasa noastră.

Capitolul 19

A doua zi era duminică. Dis-de-dimineaţă, Barnaby şi Stokes se întâlniră în biroul lui şi se apucară să pună cap la cap lista cu posibilii suspecţi. Observaţia lui Penelope elimina destul de multe nume, fără alte cercetări suplimentare. Despre alţii însă – cum erau comisarii şi mulţi membri ai personalului lor Barnaby trebuia să se intereseze şi să cerceteze mai în profunzime.

Dar duminică nu era o zi tocmai bună pentru a începe o vânătoare de vrăjitoare în rândul nobilimii. Îl lăsă pe Stokes la treaba lui – despre care suspecta că va implica şi o vizită pe St. John's Wood High Street – şi se întoarse şi el pe Jermyn Street. Unde descoperi că Penelope îl aştepta nerăbdătoare în salon.

Însă nu rămaseră în salon pentru prea mult timp.

*

După-amiaza se stingea într-un amurg răcoros de noiembrie când, după multe ore liniştitoare, încântătoare şi absolut minunate de făcut dragoste – presărate şi cu un joc de şah Penelope îl urmă pe Barnaby în jos pe scări şi pe uşa din spate a holului, spre uşa din spate a casei sale.

Când aflase că ea venise acolo cu trăsura fratelui ei – care acum o aştepta undeva mai în josul străzii Barnaby se dusese şi-i poruncise vizitiului ei să tragă trăsura pe aleea din spatele conacului. Chiar în amurgul unei după-amiezi de duminică de noiembrie care se instala implacabil, Jermyn Street, bulevardul principal unde locuiau burlacii înaltei societăţi, tot era extrem de posibil să treacă cineva pe acolo. Cineva care să o vadă cum urca în trăsură, la o oră nu tocmai cuviincioasă. Cineva care să o vadă şi să înceapă să bârfească.

Penelope înţelegea perfect de ce Barnaby îi ordonase vizitiului să tragă trăsura pe aleea din spate a casei. Şi deşi ei, personal, poate că nu-i păsa prea mult de reputaţia ei, gestul lui o făcea mai degrabă să aprecieze grija lui pentru ea, decât să o enerveze.

Să aibă pe cineva care să ţină la ea era unul dintre beneficiile emoţionale ale interacţiunii lor şi, la drept vorbind, cam începea să-i placă treaba asta. Se pomenise în mai multe rânduri găsind scuze şi motivaţii pentru comportamentul lui, acceptând şi tolerând acte protective sau de posesivitate, care, dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, ar fi câştigat o respingere dură din partea ei. Cu Barnaby însă… se pomenea zâmbind cu

afecţiune sinceră… atât pe interior, cât şi la exterior.

Iar schimbările pe care el şi relaţia lor le producea în ea începeau să i se pară un pic tulburătoare. Nu era o persoană căreia să-i placă oamenii nesăbuiţi, sau cei care încercau să-şi impună voinţa asupra ei sau să-i dea ordine… şi totuşi, cu el se simţea… nu mai moale, asta nu era o descriere bună. Ci mai puţin rigidă, mai puţin defensivă şi implicit şi dispusă şi capabilă să-i facă pe plac în anumite limite, în cadrul unei anumite structuri pe care încă nu reuşise să o definească. În parte şi pentru că încă nu se hotărâse nici ea dacă relaţia lor – sau ceea ce putea deveni pe viitor – era compatibilă cu ideea de căsătorie.

Nu ştia dacă o căsătorie cu Barnaby Adair ar fi funcţionat sau nu.

Dacă o căsătorie cu el era adevăratul ei destin.

Când ajunseră la uşa din spate, Barnaby se întoarse şi se uită spre ea.

— Aşteaptă aici până mă duc să verific.

Deschise uşa şi ieşi, închizând-o parţial în spatele său, pentru a o proteja de vântul rece care încerca să pătrundă în casă. Dar şi de potenţiali ochi curioşi.

Ea contemplă uşa pe jumătate deschisă şi calmul care-i guverna starea de spirit. Frustrarea ei legată de anchetă – nerăbdarea sa şi toate problemele care păreau greu de depăşit şi faptul că era conştientă că, în ciuda tuturor eforturilor lor, trebuia să ia în calcul şi faptul că poate nu vor reuşi să-i salveze pe Dick şi pe Jemmie în timp util – în mod normal, ar fi făcut-o să se învârtă agitată şi să-şi facă tot felul de gânduri negre.

Ştia că ar fost inutil, desigur, dar tot s-ar fi agitat, atât în sinea ei, cât şi vociferând la exterior. Ceea ce ar fi fost, de fapt, o mare risipă de energie şi cel mai probabil i-ar fi produs şi o durere de cap.

În schimb, venise la Barnaby şi acum se simţea calmă şi cumva mai puternică. Mai capabilă să se ocupe de orice i-ar fi cerut ancheta mai departe. Mai încrezătoare că, într-un fel sau altul, ei – ea, el, Stokes şi Griselda – vor ieşi triumfători.

— i încrederea aceasta nu avea nicio bază fermă sau reală. Şi totuşi, fremăta în ea, dându-i speranţă şi motivaţie să meargă mai departe.

Barnaby se întoarse apoi şi deschise uşa mai larg, oferindu-i mâna lui.

Ea zâmbi şi-şi aşeză degetele în palma lui, simţind încă exaltarea atingerii pielii lui şi a felului în care se strângea mâna lui în jurul aleii sale, şi îl lăsă să o conducă dincolo de prag.

Trăsura o aştepta. Se întoarse ca să-şi ia la revedere de la Barnaby. Cu o expresie distrată de încruntare întipărită pe chip, el se întinse şi-i ridică gluga pelerinei peste păru-i prins lejer. O jumătate din acele ei de păr încă mai zăceau rătăcite şi împrăştiate pe podeaua dormitorului lui.

Penelope zâmbi, ridică mâna şi îi atinse uşor obrazul.

— Mulţumesc.

Pentru o după-amiază care însemnase mai mult pentru ea decât crezuse că putea însemna un simplu interludiu amoros. Pentru că avea grijă de ea şi de nevoile ei complexe spontan, din proprie iniţiativă şi fără ca măcar ea să trebuiască să-i spună care erau acele nevoie.

El o luă de mână şi îi sărută degetele.

— De îndată ce eu sau Stokes aflam ceva relevant, o să vin să-ţi spun.

Ea încuviinţă din cap. Era pe punctul de a se întoarce şi a pleca, când îi atrase atenţia o mişcare de pe coridor, din spatele lui Barnaby.

Era Mostyn. Probabil se întorsese mai devreme după după-amiaza lui liberă. La fel ca orice majordom experimentat, se făcea mereu nevăzut când ea era cu Barnaby. Acum ieşise din bucătărie, fără să ştie că ei doi se aflau la uşa din spate. Îi văzu, încremeni o clipă şi apoi, după o clipă de ezitare şi spre marea ei surpriză – pentru că era perfect conştientă că el nu era de acord cu ea sau cu relaţia pe care o avea cu stăpânul lui –, făcu o plecăciune în faţa ei. Era o formă de salut respectuos, nepătată de nici cea mai mică urmă de lipsă de consideraţie.

Înainte să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, Barnaby – care nu ştia nimic despre ce anume îi distrăgea atenţie – o apucă de braţ şi o zori să urce în trăsură. Aşa că se răsuci şi ea şi îl urmă.

Îi deschise portiera trăsurii şi o ajută să urce.

— Dă-mi de veste dacă auzi… sau dacă îţi vine în minte ceva pertinent care ne-ar putea fi de folos.

— Aşa voi face. În timp ce el închidea uşa, se uită în spate, dar deja nu mai putea vedea pe coridor. La revedere.

Barnaby făcu un pas în spate, o salută, după care îi făcu semn vizitiului. Şi cu o smucire a hăţurilor, trăsura o luă din loc şi se îndepărtă în amurg.

*

În după-amiaza următoare, Penelope stătea pe canapeaua din salonul bătrânei Lady Harris, sorbind ceai şi prefăcându-se că ascultă conversaţiile din jurul ei, când adunarea aceea selectă a unora dintre cele mai influente doamne ale înaltei societăţi – acelea care se mai aflau încă în oraş, pentru că soţii lor deţineau funcţii superioare în guvern şi, implicit, încă nu erau liberi să se retragă în provincie – fu întreruptă în mod spectaculos de apariţia unui poliţist.

Foarte puţine dintre doamne mai întâlniseră unul până acum. În consecinţă, Silas, majordomul lui Lady Harris, anunţă:

— A venit în vizită un membru al forţelor de poliţie, doamnă.

Afirmaţie care fu întâmpinată de o tăcere profundă, pe care puţine alte lucruri ar fi putut să o provoace.

Poliţistul, un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o uniformă cambrată, care venise în urma impunătorului Silas, păru luat prin surprindere de toate privirile îndreptate în direcţia lui. Dar atunci când Lady Harris întrebă, în felul ei dulce şi mirat obişnuit, despre motivul vizitei lui acolo, omul se adună imediat şi se uită prin cameră.

— Am venit să o iau pe domnişoara Ashford.

Penelope lăsă jos ceaşca de ceai şi se ridică.

— Eu sunt domnişoara Ashford. Să înţeleg că te-a trimis domnul inspector Stokes?

Poliţistul se încruntă.

— Nu, domnişoară. Sunt aici pentru că doamnele de la orfelinat mi-au spus că dumneavoastră sunteţi şefa instituţiei. Sergentul meu tocmai a emis un mandat împotriva orfelinatului. Sunteţi căutată pentru a răspunde la nişte întrebări.

Penelope rămase blocată o clipă, uitându-se la el.

Şi apoi poliţistul îi făcu semn spre uşă.

— V-aş ruga să veniţi cu mine, domnişoară.

*

Penelope plecă astfel cu el, lăsând o consternare considerabilă în urma sa – şi nu puţine bârfe, desigur. Mama ei avea să liniştească apele – pe atât pe cât se putea – dar ea, una, îi mulţumea lui Dumnezeu în sinea ei pentru că nu era genul de tânără doamnă care să se lase afectată prea mult de părerea societăţii. Din fericire, viaţa şi fericirea ei nu depindeau câtuşi de puţin de aprobarea societăţii.

Birja pe care poliţistul o avusese aşteptându-i în faţa conacului, opri în scurt timp în faţa orfelinatului. Penelope se obligă să-l lase pe poliţist să coboare primul şi să-i ţină uşa deschisă. Astfel de lucruri mici îi subliniau rangul social – ceva de care probabil urma să facă uz în situaţia de faţă cu ajutorul sergentului.

Intră furtunos în casă, folosindu-se în mod conştient de superioritatea tăcută pe care o învăţase de la mama ei şi de la toate Lady Harris din lume, care impuneau respect prin simpla prezenţă. Îşi scoase mănuşile şi aruncă o privire critică în jur.

— Unde este sergentul dumitale?

— Pe aici, vă rog, domnişoară.

— Doamnă, îl corectă ea, tăios, lăsându-l să o conducă pe coridorul lung.

Omul aruncă atunci o privire nedumerită pentru umăr.

— Pardon?! Ce ai spus, domnişoară?

— *Doamnă,* repetă ea, apăsat. Ţinând cont de vârsta pe care o am şi de faptul că administrez un orfelinat şi am o poziţie care implică o mare responsabilitate, atunci, indiferent de statutul meu marital, formula corectă de adresare este „doamnă”. Nu era niciodată un lucru rău să ţină la respect oameni enervanţi şi, deşi nici acest poliţist nu făcuse încă nimic ca să îi aprindă temperatul, se îndoia că sergentul… adică acel cineva care emisese un mandat pentru orfelinat… se va dovedi la fel de inofensiv… cu toate astea, era conştientă că, cel mai probabil, stăpânul va urma direcţia stabilită de subalternul său.

— Aha, zise poliţistul încruntându-se şi străduindu-se să asimileze acea lecţie.

Îl găsiră pe sergent cu un şold proptit pe biroul din oficiul ei şi privind cum doi poliţişti scotoceau prin dulapurile înalte, de lângă perete. Aruncă o privire rapidă spre biroul ei şi îşi dădu seama că deja îl percheziţionaseră. Şi, spre neliniştea evidentă a domnişoarei Marsh, alţi doi poliţişti căutau prin dosarele din dulapurile din anticameră.

Îl măsură pe sergent dintr-o singură privire. Şi nu-i plăcu deloc ceea ce văzu acolo – nu avea nici cea mai mică îndoială că era un fanfaron îngâmfat. Penelope mărşălui furtunos în spatele biroului ei, îşi aşeză geanta pe suprafaţa lucioasă şi se aşeză în scaunul său, trăgându-l apoi la birou.

Prelua controlul situaţiei.

— Mi s-a spus că ai venit aici cu un mandat, sergent. Încă nu-i întâlnise privirea omului, în schimb, se uita pe biroul ei încruntată, ca şi când ar fi luat la cunoştinţă toate schimbările produse de percheziţia lor. Întinse mâna şi flutură din degete, nerăbdătoare. Aş putea să-l văd?!

După cum era de aşteptat, omul se încruntă. Din colţul ochiului, îl privi ridicându-se fără tragere de inimă de pe biroul ei şi îndreptându-se. Omul se uită atunci la cei trei subordonaţi ai săi şi mai petrecu o clipă evaluând reacţia poliţistului care se dusese să o aducă, înainte de a lua – din păcate – decizia greşită.

— Nu ştiu dacă se cuvine să fac asta. Suntem aici în exerciţiul legii şi ne facem meseria pentru a asigura…

— Mandatul, sergent! îl întrerupse ea cu răceală, pe un ton tăios. Ridică apoi capul şi-i întâlni privirea, de data asta ţintind să afişeze aroganţa plină de demnitate a lui Lady Osbaldestone şi a ducesei de St. Ives… pentru că în gestionarea unei astfel de situaţii incomode, atât văduva, cât şi Honoria erau modele de urmat prin excelenţă. Cred că fiind reprezentanta proprietarilor acestui edificiu, precum şi în calitatea mea de administrator al orfelinatului… consider că înainte de începerea oricărei căutări, procedurile cuviincioase dictează ca eu, proprietarul de drept şi ocupantul edificiului, ar fi trebuit să fiu anunţată în prealabil. Nu este corect ce spun?

La drept vorbind doar ghicea… dar, din fericire, mai discutase în trecut cu Barnaby despre procedurile de operare ale poliţiei şi i se părea că avea dreptate cu ce spunea.

După felul în care omul îşi schimbă poziţia şi după privirile pe care le aruncă celor trei poliţişti aflaţi în subordinea lui – cei care scotoceau prin dulapuri încetiniră activitatea şi se opriră progresiv, aşteptând – era mai mult decât evident că şi sergentul suspecta că avea dreptate.

Întinse din nou mâna, poruncitor.

— Mandatul, te rog.

Cu o reticenţă făţişă, omul băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o hârtie împăturită.

Penelope o luă şi o despături.

— Cum ar trebui să colaboreze cineva cu poliţia, când nici măcar nu ştie *despre ce e* toată tâmpenia aceasta de treabă… Sporovăială ei era menită să-i câştige timp pentru a citi şi asimila detaliile consemnate în mandat. Dar vocea i se stinse treptat şi apoi de tot când înţelese acţiunea pentru care fusese emis mandatul – o cercetare a tuturor dosarelor şi actelor administrative de la orfelinat şi trecu imediat la motivul din spatele percheziţiei. *Poftim?*

Toţi cei patru bărbaţi prezenţi în încăpere se îndreptară de spate.

Holbându-se la mandat şi literalmente nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Penelope decretă:

— *Este absolut scandalos!* exclamă, şi tonul vocii ei crea un nou etalon pentru indignarea feminină.

Ridică privirea şi sergentul făcu un pas în spate.

— Da, zise el, părând, dintr-odată, mai puţin sigur de sine. Scandalos este într-adevăr, domnişoară… şi tocmai de aceea ne aflăm aici. Doar nu putem permite să vindeţi băieţi la şcolile de hoţi, nu-i aşa?

Penelope făcu un efort realmente eroic de a-şi struni temperamentul. Să fie acuzată chiar de lucrul împotriva căruia îşi petrecuse multe săptămâni lungi, luptând…

— Cine naiba v-a băgat în cap o asemenea idee idioată?

Deşi nu ridicase vocea, înverşunarea din tonul vocii ei era suficientă pentru a-i arde pe toţi cei prezenţi.

Dovedind o nepăsare supremă faţă de propria siguranţă, sergentul îi aruncă o privire îngâmfată. Mai scoase încă o hârtie din buzunar şi i-o întinse.

— Scotland Yard-ul a emis circulara asta. Şi ne-au trimis una, împreună cu ordinul de a vă cerceta dosarele. Nu-i greu să pui lucrurile cap la cap şi să tragi o concluzie.

Ţinând mandatul într-o mână, Penelope rămase o clipă uitându-se lung la a doua hârtie – unul dintre fluturaşii în care apăreau descrierile băieţilor răpiţi şi oferirea unei recompense.

— Am redactat personal textul acestui anunţ. Recompensa… dacă va fi vreodată cazul să se ofere vreuna… va veni de la orfelinat. Anunţul a fost tipărit de un anume domn Cole, la tipografia sa din Edgware Road, ca o favoare pentru domnul Barnaby Adair, fiul contelui de Cothelstone, unul dintre comisarii care supervizează forţele de poliţie. Inspectorul Basil Stokes, de la Scotland Yard, a distribuit aceşti fluturaşi, împreună cu un prieten. Ridică privirea spre chipul nefericitului sergent şi continuă cu un calm imperturbabil şi înspăimântător: Aşadar, nu îmi dau seama, în aceste condiţii, ce anume consideri dumneata că susţine sau scuză, sau măcar explică treaba a*ceasta!*

exclamă ea, fluturând mandatul. Ai vrea, te rog, să mă luminezi, sergent?

Şi omul acela prost chiar încercă. Ba chiar pe îndelete şi în mai multe feluri.

Toate căutările şi percheziţiile se opriseră complet şi atenţia tuturor era îndreptată spre bătălia de voinţe care avea loc peste biroul lui Penelope. La un moment dat, dădu buzna înăuntru domnişoara Keggs, care aşteptă numai o pauză scurtă în dispută şi o privire interogativă din partea lui Penelope ca să o informeze că toate clasele se suspendaseră din ordinul sergentului şi că toţi profesorii fuseseră convocaţi în birou şi chiar acum se adunau pe coridor.

Şi asta rezultă în încă o exclamaţie sceptică din partea lui Penelope.

— *Poftim?!*

Lucru care ducea la deschiderea celei de-a doua runde în bătălia verbală pe care o ducea cu sergentul. Şi numai amenințând să-l tragă la răspundere personal pentru eventualele daune şi prejudicii şi răniri cauzate sau provocate asupra oricăruia dintre copiii rămaşi complet nesupravegheaţi prin edictul său, reuşi să-l oblige, în cele din urmă, să bată în retragere şi să-i lase pe profesori să se întoarcă la clasele lor.

Încă mai încerca să-şi dea seama ce anume căuta sergentul – pentru că ţinând cont de circumstanţele în care se regăseau, nu era deloc dispusă doar să stea deoparte şi să permită ca percheziţia să continue… în fond, cine ar fi putut şti cine şi ce ar fi putut planta în dosarele ei, pentru a fi găsit de poliţie – când intră Englehart şi luă poziţie în spatele ei.

Când se opri o clipă din tirada ei înverşunată şi îi aruncă o privire întrebătoare, el îi zâmbi liniştitor şi zise:

— Le-am dat băieţilor mei de făcut nişte exerciţii care o să-i ţină ocupaţi ceva timp. M-am gândit, începu el, mutându-şi privirea spre chipul sergentului, că ar fi un lucru înţelept să fie de faţă şi un funcţionar superior de la o firmă de avocatură foarte respectată.

Pe chipul lui apăruse aceeaşi expresie impasibilă care îşi făcea loc pe chipul tuturor membrilor personalului legal în astfel de situaţii. Penelope încuviinţă din cap.

— Excelent gândit, zise ea şi se întoarse spre sergent.

În cele din urmă, îl chemă pe Stokes. Sergentul continua să insiste că Scotland Yard-ul fusese cel care emisese ordinul de percheziţie.

— În cazul acesta, izbucni ea, deja ajunsă la capătul răbdării… inspectorul te va susţine şi percheziţiile vor continua. Dar până nu aud confirmarea acestui ordin prostesc de la cineva direct asociat cu Scotland Yard, dumneata şi oamenii dumitale nu vă veţi mai atinge de nimic din clădirea asta.

Încrucişă braţele la piept, se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă.

Nu-i invită nici pe sergent şi nici pe vreunul dintre oamenii lui să ia loc. Şi ţinând cont de vârtejul de furie şi indignare care clocotea în fiinţa sa, considera că şi aşa îi lăsa să scape prea uşor.

Dură ceva timp să fie adus Stokes. Se înserase când îl zări, într-un final, intrând pe poarta principală.

Şi un minut mai târziu, stătea în faţa biroului ei, uitându-se ba la mandat, ba la copia fluturaşului lor şi tot aşa.

Încruntându-se, se uită la sergentul care acum stătea în poziţie de drepţi în faţa biroului.

— Eu, personal, mă ocup de cazul acestor băieţi dispăruţi, sergent. Nu s-ar da niciun ordin legat de acest caz de la Scotland Yard fără să ştiu sau fără semnătura mea. Ridică apoi mandatul. Iar eu nu ştiu absolut nimic despre un astfel de ordin de percheziţie pentru orfelinat.

Sergentul clipi, cu o expresie goală întipărită pe chip.

— Dar… am văzut ordinul cu ochii mei, domnule. A venit aseară cu corespondenţa de la Scotland Yard.

— Înţeleg, murmură Stokes, continuând să se încrunte. După o clipă se uită la Penelope. Domnişoară Ashford, îţi prezint scuzele mele sincere… dumitale şi personalului dumitale. Se pare că cineva încearcă să se

joace cu ancheta noastră. Se întoarse spre sergent: Accept, sergent, că nu ai făcut altceva decât să urmezi ordinele primite. Cu toate astea, ordinele respective au fost false. Cât se poate de false. O să vin cu dumneata la – se opri o clipă din vorbit şi se uită peste mandat – la Halborn şi o să le explic asta şi superiorilor dumitale. Oricum vreau să discut un pic cu ei şi să văd dacă îmi pot clarifica ei care-i treaba cu ordinele astea contrafăcute.

Pe chipul sergentului apăruse o expresie dezolată, dar în condiţiile date era mai mult decât fericit să plece. Aşteptă ca Stokes să o ia înainte. Dădu să-l urmeze, dar apoi, cu un respect înverşunat, se opri şi încuviinţă din cap spre Penelope.

— Îmi cer şi eu scuze pentru situaţia creată, domnişoară Ashford.

Penelope îi întâlni privirea, după care încuviinţă din cap, acceptându-i scuzele.

Toţi poliţiştii prezenţi se retraseră în urma lui Stokes.

Şi mai fu nevoie de încă o oră de liniştiri şi asigurări pentru a potoli zarva din casă, a-i calma pe ocupanţi şi a-i convinge să se întoarcă la programul lor obişnuit. Când se întoarse, într-un sfârşit, în biroul ei, Penelope se simţea deja epuizată fizic şi psihic.

Domnişoara Marsh o aştepta în anticameră.

— Am verificat toate dosarele… inclusiv pe cele din biroul dumitale. Nu am găsit nimic în neregulă.

— Mulţumesc, zise Penelope şi zâmbi obosită. Atunci avem un lucru mai puţin pentru care să ne facem griji.

Domnişoara Marsh zâmbi şi ea timidă. Era pe punctul de a spune ceva, dar aparent se răzgândi. Îi ură lui Penelope o seară bună se retrase.

Uitându-se pe fereastră, Penelope văzu că se înserase. Era deja întuneric şi strălucirile gălbui ale felinarelor stradale semănau cu nişte mici luni în ceaţa densă care învăluise străzile.

Mai trecuse încă o zi şi nu avansaseră deloc cu ancheta. În schimb, se simţea absolut vlăguită după discuţiile cu sergentul acela enervant şi acuzaţiile lui

nefondate.

Intră în încăpere, oftă şi îl văzu pe Barnaby aşteptând-o în dreptul biroului.

El deschise braţele şi, fără niciun cuvânt, ea se apropie de el. Îşi odihni capul pe pieptul lui şi oftă din nou.

— A fost o zi îngrozitoare. După o clipă de tăcere, îl întrebă: De unde ai ştiut să vii?

— Mi-a trimis de veste Stokes. O strânse în braţe, după care o îndemnă să ia loc pe scaunul ei. Trase apoi unul dintre celelalte scaune şi se aşeză lângă ea, studiindu-i chipul. Mesajul lui Stokes a fost foarte scurt… Mi-a zis doar că au fost ceva probleme pe aici din cauza unui mandat fals. Vreau să-mi povesteşti tot ce-ţi mai aminteşti despre mandat şi orice altceva au mai spus poliţiştii care au venit aici.

— Un sergent a condus ostilităţile. Se lăsă pe spate în scaun şi îi descrise conţinutul mandatului şi cum fluturaşul lor ajunsese să fie pus laolaltă cu el pentru a da credit acuzaţiilor.

— Şi sergentul a spus că anunţul a fost trimis *împreună cu* ordinul de executare a percheziţiei?

Ea se gândi câteva clipe, după care încuviinţă din cap.

— Da. În mod specific împreună cu ordinul. A luat asta ca pe o explicaţie pentru mandat. După un alt moment de tăcere, continuă: Nu am vrut să risc şi să-i las să percheziţioneze, în caz că era ceva prin dosare care putea fi găsit. Îi întâlni privirea. Ceva despre care nu ştie niciunul dintre noi de aici…

El o luă de mână şi o strânse încurajator.

— A fost foarte bine gândit. Am auzit-o cumva pe domnişoara Marsh zicând că nu a găsit nimic?

Penelope încuviinţă din cap.

— Oricum ar fi, a fost o decizie înţeleaptă să nu rişti. Toată treaba asta a fost şi aşa destul de neplăcută… dacă cineva ar fi plantat, într-adevăr, ceva probe pe aici sau cine ce ştie ce alte lucruri infame, scandalul ar fi putut dăuna considerabil reputaţiei orfelinatului.

Şi reputaţiei ei. Barnaby îi cercetă chipul şi expresia

neînduplecată de încăpăţânare pe care o afişa pentru a-şi masca oboseala.

— Cum ai aflat despre percheziţie? Unde erai?

Ea se strâmbă nemulţumită şi îi povesti.

— Deşi mai sunt foarte puţine doamne în capitala, vestea că împotriva orfelinatului s-a emis mandat de percheziţie va circula prin tot oraşul până mâine-dimineaţă.

— Ba nu, nu e cazul. Nu şi dacă acţionăm corespunzător în seara asta. Ce planuri aveai pentru diseară?

Ea se încruntă şi avu nevoie de un moment ca să-şi amintească.

— Cină la Lady Forsythe. Trebuie să particip pentru că o să fie prezenţi acolo o parte din donatorii noştri principali. Mama i-a promis deja altceva unei vechi prietene, Lady Mitchell… E ultima lor şansă să se mai întâlnească înainte să vină iarna, aşa că o să mă duc singură la cina de de Lady Forsythe.

Barnaby cugetă câteva clipe, după care zise:

— Am o idee.

— Ce idee?

Se uită la ea şi zâmbi.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu mama ta.

*

Penelope era prea obosită ca să se mai certe cu el, să îi ceară vehement să-i spună despre ce era vorba, aşa că făcu ceva complet necaracteristic ei. Cedă şi îl lăsă să o conducă acasă. Era deja destul de târziu când ajunseră pe Mount Street – ora şase seara. Minerva, văduva vicontesă de Calverton, îi primi în salonul ei.

Ascultă răbdătoare şi înţelegătoare în timp ce Penelope îi povesti cum se încheiase vizita ei la orfelinat şi epopeea mandatului.

— Şi acum, încheie Penelope, trebuie să-mi fac apariţia la Lady Forsythe şi să încerc să înăbuş orice posibile bârfe.

— Şi asta e ceva cu care cred că aş putea fi de ajutor, interveni Barnaby, vorbindu-i direct Minervei. Nici inspectorul Stokes şi nici eu nu prea suntem dispuşi să privim aceste ordine false pe ea o simplă greşeală. Credem că răufăcătorul cu care avem de-a face a încercat intenţionat să folosească poliţia pentru propriile scopuri şi să lovească astfel în Penelope şi în orfelinat, pentru că i-au încurcat planurile… sau cel puţin i le-au făcut mai dificil de dus la îndeplinire. Se opri o clipă din vorbit, după care continuă: Ba aş merge chiar mai departe de atât, încât să spun că răufăcătorul, oricine ar fi el, a încercat deliberat să o rănească pe Penelope. Majoritatea doamnelor nu ar fi ştiut să rămână ferme pe poziţii în faţa unui astfel de mandat, darămite să ştie să-l contacteze pe Stokes. Dar ca oricine se învârte în înalta societate, lucru care fără îndoială este valabil pentru răufăcătorul nostru, ştie că bârfele pot cauza foarte mult rău cuiva în cercul nostru. Şi pentru a putea înăbuşi orice posibile zvonuri înainte de a avea timp să se împrăştie şi să prindă şi mai multă putere, cred că ar fi înţelept ca eu să o însoţesc pe Penelope în seara asta la Lady Forsythe. Chiar dacă Penelope denunţă mandatul ca fiind invalid şi nefondat, tot vor mai fi persoane care să nu se lase convinse… dacă nu de nevinovăţie ei, cu siguranţă, cel puţin, de faptul că totul este curat şi corect la orfelinat. Cu toate astea, dacă eu, cu conexiunile mele prea bine cunoscute cu poliţia, aş susţine că mandatul a fost emis prin uz de fals, ar fi puţini care să nu accepte acest lucru ca pe o realitate, şi asta ar absolvi-o de orice suspiciune atât pe Penelope, cât şi orfelinatul.

Minerva zâmbi cu căldură.

— Mulţumesc, domnule Adair… este o ofertă foarte amabilă din partea dumitale… şi una pe care eu aş accepta-o negreşit. Îşi întoarse apoi ochii întunecaţi spre fiica ei. Penelope?

Penelope îi studiase pe Barnaby cu o expresie meditativă întipărită pe chip. Se scutură de gândurile care o neliniştea şi încuviinţă din cap.

— Da. Trebuie să mărturisesc că m-aş simţi mult mai

liniştită să am puţin sprijin în dezamorsarea acestei probleme.

Barnaby o văzu pe Minerva clipind, ascunzându-şi uimirea când fiica ei acceptă atât de repede şi ferm ajutorul lui.

— Bun, păi în cazul acesta, o să-i trimit o scrisoare Amaranthei Forsythe şi o s-o rog să fie amabilă şi să te primească şi pe dumneata la masă, atât de din scurt, zise Minerva. Nu că nu ar fi absolut încântată. În această perioadă a anului mai suntem atât de puţini prezenţi în oraş, încât o persoană în plus la cină nu o să fie o problemă… şi dacă mai şi fac o aluzie la motivul prezenţei dumitale acolo, domnule Adair, garantez că o să fie absolut încântată să te primească.

Barnaby făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, doamnă.

Ochii negri ai femeii îi întâlniră pe ai lui – şi îi străluceau.

— Pentru puţin. Tocmai citeam o scrisoare de la fiul meu, care îmi trimitea mai multe vesti de interes din Leicestershire.

Penelope se mai învioră puţin când auzi despre fratele ei.

— Şi ce zicea Luc?

Barnaby înjură în sinea lui, rugându-se în acelaşi timp…

Zâmbetul Miner vei se lărgi şi mai mult. După aceea îşi mută atenţia spre fiica ei.

— Oh, aceleaşi chestiuni de familie obişnuite, draga mea… şi, desigur, o poruncă fermă de a veghea cu stricteţe asupra ta.

— Ah, murmură Penelope, pierzându-şi imediat interesul pentru subiect. Se uită apoi la ceas. Vai, ce târziu e! Trebuie să mă pregătesc.

Barnaby se ridică şi el odată cu ea. Îi întâlni fugitiv privirea Minervei, se uită în ochii ei, după care făcu o plecăciune, un pic mai adâncă decât era normal.

— O să am grijă de domnişoara Ashford, doamnă. Vă

dau cuvântul meu.

Miner va încuviinţă graţios din cap.

— O, mă bazez pe asta, domnule Adair. Mă bazez pe asta.

Uşurat întrucâtva, Barnaby scăpă şi el în urma lui Penelope. Îşi luă la revedere de la ea pe coridor şi se îndreptă spre casă, ca să se pregătească şi el pentru eveniment.

*

— E adevărat, nu? Ce i-ai spus mamei…?!

Mult mai târziu în noaptea aceea, după cina de la Lady Forsythe înăbuşiseră din faşă orice zvonuri sau bârfe cu adevărul, Penelope stătea cuibărită la pieptul lui Barnaby, draperiile umbroase ale patului său cu baldachin asigurând un loc cald şi confortabil de odihnă, iar braţele şi trupul lui unul şi mai mare.

Nu se mai simţise niciodată atât de protejată şi în siguranţă – şi până acum nici nu-şi dorise vreodată să se simtă aşa. Nu apreciase niciodată aceste sentimente. Şi chiar şi acum, cu abominabilul domn Alert încercând în mod diabolic să îi ştirbească reputaţia, se îndoia că ar fi găsit vreo alinare sau cât de puţin confort din partea altui bărbat.

Barnaby Adair, al treilea fiu al unui conte şi investigator al infracţiunilor comise deşi împotriva celor din înalta societate, era altfel. Era extrem de diferit de toţi ceilalţi bărbaţi.

Bunăoară, el nu avea nevoie de alte cuvinte ca să înţeleagă la ce făcea ea aluzie. Ca să ştie ce o preocupa.

Înclină uşor capul şi o sărută pe tâmplă.

— Din păcate, da. Cred că Alert te-a vizat în mod deliberat pe tine… nu doar orfelinatul. Şi dacă gândeşti situaţia în termenii ăştia, atunci mesajul lui e simplu: dacă mă răneşti, o să te rănesc şi eu.

După un moment în care se încruntă în întuneric, Penelope îl întrebă:

— Dar cum a reuşit? Adică, da, ne-am dat seama că

ştie destul de multe despre cum operează poliţia… dar de aici până la a falsifica ordine de la Scotland Yard? Cu siguranţă, nu există prea mulţi oameni care să poată face asta.

— Să sperăm că nu. Fără nicio ezitare, Barnaby continuă: Am vorbit cu Stokes înainte să vin să te iau la cină. Eu şi cu el o să ne ducem mâine la secţia din Holborn ca să luăm ordinul original trimis de la Scotland Yard… în seara asta era prea târziu ca să-l mai poată lua vom face tot posibilul să-i dăm de urmă celui care l-a emis.

— Probabil şi-a acoperit bine urmele, nu?

— Aş crede că ne vom împotmoli undeva înainte de a-i descoperi identitatea… dar s-ar putea să ajungem suficient de departe ca să reducem considerabil numărul suspecţilor.

Cuibărită în braţele lui în siguranţă şi la căldură şi cu toate dramele zilei rezolvate şi orice posibile daune reduse la zero, Penelope descoperi că acum putea privi evenimentele cu mult mai multă detaşare. Agitându-se, se ridică şi se sprijini de pieptul lui ca să se poată uita direct în ochii lui.

— Ce ironie ar fi ca, dacă prin încercarea asta de a lovi în mine, Alert ar fi deschis şi o cale prin care tu şi Stokes să îl puteţi demasca…

Mâinile lui călătoriră în sus pe coapsele ei, pe fesele ei şi alunecară iscusite, mângâind-o pe lateralele corpului. Şi ridică din sprâncene.

— Ironie, într-adevăr… dar şi corect.

Căţărându-se mai bine pe el, Penelope îi zâmbi.

— Ţi-am mulţumit că ai fost lângă mine în seara asta, pe tot parcursul întrebărilor ălora plictisitoare?

— Cred că ai menţionat ceva o dată sau de două ori… dar asta a fost, ca să zic aşa, sub imperiul momentului. Nu cred că te-am auzit bine.

— Aha… Ca o sirenă, Penelope îşi alunecă atunci trupul complet deasupra corpului său, savurând felul în care se întări imediat silueta aceea puternică şi musculoasă. Dar şi felul în care răspundea carnea ei.

Poate… şopti ea, ca o pisicuţă ce torcea… Poate că ar trebui să-ţi mai mulţumesc o dată. Mai clar. Ca să mă asigur că ţii minte că ţi-am mulţumit…

Barnaby se uita în adâncimile întunecate ale ochilor ei frumoşi.

— Poate ar trebui, da…

Şi îi mulţumi. Cu o meticulozitate devastatoare şi cu o implicare neabătută şi asumată care îl făcea să se cutremure până-n măduva oaselor şi îl reducea la dorinţă oarbă.

După ce sugerase prima dată să încerce o poziţie nouă, el înţelesese foarte clar cum curiozitatea ei intelectuală se extinsese şi spre sfera aceasta. Era mereu dornică să exploreze, să înveţe mai multe despre lucrurile pe care, în mod evident, le studiase în formă teoretică, dar pe care nu le experimentase niciodată. Şi chiar şi aşa, în timp ce mâna lui se încleşta în părul ei şi se lupta să respire, abnegaţia ei pentru a cunoaşte totul, a experimenta totul nu era ceva ce putea fi tratat cu uşurinţă.

La fel şi gura ei fierbinte. Deşi iniţial nepricepută şi inocentă, Penelope învăţase destul de repede cum să-l înnebunească de tot. Şi cum… cu o precizie chinuitoare… să-i spulbere orice urmă de control… până când ajungea complet şi pe deplin sub puterea ei.

Buzele ei… buzele acelea glorios de pline, de coapte, la care visase din prima clipă când o cunoscuse, deveniseră acum o realitate păcătoasă, care-i exalta toate simţurile şi-l mângâia cu o bucurie senzuală, care i se insinua până în măduva oaselor. Să fie ţinta principală a atenţiilor ei sexuale supreme arunca asupra lui o nadă şi îl ţinea fără niciun efort, transformându-l benevol în sclavul ei.

Icni scurt şi simţi cum i se arcui şira spinării când îl primi adânc în ea, în acelaşi timp în care mâinile ei se jucau, îl posedau.

Să fie al ei – să fie al ei cu totul – era în momentul acesta tot ce avea nevoie. Tot ce îşi dorea.

Iar când căldura şi pasiunea, dorinţa sălbatică ce-i

cuprinsese pe amândoi deveni prea mult, Penelope se ridică şi îl cuprinse în interiorul ei, învelindu-l cu trupul ei şi îl călări cu o langoare lentă şi delicioasă care le forţă fiecare simţ să fie alert.

Avea o voinţă care o egala pe a lui şi menţinu ritmul acela lent şi languros chiar şi atunci când trupurile lor, simţurile lor cereau disperate mai mult. Cu mâinile întinse pe pieptul lui şi cu braţele încordate, închise ochii şi îl posedă… îl călări… încet şi sigur, conştient şi hotărât. Dedicată, dincolo de orice îndoială, încântării lui şi a ei.

Dedicată plăcerii – de a-i face lui plăcere şi a se bucura de plăcere făcând asta.

O privi cum aluneca, urmări concentrarea, intensitatea feroce de pe chipul ei. Şi deşi imaginea îl tulbura, îl subjuga, simţea suficient – ştia şi îşi înţelegea suficient propriile sentimente – ca să îşi dea seama că în devotamentul faţă de ea, în propria lui nevoie de a o avea, trecuse cu mult dincolo de planul fizic. Când îşi încordă muşchii interiori în jurul lui şi-i făcu întreaga lume să se cutremure, închise şi el ochii şi se rugă ca, la fel ca şi el, nici pentru ea să nu mai fie suficientă simpla îndestulare a dorinţelor lor fizice, se rugă ca, la fel ca el, va învăţa şi ea că a se deda cu devotament dorinţelor lor comune – dorinţe de un alt calibru şi pe un alt plan –, asta le va aduce amândurora o satisfacţie şi mai mare, şi mai profundă.

Penelope încetini şi mai mult mişcările, începea să piardă încet-încet controlul. Simţea asta în felul în care îndoia degetele pe pieptul lui, în timp ce se străduia să strunească dorinţele lor înnebunite, încă se mai mişca deasupra lui, încrezătoare şi sigură pe sine şi, totuşi, dorindu-şi mai mult… luptându-se să prelungească mai mult momentul acela.

Pe sub gene, el îi zări ochii întunecaţi sub pleoapele grele. Îl privea la fel cum o privea şi el. Sorbea şi savura imaginea lui în clipa aceasta, când se afla complet sub controlul ei şi pasiunea se înteţea şi creştea în intensitate şi îşi înfigea unghiile tot mai adânc în el. Îl călări din nou, cu mai multă forţă acum, mai fermă. Hotărâtă şi divină, îi

conducea pe amândoi tot mai departe.

Dar el nu intenţiona să se predea atât de uşor. Nu în asta. Când presiunea pe care o simţea crescu suficient de mult, când valul fierbinte al dorinţei explodă, ameninţând să-l mistuie cu totul, se luptă să se abţină. Mâinile lui erau pe talia ei, degetele îndoite pe şoldurile ei, strângând şi savurând dovezile că trupul ei îl accepta pe al lui, primindu-l adânc, în interiorul ei. Îi dădu drumul cu o mână şi îşi lăsă palma să călătorească în sus pe şira spinării ei, trăgând-o mai aproape, în timp ce el se ridică şi-i cuceri sânul cu buzele şi cu limba.

O sărută, o linse, cuprinse în gură mugurele tare şi îl supse. Mai întâi delicat şi apoi din ce în ce mai tare, până când icni, se încordă în jurul mădularului său şi se avântă mai departe.

Mai repede, mai strâns, mai fierbinte, mai udă.

Iar când veni în sfârşit orgasmul eliberator, îi zgudui pe amândoi.

Îi frânse în mii de bucăţi, propulsându-i de pe acest plan terestru şi lăsându-i plutind într-un vid auriu de plăcere inefabilă.

Împreună. Îndestulaţi. Liniştiţi.

Penelope chicoti când se prăbuşi pe pieptul lui. Iar el zâmbi şi-şi strânse braţele în jurul ei, lipind-o de el.

*

Când veni timpul ca Penelope să plece, descoperiră că ploua. Barnaby o lăsă să aştepte o clipă la uşă, luă o umbrelă şi se duse să-i cheme trăsura, care aştepta undeva mai în josul străzii. Fără îndoială, vizitiul aţipise şi moţăia deja.

Penelope îşi strânse pelerina în jurul corpului şi se uită afară în noaptea întunecată. Şi apoi, prin ropotul ploii, auzi paşi… în spatele ei.

Se întoarse instinctiv în direcţia sunetului. În lumina slabă a acelei singure lumânări aprinse pe care Barnaby o lăsase pe măsuţa din hol, îl văzu pe Mostyn trăgându-şi pe

el haina, în timp ce venea în grabă de undeva din întuneric.

Omul o văzu, încetini şi apoi se opri.

Chiar şi în lumina aceea slabă, observă îmbujorarea de pe chipul lui.

— Ăăă… am auzit… uşa. Omul se adună apoi, inspiră adânc, se îndreptă de spate şi făcu o plecăciune respectuoasă în faţa ei. Iertaţi-mă, vă rog, doamnă. Şi atunci se făcu cu adevărat roşu ca racul. Domnişoară…

Şovăi o clipă, ca şi când nu ştia ce să facă, dacă să plece şi să o lase singură sau nu. Nedumerită de ceea ce simţi venind din direcţia lui, Penelope procedă ca de obicei şi luă taurul de coarne.

— Mostyn… îmi dau seama că e o situaţie oarecum neobişnuită şi puţin stânjenitoare… Totuşi… sunt confuză. Când l-am vizitat prima dată pe stăpânul tău… care întâmplarea face acum să fie afară ca să-mi aducă trăsura şi prea departe ca să ne audă vorbind… când ne-am cunoscut prima dată, am avut cumva impresia că nu eşti tocmai de acord cu mine. Şi acum deja m-ai văzut plecând în mod ilicit de două ori şi… şi, te rog, corectează-mă, dacă greşesc, Mostyn… dar în loc să devii şi mai dezaprobator, mi se pare mai degrabă că mă accepţi tot mai mult. Se încruntă curioasă, nicidecum critică. De ce se întâmplă asta? De ce acum pari să mă accepţi şi să mă aprobi mai mult decât înainte?

În timp ce vorbea, Mostyn păruse din ce în ce mai stânjenit… lucru care, desigur, nu făcea decât să-i sporească şi mai mult dorinţa de a înţelege. El nu îi răspunse imediat, aşa că aşteptă.

În cele din urmă, veni mai aproape de ea, într-un punct din care putea privi afară pe uşă, şi îşi drese glasul.

— Lucrez pentru stăpânul meu de când a venit prima dată în oraş. Am ajuns să-l cunosc bine. După ce îşi confirmă că numitul stăpân nu se afla pe nicăieri în raza vizuală, Mostyn îi întâlni privirea lui Penelope. Nu a mai adus niciodată o altă doamnă aici. Se îmbujoră din nou, totuşi continuă: Nicio altă persoană de sex feminin, de niciun rang sau statut social. Aşa că atunci când v-am

văzut… ei bine…

Penelope înţelese la ce făcea aluzie omul. Pe chipul ei apăru o expresie şocată.

— Aha. Înţeleg. Îşi mută privirea, se uită afară pe uşă, sperând în sinea ei să-l vadă pe Barnaby întorcându-se. Dar încă nu era nici urmă de el. Aşa că încuviinţă din cap. Mulţumesc, Mostyn. Înţeleg.

Omul credea că ea şi Barnaby…

Hm! Aparent în multe feluri, Mostyn îl cunoştea pe stăpânul lui mai bine decât ea.

Cu mintea învârtindu-i-se, aşteptă ca Mostyn să plece şi să o lase singură.

Dar el rămase lângă ea, doar că un pic mai departe, spre interiorul întunecat al holului. După un moment, omul îşi drese glasul din nou.

— Dacă-mi daţi voie să spun, doamnă… domnişoară… sper sincer ca… speculaţia mea să nu fie intruzivă. Sau greşită.

O emoţiona cu adevărat sinceritatea lui. Se întoarse şi se uită la el.

— Nu. Inspiră adânc şi continuă: Nu, Mostyn… speculaţia ta nu este deloc intruzivă. Pluti apoi spre urechile lor sunetul paşilor lui Barnaby, care se apropiau prin ploaie. Încuviinţă din cap spre Mostyn şi se întoarse cu faţa spre uşă, murmurând: Cât despre a fi greşită… ei bine, asta va trebui să vedem.

— Aşa este, doamnă. Sper că auzim veşti bune cât mai curând. Vă urez o seară minunată.

Cu colţul ochiului, îl văzu pe Mostyn făcând o plecăciune spre ea, retrăgându-se în linişte şi pierzându-se între umbrele de la capătul coridorului.

Barnaby se materializă din ploaia deasă şi urcă repede treptele. Ea îşi strânse mai tare pelerina în jurul corpului şi ieşi afară, în întâmpinarea lui, în timp ce trăsura ei se apropia în linişte.

Capitolul 20

— Nu aveam cum să ne dăm seama că ordinul e fals, domnule. Căpitanul secţiei de poliţie din Holborn se aplecă peste masa simplă de lemn şi împunse cu degetul foaia de hârtie pe care era înscris ordinul pe care îl primiseră de la Scotland Yard. Este pe formularul corect, plus că totul este completat cum trebuie şi semnat. La fel ca întotdeauna.

Ordinul era aşezat în mijlocul mesei. Barnaby stătea pe locul de vizavi de căpitan, iar Stokes lângă el şi studiau hârtia, la fel cum făcuse şi sergentul care executase mandatul de percheziţie pentru orfelinat.

— Cu siguranţă, arată autentic, zise Stokes. Din păcate, semnătura nu aparţine nimănui de la Scotland Yard şi, de fapt, nici unui ofiţer de poliţie din Londra.

Căpitanul se încruntă.

— Da, ei bine, noi nu aveam de unde să ştim asta. Dacă am verifica la Scotland Yard dacă fiecare semnătură în parte, de pe fiecare ordin este autentică, nu am mai avea timp să îndeplinim ordinele.

Stokes încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Şi exact pe asta s-a bazat şi răufăcătorul nostru. Luă foaia şi o împături.

Sergentul se încruntă.

— Dacă îmi daţi voie să întreb, cine ar putea fi acest răufăcător, ca să poată să pună mâna pe un formular de ordin şi să ştie şi exact cum să-l completeze şi apoi să ni-l trimită prin corespondenţa oficială?

Stokes zâmbi încordat.

— Exact asta intenţionăm să aflăm eu şi domnul Adair.

*

Plecând de la secţie, Barnaby şi Stokes ieşiră de pe Procter Street şi se întoarseră în agitaţia de dimineaţă de pe High Holborn. Se opriră la marginea trotuarului, uitându-se după o birjă. Şi Barnaby întrebă:

— Ce semnătură era? N-am apucat s-o văd suficient de bine ca să o disting.

Stokes se încruntă şi mârâi:

— Grimsby.

Barnaby se întoarse şi se uită la el mirat. După o clipă, îşi mută privirea.

— Se pare că domnul Alert al nostru are simţul umorului.

— Se joacă cu noi.

— Evident. Văzând o birjă apropiindu-se, Barnaby făcu un pas în faţă şi o chemă. Vizitiul îi făcu semn din bici şi se îndreptă spre ei. În timp ce aşteptau trăsura să ajungă la ei prin traficul aglomerat, îl întrebă pe Stokes: Spune-mi despre geanta asta oficială în care vine corespondenţa. Aşa sunt trimise ordinele de la sediul principal spre secţiile din teritoriu?

Stokes încuviinţă din cap.

— Ordinele asociate cu orice caz de infracţiune majoră vin de la ofiţerul responsabil de la Scotland Yard. Fiecare ofiţer are câte un teanc de formulare... Am şi eu un teanc într-unul din sertarele biroului.

— Deci, n-ar fi chiar aşa de dificil să pună cineva mâna pe un formular.

— Nu. Odată completate şi semnate, formularele sunt puse în genţi speciale de transport... genţi de piele, care altfel stau agăţate laolaltă în biroul de expediere. Fiecare secţie de poliţie are câte unul.

— Aşadar, toată treaba asta cu ordinul fals duce conexiunile pe care le are Alert în poliţie şi mai departe... trebuie să fie cineva cu acces la Scotland Yard, care ştie cum merg lucrurile suficient de bine încât să poată falsifica un ordin şi să-l trimită în teritoriu fără să se prindă nimeni.

Stokes mârâi când trăsura se opri în faţa lor, clătinându-se.

— Şi ar mai fi un lucru... Biroul de expediere nu e niciodată lăsat nesupravegheat. Există întotdeauna cel puţin un sergent acolo şi, de obicei, cel puţin doi mesageri care aşteaptă să ducă ordinele urgente.

— Oh-ho! Aşadar, Alert e cineva pe care sergenţii de la biroul de corespondenţă sunt obişnuiţi să-l vadă punând documente în genţi... Deci trebuie să fie cineva care are acces la asta în mod obişnuit. Trebuie să facă parte din îndatoririle lui obişnuite.

— Exact, zise Stokes şi deschise portiera trăsurii. Şi tocmai de-aia, acum ne ducem direct la sediul biroului de expedieri.

Barnaby se urcă. Stokes se uită în sus la vizitiu şi-i zise:

— La Scotland Yard. Cât poţi de repede.

*

În timp ce Barnaby şi Stokes îşi croiau drum cu greu prin traficul aglomerat, la orfelinat, Penelope se asigura că după raidul poliţiei de cu o zi înainte, totul era în ordine şi lucrurile mergeau ca unse.

Domnişoara Keggs şi personalul se repliaseră surprinzător de repede. Şi chiar şi domnişoara Marsh – care în general era extrem de timidă – părea hotărâtă şi motivată, în timp ce ordona dosarele pe care le ameţiseră poliţiştii în căutările lor.

— Nişte bădărani neglijenţi, mârâi ea când Penelope trecu prin anticameră. Nici măcar n-au fost în stare să lase lucrurile în ordine după ce au plecat.

Penelope simţi cum îi zvâcniră buzele de amuzament. Continuă spre biroul ei. Era impresionată de reacţia puternică pe care o avuseseră atât membrii personalului, cât şi copiii din grija lor, la adresa ameninţării reprezentate de raidul poliţienesc. Cât de fermi rămăseseră pe poziţii în faţa panicii şi cum refuzaseră să creadă orice lucru rău despre orfelinat – ba, mai mult de atât, cât de siguri fuseseră că nu era absolut nimic în neregulă la sediu – şi cu felul în care ea, ca administrator, îşi conducea afacerile.

Se aşeză pe scaunul ei şi, complet pe neaşteptate, simţi că raidul acela adusese şi ceva bun. Orfelinatul exista de cinci ani. Şi, evident, în acei cinci ani, reuşiseră să

devină genul de instituţie pe care atât angajaţii, cât şi cei care locuiau acolo o preţuiau suficient de mult pentru a lupta pentru ea.

Şi ea nu ar fi ştiut asta – nici nu ar fi bănuit cât de mult preţuiau personalul şi copiii realizărilor lor – dacă nu ar fi existat raidul din ziua precedentă.

Şi acum, că totul se întorsese la normal, totul era calm şi liniştit în acest colţişor al lumii ei. Nu mai lipseau decât Dick şi Jemmie. Şi odată ce îi recupera şi pe ei, viaţa ei, sau mai exact acest anume aspect al vieţii ei, va fi deplin şi complet.

Întreg.

Se lăsă pe spate în scaun, îl răsuci şi se uită afară la ziua cenuşie. Tot ceea ce simţea şi tot ceea ce gândea o conducea treptat pe un făgaş pe care nu crezuse că va călca vreodată. Dezvăluirile neaşteptate ale lui Mostyn adăugau o nouă dimensiune problemei – şi ridicau o altă întrebare.

Deşi devenea tot mai sigură de ceea ce gândea ea, oare ce era în mintea lui Barnaby?

Crezuse – de fapt, presupusese – că ştia. Dar în lumina observaţiilor mult mai pertinente ale lui Mostyn, nu mai era sigură de nimic.

De un lucru *era* absolut convinsă: că Barnaby Adair era la fel de inteligent şi de iute la minte ca şi ea. Se dovedise surprinzător de perspicace atunci când venea vorba de gândurile şi de reacţiile ei. De mai multe ori răspunsese dorinţelor ei înainte ca ea să apuce să şi le facă cunoscute, ba uneori chiar înainte ca ea să le conştientizeze pe deplin.

Dar… lăsând la o parte orice simţea că exista între ei, oare chiar îşi dorea cu adevărat să accepte riscul inerent de a continua să-şi urmeze instinctele mai mult decât o presau gândurile?

Continuă să se uite afară la ziua cenuşie mai multe minute lungi şi apoi oftă şi se întoarse la biroul ei, obligându-se să se concentreze pe ceea ce avea de făcut.

În ciuda tuturor acestor lucruri, încă mai avea rezerve

– întrebări la care încă nu găsise răspunsurile şi la care nici nu ştia cum să facă încă pentru a le obţine. În ciuda presiunii pe care o stârneau în ea instinctele, emoţiile şi chiar şi gândurile ei logice, latura ei raţională şi precaută se simţea încă inconfortabil – incapabilă să meargă mai departe până nu rezolva şi acele întrebări care o frământau.

Însă cum să le rezolve… aceasta era de fapt problema ei cea mai mare.

Trase în faţa sa un teanc de documente oficiale de adopţie, îl ridică pe primul şi începu să citească.

*

Biroul de Expedieri de la Scotland Yard era situat la parter, în capătul unui coridor la care se ajungea pornind din foaierul principal şi mergând spre partea din spate a clădirii. Barnaby îl urmă pe Stokes pe uşile duble batante.

Se opri în centrul încăperii, se uită în jur şi văzu la ce se referise Stokes. Sergentul dispecer era aşezat în spatele unei tejghele lungi, care ocupa tot peretele de vizavi de uşă şi subordonaţii săi lucrau la birouri înalte în spatele lui. Ar fi văzut cu toţii pe oricine intra.

Pereţii de pe ambele părţi erau căptuşiţi cu cârlige de lemn pe patru rânduri şi în fiecare dintre ele era atârnată câte o geantă de piele. Deasupra fiecărui cârlig se afla câte o placă inscripţionată cu numele uneia dintre secţiile de poliţie din Londra. Barnaby îl urmă pe Stokes la tejghea şi observă că erau genţi oficiale de corespondenţă chiar şi pentru Birmingham, Manchester şi Liverpool – adică celelalte mari oraşe din Anglia.

Sergentul din spatele tejghelei, un veteran al forţelor de poliţie, îl salută pe Stokes cu un zâmbet amabil şi cu o înclinare a capului.

— Bună dimineaţa, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună dimineaţa, Jenkins, zise Stokes, după care îi arătă omului ordinul care fusese trimis la Holborn şi îi explică faptul că era un fals.

— Holborn, repetă Jenkins şi făcu semn spre locul unde se aflau mai multe cuiere, la vreo trei metri distanţă de tejghea. E chiar acolo… al doilea rând de sus.

Judecând după distanţa existentă între uşă şi geanta în cauză – precum şi gradul de apropiere de biroul sergentului –, ideea că cineva s-ar fi putut furişa înăuntru pe nevăzute şi să vâre ordinul în geanta pentru Holborn – totul neobservat – era complet de neconceput.

— Mda, bun atunci, zise Stokes şi se întoarse spre Jenkins. Cine are acces la genţile de corespondenţă? Spune-mi despre toţi oamenii pe care îi vezi în mod obişnuit intrând aici, punând ordine… sau de altfel, hârtii de orice fel, în genţile alea.

Jenkins cugetă câteva clipe, după care spuse:

— Nu sunt aşa de mulţi, dacă stau să mă gândesc. Sunt sergenţii de serviciu şi cei de la pază… câte patru din fiecare. Inspectorii, aşa ca dumneata şi anchetatorii lor superiori, şeful de birou şi comandanţii… comisarii, adică… deşi ei nu vin aici personal. Secretarii lor sunt cei care tot vin şi pleacă. Sergentul miji ochii apoi, uitându-se prin încăpere. Coborî vocea la nivelul unei şoapte şi adăugă: Aşa cum e domnul Cameron, aici de fată.

Atât Stokes, cât şi Barnaby auziră scârţâitul uşii când se închise. Se uitară în spate şi văzură un om pe care îl cunoşteau amândoi din vedere păşind ţanţoş în încăpere. Douglas Cameron, secretarul personal al lordului Huntingdon, era un bărbat arogant de fel. Se vedea asta din mersul lui cu paşi mari şi din felul în care îşi ţinea capul, cum ridica nasul semeţ şi cum îi fremătau nările, de parcă i-ar fi mirosit tot timpul urât.

Ca şi când nu şi-ar fi dat seama de prezenţa lor, Cameron se duse la geanta pentru Birmingham – care se afla pe peretele opus de cea pentru Holborn şi mai aproape de tejghea. Ridică grijuliu clapa, strecură înăuntru o hârtie împăturită, după care o închise la loc şi se întoarse cu faţa spre ei.

În fond, nu prea avea cum să nu observe că se uitau cu toţii la el. Ochii lui căprui tăioşi trecură peste Jenkins şi

Stokes, fără să dea vreun semn că i-ar fi recunoscut. În mod evident, cei doi se aflau sub rangul lui. Dădu apoi cu ochii de Barnaby şi îl privi. Cameron încuviinţă din cap, cu răceală.

— Adair… Intri din nou prin mocirlă?

Barnaby zâmbi încordat.

— După cum vezi…

Ridicând uşor din sprâncene, Cameron încuviinţă din cap şi ieşi, la fel de alene cum intrase.

— Ticălos îngâmfat, mormăi Barnaby, întorcându-se spre tejghea.

Cu buzele zvâcnindu-i de amuzament, Jenkins se uită în jos şi frunzări prin nişte hârtii.

— Aici n-o să te contrazică nimeni pe tema asta, domnule.

Barnaby oftă.

— Din păcate, faptul că e un ticălos îngâmfat nu e niciun motiv să credem că Cameron ar fi omul nostru.

Stokes mârâi şi el în acord. Încuviinţă apoi din cap spre sergent.

— Mulţumim, Jenkins. Şovăi o clipă, după care zise: în speranţa că am putea obţine totuşi vreo informaţie utilă, ai putea să-i întrebi şi pe oamenii tăi, în caz că cineva a observat ceva neobişnuit sau pe cineva care nu vine în mod obişnuit pe aici?

Jenkins încuviinţă din cap.

— Da, o să fac asta, domnule.

Barnaby şi Stokes plecară de la Biroul de Expedieri şi urcară scările spre biroul lui Stokes. Odată ajunşi înăuntru, Stokes închise uşa în mod explicit – lucru pe care îl făcea foarte rar după care se duse în spatele mesei sale de lucru şi luă loc pe scaun. Barnaby se aşezase deja într-unul din scaunele din faţa biroului. Pe chipul lui se instalase o încruntare meditativă.

Stokes observă asta şi, câteva momente mai târziu, îl întrebă:

— Ce părere ai? Crezi că ne putem permite să-i scoatem de la socoteală pe oamenii din poliţie, dar care nu

sunt gentlemani?

Barnaby îi întâlni privirea.

— Cred că putem spune că Alert este un gentleman. Şi acceptând acest lucru ca atare… şi luând în considerare şi faptul că s-a întâlnit de mai multe ori cu Grimsby şi cu Smythe, cred că putem presupune fără să greşim că el însuşi a fost cel care a intrat în Biroul de Expedieri şi a pus ordinul acela fals în geanta de corespondenţă pentru Holborn.

Stokes încuviinţă din cap.

— Să discute cu Smythe direct, adică faţă în faţă, este cel mai mare risc pe care şi l-a asumat până acum şi, din toate datele pe care le avem, a făcut-o fără nici cele mai mici rezerve. Nu a încercat niciodată să se distanţeze de la ce e de făcut… aşa că de ce ar fi început acum, cu acest eveniment, relativ minor?

— Ba mai mult, e un act tangenţial şi nu parte din planul principal. Să o atace pe Penelope şi să încerce să lovească aşa în orfelinat sunt acţiunile unui om încrezător… nu ale unuia care a intrat în panică sau care se simte în pericol de a fi demascat. E foarte sigur pe el… de fapt, extrem de sigur pe el… şi tocmai de asta nici nu-l văd deranjându-se să recruteze pe altcineva să strecoare ordinul acela în geanta de corespondenţă pentru Holborn. De ce să complice lucrurile?

— Şi de ce să rişte să aibă pe altcineva care să-şi amintească de el şi să-l poată identifica, în cazul în care cineva pune întrebări?

— Exact. Barnaby încuviinţă din cap. Aşadar, eliminăm de pe lista lui Jenkins toţi oamenii care nu sunt gentlemani. Şi cu câţi mai rămânem în cazul acesta?

Stokes scria ceva.

— În afară de prietenul nostru Cameron, mai rămân Jury, Partridge, Wallis, Andrews, Passel, Worthington şi Fenwick. Se încruntă. Şi ar mai fi câţiva în birourile comandanţilor… secretari ale căror fi t nume nu le ştiu. Dar le pot afla.

— Excelent. Barnaby se ridică şi se uită la listă. Cred

că următorul nostru pas ar fi să vedem ce putem afla despre starea financiară a acestor gentlemani.

Stokes, care începuse să rescrie lista de nume pe o altă foaie, se uită la el.

— Va trebui să te ocupi tu de cea mai mare parte din treaba asta. Eu pot să verific pe la casele de amanet şi pe la cămătari, dar dacă-i vorba despre datorii de la jocurile de noroc…

Barnaby încuviinţă din cap.

— Da, mă ocup eu. Zâmbi şi se ridică în picioare. Şi întâmplarea face că ştiu exact pe cine anume să întreb.

— Foarte bine, zise Stokes şi-i întinse o copie a listei cu nume, după care se ridică. Du-te şi întreabă. O să fac şi eu la fel. Urmându-l pe Barnaby afară pe uşă, adaugă: Deja nu prea mai avem timp… trebuie să-i găsim pe băieţii ăia.

*

Seara aceea o găsi pe Penelope la o altă cină – aceasta chiar şi mai simandicoasă decât cea de la Lady Forsythe. Lady Carlingford era o amfitrioană politică foarte abilă. Lista ei de invitaţi includea numeroşi donatori care contribuiau la cuferele orfelinatului, transformând astfel participarea lui Penelope în ceva esenţial.

Sosi împreună cu mama ei. După ce o salutară şi o complimentară pe Lady Carlingford, se plimbară printre invitaţi, care erau adunaţi în grupuri în salonul gazdei.

Penelope plecase de lângă mama ei şi tocmai vorbea cu lordul Barford când apăru Barnaby lângă ea. Surprinsă şi mulţumită, îi întinse mâna ei. El o salută politicos şi afabil, după care îi aşează mâna în scobitura braţului său, îi zâmbi lordului Barford şi îl întrebă cum mergea vânătoarea. Excelenţa Sa era împătimit după vânătoarea cu haita de ogari.

La despărţire, lordul o asigură pe Penelope că orfelinatul putea conta în continuare pe susţinerea lui.

— Nu uita să-l saluţi pe fratele dumitale din partea mea, draga mea. Cel mai bun câine de vânătoare pe care l-

am avut vreodată este căţeaua pe care am luat-o de la el.

Penelope zâmbi ca răspuns, după care îi permise lui Barnaby să o escorteze spre grupul următor.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, zise ea, uitându-se la el.

Iar zâmbetul pe care îl citi în ochii lui îi încălzi sufletul mai eficient decât orice altceva.

— Tata a plecat din oraş. Îi ţin adesea locul la astfel de evenimente. Mai cu seamă atunci când are legătură şi cu forţele de poliţie, decât cu alte preocupări ale sale.

— Fratele tău cel mai mare nu e interesat de politică?

— Nu de genul de evenimente politice care implică poliţia. Dar, oricum, amândoi fraţii mei şi soţiile lor, precum şi sora mea şi soţul ei sunt deja la Cothelstone.

Penelope cugetă asupra acestui fapt, în timp ce schimbară câteva banalităţi cu doamna Worley. Iar când plecară mai departe, îi zise:

— Probabil mama ta te aşteaptă acasă. O să pleci şi tu din oraş?

El încuviinţă din cap spre Lady Wishdale, în semn de salut, cu un zâmbet amabil pe buze.

— Asta depinde.

— De cum decurge ancheta noastră?

El îi întâlni privirea.

— În parte, da. Şovăi o clipă, după care adăugă: Depinde de asta şi de când vei pleca şi tu.

Li se întâlniră privirile o clipă, după care Penelope fu obligată să se uite în faţă, când Lady Parkdale veni la ei.

— Oh, dragii mei! exclamă. Este *absolut încântător* să vă văd pe amândoi!

Dincolo de faptul că era o mare bârfitoare, Lady Parkdale era şi una dintre donatoarele principale ale orfelinatului, aşa că Penelope nu avea de ales decât să-i suporte cu zâmbetul pe buze afirmaţiile dramatice şi privirile curioase.

— Cel puţin ea nu-i niciodată răutăcioasă, murmură Barnaby, în timp ce îşi continuau turul salonului, după ce se despărţiră de doamna exuberantă.

Penelope zâmbi cu înţelegere.

Barnaby continua să o escorteze pe la grupurile de invitaţi şi continua să stea alături de ea şi să răspundă la întrebările pe care i le adresau gentlemanii despre forţele de poliţie ale lui Peel. Îi cunoştea pe toţi cei prezenţi acolo, atât pe femei, cât şi pe bărbaţi. Şi ştia că, deşi era camuflat sub masca unei întâlniri sociale, evenimentul era de fapt o chestiune foarte serioasă.

Şi la drept vorbind, astfel de „distracţii” erau mult mai pe gustul lui decât evenimentele pur frivole. În timp ce o conducea pe Penelope de la un grup la altul, avu o impresie foarte clară că în asta – precum în numeroase alte lucruri – erau complet pe aceeaşi lungime de undă.

Amândoi erau experţi în interacţiuni sociale şi aveau suficient de multă minte şi înţelepciune ca să se descurce – şi chiar să fie la înălţime – chiar şi în cele mai exigente cercuri. Şi amândoi preferau de obicei să-şi folosească minţile în conversaţiile la care luau parte. Le plăcea o provocare bună, dar şi ocazia de a da un răspuns spiritual şi uneori dificil, care, în acest anume context, era o normă unanim acceptată.

Profită apoi de un moment, în care se aflau între grupuri ca să-i spună ce reuşiseră să facă în ziua aceea şi despre decizia ulterioară a lui Stokes de a cere permisiunea să pună mai mulţi ofiţeri să patruleze prin Mayfair.

— Din păcate, Stokes nu are prea mari speranţe. La fel de nefericit este şi faptul că aflarea statutului financiar al gentlemanilor în cauză nu e ceva ce se poate face în câteva zile.

Penelope se încruntă.

— Ar fi omul pe care-l folosesc familia Cynster şi fratele meu atunci când au de făcut investigaţii financiare.

— Montague. Da, m-am întâlnit cu el în după-amiaza asta. A fost de acord să afle tot ce poate despre gentlemanii de pe lista noastră, dar până nu mai îngustăm un pic cercul suspecţilor, nu e tocmai fezabil să ne aruncăm în cercetări de profunzime.

— Hmm. Îi spusese deja numele care se regăseau pe

lista lor. Şi acum clătină din cap. Trebuie să recunosc că nu îl cunosc personal pe niciunul dintre ei... dar dacă au obiceiul de a frecventa tripouri, atunci este foarte puţin probabil ca drumurile noastre să se fi intersectat.

Barnaby îşi luă o clipă să şi-o imagineze pe ea într-un tripou şi nu mai zise nimic.

Mai târziu, când se duseră la cină, îi aruncă gazdei un zâmbet recunoscător şi cu subînţeles, după ce descoperi că el şi Penelope fuseseră aşezaţi alături la masă. Stăteau unul lângă altul şi schimbau glumiţe spirituale şi tachinări subtile când nu conversau cu ceilalţi meseni din apropiere. La un moment dat, se uită peste masă şi îi întâlni privirea lui Lady Calverton. Mama lui Penelope îi zâmbi cu aprobare vădită şi ridică paharul spre el într-un toast discret.

El înclină din cap în semn de mulţumire şi apoi ridică şi el paharul. Şi apoi, când sorbi din pahar, aruncă o ocheadă spre Penelope şi se întrebă dacă, la fel ca şi el, îşi dădea seama şi ea cât de compatibili erau.

Mult prea devreme apoi, doamnele se ridicară de la masă şi îi lăsară pe bărbaţi să savureze vin de Porto şi să discute despre starea naţiunii – despre proiectele de lege care nu trecuseră în Parlament în sesiunea de toamnă şi despre aşteptările pe care le aveau pentru calendarul legislativ de anul viitor.

Penelope profită de absenţa domnilor ca să discute cu toate femeile – după cum era şi normal să facă în calitate de administrator al orfelinatului. Unele erau ele însele cele care donau, în timp ce altele apelau la generozitatea soţilor lor. Şi altele reprezentau contacte valoroase în alte privinţe, precum Lady Paignton, bunăoară, patroana unei afaceri – the Athena Agency – care plasa tinere femei ca menajere, guvernante şi alte astfel de slujbe pentru gospodăriile nobililor. Şi agenţia era în mare parte susţinută tot de doamne din înalta societate. Şi cum multe din orfelinele găzduite de orfelinat erau îndemnate să-şi facă un viitor ca menajere şi tot aşa, Penelope o cunoştea de ani buni pe Lady Paignton.

O doamnă respectabilă şi atrăgătoare, cu un păr roşu-

închis, Lady Paignton zâmbi când Penelope i se alătură.

— Fără îndoială, soţul meu îl interoghează chiar acum pe domnul Adair despre ultimele iniţiative ale poliţiei lui Peel. Acum, că trebuie să petrecem atât de mult timp în ţară, şi-a luat foarte în serios rolul de magistrat. Din câte am auzit, au fost discuţii despre a înfiinţa secţii de poliţie şi patrule şi în alte oraşe mari ale ţării.

— Aşa am înţeles şi eu. Familia Paignton avea patru copii, doi băieţi şi două fete. Penelope zise apoi: Acum câteva săptămâni am cunoscut-o pe fiica dumitale cea mai mare. Am înţeles că manifestă un interes activ faţă de agenţie.

— Într-adevăr, confirmă Lady Paignton şi zâmbi cu căldură. Este foarte hotărâtă să preia în cele din urmă conducerea afacerii. Şi trebuie să recunosc că asta e foarte îmbucurător… Aa! iată-i şi pe domni! S-au întors în sfârşit, zise ea şi se uită la Penelope. Te rog să le spui în continuare oamenilor dumitale să trimită la mine la agenţie orice fete pe care le consideră potrivite. Am fost foarte mulţumită de fetele pe care ni le-a trimis orfelinatul.

Penelope zâmbi şi încuviinţă din cap.

— O să le amintesc, desigur.

Se despărţiră apoi şi o privi pe Lady Paignton ducându-se la un domn înalt şi foarte bine făcut, care avea o înfăţişare extrem de distinsă, cu părul său negru înspicat la tâmple. Se număra printre primii gentlemani care se întorseseră în salon. Vicontele de Paignton era unul dintre principalii şi cei mai importanţi deţinători de terenuri din Devon şi devenise extrem de influent – în special datorită unor conexiuni cu Ministerul de Interne.

Penelope nu intenţionase să-i spioneze. Dar strălucirea din ochii lordului Paignton – un amestec de mândrie, bucurie şi fericire, atunci când se uita la soţia lui – era absolut imposibil de ratat.

Imposibil de interpretat greşit.

Şi atunci, în mod complet neaşteptat, Penelope fu copleşită de o dorinţă bruscă şi foarte specifică – ca într-o zi, un bărbat să se uite la ea cu aceeaşi strălucire în ochi.

Nu cu acea licărire mai degrabă naivă, inocentă şi neexperimentată care se observa adesea în ochii cuplurilor proaspăt căsătorite… Ci, mai degrabă, acea strălucire profundă şi matură şi de durată, care vorbea despre o dragoste stăruitoare.

Clipi uimită de propria reacţie şi îşi mută privirea. Se întrebă de unde îi apăruse acest gând – sau, mai bine spus, această dorinţă. De unde din interiorul ei ieşise la iveală şi de ce tocmai acum.

Lady Curtin se opri lângă ea.

— Oh, draga mea, este absolut îmbucurător să văd că domnul Adair îţi face anticameră. Şi înainte ca Penelope să aibă timp să o corecteze, să îi spună că Barnaby era acolo în locul tatălui său, Excelenţa Sa continuă cu entuziasm: Sunt o veche prietenă a lui Dulcie, mama lui, şi trebuie să-ţi spun că băiatul… mă rog, bărbatul acum… o dusese în pragul deznădejdii cu refuzul lui vehement şi de neclintit de a avea de-a face cu orice femei eligibile pentru căsătorie, darămite să-şi mai şi caute o soţie. Şi la cum le evită pe doamnele din înalta societate… sau mă rog, cel puţin pe cele de măritat… ai crede că au toate ciumă! După spusele lui Dulcie, a ridicat evitarea aceasta la rang de artă. D-apoi, chiar şi atunci când îşi face apariţia ca reprezentat al familiei Cothelstone… aşa că în seara asta… refuză de obicei cu fermitate să se angreneze în jocurile obişnuite.

Oprindu-se în cele din urmă, Lady Curtin inspiră adânc şi o studie mai îndeaproape pe Penelope.

— Nici dumneata nu te încadrezi tocmai exact în tiparele domnişoarelor obişnuite, deşi eşti pe deplin eligibilă. Şi dacă de o lovitură neobişnuită are nevoie pentru a-i atrage atenţia, atunci aşa să fie… ştiu sigur că Dulcie va leşina de bucurie la picioarele dumitale.

Lady Curtin o bătu energic pe încheietură, după care plecă mai departe.

Lăsând-o pe Penelope un pic confuză şi ameţită.

Fără să vrea, privirea-i călători spre uşa pe care intrau alţi domni, în timp ce cei rămaşi mai în spate erau încă prinşi în discuţii. Iar undeva în spatele mulţumii, vedea un

cap auriu, aplecat uşor, ca să audă ce îi spunea lordul Carlingford.

Rămasă singură, pentru moment, în partea cealaltă a salonului, Penelope profită de ocazie ca să îl studieze. Ca să cugete… asupra gândurilor ei recente, asupra a ceea ce-i dezvăluise Lady Curtin asupra comentariilor flamboaiante ale lui Lady Parkdale şi asupra strălucirii pe care o văzuse în ochii lordului Paignton.

Barnaby nu se uita la ea aşa… dar oare ar fi putut s-o fac? În viitor?

Dacă urma drumul pe care o îndemna tot mai mult inima, se va uita oare la ea aşa cândva, în viitor?

Barnaby se despărţi apoi de lordul Carlingford, cercetă încăperea, o văzu, zâmbi şi porni spre ea.

Penelope îl văzu apropiindu-se, cu toată atenţia concentrată asupra ei. Îşi aminti că auzise comentariile făcute de Lady Curtin repetate şi de alţii. Onorabilul Barnaby Adair nu stătea la dispoziţia domnişoarelor de măritat.

Cu excepţia ei.

El zâmbi din nou, îi luă mâna şi i-o aşeză din nou pe mâneca lui.

— Am tot ce am dorit despre poliţie în seara asta. Tu mai ai pe cineva cu care să vrei să discuţi?

Penelope luă atunci decizia de a fi înţeleaptă, aşa că îi zâmbi şi îl conduse spre lordul Fitchett.

În seara aceea trebuia să plece cu mama ei şi probabil că era cel mai bine aşa. Avea nevoie de timp ca să se gândească la Barnaby Adair. Şi îi era greu, dacă nu imposibil, să se se gândească la el în mod raţional şi logic în timp ce se afla în braţele lui.

*

Bărbatul care îşi spunea domnul Alert stătea în umbrele de sub arborele secular din centrul cimitirului situat la capătul St. John’s Wood High Street. Ceaţa învăluia totul ca un giulgiu. Îl auzi pe Smythe apropiindu-se cu mult

înainte ca omul să se materializeze în raza lui vizuală – se strecura printre două pietre funerare mari ca să ajungă la copac.

Cu ochii alerţi pe sub borul unei pălării vechi pe care şi-o trăsese pe frunte, Smythe se opri şi cercetă întunericul de sub copac.

Alert zâmbi în sinea lui şi zise:

— Sunt aici.

Smythe se strecură pe sub acoperământul de crengi.

— Nu e o noapte tocmai potrivită pentru plimbări… dar e o noapte cât se poate de bună pentru o spargere.

— Îndrăznesc să spun că şi mâine noapte o să fie la fel. Eşti gata?

— Da. Băieţii sunt pe atât de instruiţi pe cât se poate… mai ales într-un răstimp aşa de scurt. Noroc că sunt suficient de abili şi inteligenţi ca să ştie că e în interesul lor să muncească din greu.

— Foarte bine. Alert scoase atunci din buzunar nişte foi împăturite şi i le întinse lui Smythe. Astea sunt detaliile despre obiectele care trebuie sustrase din primele patru case, în ordinea în care vreau să aibă loc spargerile. Nu-i nevoie să le citeşti acum. Am descris fiecare obiect suficient de bine încât să-l poată recunoaşte orice prost. Am notat, de asemenea, în detaliu, locul lui în casă… nu doar unde se află, ci şi ce uşi sau încuietori s-ar putea să găsească pentru a ajunge la el. La capitolul încuietori nu e nimic cu care să nu se poate descurca un copil.

Smythe despături hârtiile şi le înclină uşor, astfel încât să poată distinge câteva cuvinte în lumina slabă. Din păcate, nu reuşi să citească nimic. Însă observă imediat abundenţa de detalii oferite.

— După cum am discutat, continuă Alert, eu o să conduc pe străzi o trăsură mică, neagră şi nemarcată. O să fiu îmbrăcat în vizitiu. O să mă întâlnesc cu tine la locurile notate în colţurile de jos ale descrierilor, aproape de fiecare casă, ca să te uşurez de fiecare obiect sustras. Niciunul dintre ele nu e prea mare ca să nu-l poată scoate din casă băieţii, dar toate sunt suficient de voluminoase, încât să nu

vrei să rişti să mergi prea mult cu ele în braţe.

Smythe ridică atunci capul.

— Şi pe măsură ce facem livrările, o să îmi dai avansul pentru fiecare obiect în parte?

Alert încuviinţă din cap.

— Şi apoi, odată ce plasez obiectele la cumpărători şi m-au plătit, o să primeşti şi restul din partea ta. Exact aşa cum ne-am înţeles.

— Foarte bine, zise Smythe şi îndesă foile împăturite în buzunarul paltonului său.

— Încă ceva, mârâi Alert, cu glas ca de gheaţă. Tot după cum am convenit, tu trebuie să te asiguri că nu mai este furat niciun alt obiect din fiecare casă în parte... de către băieţii tăi, mă refer. Odată ce o să vindem obiectele şi o să avem banii, poţi să te întorci acolo dacă vrei, dar... şi nu ştiu cum să subliniez asta mai bine... la momentul acesta, din case trebuie sustrase numai obiectele pe care le-am descris eu.

Smythe încuviinţă din cap.

— Am fost de acord cu asta de la bun început... aşa că stai liniştit, că n-am uitat. O să facem treaba cum vrei tu. Dar cum rămâne cu poliţia? Ai zis că o să verifici care-i treaba.

— Da. Zis şi făcut. Nu o să fie nicio patrulă suplimentară de poliţie pe stradă mâine-noapte.

— Şi cum rămâne cu a doua noapte?... Presupunând că încă mai vrei să ne ocupăm de celelalte patru case în noaptea următoare?

— Da, vreau. Asta nu se poate schimba. Explicaţia e complicată, dar nu putem risca să ne întindem pe mai mult de două nopţi.

Smythe îl studie pe Alert, după care încuviinţă din cap.

— Bine... dar cum rămâne cu poliţia în cea de-a doua noapte?

Vocea lui Alert deveni din nou arogantă şi rece.

— Acum înţelegi de ce voiam ca toate cele opt case să fie rezolvate într-o singură noapte. Există, desigur, o

şansă… o mică posibilitate, nimic mai mult… ca poliţia să fie alertată şi să crească numărul de patrule în Mayfair. Cu toate astea, sunt slabe şanse să se mişte suficient de repede ca să apară vreo problemă serioasă în a doua noapte. O a treia noapte ar fi deja o prostie din partea noastră, dar a doua noapte o să fie doar cu puţin mai periculoasă decât prima. În plus, am aflat cine anume alimentează interesul poliţiei în planul nostru. Şi am luat măsuri de precauţie ca să mă asigur că nu vor fi liberi să se amestece în activităţile noastre în a doua noapte. În ceea ce priveşte prima noapte, n-o să aibă habar de nimic… şi chiar şi acum că am fost obligaţi să reorganizăm totul în decursul a două nopţi, dacă norocul e de partea noastră, nici măcar nu o să afle că am dat lovitura, decât peste câteva luni.

Smythe îl studie prin întuneric.

— Aşadar, n-o să fim deranjaţi… de nimeni?

— Chiar şi dacă vor fi alertaţi, cel mai probabil scenariul este unul pe lângă care vom reuşi să ne fofilăm. Alert se îndreptă de spate şi glasul lui degaja o încredere în sine covârşitoare, când zise: în a doua noapte o să am deja toate detaliile despre orice forţe de poliţie suplimentare detaşate în zonă. Cât despre curioşii care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala… zâmbi şi o strălucire de dinţi albi apăru şi dispăru în întuneric… am pus deja la cale ceva care să le distragă atenţia.

Capitolul 21

— După cum mă temeam… începu Stokes, prăbuşindu-se în fotoliul care devenise locul său obişnuit din salonul Griseldei… cererea mea de a spori numărul de patrule în Mayfair nu a avut niciun ecou.

Ceilalţi – Penelope şi Barnaby, care stăteau pe canapea, şi Griselda, aşezată pe celălalt fotoliu – se încruntară nemulţumiţi. Nu stabiliseră nicio întâlnire pentru

după-amiaza aceea, dar după ce-şi terminase toate treburile de la orfelinat, agitată şi la capătul răbdării, Penelope venise în vizită la Griselda, cu mici speranţe că poate aceasta din urmă auzise ceva de la prietenii ei din East End – o speranţă pe care, din păcate, Griselda, care închisese mai devreme magazinul, i-o zădărnicise.

Barnaby sosise la scurt timp după aceea. Iar Stokes cam la zece minute după el.

După un moment, Stokes continuă cu frustrare în glas:

— Dacă aş avea vreo ameninţare reală, vreo dovadă solidă în sensul acesta, aş reuşi să obţin aprobarea fără nicio întârziere. Cu toate astea, tocmai lucrul care pentru noi creşte şansele înfăptuirii acestor spargeri, şi anume absenţa familiilor nobile de la reşedinţele lor londoneze şi faptul că respectivele conace au rămas goale, acţionează împotriva noastră când vine vorba de a scoate mai multe patrule pe străzi… Tot ce văd şefii de direcţii este că nemaifiind decât foarte puţini nobili în oraş, există şanse mici ca vreun cap de nobil să pice în timpului unui jaf şi, implicit, nu consideră că ar fi nevoie de nimic mai mult decât de cele mai puţine efective de poliţie. Acceptând ceaşca de ceai pe care i-o întindea Griselda, Stokes sorbi, apoi se uită la Penelope, cu o expresie destul de sumbră pe chip: Când discutam despre planul lui Alert, ai menţionat că e posibil ca cei care nu fac parte din înalta societate să nu aprecieze cât de multe lucruri de mare valoare sunt lăsate de izbelişte în conacele din Mayfair. Se încruntă din nou. Şi ai avut dreptate. Şeful meu de departament pur şi simplu nu poate concepe aşa ceva. Şi niciunul dintre guvernanţii pe care îi cunosc eu… cum ar fi şi tatăl lui Barnaby, de exemplu… nu mai este în oraş. Stokes oftă. Am încercat. Le-am spus care cred eu că este planul lui Alert, dar toţi superiorii mei mă consideră nerealist.

— Chiar dacă asta nu ne ajută la nimic, mă tem că şefii tăi cam au dreptate… cel puţin din punctul lor de vedere, zise Barnaby şi se lăsă pe spate în colţul său de canapea. Nu avem nicio dovadă… Tot ce spunem sunt

bănuieli şi speculaţii.

Griselda clătină din cap.

— Băieţii răpiţi şi crima nu sunt speculaţii.

— Exact. Vocea lui Penelope era mult mai hotărâtă, aproape beligerantă. Mie nu-mi pasă de tabachere, de vaze sau orice altceva mai are de gând Alert să fure… Dar trebuie să-i salvăm pe băieţii aceia. Şi dacă poliţia nu are de gând să patruleze pe străzile din Mayfair, atunci va trebui s-o facem noi.

Stokes şi Barnaby săriră în picioare ca arşi şi decretară la unison:

— Nu!

Reacţionaseră ca o singură persoană. Penelope se uită de la unul la altul, cu o încruntare care-i întuneca chipul.

— Dar…

— Nu! repetă Barnaby apăsat şi o ţintui cu privirea. Nu putem să ne ducem să ne perindăm noaptea pe străzi, în speranţa că poate o să dăm de Smythe şi de Alert. „Şi în schimb să dăm peste Dumnezeu ştie ce alte belele”. Făcu tot posibilul să îndepărteze din minte imaginea lui Penelope mărşăluind pe străzi pustii şi întunecate sau pe aleile umede din spatele caselor şi continuă repede: Va trebui să ne gândim la o altă metodă de a aborda treaba asta… spre exemplu să investigam cum are de gând Alert să vândă obiectele furate. Se uită la Stokes. Dacă obiectele astea sunt extrem de valoroase, cel mai probabil e vorba despre lucruri rare şi uşor de identificat. Vânzătorii obişnuiţi de bunuri furate ştiu mai bine decât să se atingă de astfel de lucruri.

— Adevărat, zise Stokes şi se încruntă. Păi, şi atunci cum…?!

— Probabil are deja ceva organizat. Mă întreb… începu Barnaby şi apoi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi clarifice lucrurile în minte. Oare ar fi posibil ca Alert să fure lucrurile astea „la cerere”, cum ar veni? E posibil să fure nişte obiecte anume pe care ştie că le vor anumiţi oameni pe care îi cunoaşte deja… şi care sunt dispuşi să plătească

bine pentru ele, dacă le livrează?

Se uită la Stokes, care ridică din umeri.

— Se prea poate. Dar din moment ce nu ştim despre ce obiecte e vorba, asta nu ne lasă cu prea multe variante.

Măcar ideea aceasta îi distrăsese atenţia lui Penelope de la planul ei de a patrula pe străzile din Mayfair. Şi cu puţin noroc, acum poate se gândea la cine ar fi putut fi potenţialii „cumpărători" ai lui Alert. Barnaby tocmai se felicita pentru că îi schimbase făgaşul gândurilor, când Griselda vorbi, demonstrând astfel că ea, cel puţin, nu se lăsase distrasă atât de uşor.

— Oricum ar fi, va trebui să evităm să-l prindem la colţ pe Smythe cât timp îi are cu el pe băieţi. Griselda îi întâlni privirea lui Penelope. Atunci când sunt pe străzi, spărgătorii experimentaţi aşa ca el tind de obicei să-i ţină din scurt pe băieţii-hoţi pe care-i folosesc… într-un fel de lese improvizate… aşa că, dacă se întâmplă să dăm peste Smythe când se duce spre o casă sau când se întoarce de la una, o să aibă ostatici cu el. Şi n-o să ezite să-i folosească. Şi poate că înainte nu era cunoscut ca ucigaş… dar deja a sufocat-o pe mama lui Jemmie şi a încercat să o omoare şi pe bunica lui Horry. Dacă îl încolţim cât timp îi are pe băieţi legaţi de el…

Penelope se încruntă şi se aruncă pe spate pe canapea.

— Ai dreptate. La naiba! Dar trebuie să facem *ceva* ca să-i salvăm pe băieţi!

În clipa aceea nimeni nu avea nicio sugestie. Barnaby se uită în jur, la cercul mic adunat în jurul mesei. În timp ce Penelope şi Griselda erau concentrate în primul rând pe a-i salva pe băieţi şi abia în al doilea rând pe a dejuca orice potenţial jaf, pentru Stokes lucrurile stăteau fix invers. Pentru el, spargerile reprezentau o ameninţare profesională… şi nu doar pentru el, ci pentru toată poliţia. Pentru el, să-i salveze pe băieţi era o parte din a preveni spargerile şi a-l prinde pe Alert.

Cât despre el însuşi… Barnaby era de ambele părţi. Îşi dorea să-i salveze pe băieţi, atât de dragul lui Penelope, cât

şi pentru siguranţa micuţilor şi îşi dorea să dejoace planurile lui Alert pentru Stokes şi pentru poliţie în general. Pentru binele suprem al populaţiei generale. Şi pentru prima dată, se putea vedea servind un scop mai important. Iar asta îl făcea să poată înţelege mai bine ce anume îl împingea pe tatăl lui să acorde atât de mult timp politicii – după ce, timp de mulţi ani, considerase că asta nu era altceva decât o simplă evadare din rundele sociale constante ale mamei lui.

Se încruntă şi se uită spre Penelope.

— Vino… Te conduc acasă. Îi privi pe ceilalţi şi spuse: Pentru moment nu mai putem face nimic. Dacă îi vine cuiva vreo idee sau dacă mai aflaţi ceva…

Stokes se ridică odată cu el.

— O să sunăm din goarnă.

*

În seara aceea, în ciuda tuturor neliniştilor ei interioare, Penelope se îmbrăcă supusă în cea mai bună rochie a ei de iarnă – un exemplu auster al artei modistei, dintr-o mătase rubinie groasă şi o însoţi pe mama ei la cina cu lordul Montford.

Excelenţa Sa era un domn destul de retras şi un mare filantrop. Omul îşi exprimase interesul faţă de orfelinat şi era dornic să discute mai multe cu ea şi cu mama ei. Şi acesta era principalul motiv al cinei.

Penelope fu condusă în salonul din conacul din Piccadilly, unde fu întâmpinată de lordul Montford în persoană – un gentleman rotofei extrem de bine dispus. Îi plăcu imediat de el şi îi răspunse sincer când se interesă de starea ei de sănătate.

După ce o salută şi pe mama ei, lordul Montford le conduse în salonul său principal.

— Cred că îi cunoaşteţi deja pe ceilalţi invitaţi ai mei.

Strălucirea din privirea lui o preveni pe Penelope cu o clipă înainte să se uite prin cameră şi să-l vadă pe Barnaby, întinzându-şi picioarele lungi dintr-un fotoliu. În afară de el,

Lord şi Lady Hancock erau singurii alţi invitaţi, iar pe ei doi, ea şi mama sa îi cunoşteau bine.

Pe Penelope nu o miră deloc atunci când cei patru mai în vârstă se strânseră într-un grup, ca să pălăvrăgească despre copii, nepoţi şi vânătoare, lăsând-o pe ea să socializeze cu Barnaby. Se uită la el bănuitoare.

— Îl cunoşti de mult timp pe Excelenţa Sa?

Barnaby zâmbi.

— E un vechi prieten al bătrânului meu, răspunse uitându-se în jos la ea. Tu faci des treaba asta? Adică să mergi în vizită la donatori şi să le soliciţi fonduri?

— De obicei, nu. Portia se ocupă, în general, de strângerile de fonduri. Se descurcă bine cu oamenii sau, cum ai spus-o tu, la a solicita fonduri. Dar acum ea în provincie şi m-a însărcinat pe mine cu întâlnirile astea… care se ţin mereu cam în aceeaşi perioadă a anului. Se va întoarce în oraş la primăvară pentru sezonul următor şi atunci va prelua din nou toate sarcinile legate de strângeri de fonduri, dar între timp… întinse mâinile cu titlu de prezentare şi zise: Iată-mă!

Barnaby zâmbi.

— Te subestimezi. Ştim amândoi că poţi fi foarte convingătoare atunci când vrei.

Mai cu seamă atunci când lăsa să iasă la iveală pasiunea care-i pârjolea sufletul.

Penelope se uită la lordul Montford.

— Ai să-mi dai vreun sfat?

— Doar fii tu însăţi. Şovăi o clipită, după care adăugă: Vezi că bătrânul e foarte viclean… mult mai viclean decât pare.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să fie cazul.

Se alăturară grupului, chiar când majordomul lui Montford intră să anunţe că cina era servită. Se mutară cu toţii în salonul de mese confortabil. În ciuda ambianţei create de mobilierul scump şi pretenţios, încăperea în sine părea să încurajeze mai degrabă un stil de interacţiune mai intim şi mai relaxat. Aşa că toate conversaţiile decurseră firesc de la bun început, de toate părţile.

Penelope era aşezată pe locul din dreapta lordului Montford, iar Barnaby chiar lângă ea. Lady Hancock se afla în stânga lordului Montford, mama lui Penelope la capătul mesei, chiar vizavi de gazda lor, şi lordul Hancock între cele două doamne. Soţii Hancock erau deja donatori obişnuiţi ai orfelinatului, aşa că ei şi Lady Calverton conversară despre alte subiecte – lăsându-l astfel pe lordul Montford liber să o interogheze pe Penelope despre orfelinat.

Barnaby se rezemă de spătar şi o privi discutând cu Montford. Evită capcana de a-i răspunde cu prea mare uşurinţă la întrebări şi, în schimb, îi oferi curtoazia şi beneficul inteligenţei ei considerabile, lucru la care Montford, care era un om foarte inteligent şi abil de fel, reacţionă imediat. Şi în timp ce îl privea pe Montford devenind tot mai fascinat – atât de programele de la orfelinat, cât şi de Penelope şi de rolul pe care îl juca ea în administrarea lui –, Barnaby îşi dădu seama de faptul că să fii acceptat în lumea lui Penelope era o onoare. Era absolut limpede că nu considera mulţi oameni – mai cu seamă nu mulţi bărbaţi – pe măsura capacităţilor sale intelectuale considerabile.

Iar gândul acela îl făcu să zâmbească. O privea seducându-l fără a-şi da seama pe Montford, care, deşi cel mai probabil era perfect conştient de asta, părea fericit să se lase sedus astfel.

Când sosi desertul, Montford, vădit mulţumit de tot ce aflase despre orfelinat, direcţionă conversaţia spre poliţie şi cele mai recente chestiuni politice nerezolvate care îl afectau, întorcând astfel în mod foarte eficient lumina reflectoarele asupra lui Barnaby.

Şi întrucâtva spre surprinderea lui, Penelope se luă după Montford, susţinându-şi cu tărie părerile într-o discuţie care deveni o analiză în profunzime a propunerilor poliţiei şi ale personalităţilor şi a prejudiciilor cu potenţial de a afecta posibile rezultate.

Până când se întoarseră înapoi în salonul principal, erau deja cu toţi complet absorbiţi de conversaţie. Subiectul acela îi mai ţinu implicaţi încă o oră, dar, după ce

ceaiul fu servit şi consumat, seara se încheie, spre regretul tuturor.

Montford se întoarse spre Penelope şi îi zise:

— Draga mea, o să trimit mâine o primă ciornă de scrisoare la orfelinat, dar, în plus, odată ce ne întoarcem cu toţii după Anul Nou, mi-ar plăcea să vin în vizită la orfelinat ca să mai discutăm şi despre alte posibile variante. Prefer să subvenţionez anumite programe specifice… în speţă pe cele practice care vor duce la câştiguri pe termen lung. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre nişte programe de educaţie şi instruire… poate unele mai inovative, care au nevoie să primească finanţare specifică.

Încântată, Penelope îi oferi mâna.

— Fireşte, eşti oricând bine-venit la orfelinat, milord. Între timp, o să mă mai gândesc şi eu la alte posibile programe pe care le-am putea introduce. Montford îi cuprinse mâna cu amândouă ale lui şi o bătu uşor pe încheietură. Dumneata… şi surorile dumitale, desigur… sunteţi o mândrie pentru mama voastră. Îi eliberă mâna, îi zâmbi sincer şi se întoarse către Barnaby. Trebuie să mărturisesc că mi se pare absolut încântător şi îmbucurător să descopăr un cuplu de tineri aşa ca voi, care proveniţi din familii bogate şi aţi fost crescuţi în circumstanţe favorabile… în care nu a trebuit niciodată să vă faceţi griji de unde va veni următoarea voastră masă… atât de devotaţi spre a-i ajuta pe alţii mai puţin norocoşi. Dumneata, zise, încuviinţând din cap spre Penelope, prin toată munca pe care o depui la orfelinat. Şi dumneata, continuă, întorcându-şi privirea la Barnaby, prin munca pe care o depui în poliţie, prin rezolvarea fărădelegilor şi prin prinderea infractorilor, indiferent de costurile implicate. Le zâmbi cu sinceritate amândurora, iar următoarele lui cuvintele sunară, în mod limpede, ca o binecuvântare. Formaţi un cuplu remarcabil! Şi vă avertizeze de pe acum că mă aştept să fiu invitat la nuntă!

— John?

Lordul Montford se întoarse să discute cu Lady Hancock şi astfel nu mai prinse momentul de completă şi

desăvârşită tăcere care urmă remarcii lui.

Barnaby se uită la Penelope. Şi ea se uita la el. Doar că privirile lor nu se mai întâlniră aşa cum se întâmpla în mod obişnuit.

Nu ştia ce să spună. Nu îi venea absolut nimic în minte. Creierul părea să-i fi rămas complet blocat. Iar ea părea afectată în aceeaşi manieră.

Faptul că amândoi fuseseră reduşi la muţenie de simpla rostire a cuvântului „nuntă” cu siguranţă trebuia să însemne ceva.

Dar mai exact *ce anume,* Barnaby nu mai avu timp să investigheze. Un ciocănit zgomotos şi energic la uşa principală a casei lui Montford îl trimise pe majordom să deschidă.

Omul se întoarse câteva momente mai târziu, încruntat şi confuz şi îi întinse lui Barnaby tava de argint, cu o scrisoare pe ea.

— Un mesaj urgent de la Scotland Yard, domnule.

Barnaby luă biletul, îl deschise şi citi scrisul de mână a lui Stokes: „A început jocul”.

Îndesă imediat hârtia în buzunar, încuviinţă din cap scurt spre ceilalţi, după care se întoarse spre Montford şi zise:

— Scuzele mele, milord, dar trebuie să plec.

— Sigur, băiatul meu. Montford îl bătu pe umăr şi se întoarse cu el spre hol. Oricum seara s-a cam încheiat... Noroc bun!

Când ajunseră în holul de la intrare, Montford îi strânse mână, după care îl lăsă să plece, fără alte întrebări suplimentare.

După cum era de aşteptat, Penelope nu fu la fel de binevoitoare. Venise chiar în spatele lui şi acum îl trase de mânecă şi îl întrebă în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat?

Barnaby se opri şi se uită la ea, întrebându-se dacă îşi dădea seama cât de grăitoare vor fi fost atitudinea şi întrebarea ei – precum şi răspunsul lui inevitabil – în ochii lui Montford şi ai celorlalţi, care îi urmaseră din salon şi

acum îi priveau şi ei.

Nu că ar fi contat asta prea mult. Înţelegând îngrijorarea şi teama care se aprinseseră ca o flacără şi acum ardeau fără niciun echivoc în ochii ei întunecaţi, ştia că nu putea să nu-i răspundă. Îi strânse mâna pe mâneca lui şi zise:

— Nu ştiu. Stokes mi-a scris că „a început jocul”… Nimic mai mult. Înclină apoi din cap spre uşă. Mesagerul sigur ştie unde este. O să mă duc să aflu ce s-a întâmplat. Şovăi o clipă, după care adăugă: Dacă e ceva important, vin să-ţi spun mâine-dimineaţă.

Iar ea păru să înţeleagă că asta era tot ce putea face sau spune. Strânse din buze – şi Barnaby suspecta că pentru a-şi înghiţi nişte cuvinte nesăbuite – şi apoi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Îşi retrase apoi mâna de sub a lui şi făcu un pas în spate.

El făcu o plecăciune în faţa ei, după care celorlalţi din spatele ei, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă.

*

— Aveţi grijă cu ăla! şuieră Smythe. Venea în spatele lui Jemmie şi al lui Dick, care manevrau cu mare grijă pe scări ceasul mare, greu şi ornamentat pe care tocmai îl sustrăseseră din a patra şi ultima casă de pe lista lui Alert pentru noaptea în curs.

Cu mult mai înalt decât băieţii, de îndată ce verifică în stânga şi-n dreapta ca să se asigure că strada era liberă, şuieră din nou:

— Staţi aşa!

Băieţii se opriră brusc. Smythe putea auzi respiraţiile lor speriate şi chinuite. Dar ignoră asta şi se mai uită o dată pe stradă, după poliţai sau trecători. Cu ceasul acela mare şi greu ca pradă, chiar nu voia să se întâlnească cu nimeni. Strada întunecată părea pustie. Lumina felinarelor era dată la minimum, oferind o strălucire difuză din cauza ceţii care

se întorsese, în mod îmbucurător şi util.

Ascultă cu atenţie câteva clipe, dar, din fericire, nu auzi nimic. Nici măcar tropotul îndepărtat al unor copite de cal. Cu toate astea, strada era lungă, iar colţul care semnala locul de întâlnire cu Alert se afla la o distanţă bună de ei. Se uită spre băieţi. Spera că Alert îi aştepta deja acolo.

— Bun. Gata. Hai, mai departe.

Băieţii coborâră cu greu şi ultimele treptele, după care înclinară ceasul – care era tot numai sclipici, cadrane pretenţioase şi mânere ornate – ca să-l poată scoate pe poarta de la capătul aleii de acces. Smythe ţinu poarta deschisă până când reuşiră să iasă pe ea, după care li se alătură, dând drumul grilajului.

Încuviinţă din cap spre o parte a străzii.

— Pe acolo. Cuvintele lui nu erau mai mult decât o şoaptă slabă, dar băieţii îl auziră fără probleme şi porniră mai departe, dornici să scape odată de povară.

La fel cum se întâmpla la fiecare dintre cele trei case pe care le prădaseră anterior, trăsura neagră nemarcată îi aştepta chiar după colţ.

Jemmie ridică privirea, încercând să vadă prin întuneric. Pe capră stătea acelaşi bărbat. Omul se uită în jos… nu la ei, ci la ceasul cu care se chinuiau. Şi zâmbi. Încuviinţă din cap spre Smythe.

— Bună treabă.

Se întinse apoi în jos şi-i dădu o punguţă lui Smythe.

Fără să mai aştepte să li se spună, copiii duseră ceasul spre partea din spate a trăsurii. Smythe veni după ei. Deschise o trapă mică, unde era o pătură care aştepta să fie înfăşurată în jurul ceasului. Jemmie şi Dick ridicară ceasul, în timp ce Smythe înfăşură pătura în jurul lui, după care Smythe băgă pachetul în portbagaj, poziţionându-l cu grijă între pachetul care era de fapt vaza pe care o sustrăseseră de la prima casă şi statuia atent învelită pe care o luaseră de la a treia casă. Tabloul pe care îl furaseră de pe peretele celui de al doilea conac prădat se afla undeva în fundul portbagajului.

Uşuraţi de greutatea pe care o căraseră, într-o clipă de respiro, Jemmie se uită spre Dick. Dar înainte să apuce să-i întâlnească privirea prietenul său şi să-i dea semnul s-o ia la fugă, Smythe trânti uşa portbagajului, după care puse câte o mână mare şi grea pe umărul fiecăruia din ei.

Jemmie înghiţi o înjurătură şi plecă privirea în pământ. În timp ce sub mâna „călăuzitoare” a lui Smythe mergea umăr la umăr cu Dick, îndreptându-se spre partea laterală a trăsurii, îşi spuse în sinea lui – acelaşi lucru pe care şi-l spunea deja de câteva zile sau poate chiar de o săptămână – că va veni şi un moment potrivit.

Şi atunci când se va ivi ocazia, el şi Dick vor fugi.

Din păcate, ştia la fel de bine şi că diavolul va fi aproape, pe urmele lor. Nu-şi făcea deloc iluzii în ceea ce-l privea pe Smythe. I-ar fi omorât fără nicio ezitare dacă i-ar fi prins. Aşa că trebuiau să se asigure că îşi valorificau la maximum şansa la libertate. Trebuiau să se asigure că vor scăpa fără doar şi poate.

Smythe îi opri în dreptul părţii din faţă a trăsurii.

— Deci, am terminat pe seara asta. Ai lista pentru mâine?

Omul încuviinţă din cap.

— Va trebui să trec o dată prin ea cu tine, zise şi îi făcu un semn din cap spre trăsură. Urcă. Mergem undeva unde să putem vorbi.

Smythe îi trase înapoi pe băieţi şi deschise portiera trăsurii.

— Urcaţi-vă!

După aceea, li se alătură şi el. Jemmie se înghesui în colţul cel mai îndepărtat al banchetei. Şi Dick făcu la fel pe colţul banchetei de vizavi. Smythe închise portiera şi se trânti pe banchetă lângă Jemmie. Şi apoi trăsura se clătină şi se puse în mişcare.

Vizitiul conducea încet, ca şi când şi-ar fi mânat calul obosit spre casă. Lăsară în urmă casele mari din cartierul elegant şi apoi începură să apară pe marginea drumului copaci care învăluiau trăsura într-un întuneric şi mai adânc.

După ce mai merseră puţin, trăsura încetini şi, în cele

din urmă, se opri. Smythe se întinse după clanţă, dar se opri şi îi studie câteva clipe prin semiîntunericul din interior. Auziră lemnul scârţâind, în timp ce vizitiul se dădea jos de pe capră.

— Staţi aici, mârâi Smythe.

Coborî apoi, închizând la loc portiera în spatele lui.

Jemmie se uită spre Dick, după care se ridicară amândoi şi se uitară pe ferestrele de pe o parte şi de pe alta. Peisajul de care dădură nu era deloc încurajator. Copacii sub care se oprise trăsura blocau foarte mult din raza vizuală a spaţiului deschis din jur. Aici ceaţa nu mai era la fel de deasă ca în oraş, rămânând doar un văl difuz de pâclă, care lăsa lumina lunii să scalde întregul teren din jur, lăsând-o astfel fără niciun loc în care să se fi putut ascunde. Pentru doi copii născuţi şi crescuţi în mahalalele oraşului, spaţiile mari deschise nu erau deloc liniştitoare. Dacă fugeau, Smythe i-ar fi auzit părăsind trăsura. În plus, putea să-i vadă fără probleme şi să-i urmărească. Şi, fără îndoială, i-ar fi prins.

Dezamăgit, Jemmie se uită la Dick. Strânse tare din buze şi clătină din cap. Înghiţi apoi în sec, într-o încercare de a-şi astâmpăra teama şi se uită pe ferestrele de pe cealaltă parte a trăsurii. Putea vedea umerii lui Smythe şi pe cei ai celuilalt domn. Îl mai auziseră vorbind şi ştiau deja că era „nobil”.

Cei doi se mutaseră câţiva paşi de lângă trăsură. Stăteau cu capetele aplecate şi cu spatele la vehicul şi se uitau peste ceva. Probabil era lista aceea despre care voiau să mai discute.

Jemmie mai aruncă o privire spre Dick şi se mută încet de la locul lui, furişându-se spre celălalt capăt al banchetei. Se lăsă apoi pe vine ca să nu fie văzut peste uşa trăsurii. O clipă mai târziu i se alătură şi Dick.

Îşi sprijiniră în linişte capetele de lemnul portierei şi ascultară. Şi îl auziră pe domnul „nobil” explicând unde se afla o anume statuie. Din discuţia care urmă, copiii deduseră că aveau să spargă mai multe case şi noaptea viitoare. La un moment dat, Dick făcu ochii cât cepele, se

uită spre Jemmie şi întrebă pe muţeşte:

— Încă patru?

Jemmie încuviinţă din cap.

Şi apoi îl auziră pe Smythe întrebând:

— Şi cum rămâne cu poliţia?

Domnul nobil îi răspunse. Glasul lui era şi mai şoptit, aproape blând, aşa că nu înţeleseră ce spunea. Cu toate astea îl auziră apoi afirmând:

— Dacă e raportată vreuna dintre spargerile pe care le-ai dat în seara asta, s-ar putea să fie mai multă poliţie pe străzi mâine-seară. Cu toate astea, eu o să aflu dacă e cazul şi, oricum ar fi, sigur nu o să fie nicăieri pe lângă casele care ne interesează pe noi. Nu-ţi face griji. O să ai drum liber. Şi după cum am mai spus o dată, acelora care sunt cei mai interesaţi de activităţile noastre li se va distrage atenţie.

Omul ascultă răspunsul mârâit al lui Smythe, după care zise:

— Dacă o să-ţi faci partea ta la fel de bine ca în seara asta, atunci totul o să iasă perfect.

Auzind nota de finalitate din vocea elevată o domnului, băieţii făcură schimb de priviri înspăimântate şi se repeziră înapoi spre locurile lor, reluându-şi poziţiile în care stătuseră, chiar înainte să deschidă portiera Smythe.

Smythe se uită la ei o clipă, după care mârâi:

— Jos cu voi... plecăm!

Băieţii se împleticiră repede din trăsură. Şi de îndată ce ajunseră jos, Smythe împunse o legătură de căpăstru prin cercurile de metal de care era legată sfoara care le ţinea ca cingătoare pantalonii largi ai băieţilor. Odată ce erau amândoi legaţi, scuturâ din hăţuri.

— Hai, hai... Luaţi-o din loc.

Şi micuţii porniră. Niciunul din cei doi băieţi nu era suficient de nesăbuit încât să întoarcă capul şi să se uite la trăsură. Şi merseră înainte cu paşi mari, peste spaţiul vast, şi se pierdură în noaptea răcoroasă.

*

— Nu-mi vine să cred! zise Stokes şi se învârti din nou de colo-colo prin biroul său de la Scotland Yard.

Barnaby îl privea, din locul în care stătea, sprijinit de marginea biroului prietenului său. Sergentul Miller rămăsese în pragul uşii.

— Nu avem cum să ştim cine a mai fost jefuit! exclamă Stokes exasperat, aruncându-şi mâinile în aer. La naiba! O să ne fie şi aşa suficient de greu ca să dovedim că au fost jefuiţi, zise şi flutură din mână spre uşă, chiar şi când personalul domestic e sigur că s-a întâmplat!

Barnaby ridică dintr-o sprânceană spre Miller.

— Majordomul bătrân e absolut sigur că urna era acolo?

Miller încuviinţă din cap.

— *Dar,* mârâi Stokes, pe un ton fioros, nu poate fi sigur că nu a vândut-o stăpânul lui. El, majordomul bătrân, care mai e şi îngrijitorul casei, ştie că era o piesă extrem, extrem de valoroasă pe care o admirau mulţi care călcau pragul casei, aşa că *e posibil* ca stăpânul său s-o fi vândut cu o zi înainte să plece şi să fi uitat să-i spună! Aşa că va trebui să verificăm cu marchizul mai întâi, înainte de a da vreo alarmă de jaf! Şi marchizul este în prezent în Scoţia, la vânătoare! Stokes se opri brusc şi inspiră adânc, încercând din răsputeri să-şi stăpânească nervii.

Impasibil, Barnaby rosti apoi inevitabilul, ca să-l scutească pe Stokes de alţi nervi suplimentari.

— O să dureze cel puţin câteva zile să dăm de el şi cel mai probabil o săptămână până să ştim sigur.

Stokes încuviinţă din cap încordat, cu trăsăturile împietrite.

— Şi până atunci… până atunci n-o să mai avem absolut nicio şansă să recuperăm o piesă atât de uşor de identificat! Veni furios în spatele biroului şi se aruncă pe scaun. Se uită ţintă în faţă. Adevărul este că dacă îngrijitorul casei nu ar fi fost fostul majordom de la reşedinţă, e puţin probabil să-şi fi dat seama că lipsea ceva din casă. Marchizul s-ar fi întors în februarie sau în martie şi

abia atunci am fi aflat.

Barnaby renunţă la poziţia sa, sprijinit de birou şi se mută pe unul din scaunele poziţionate cu faţa spre el. Aruncă o privire spre Miller.

— Îngrijitorul n-a văzut nimic care să ne fie de folos?

Miller clatină din cap.

— Omul locuieşte la subsol, nu la mansardă… altfel nu ar fi ştiut chiar nimic. E bătrân şi doarme prost. A auzit nişte paşi uşori pe podeaua de deasupra, aşa că a urcat să verifice. Nu a văzut nimic în neregulă, dar apoi s-a gândit că, dacă tot s-a trezit, să verifice şi ferestrele. A găsit una deschisă, deşi era absolut sigur că o încuiase. Nu şi-a făcut griji, pentru că avea grilaj de fier, aşa că doar a închis-o la loc şi s-a dus înapoi la culcare. Doar că pe drum a trecut pe lângă biroul stăpânului său. Lasă uşile deschise când e singur acasă, ca să poată verifica mai uşor camerele. Şi când s-a uitat în seara asta, a văzut că era ceva în neregulă. I-a luat câtva timp să-şi dea seama că husa de olandă de pe masă zăcea acolo flască, când ar fi trebuit să stea umflată peste urna chinezească, piesă care, din câte ştia el, trebuia să fie acolo, dar acum nu mai era.

Stokes mârâi nemulţumit. Se holbă la biroul său. După un moment de gândire, întrebă fără să ridice privirea:

— Comisarul a apucat să-i trimită mesaj marchizului?

Avea glasul scăzut. Barnaby se uită spre Miller şi-l văzu aruncând o privire pe coridor.

— Se pare că încă îl mai scrie, răspunse Miller, tot cu glas scăzut.

Stokes oftă, după care îi făcu semn lui Miller spre direcţia în care se uitase.

— Du-te şi asigură-te că e trimis prin curier expres. Trebuie să ne acoperim fundurile măcar pe partea asta.

De îndată ce Miller plecă, Barnaby zise:

— Comentariu din care înţeleg că superiorii tăi încă nu vor să recunoască faptul că e posibil să aibă o serie de jafuri grave care au loc chiar acum şi chiar sub nasul lor?

Stokes încuviinţă din cap.

— Nu vor să creadă. Simplul gând îi panichează şi nu

ştiu ce să facă… Şi adevărul este că, într-adevăr, nu putem face prea *multe, pe* lângă a împânzi Mayfairul cu poliţişti, lucru care nu doar că nu este practic, dar ar mai stârni şi un val de panică în rândul oamenilor.

Stokes eliberă atunci un oftat greoi şi neputincios şi se lăsă pe spate în scaun. Îi întâlni apoi privirea lui Barnaby.

— Adevărul este că noi, adică poliţia, ne confruntăm cu un adevărat coşmar politic.

Nu mai era nevoie să elaboreze. Ba, de fapt, poate că Barnaby îşi putea da seama de implicaţiile acestui lucru chiar mai bine decât Stokes. Poliţiştii vor părea nişte idioţi incompetenţi, incapabili să protejeze proprietăţile londonezilor înstăriţi de jaful şi prădăciunea unui singur hoţ inteligent. Iar în climatul politic actual, aceasta era o lovitură de care încă tânăra şi în evoluţie poliţie metropolitană nu avea nevoie. Privindu-l în ochi pe Stokes, zise sec:

— Trebuie să fie ceva ce putem face.

*

Învăluită în pelerina ei groasă, Penelope urcă treptele spre uşa casei lui Barnaby. Trăsura fratelui ei încă mai zăbovea pe marginea trotuarului, în ciuda faptului că îi dăduse vizitiului – încă de cu o stradă înainte distanţă – instrucţiuni stricte să se ducă acasă, la grajdurile din spatele conacului de pe Mount Street. Dar ştia că va pleca abia după ce o va vedea intrată în casă în siguranţă. Inspiră adânc, se uită la uşă, ridică mâna şi bătu energic.

Mostyn deschise uşa şi făcu ochii cât cepele.

— Bună seara, Mostyn. A sosit stăpânul tău?

— Ăă… nu, doamnă, răspunse omul şi se dădu la o parte ca să-i fac loc să intre.

— Închide uşa. E frig afară. Îşi scoase apoi mănuşile şi îşi dădu jos gluga pelerinei, în timp ce el făcea o plecăciune. Iar când el îşi ridică faţa spre ea, Penelope continuă: Eu şi stăpânul tău eram în vizită la lordul Montford când el… Adair adică… a fost chemat de urgenţă

într-o chestiune legată de ancheta noastră curentă. Se întoarse apoi şi porni spre salon. Trebuie să-l aştept aici până vine.

O afirmaţie clară şi fermă, pe care Mostyn nu o puse sub semnul întrebării. În schimb, se grăbi să-i deschidă uşa salonului. Penelope intră, şi el o urmă.

— Să vă aduc un ceai, doamnă?

Focul ardea vesel în şemineu. Se duse în faţa lui şi îşi încălzi mâinile.

— Nu, mulţumesc, Mostyn. Se uită în jur, după care se duse la fotoliul pe care mai stătuse şi cu multe săptămâni în urmă, când venise prima dată să-i ceară ajutorul lui Barnaby. O să stau aici lângă foc şi o să-l aştept. Se aşeză pe fotoliu, după care se uită spre Mostyn: Oh, dar, te rog, te poţi retrage, s-ar putea să se întoarcă destul de târziu.

Mostyn şovăi o clipă, apoi făcu o plecăciune.

— Foarte bine, doamnă.

Se retrase repede, lăsând uşa întredeschisă, astfel încât Penelope să poată vedea pe coridor.

Ascultă paşii lui Mostyn îndepărtându-se, după care oftă, se lăsă pe spate în fotoliu, făcându-se comodă, şi închise ochii. Nu era deloc mulţumită. Dar măcar se afla acolo unde trebuia să fie. Nu avea nici cea mai mică idee cât va dura până să se întoarcă acasă Barnaby, dar îi spusese lui Mostyn adevărul gol-goluţ: trebuia să-l aştepte. Trebuia să fie acolo să vadă că nu i se întâmplase nimic rău – şi oricum ştia că nu avea niciun rost să încerce să adoarmă până când nu se convingea că era bine.

Nevoia aceea puternică şi tumultuoasă o lovise în clipa în care plecase de acasă de la lordul Montford… Pentru că în momentul acela realizase că nu avea nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut duce şi cu ce s-ar fi putut confrunta. „A început jocul”. Cine putea şti ce voise să spună Stokes prin asta? Poate că exact în clipa asta îl urmăreau pe diavolul de Alert pe alei întunecate şi prin mahalale, sau pe la docuri, confruntându-se cu pericole.

În aceeaşi măsură era posibil şi ca ei doi să stea de vorbă în biroul lui Stokes. Dar cum ar fi putut şti cu

certitudine?

Confruntată cu nevoia aceea înflăcărată de a şti că era bine şi în siguranţă, ideea de a adormi i se păruse absolut ridicolă. Venise acasă împreună cu mama ei, îi făcuse cu ochiul vizitiului – un semnal pe care îl stabilise de mult cu el –, aşteptase să se aştearnă liniştea în casă şi apoi se furişase afară pe uşa din spate şi se dusese la grajduri.

La un anumit nivel raţional, ştia şi ea că era foarte probabil să-şi facă griji pentru nimic.

Dar asta nu schimba nimic. Îngrijorarea era încă acolo. Ba chiar suficient de puternică, brutală şi violentă ca să asigure faptul că ea va accepta că aici trebuia să fie – aşteptându-l să vină acasă ca să poată vedea cu ochii ei că era teafăr şi nevătămat.

Nu se mai obosi să cugete asupra motivului pentru care simţea asta. Deja motivul nici nu mai conta. Ci pur şi simplu exista. Era incontestabil şi evident… după cum subliniase extrem de clar şi lordul Montford.

Ştia că va trebui să gestioneze acel motiv curând, dar în noaptea asta… ei bine, pentru noaptea asta era suficient să-l vadă acasă teafăr şi nevătămat. Restul… motivul… mai puteau aştepta. Cel puţin pentru moment.

*

Era miezul nopţii când Barnaby descuie uşa casei sale şi intră. El şi Stokes aşteptaseră la Scotland Yard, sperând că avea să mai fie raportat şi alt jaf, dar asta nu se întâmplase. Acceptând în cele din urmă că nu vor mai afla nimic nou până dimineaţă, plecaseră spre casele lor.

Barnaby trase zăvorul, încuind uşa, şi porni spre scări. Uşa salonului fusese lăsată deschisă. Aruncă o ocheadă înăuntru şi… şi încremeni.

În strălucirea roşiatică a focului muribund, Penelope era un pic mai mult decât un ghemotoc amorf pe fotoliu, cu faţa ascunsă şi întoarsă pe o parte. Dar ştia că era ea, ştia asta până în măduva oaselor, datorită unui simţ primitiv,

care ar fi recunoscut-o oriunde, indiferent cât de puţine detalii avea la dispoziţie.

Intră în linişte, traversă încăperea şi veni în faţa fotoliului.

În clipa aceea nu putea da un nume sentimentelor, emoţiilor care se învolburau, clocoteau şi se răspândeau prin fiinţa lui. Rămase o clipă nemişcat, fără a scoate niciun sunet şi lăsă momentul să se prelungească, savurându-l, adunând cu lăcomie toate emoţiile şi sentimentele şi cuibărindu-le cu aviditate în inima sa.

Nimeni nu-l aşteptase niciodată aşa să se întoarcă acasă. Nu fusese niciodată nimeni acolo care să-l aştepte când se întorcea acasă noaptea, adesea obosit şi obidit, dezamăgit şi uneori complet demoralizat. Şi, dintre toţi oamenii din lume, ea era cea pe care îşi dorea să o găsească acolo, aşteptându-l să se întoarcă. Ea era cea în braţele căreia se afla alinarea şi liniştea.

Primul lui impuls fu s-o ia în braţe şi să o ducă în sus pe scări până în pat. Dar apoi se gândi la motivul pentru care se afla acolo.

După o clipă, se ghemui în faţa ei, îi găsi mâinile printre faldurile pelerinei şi i le mângâie uşor.

— Penelope? Trezeşte-te, scumpo.

Ea tresări imediat când îi auzi vocea. Clipi de mai multe ori ca să-şi limpezească ochii împăienjeniţi, după care deschise larg pleoapele, se uită la el şi se aruncă în braţele sale.

— Eşti bine! exclamă, în timp ce îl îmbrăţişa aproape violent.

El râse şi o strânse în braţe, legănându-se pe călcâie. Şi în loc să se arunce pe spate pe covor, se ridică, luând-o cu el.

Imediat cum picioarele ei atinseră podeaua, se smulse din braţele lui şi-l studie din cap până-n picioare. Barnaby avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se uita să vadă dacă era rănit sau dacă păţise ceva.

Zâmbi apoi şi o trase în braţele lui.

— Sunt bine… Nu s-a întâmplat nimic. Am stat toată

noaptea la Scotland Yard.

Ea rămase cercetându-i chipul.

— Păi, ce s-a întâmplat?

El se uită în jos la ea, după care se aplecă, o ridică în braţe, se răsuci pe călcâie şi se aruncă pe fotoliu, cuibărind-o în poala lui.

Penelope se făcu comodă, sprijinindu-se de braţul lui ca să îi poată vedea faţa.

— Deci?

Şi atunci îi povesti totul. Îi descrise până şi frustrarea lui Stokes. Îl puse să îi povestească fiecare detaliu pe care îl aflase despre spargerea raportată şi apoi, împreună cu el, formulă o ipoteză cu privire la ce se putuse întâmpla… cum unul dintre băieţi se strecurase probabil printre gratiile grilajului şi apoi ieşise, luând cu el urna.

Ea se încruntă.

— Probabil a fost o urnă destul de mică.

— Da. Eu şi Stokes l-am interogat pe îngrijitor înainte să plece. Ne-a descris urna… Şi, din câte am înţeles, nu era o simplă urnă chinezească, ci una foarte veche, confecţionată din fildeş sculptat. Numai Dumnezeu poate şti cât valorează…

După o clipă, Penelope spuse:

— A pus ochii pe obiecte de colecţie, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Lucru care se potriveşte la fix cu ipoteza că fură la cerere… că sustrage anumite obiecte în mod particular, pentru care ştie că anumiţi oameni vor plăti bani buni, fără să-i pună întrebări dificile despre cum a făcut rost de ele.

Ea se încruntă din nou.

— Din păcate, când vine vorba despre colecţionarii cei mai avizi, sunt câţiva suficient de lipsiţi de scrupule ca să se încadreze perfect în descriere.

El nu îi răspunse. Discutaseră deja despre toate detaliile. Şi, în ciuda urgenţei pe care o simţeau amândoi de a-i găsi mai repede pe cei doi băieţi în continuare dispăruţi, ştiau că în seara asta nu mai puteau face nimic şi nu mai aveau nicio pistă de explorat.

Nu în ceea ce privea ancheta lor, cel puţin.

Barnaby îşi dădea seama că încă mai cugeta. Că încă mai rumega tot ce îi spusese. Îşi freca absentă obrazul de al lui. Iar acea simplă şi negândită mângâiere îi trimitea o căldură plăcută prin corp – şi nu doar una de dorinţă carnală. Ci una care semnala o nevoie mult mai adâncă şi secretă.

Penelope se simţea liniştită, împăcată şi în siguranţă în braţele lui.

Oportunitatea era acolo, dacă dorea să profite de ea. Şi totuşi, momentul încă i se părea mult prea special şi prea nou şi prea binecuvântat de glorios. Atât de mult, că nu se putea convinge pe sine să-l întrerupă sau să-l scurteze.

După comentariul lordului Montford, după ce venise aici – ca să nu mai vorbim şi de reacţia pe care o avusese el când o găsise aşteptându-l –, nu mai exista nicio îndoială despre ce exista între ei. Îşi dorise ca ea să vorbească, ca ea să sugereze să se căsătorească, absolvindu-l astfel pe el de nevoia de a face asta. Şi totuşi, avea nevoie ca ea să-i fie soţie şi tot ce stârnea această nevoie – deşi partea raţională o considera o slăbiciune –, nu mai era ceva ce să caute să ascundă… Mai corect spus, să o ascundă nu mai era un motiv suficient pentru el să se abţină să ia ceea ce avea nevoie, ceea ce îşi dorea să aibă şi ceea ce trebuia să aibă cu orice preţ.

Şi dacă nu va vorbi ea în curând, atunci o va face el.

Dar aici, acum, în noaptea asta, nu era nici timpul, nici locul.

Erau amândoi foarte obosiţi, iar ziua de mâine părea hotărâtă să-i solicite pe amândoi. În seara aceasta aveau nevoie de un moment de respiro – aveau nevoie de ceea ce puteau găsi unul în braţele celuilalt. Plăcere şi o dulce şi binecuvântată uitare, care-i ajuta să se vindece.

Se ridică încet şi prudent, ridicând-o în siguranţă în braţe. Porni apoi spre uşă.

— Bietul tău vizitiu încă mai aşteaptă afară?

Penelope îşi odihni capul pe umărul lui, cu braţele încolăcite lejer în jurul gâtului său.

— Nu. L-am trimis acasă. Va trebui să găsim o birjă mai târziu. Şi apoi, când el se întoarse spre scări, cu ea în braţe, Penelope zâmbi şi murmură: Mult... mult... mai târziu. În zori.

Capitolul 22

Penelope îşi petrecu următoarea dimineaţă străduindu-se să se concentreze pe treburile de la orfelinat. Nimic din tot ce avea pe cap nu era ceva neobişnuit, şi probleme precum ce furnizor să folosească pentru următoarea comandă de prosoape nu erau suficient de solicitante ca să-i distragă mintea de la vârtejul de gânduri care nu-i dădea pace.

Atunci când descoperise că Dick lipsea, se simţise, într-un fel, personal responsabilă. În mod raţional, ştia că nu se făcea vinovată de nimic... totuşi, nu putea scăpa de senzaţia că ar fi trebuit să prevină răpirea lui.

Iar faptul că îl pierduse şi pe Jemmie nu făcuse altceva decât să intensifice şi mai mult sentimentul acesta. Când o omorâseră pe mama lui şi îl luaseră pe micuţ, Smythe şi Grimsby – şi prin extensie şi Alert – loviseră direct în ea. La momentul acela, ancheta devenise foarte personală.

Şi acum, cu atât de multe piste demontate sau eliminate, dintr-un motiv sau altul, se simţea copleşită de o frustrare ciudată, încărcată de spaimă, care îi mistuia mintea.

Trebuiau... era absolut necesar să-i găsească şi să-i salveze pe Jemmie şi pe Dick.

Din păcate, oricât şi-ar fi bătut capul, pur şi simplu nu îi venea în minte nicio modalitate prin care să facă asta. Nu vedea nicio cale de a merge mai departe.

— Ceva veşti despre băieţii aceia doi, doamnă?

Se uită în sus şi reuşi să afişeze un zâmbet – chiar dacă unul scurt – pentru domnişoara Keggs.

— Din păcate, nu.

Redutabila matroană ofta şi datina din capul ei cărunt.

— E foarte îngrijorător… Două suflete nevinovate, în mâinile unui asemenea criminal!

— Aşa e. Dar ştiind că trebuia să facă asta pentru moralul personalului ei, Penelope strânse din dinţi şi adoptă o expresie încrezătoare. Noi… adică eu, domnul Adair, inspectorul Stokes şi alţii… facem tot ce putem ca să-i găsim pe Dick şi pe Jemmie.

— Da! Şi e o mare uşurare să ştim că nu au fost uitaţi, zise domnişoara Keggs, după care bătu din palme. O să ne rugăm cu toţii să reuşiţi. Şi cât mai curând!

Femeia încuviinţă apoi din cap şi plecă.

Penelope simţi cum tot curajul şi toată încrederea se topiră din dinţa ei şi se încruntă spre uşa goală.

— Şi eu la fel, Keggs. Şi eu la el.

Pentru că să se roage părea să fie tot ce putea să facă în clipa de faţă.

*

— Nu-mi vine nicio idee. Învârtindu-se agitat prin biroul său, Stokes îi aruncă o privire tăioasă lui Barnaby, care stătea din nou cocoţat pe un colţ. Dar ţie?

Barnaby clătină din cap.

— Am trecut deja prin asta de o sută de ori. Smythe îi are pe băieţi şi, dacă nu cumva Dumnezeu Atotputernic se hotărăşte să ne dea o mână de ajutor, nu avem nicio perspectivă de a-l localiza în viitorul apropiat.

— Şi viitorul apropiat este tot ce avem.

— Mda, aşa e. Cât despre Alert… acum, că am înţeles mai bine jocul pe care-l face, sunt mai încrezător că îl vom identifica… în timp. Vocea lui Barnaby se înăspri apoi când zise: Dar, din nou, vorbim de „în timp”. Montague a trimis un mesaj în dimineaţa asta. A făcut deja suficiente verificări încât să descopere că fiecare dintre cei doisprezece gentlemani suspecţi ai noştri au datorii într-o măsură mai

mare sau mai mică. Dar judecând după vârstele lor şi după faptul că sunt cu toţii burlaci, aş zice că nu-i tocmai ceva surprinzător. Cu toate astea, cât de mari sunt aceste datorii s-ar putea să depindă de circumstanţele individuale ale fiecăruia în parte… şi acesta e un aspect pe care Montague încă nu a avut timp să-l evalueze în profunzime. Şi zice că o să dureze câteva zile bune, în cel mai bun caz.

Stokes se încruntă.

— Niciunul dintre contactele mele nu a găsit nici măcar cea mai mică dovadă care să indice că vreunul dintre cei unsprezece ar fi implicat în vreo afacere cât de puţin necinstită.

Barnaby clătină din cap.

— Nu cred că în trecut Alert s-ar fi înjosit într-atât încât să comită infracţiuni mărunte… sau măcar să se fi asociat cu infractori. E inteligent şi precaut, chiar dacă începe să devină tot mai arogant.

Stokes mârâi, încă învârtindu-se de colo-colo.

— Păi, are de ce să fie arogant. Până acum a fost cu un pas înaintea noastră la fiecare mişcare.

Barnaby nu răspunse. Era pentru prima dată în cariera lui de anchetator când era cu adevărat blocat şi simţea că se împotmolise… cel puţin pe subiectul localizării băieţilor. Ştia că pe Alert îl va urmări şi că îl va prinde în cele din urmă. Dar să-i salveze pe copii…

Le făcuse o promisiune atât mamei lui Jemmie, cât şi băiatului. Să-l piardă pe Jemmie – faptul că fusese răpit şi nu-şi putuse îndeplini promisiunea – atârna ca o greutate de plumb pe sufletul lui. Pe onoarea lui.

Şi ca şi când asta nu ar fi fost suficient, pierderea lui Dick şi a lui Jemmie o făcea pe Penelope să se frământe mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată posibil.

La fel ca el, nici ea nu accepta cu una, cu două eşecurile.

Şi de data asta, eşecul părea destul de inevitabil.

Stokes continua să se învârtă agitat. Pentru ei toţi, faptul că erau obligaţi doar să stea şi să aştepte, fără să poată face nimic şi ştiind că băieţii aceia erau pe undeva,

era un supliciu. Şi timpul se scurgea implacabil. Acum, copiii deja jefuiseră case cot la cot cu Smythe, şi acesta, ştiind că băieţii erau căutaţi, ar fi putut să-i vadă ca pe nişte potenţiale ameninţări.

Şi acum că Alert îşi pusese în aplicare planul şi dusese la îndeplinire jafurile, chiar dacă ei aflaseră doar despre unul…

Brusc, Barnaby îşi îndreptă atenţia asupra lui Stokes.

— E posibil ca Smythe să fi dat opt jafuri într-o singură noapte?

Stokes se opri şi clipi confuz.

— Cu doi băieţi? Nu.

— Nu? Sigur nu?

Stokes înţelegea la ce se referea. I se lumină chipul.

— Nu, la naiba… fizic e imposibil. Ceea ce înseamnă că dacă Alert se ţine în continuare de planul său original de a executa o serie de opt jafuri…

— Şi de ce nu s-ar ţine, din moment ce planul lui pare să funcţioneze perfect?

Stokes încuviinţă din cap.

— Atunci mai are… mai are cel puţin trei jafuri de dat.

— Cinci e numărul maxim care se poate într-o singură noapte?

— Mai degrabă, patru. Mai ales dacă trebuie să-i folosească pe copii pentru toate… ceea ce e cazul, conform spuselor lui Grimsby.

— Deci, seria de jafuri a lui Alert este în curs. Nu a terminat… Ceea ce înseamnă că mai avem cel puţin o noapte… şi probabil încă patru jafuri, în timpul cărora să-i prindem.

Stokes se încruntă.

— Nu m-aş baza pe faptul că Smythe o să facă o greşeală.

— Nici nu trebuie să o facă el.

Stokes ridică din sprâncene.

— Băieţii?

— Există întotdeauna o şansă. Şi atâta timp cât există o şansă, există şi o speranţă. Barnaby reflectă un moment,

după care se ridică şi îşi luă haina de pe spătarul scaunului. Mă duc să discut cu cineva despre un alt fel de şansă.

*

— Asta e tot ce ţi-a zis? Şi l-ai lăsat să plece? mârâi Penelope, aruncându-i lui Stokes o expresie dezgustată.

Stokes ridică din umeri şi se întinse să mai ia o prăjitură.

— O să-mi spună el, dacă iese ceva folositor din vânătoarea asta de iepuri la care a pornit. Între timp, cu alte jafuri în plan, am destule pe cap.

Penelope pufni scurt. Ei – ea, Stokes şi Griselda – se adunaseră din nou în salonul Griseldei. Astăzi Griselda făcuse prăjiturele pentru ceai, ceva ce Penelope nu mai mâncase din copilărie. Era reconfortant să stea ghemuită pe canapeaua Griseldei, cu o ceaşcă de ceai în mână, să ronţăie ceva şi să bea lichidul cald.

Şi să-şi împărtăşească deznădejdile.

— Joe şi Ned Wills au trecut pe aici în dimineaţa asta, zise Griselda. Nu aveau nicio noutate, dar mi-au zis că tot East Endul e cu ochii în patru şi cu urechile ciulite. Odată ce Smythe îi eliberează pe băieţi, o să îi avem în câteva ore.

Stokes oftă.

— N-o s-o facă.

— Adică n-o să le dea drumul? întrebă Penelope şi-l ţintui cu privirea.

Cu o expresie sumbră pe chip, Stokes clătină din cap.

— Ştie deja că îi căutăm. Ori o să-i păstreze şi o să-i mai folosească şi la alte spargeri, ori o să scape de ei într-un fel în care să nu reprezinte nicio ameninţare pentru el. Poate să-i ducă la Deptford sau Rotherhithe, ca să-i facă ucenici, sau muşi, sau cărăuşi de cărbuni. O să primească o sumă de bani în schimbul lor şi, în acelaşi timp, o să se asigure că n-o să spună nimic prea curând nici unui om dispus să-i asculte.

Se auzi un ciocănit la uşa principală a magazinului, şi Griselda se grăbi să coboare. Iar când se întoarse, Barnaby

se afla chiar în spatele ei.

Lui Penelope i se părea că era mai concentrat şi mai hotărât decât s-ar fi aşteptat ea. Veni şi se aşeză, se servi cu trei prăjiturele şi Griselda îi întinse o ceaşcă de ceai. Şi în timp ce sorbea, ea îi zise:

— Tocmai discutam ce-ar putea face Smythe cu băieţii. Stokes crede că s-ar putea să-i vândă ca ucenici undeva. Se uită apoi spre Stokes. Aşadar, nu crezi că îi va omorî?

Acesta era coşmarul care i se învârtea prin cotloanele minţii.

Stokes îi întâlni privirea sigur:

— Nu pot băga mâna-n foc pentru asta. E posibil s-o facă dacă are senzaţia că prezintă o ameninţare adevărată pentru el. Se uită apoi la Barnaby: Unde ai fost?

Barnaby lăsă ceaşca jos.

— Am fost să discut cu lordul Winslow… Face de mult parte din Camera Lorzilor şi se ocupă de partea cu justiţia. Dacă putem demonstra că băieţii, ca minori care au operat sub îndrumarea unui adult, au fost obligaţi să execute aceste spargeri împotriva voinţei lor… şi putem demonstra asta prin mărturii personale, inclusiv a mea şi a domnişoarei Ashford, atunci vor fi exoneraţi de infracţiune şi vor putea depune mărturie împotriva opresorului.

Expresia de pe chipul lui Stokes deveni şi mai sumbră.

— Aşadar, dacă îi vom găsi, vor reprezenta, într-adevăr, o ameninţare reală pentru Smythe.

Barnaby încuviinţă. Din cap, după care îi întâlni privirea lui Penelope.

— Vor fi consideraţi nevinovaţi… dacă *reu*şim să-i găsim. Dar trebuie să le dăm de urmă cât mai curând şi să-i scăpăm din mâinile lui Smythe. E posibil ca el să nu ştie ce înseamnă „complici prin constrângere”, să nu ştie că băieţii pot depune mărturie împotriva lui fără să se incrimineze şi pe ei, dar ei ştiu prea multe şi, la fel ca şi Grimsby, Smythe ştie cum să cadă la o înţelegere cu poliţia – va presupune că băieţii vor fi încurajaţi să spună tot ce ştiu, în schimbul unor sentinţe mai uşoare… Şi asta înseamnă că oricum ar

privi problema Smythe, de îndată ce termină cu jafurile lui Alert, Jemmie şi Dick vor deveni nişte ameninţări foarte reale pentru el.

Rezumatul acesta şi implicaţiile. Sale se instalară în mintea fiecăruia dintre ei ca o realitate sumbră.

Mai recapitulară încă o dată tot ce ştiau până acum. Din păcate, faptul că ştiau că mai urmau şi alte jafuri nu îi ajuta să le poată preveni sau pentru a-i localiza pe Smythe şi pe băieţi.

— Alert chiar a gândit foarte bine toată treaba asta, zise Stokes, lăsând jos ceaşca. A anticipat ce vom face noi şi poliţia şi a lucrat pe lângă noi încă de la bun început.

Discutară până când ajunseră din nou în impas. Penelope se uită pe fereastră şi văzu că ziua aceea mohorâtă se cam încheiase, lăsând locul unei seri şi mai mohorâte. Oftă, lăsă jos ceaşca de ceai şi se ridică.

— Trebuie să plec. Am o cină de strângere de fonduri în seara asta.

Barnaby îi cercetă chipul. Puse ceaşca pe masă şi se ridică şi el.

— Te conduc acasă.

Şi din nou, trebuiră să treacă pe lângă biserică şi pe lângă cimitir, ca să ajungă la bulevardul principal pentru a găsi o birjă. Odată urcaţi şi îndreptându-se spre Mount Street, Barnaby îi studie profilul lui Penelope, după care îi luă mâna, o ridică la buze şi îi sărută degetele cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi întrebătoare.

El îi zâmbi ca răspuns.

— Unde are loc cina aceasta?

— Acasă la lordul Abingdon, în Park Place, răspunse, după care oftă şi se uită în faţă. Portia s-a ocupat de toate chestiunile astea… şi apoi a plecat la moşie cu Simon, aşa că acum trebuie să particip eu la ele! Se opri un moment din vorbit, după care continuă: Nu i-am simţit niciodată lipsa mai mult decât acum. Urăsc că trebuie să mă concentrez pe prostiile astea mondene şi pe conversaţii politicoase, când există lucruri cu mult mai importante de făcut.

El îi mângâie degetele liniştitor şi spuse:

— Adevărul este că nu putem face nimic în seara asta. Nu aveam nici cea mai vagă idee când va încerca Alert să dea următoarele spargeri, sau dacă le va împărţi în decursul mai multor nopţi… de fapt, încă nu ştiu nici câte din cele opt mai are de dat Smythe. Dacă Alert este, într-adevăr, bine conectat cu poliţia, aşa cum am presupus, o să ştie că poliţiştii n-o să facă nimic până când nu primesc un răspuns de la marchiz cu privire la urnă. Şi chiar şi după aceea, ce ar putea să facă? Din punctul de vedere al poliţiei, al politicienilor şi al lui Peel, e o situaţie al naibii de încurcată şi dificilă.

Penelope lăsă capul pe spate şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Ştiu. Şi lordul Abingdon este un om bun, care ne ajută pe mai multe planuri. Aşa că nu prea pot să-l învinuiesc sau să-i port pică pentru seara asta. După o clipă de gândire, adăugă: Din păcate, mama nu poate participa. Tocmai a aflat în dimineaţa asta că o veche prietenă de-a ei este pe moarte şi s-a dus în Essex ca s-o vadă, înainte să plecăm în Chase.

Timpul se scurgea pe mai multe planuri.

— Îl cunosc destul de bine pe Abingdon. L-am ajutat să rezolve o mică problemă cu ceva ani în urmă. El îi întâlni ochii când întoarse capul să se uite la el. Te pot însoţi în seara asta, dacă vrei.

Ea se uită la el, studiindu-i ochii şi chipul, apoi buzele ei se curbară uşor.

— Da, mi-ar plăcea, mulţumesc.

El îi zâmbi, apoi îi ridică mâna şi îi sărută degetele din nou.

— O să vin să te iau… Pe la cât? Să zicem pe la şapte?

Zâmbetul ei se lărgi şi încuviinţă din cap.

— La şapte, da.

*

La ora unsprezece în noaptea aceea, după o cină

plăcută cu lordul Abingdon şi doi prieteni care, la fel ca şi Excelenţa Sa, erau interesaţi de activităţi filantropice, Barnaby şi Penelope coborâră treptele conacului şi descoperiră că ceaţa se ridicase, lăsând în urmă o noapte răcoroasă, dar senină.

— Dacă mă concentrez un pic, pot să văd chiar şi stelele, zise Penelope, aşezându-şi mâna în scobitura cotului lui Barnaby. Hai să nu ne mai batem capul să căutăm o birjă… O să ne prindă bine o plimbare şi e frumos afară.

Barnaby se uită la ea şi începură să meargă pe trotuar.

— Va trebui să traversăm jumătate de Mayfair ca să ajungem pe Mount Street. Doar nu speri, cumva, să dăm din întâmplare de Smythe pe drum?

Ea ridică din sprâncene.

— Ciudat, dar ideea asta nici nu mi-a trecut prin minte. Îi întâlni privirea şi zâmbi. Nu mă gândeam să mergem până pe Mount Street. Jermyn Street e mult mai aproape.

Era, într-adevăr, mai aproape. El clipi la ea.

— Mama ta…

— Este în Essex.

Ajunseră pe Arlington Street, dădură colţul şi îşi continuară plimbarea.

— Simt că ar trebui să subliniez că, de dragul bunei-cuviinţe, nu ar trebui să fii văzută plimbându-te noaptea pe Jermyn Street, la braţul unui gentleman.

— Prostii! Îmbrăcată în pelerina asta şi cu gluga ridicată, n-o să mă recunoască nimeni.

Barnaby nu era nici el sigur de ce se contrazicea cu ea. Era pe deplin bucuros ca ea să vină acasă cu el – exact ca şi când ar fi fost deja căsătoriţi sau cel puţin un cuplu logodit dar…

— …Mostyn va fi şocat! zise el.

Ea pufni.

— Aş putea să-i cer să văd toate meniurile tale pentru săptămâna în curs, şi Mostyn ar face o plecăciune în faţa

mea şi ar murmura „Da, doamnă!”, după care s-ar grăbi să mi le aducă.

El clipi mirat. Avu nevoie de o clipă ca să digere tot ce transmiteau cu subînţeles acele câteva cuvinte. În cele din urmă, spuse:

— Ţi se adresează cu „doamnă”?

Ea ridică din umeri.

— Mulţi mi se adresează aşa.

„Mulţi” nu erau Mostyn – adică majordomul său incredibil de cuviincios.

— Înţeleg.

Ajunseră la colţul cu Bent Street. Şi fără să mai spună nimic, Barnaby o luă într-acolo.

Se uită la ea. Sub expresia ei relaxată, jovială şi aproape jucăuşă, putea detecta existenţa unui soi de hotărâre fermă. Şi dat fiind statutul încă nerezolvat al relaţiei lor, suspecta că era înţelept să aştepte şi să aibă răbdare. Să vadă încotro se îndrepta.

Pentru că era foarte posibil să fie chiar direcţia pe care şi-o dorea el.

Şi, într-adevăr, Penelope plănuia şi planifica – repeta fraze potrivite prin care să introducă în discuţie subiectul căsătoriei, odată ce ajungeau la el acasă. Ar fi fost preferabil să se întâmple în salon. Era mai uşor de vorbit acolo, mai cu seamă că nu exista un pat şi, implicit, mai puţine lucruri care să le distragă atenţia.

Presupusese că orice discuţie pe seama relaţiei lor – de cum evoluase de la statutul ei iniţial, de la o legătură pur profesională la început, şi până la ceva mult mai mult în prezent, până în punctul în care în ultimele două seri ceilalţi îi vedeau ca un cuplu, conectat în felul acela greu de definit care cataloga că doi oameni erau sau ar fi trebuit să fie căsătoriţi – era mai bine de amânat până când reuşeau să-i salveze pe Dick şi pe Jemmie.

Dar cum Smythe se dovedise atât de alunecos şi greu de prins… ce rost avea să mai aştepte? Sau să amâne inevitabilul?

Mai cu seamă din moment ce demonstraseră – iar şi

iar şi iar în ultima săptămână – că acest „inevitabil” prezenta beneficii semnificative pentru ei amândoi.

Nu îi venea să creadă că natura relaţiei lor nu îi era la fel de clară şi lui, precum îi era ei. *Putea* crede încă – şi chiar destul de uşor, dat fiind cumulul de experienţe pe care le avusese cu gentlemani de seama lui – că chiar şi Barnaby ar fi evitat să-şi declare sentimentele în faţa ei.

Ea nu avea astfel de rezerve – nu era genul care să se lase să cadă pradă la astfel de ezitări. Se simţea în stare şi dispusă să deschidă acest subiect anume.

Dar mai întâi de toate trebuiau să ajungă la el acasă. În salonul lui. Aşa că până atunci pălăvrăgi amabilă despre nimicuri – curioasă să afle mai multe despre cluburile domnilor pe care abia le întrezărise în timp ce o conduse pe St. James. Şi apoi ajunseră pe Jermyn Street.

Simţi că se încordează când apăru uşa lui în raza lor vizuală. O conduse în sus pe scări, după care îi dădu drumul o clipă, ca să-şi caute cheile în buzunar.

Auzind paşi apropiindu-se de partea cealaltă a uşii, se răsuci şi se întoarse cu faţa într-acolo.

Barnaby ridică privirea chiar când se deschise uşa şi Mostyn umplu cadrul uşii.

Dar înainte să poată reacţiona în vreun fel, Penelope preluă frâiele. Mostyn se dădu la o parte şi făcu o plecăciune respectuoasă.

— Ceai, te rog, Mostyn. În salon.

Cu tonalitatea vocii şi atitudinea calibrate la perfecţie, se comporta exact ca şi când ar fi fost soţia lui. Şi îl lăsă încremenit în prag, uitându-se după ea cu ochii holbaţi.

Se uită scurt la el peste umăr, după care se îndreptă spre salon, adăugând:

— Eu şi stăpânul tău avem nişte lucruri de discutat.

„Ce lucruri?” Ridicând din sprâncene cu speranţă, Barnaby făcu un pas în faţă.

— *Pssst!*

„Pssst? Încă pe veranda casei, Barnaby se întoarse şi văzu un bărbat aşteptând lângă balustradă. Omul îi făcu un semn, uitându-se în jur, vădit neliniştit.

Nedumerit, Barnaby se duse până la marginea verandei şi se aplecă uşor în faţă, întrebând:

— Ce este?

— Dumneata eşti domnu' Adair?

— Da.

— Am fost trimis aici cu un mesaj. Urgent, gen, zise omul şi îi făcu semn din nou să se apropie.

Barnaby se încruntă şi coborî. Deja prima treaptă de sus în jos îi oferea o perspectivă mai bună asupra străzii. Se opri brusc, uitându-se prin întuneric, simţind fiori premonitorii de rău augur gâdilându-i ceafa şi alunecându-i pe şira spinării. Erau trei bărbaţi – ba nu, patru, la număr, când se uită şi în partea cealaltă. Şi văzându-i pe acei patru bărbaţi ascunzându-se mişeleşte printre umbrele dintr-o parte şi cealaltă a casei, dădu să facă un pas în spate.

Ei observară asta, desigur. Şi se aruncară imediat spre el, într-un atac surpriză.

Pe primul reuşi să-l ţină la distanţă cu o lovitură de picior fix în piept, care îl aruncă spre balustradă. Dar înainte să aibă timp să se replieze, ceilalţi se năpustiră pe scări şi îl atacară. Mai doborî încă unul cu o lovitură puternică în stomac, dar ceilalţi îl prinseră imediat la înghesuială, blocându-l astfel încât să nu mai poată impregna prea multă forţă loviturilor.

Încercau să-l prindă şi să-l oblige să coboare scările. Să-l îngenuncheze şi să-l ia pe sus… dar nu să-l rănească, observă repede, pentru că nu aveau cuţite cu ei, slavă Domnului.

Tocmai se lupta cu unul dintre ei şi încerca simultan să-i blocheze pe ceilalţi de la a ajunge în spatele lui ca să-l împingă, când mai zări cu coada ochiului şi pe altcineva în spatele lui. Capul masiv şi greu al bastonului bunicului său apăru peste umărul lui, izbindu-l fix în moalele capului pe unul dintre bărbaţii cu care se lupta.

Mostyn se aruncase în luptă.

Atacatorul lui urlă pe măsură ce curgeau loviturile. Doi dintre ceilalţi încercară să intervină, dar bastonul mânuit cu iscusinţă îi izbi mai întâi pe unul şi apoi pe

celălalt şi se dădură înapoi amândoi.

Bastonul se întoarse apoi pentru a-l lovi pe omul care îl ţinea pe Barnaby. Acesta ridică mâna ca să se apere şi slăbi astfel strânsoare în care îl ţinea pe el.

În acelaşi timp, alte mâini mai mici îl apucară din spate de haină, stabilizându-l şi apoi trăgându-l înapoi cu o forţă surprinzătoare.

Cu un urlet răguşit, omul ignoră loviturile bastonul şi se aruncă în faţă, spre scara de mai jos şi-l prinse din nou pe Barnaby de haina descheiată, care-i flutura. Îl apucase strâns şi acum încerca să-l doboare în jos pe scări. Dar Barnaby îşi propti ferm picioarele şi-şi smulse haina din strânsoarea lui, după care se răsuci în grabă, o împinse pe Penelope înapoi în casă, îl apucă pe Mostyn – care încă mai izbea curajos cu bastonul în stânga şi-n dreapta – şi-l zori şi pe el înăuntru.

Apoi se aruncă şi el înăuntru şi abia avu timp – înainte ca atacatorii lui să se adune, să se regrupeze şi să se năpustească pe scări – să le trântească uşa în nas.

Se izbeau de uşă cu foarte multă forţă.

Barnaby se sprijini cu toată greutatea de uşă, se întinse şi trase zăvoarele de sus. Mostyn avu grijă să se ocupe repede de cele din partea de jos a uşii.

Uşa se cutremură din balamale sub un nou asalt.

Mostyn se grăbi lângă Barnaby, ca să opună rezistenţă loviturilor huliganilor. Izbiturile continuau. Şi atunci Mostyn puse în cuvinte uimirea lor colectivă:

— Suntem pe *Jermyn Street,* pentru numele lui Dumnezeu! Nu ştiu asta?

— Se pare că nu le pasă. Cu o expresie sumbră întipărită pe chip, băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase un fluier de poliţie, pe lanţ. Încă luptându-se să ţină uşa care se cutremura din toate balamalele, i-l întinse lui Penelope şi-i zise: Du-te la fereastra salonului.

Cu ochii cât cepele, ea apucă fluierul şi se grăbi spre salon.

Odată ajunsă în salonul luminat confortabil, Penelope trase draperiile, deschise fereastra batantă, inspiră adânc,

se aplecă pe geam atât cât îndrăznea de mult, pentru că salonul se afla fix deasupra scărilor, băgă fluierul în gură şi suflă cât o ţineau plămânii.

Sunetul acela strident era suficient pentru a sparge timpanele oricui.

Se uită apoi în jos ca să vadă ce efect avusese asupra oamenilor care izbeau în uşă – şi apoi cu un ţipăt ascuţit, se trase înapoi în casă în timp util pentru a evita o cărămidă care zbură pe fereastră.

Indignarea ei atinse atunci cote inimaginabile. Inspiră iar adânc, furioasă.

— Penelope?

Miji ochii şi aruncă o privire scurtă, dar ucigătoare spre fereastră, după care se răsuci şi fugi pe coridor.

— Sunt bine. Se reluaseră izbiturile în uşă. Barnaby şi Mostyn se împingeau tare în lemnul tremurând ca să opună rezistenţă. Mă duc sus!

Îşi adună în grabă fustele şi o luă la fugă în sus pe scări. Se grăbi în dormitorul lui Barnaby şi direct la fereastra care avea vedere spre stradă. Deschise larg draperiile şi se chinui să deschidă fereastra. În cele din urmă reuşi, se căţără pe pervazul interior lat, se aplecă afară, se uită la oamenii de jos şi duse din nou fluierul la buze.

Şi suflă iar şi iar.

Oamenii se uitară în sus, înjurară aprig şi fluturară din pumni spre ea, dar, din fericire, nu puteau ajunge la ea.

Ameţi apoi şi se opri din fluierat, dar până atunci deja observă o mişcare jos. Sunetul de paşi care alergau – mulţi paşi care tropăiau în alergare – se ridica cu ecou prin noaptea întunecată, în timp de poliţiştii care patrulau prin zonă se năpusteau din toate direcţiile.

Cu o satisfacţie înverşunată, privea cum atacatorii lui Barnaby se întorceau ca să dea piept cu poliţia.

Ceea ce urmă o nedumeri însă.

Derbedeii aceia nu fugiră, aşa cum ar fi fost de aşteptat să facă nişte atacatori mişei. În schimb, se năpustiră asupra patrulei de poliţie. Privi apoi cum în doar

câteva secunde se iscă o încăierare în toată regula, care se răsfrângea în stradă. Veniră apoi şi mai mulţi poliţişti şi observă că îşi făcură apariţia dintre umbre mai mulţi şi din cealaltă tabără, pentru a se alătura luptei.

— Ce ciudat!

Era aproape ca şi când adevărata ţintă a atacatorilor nu fusese nicio clipă Barnaby, ci poliţia… Plecă de la fereastră şi începu să se uite disperată prin cameră.

— Oh, Doamne!

Îşi adună iar fustele şi se năpusti spre scări, pe care le coborî iute ca vântul.

Uşa principală îndelung abuzată stătea acum larg deschisă. Fugi afară şi şopti o rugăciune de mulţumire şi uşurare, când îl văzu pe Barnaby pe veranda – şi nu în mijlocul bătăii care continua să crească în intensitate şi efective, blocând toată strada.

La fel ca şi ea, şi el stătea şi se uita încruntat la încăierarea din stradă, ca şi când nu putea să şi-o explice.

Îl apucă de braţ şi îl răsuci cu faţa spre ea.

— E o diversiune! Era nevoită să ţipe de-a binelea ca să se facă auzită peste cacofonia de mârâituri, icnete, gemete şi urlete.

El clipi uimit.

— Cum?

— O *diversiune!* îi strigă din nou şi întinse braţul ca să cuprindă toată busculada din stradă. Uite câţi poliţişti sunt aici… Sunt aici toate patrulele din zonă. Sunt aici… Aşa că nu pot fi pe străzile pe unde ar trebui să patruleze!

O sclipire de înţelegere îşi făcu atunci loc în ochii lui albaştri.

— Dau alte spargeri în seara asta!

— Da! exclamă ea, deja aproape ţopăind de nerăbdare. Trebuie să mergem să vedem!

*

— *Ştiu* că sunt şanse foarte mici de reuşită, *ştiu* că e posibil să fie periculos, dar nu putem doar să stăm în casă

şi să ne întrebăm. Penelope mărşăluia umăr la umăr cu Barnaby, cercetând cu privirea casele pe lângă care treceau.

Chiar dacă vorbise încet, cuvintele ei răsunau cu o hotărâre pe care Barnaby nu putea – şi nu voia – să o conteste. Pentru că la fel ca şi ea, nici el nu era înclinat să adopte o răbdare pasivă în locul acţiunii.

Încăierarea care se pornise în faţa conacului său fusese imposibil de oprit. Se implicase şi el în cele din urmă, prinsese un tânăr poliţist, îl apucase de guler şi-l eliberase din luptă, după care îl trimisese de urgenţă la Scotland Yard, cu un mesaj pentru Stokes. Nu avea nici cea mai mică idee dacă va fi de serviciu sergentul Miller sau alt om în care să poată avea încredere. Şi, la fel de bine, nu ştia nici unde se putea afla Stokes – pentru că avea o suspiciune şireată că era posibil ca prietenul său să fie dus pe St. John's Wood… caz în care ar fi fost mult prea departe ca să fie de vreun ajutor real.

Aşa că iată-i acum, doar ei doi, hoinărind pe străzile din Mayfair.

Luna decembrie era la un pas distanţă – după cum o demonstra muşcătura rece a aerului. Şi la fel ca mai toate conacele pe lângă care treceau şi străzile erau tot pustii. Doar din când în când mai trecea pe lângă ei câte o birjă sau trăsură. Era trecut de miezul nopţii. Probabil puţinele cupluri de nobili încă rămase în oraş se întorseseră de la evenimentele serii şi erau deja în pat, în timp ce burlacii înaltei societăţi încă nu plecaseră încă de la duhurile lor.

Acestea erau orele la care loveau în general hoţii.

Merseră pe Berkeley Street, în jurul piaţetei şi apoi în jos pe Bolton Street. Iar în momentul de faţă parcurgeau Clarges Street. Ajunseră în colţul care se intersecta cu grajdurile şi o luară la stânga pe Queen Street. Undeva mai în faţa lor, o trăsură neagră traversă capătul străduţei şi urcă în sus pe Queen Street.

Penelope se încruntă.

— Aş putea să jur că am mai văzut trăsura aceea.

Barnaby mârâi.

Penelope nu mai zise nimic altceva. Vehiculul era o trăsură mică de oraş, genul acela pe care o avea în grajd fiecare gospodărie, ca o trăsură de rezervă. Oare de ce îi rămăsese în minte? Sau de ce era atât de convinsă că mai văzuse şi mai devreme *această anume* trăsură…? Şi apoi îşi aminti unde o mai văzuse. Treceau de colţul de nord-vest al Berkeley Square, când trăsura traversase Mount Street mai în faţa lor, târându-se apoi, la fel de încet, în sus, pe Carlos Place.

Întorsese capul şi se uitase la ea. Unghiul din care văzuse calul, trăsura şi vizitiul cocoţat pe capră fusese acelaşi din care o văzuse şi mai devreme.

Dar de ce nu i-ar da pace o asemenea imagine? Tocmai acum şi în zona aceasta, când era o imagine atât de comună şi des întâlnită? Nu avea nici cea mai mică idee de ce i-ar fi fost imprimată în minte cu atâta fermitate certitudinea că era aceeaşi trăsură. Cugetă asupra acestei neînţelegeri în timp ce mergeau încet pe stradă, cercetând cu prudenţă umbrele şi uitându-se la scările pe lângă care treceau. Dar tot nu ajunse la nicio concluzie.

Când ajunseră in Queen Street, şovăiră o clipă, după care Barnaby o trase mai în stânga. Aşezându-şi mâna mai confortabil în scobitura braţului lui, veni lângă el în pas de plimbare. În orice alt sezon, dacă i-ar fi văzut cineva aşa, i-ar fi considerat un cuplu logodit ieşit la o plimbare lungă ca să petreacă cât mai mult timp cu putinţă unul în compania celuilalt. Dar cum iama îşi făcuse deja simţită prezenţa, un astfel de motiv era foarte puţin probabil. Cu toate astea, plimbarea lor lentă şi domoală le oferea timp suficient pentru a examina casele pe lângă care treceau.

Exact la fel ca şi cuplul pe care îl văzu mergând pe celălalt trotuar pe Curzon Street.

Când ajunseră în punctul în care Curzon Street se intersecta cu Queen Street, se uită lung, după care îl trase de braţ pe Barnaby. El se uită la ea şi atunci îi făcu semn să se uite vizavi, mai jos, pe Curzon Street.

El privi într-acolo şi pufni imediat.

Într-un acord tacit, traversară spre partea sudică a

străzii şi aşteptară până când celălalt cuplu ajunse la ei.

Stokes părea destul de ruşinat. Aşa că ridică din umeri şi zise:

— Nu ştiam ce altceva am putea să facem.

— Cu ostatici sau fără, nu puteam să stăm pur şi simplu acasă şi să aşteptăm fără să facem nimic, afirmă Griselda.

— În orice caz, zise Stokes, după prezenţa voastră aici, deduc că şi voi aţi gândit la fel.

— De fapt… începu Barnaby şi se uită spre Penelope… prezenţa noastră aici se datorează mai mult unei acţiuni directe.

Stokes deveni, dintr-odată, alert.

— Ce s-a întâmplat?

Barnaby îi povesti în câteva cuvinte „diversiunea” care avusese loc.

— Ţi-am trimis un mesaj, zise apoi Penelope. Dar dacă ai fost la plimbare prin oraş, probabil nu au ştiut unde să te găsească.

Stokes încuviinţă din cap.

— Dar sunt aici acum… şi cred că ai dreptate. Sigu*r mai* dau spargeri şi la alte case în seara asta. Se uită apoi în jur. Şi cel mai probabil prin zona asta.

— Ţinând cont că diversiunea a fost în Jermyn Street, începu Barnaby, care zone din Mayfair au cele mai mari şanse să fie pustii acum?

Stokes înţelegea la ce se referea. Şi făcu semn spre zona de sud.

— Păi, am putea considera Piccadilly ca graniţa sudică şi până sus, la Circus şi la Regent Street… zise, indicând spre est… şi până sus, pe Conduit Street. De acolo, de la Bond Street până pe Bruton Street, până sus, în Berkeley Square… Şi din moment ce casa ta se află în capătul acesta al Jermyn Street, probabil au venit patrulele din toată zona de nord şi până din Hill Street. Şi probabil… zise şi se întoarse să se uite în josul Curzon Street… şi probabil şi din zonele de pe lângă Park Lane.

— Aşadar, ne aflăm mai mult sau mai puţin în mijlocul

zonei pustii? întrebă Penelope.

Stokes încordă maxilarul şi încuviinţă din cap.

— Depinde şi pe unde erau în patrulă… dar n-am văzut niciun poliţist de când am venit în zona asta.

— Nici noi n-am văzut, zise Barnaby, uitându-se în jur. Dar, pe de altă parte… noi am plecat chiar din locul în care sunt adunaţi toţi.

Stokes înjură în şoaptă.

— Hai să împărţim zona şi să ne despărţim.

El şi Barnaby îşi puseră capetele la contribuţie şi conturară mai multe rute posibile. Stokes încuviinţă din cap apoi.

— Ne întâlnim din nou în partea de sus a Berkeley Square… dacă nu cumva vreunii dintre noi îi văd pe netrebnici. Ai fluierul la tine, da?

Penelope se bătu uşor pe buzunarul mantalei.

— E la mine, da.

Barnaby o luă din nou de mână. Încuviinţă din cap spre Griselda, după care îi întâlni privirea lui Stokes.

— Dacă vreunul dintre noi vede vreun poliţist pe drum, sau vreo birjă, cred că am face bine să trimitem de veste la Scotland Yard să trimită mai mulţi oameni încoace.

Stokes aprobă, îi salută apoi şi se întinse să o ia de braţ pe Griselda.

Barnaby şi Penelope se întoarseră şi porniră pe Curzon Street. Dar înainte să apuce să facă mai mult de un pas în direcţia cu pricina, un ţipăt ascuţit spintecă noaptea şi îi făcu să încremenească în loc.

Stokes apăru imediat lângă ei, cercetând noaptea adâncă din jur.

— Unde?

Niciunul dintre ei nu era sigur.

Şi apoi un al doilea ţipăt ascuţit spintecă liniştea tensionată. Penelope arătă în faţă şi în stânga.

— Acolo! Half Moon Street!

Îşi adună fustele şi o luă la fugă în direcţia aceea. Din câţiva paşi mari, Barnaby şi Stokes o depăşiră, apoi apăru şi Griselda lângă ea.

Ţipătul de mai devreme se transformase într-un vaier continuu, care creştea în volum şi în intensitate pe măsură ce se apropiau de intersecţie.

Barnaby şi Stokes erau la doar câţiva paşi de Half Moon Street, când ţipetele atinseră cote şi mai înalte şi două siluete mici apărură alergând împleticindu-se de după colţ.

Alergând cât puteau de repede, siluetele pitice trecură în sprint pe lângă cei doi bărbaţi, înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să reacţioneze.

Undeva mai în spate, Penelope se opri brusc. Acum că ţipetele lor nu mai erau distorsionate de ecoul dintre case, putea înţelege clar că strigau după ajutor.

— Dick? O faţă palidă se uită în sus la ea. Şi atunci o recunoscu şi pe cealaltă. Jemmie?

Abia venindu-i să-şi creadă ochilor, începu să fluture din mâini, făcându-le semn să vină unde se opriseră ea şi Griselda.

Jemmie o luă la goană spre ea, dar Dick rămase în urma lui, în mijlocul drumului, cu ochii mari şi holbaţi, uitându-se în spate, de unde veniseră, şi gata să o ia la fugă din nou. Jemmie observă şi-i strigă:

— E doamna de la orfelinat.

Dick se mai uită atunci o dată la ea. Şi uşurarea care-i inundă trupul mic şi obosit era aproape prea chinuitoare de văzut. După aceea ţâşni şi el să i se alăture lui Jemmie.

Ambii băieţii o apucară de mâini, fiecare de câte una, strângând-o rugător de degete şi legănându-se agitaţi.

— Vă rog, domnişoară… *vă rog!* Salvaţi-ne!

Desigur! Penelope se aplecă şi-i îmbrăţişă pe amândoi. Se ghemui şi-l strânse în braţe pe Jemmie, în timp ce Griselda se lăsase şi ea pe vine, strângându-l pe Dick într-o îmbrăţişare protectoare.

Barnaby şi Stokes veniră înapoi la ele. Amândoi erau bărbaţi mari de statură şi impunători. Cu trăsăturile umbrite şi de nerecunoscut, erau imagini de-a dreptul intimidante pentru cei doi copii. Penelope nu fu deloc surprinsă când băieţii se făcură mici în braţele ei şi ale Griseldei.

— E în ordine, e în ordine… zise şi le zâmbi, liniştitor. Suntem aici acum. Dar de cine fugiţi?

Cuvintele acestea abia ce îi părăsiseră buzele, când răsună un urlet animalic de furie, ce spintecă noaptea şi făcu străzile să tremure cu ecou. Ridicară cu toţii privirile. Barnaby şi Stokes se răsuciră şi săriră în poziţie de luptă, interpunându-se instinctiv între femei şi copii şi pericolul iminent.

O siluetă masivă apăru apoi de pe Half Moon Street, înjurând şi blestemând şi se năpusti spre ei.

— De *el!* ţipară băieţii la unison, cu voci tremurânde de spaimă.

Căpcăunul se uită apoi în sus şi îi văzu – îi văzu pe Stokes şi pe Barnaby direct în faţa lui. Înjură aprig, se opri într-o alunecare, se răsuci din mers şi fugi în direcţia opusă.

Barnaby şi Stokes porniră după el.

Alunecarea aceea de oprire deja îl costase prea mult teren. Barnaby îl prinse din urmă înainte să apuce să iasă de pe stradă, şi Stokes era imediat în spatele lui. În mai puţin de un minut îl prinseră pe răufăcător şi îl aveau imobilizat cu faţa în jos pe caldarâm. Barnaby îl ţintui cu greutatea propriului corp, în timp ce Stokes îi legă mâinile şi braţele şi apoi folosi sforile pe care le găsi prinse de centura lui ca să-i lege fedeleş şi gleznele.

— Chiar îmi place un infractor care vine pregătit. Stokes îl ridică apoi în picioare pe om. Se uită la chipul lui şi zâmbi. Domnul Smythe, presupun.

Smythe mârâi îngrozitor.

Capitolul 23

— Cine e Alert? Stokes se plimba încet prin faţa scaunului pe care stătea tolănit Smythe. Îl aduseseră acasă la Barnaby. Nu numai că Jermyn Street fusese mult mai aproape decât Scotland Yard, dar, după cum subliniase repede Barnaby, cu Alert, oricine ar fi fost el, având legături

cu poliţia, era de preferat să ţină cărţile care le căzuseră într-un sfârşit în mână cât mai aproape de piept şi cât mai în siguranţă cu putinţă.

Chiar dacă Alert îşi dădea seama că ceva era în neregulă, chiar dacă ştia că îl prinseseră pe Smythe, cu cât ştia mai puţine despre ce aflau de la Smythe, cu atât mai bine.

Îl legaseră pe Smythe de scaun. Nu putea evada şi nici nu încerca să o facă. Îşi testase o dată legăturile de la mâini. Stokes avea toată încrederea că, în cele din urmă, Smythe le va spune tot ce ştia. Va dori ceva în schimb pentru asta, firește, dar în mod sigur nu avea nimic de câştigat din a-i păstra secretele lui Alert.

Aşezaseră scaunul pe care stătea Smythe în centrul camerei, cu faţa spre vatră, iar Stokes se plimba prin spaţiul liber dintre cele două. Penelope şi Griselda stăteau aşezate în fotoliile de o parte şi de alta a focului care ardea. Barnaby stătea în picioare lângă scaunul lui Penelope, cu un braţ proptit pe poliţa şemineului.

Dick şi Jemmie şedeau la o măsuţă mică de lângă perete, înfulecând nişte sandviciuri enorme pe care le pregătise pentru ei Mostyn. Acesta stătea lângă ei, la fel de interesat ca şi ei de scena care se derula în mijlocul salonului.

Stokes nu fu deloc surprins când Smythe nu îi răspunse imediat la întrebare. Omul încă se mai gândea, cu capul aplecat şi cu bărbia băgată în piept.

Ceea ce îi surprinse cel mai mult însă fu afirmaţia pe care o rosti Jemmie:

— E un domn… un nobil. El e ăl de-a plănuit toate spargerile. Şi a luat şi toate lucrurile pe care le-am sustras din case.

Stokes se întoarse spre Jemmie, şi chiar şi Smythe ridică brusc capul ca să se uite la el.

— L-ai văzut?

Jemmie se agită în scaun.

— Nu destul de bine cât să-l recunosc. Era întuneric şi purta o pălărie mare şi un fular… se prefăcea vizitiu.

— Vizitiul! exclamă Penelope şi sări în picioare. Asta e! Se uită apoi spre Stokes. Am văzut o trăsură trecând încet pe stradă, în timp ce ne plimbam noi… Şi am văzut aceeaşi trăsură de *trei ori* în seara asta. Ultima dată a fost când am luat-o înapoi pe Bolton Street cu băieţii şi cu Smythe… trăsura mergea în spatele nostru… pe Curzon Street. Nu puteam să-mi scot din minte imaginea cu trăsura. Mi se părea că e ceva ciudat cu ea… şi acum ştiu şi ce. Ştiu cum stau vizitiii pe capră… Stau un pic cocoşaţi. Omul acesta stătea cu spatele drept ca vergeaua. Era îmbrăcat ca un vizitiu, dar nu era vizitiu. Era un gentleman care se dădea drept un vizitiu. Se uită apoi spre Jemmie şi Dick. Acolo s-au dus lucrurile pe care le-aţi luat în seara asta din celelalte case… în trăsură?

Ambii băieţi încuviinţară din cap.

— Da, aşa a fost aranjamentu', zise Jemmie. După ce plecam din fiecare casă, trăsura şi domnu' Alert ne aşteptau la colţ ca să ia lucrurile de la noi.

Dick îndrăzni şi el atunci să şoptească:

— Alert îi dădea lui Smythe câte-un săculeţ… un avans zicea el… mereu după ce puneam fiecare obiect în portbagaju' trăsurii.

— Smythe trebuia să mai primească bani mai târziu, adăugă Jemmie. După ce vindea Alert lucrurile.

Stokes se uită la Smythe şi aproape că putea auzi rotiţele minţii lui învârtindu-se. Dacă mai aştepta mult, era posibil ca băieţii să divulge suficient cât să-şi poată dea seama de identitatea lui Alert. Şi asta l-ar fi lăsat pe el fără nimic cu care să se târguiască.

Smythe simţi privirea lui Stokes şi se întoarse să se uite la el.

Stokes ridică dintr-o sprânceană.

— Ai ceva de zis? Când Smythe şovăi vizibil, continuă: în momentul de faţă o să fii acuzat de jaf, omor şi tentativă de omor. O să mergi la spânzurătoare, Smythe! Şi numai din cauza asocierii tale cu Alert şi cu maşinaţiile lui. În clipa de faţă, are toate obiectele pe care şi le-a dorit, cu excepţia unuia… şi pare destul de hotărât să scape basma curată şi

să te lase pe tine să înfrunţi singur mânia judecătorilor, după ce se va afla valoarea exactă a tot ce ai furat.

Smythe se mişcă în scaun, agitat.

— Poate că am furat lucruri… da am făcut-o pentru Alert. Din ordinu' lui Alert. E destul de clar că nu-i modul meu obişnuit de lucru. Adică cine-a mai auzit vreodat' să furi numai câte-un singur lucru când intri într-o casă? Plecă apoi privirea în pământ. Şi n-am omorât pe nimeni.

Stokes îl studie o clipă, după care întrebă:

— Păi, şi cum rămâne cu doamna Carter?

Smythe nu ridică privirea.

— Nu poţi dovedi nimic.

— Oricum ar fi, începu Stokes, pe un ton dur şi tăios, avem suficienţi martori că ai încercat s-o omori pe Mary Bushel în Black Lion Yard.

Smythe pufni atunci.

— Dar n-am omorât-o, nu? Se opri o clipă din vorbit, după care continuă, adresându-se în continuare cizmelor lui Stokes: Să omor oameni… asta nu-i treaba mea. Nu-s bun la asta. Sunt un spărgător a-ntâia. Dacă n-ar fi fost blestematu' de Alert care să insiste să fac jafu' ăsta… toate opt casele… aşa cum voia *el… nici măcar* nu mi-ar fi trecut vreodat' prin minte să mă dedau la crimă.

Stokes lăsă tăcerea aceea tensionată să se mai întindă un pic, după care ce zise, ferm:

— Aşa şi?

Iar atunci Smythe ridică într-un final privirea şi se uită la Stokes.

— Dacă vă dau tot ce ştiu despre Alert şi dacă-i suficient ca să-l identificaţi… cu ce acuzaţii o să mă confrunt?

După o clipă lungă de gândire, Stokes îi răspunse:

— Dacă informaţiile pe care ni le dai se dovedesc suficiente pentru a-l identifica pe Alert şi eşti de acord să depui mărturie împotriva lui, dacă va fi nevoie, o să lăsăm în picioare numai acuzaţiile de jaf şi tentativă de omucidere. Dacă am putea să dovedim că ai comis şi crima, te-ai duce direct la spânzurătoare, fără discuţie. Dar

fără asta… şi cu o recomandare de la noi pe baza cooperării cu poliţia, o să fii doar deportat. Stokes se opri o clipă din vorbit, după care adăugă: Alegerea e a ta.

Smythe pufni.

— Mda, mersi… O să aleg deportarea.

— Aşadar, cine e Alert?

Smythe plecă privirea din nou în pământ.

— Haina asta de-o port are un buzunar ascuns. În căptuşeală, lângă cusătura de pe stânga, la nivelul coapsei. Stokes se aplecă în faţa lui şi pipăi haina. Sunt trei liste acolo.

Stokes găsi hârtiile împăturite şi le scoase. Le despături apoi, le netezi şi le ridică să le citească. Barnaby plecă de lângă şemineu şi veni lângă el.

— Astea-s listele de mi le-a dat Alert. Prima e o listă a caselor… Smythe continuă apoi, povestindu-le planul lui Alert, descriindu-le întâlnirile pe care le avusese cu el şi relatându-le tot ce vorbiseră.

În timp ce le spunea despre spargeri, atât despre cele patru din noaptea precedentă, cât şi despre cele trei pe care le duseseră la îndeplinire în noaptea aceasta, Stokes şi Barnaby se uitau peste listă… mai exact la adresele caselor jefuite şi la cea cu obiectele furate.

La un moment dat, Barnaby se opri şi înjură.

— Ce e? întrebă Stokes.

Sumbru, Barnaby indică una dintre adrese, pe cea a primei case jefuite în prima noapte.

— Asta e Cothelstone House.

— Casa tatălui tău?

Barnaby încuviinţă din cap. Luă lista cu descrierile obiectelor ce trebuiau furate şi localiză înregistrarea corespunzătoare.

— „Figurină din argint, care înfăţişează silueta unei doamne, pe raftul din vitrina din biblioteca”. Sfinte Sisoe! zise şi îi întâlni privirea lui Stokes.

Stokes ridică atunci dintr-o sprânceană.

— E valoroasă, înţeleg asta. Dar despre ce sumă vorbim aici?

Barnaby clătină din cap.

— Valorează… ăăă… habar n-am cât valorează figurina. Cuvântul folosit în general pentru a descrie statueta este „nepreţuită”. Literalmente, nepreţuită.

Se mai uită o dată pe lista de obiecte.

— Nu vorbim despre o mică avere aici. Dacă aceste alte obiecte sunt de acelaşi calibru, atunci Alert s-a aranjat să concureze cu cei mai bogaţi din ţinut.

Stokes clătină din cap.

— Adică îmi spui că statuia asta nepreţuită, din casa unuia dintre nobilii care supraveghează activitatea poliţiei, dintr-o casă pe care *tu o* vizitezi în mod regulat, stătea pur şi simplu acolo pe o masă, aşteptând un hoţ întreprinzător, care doar să vină şi s-o ia?

Barnaby se uită la el şi ridică din umeri.

— Va trebui să discuţi asta cu mama mea, dar te previn de-acum că e puţin probabil să ai prea mult succes cu ea. Dumnezeu ştie că tata a bătut-o la cap ani la rând să o încuie undeva în siguranţă… Dar a renunţat acum câteva decenii bune. Şi, după cum a subliniat şi Penelope, lucrurile astea s-au aflat prin preajma noastră de când ne-am născut… Aşa că nici nu prea le mai observăm…

— Până când nu le şterpeleşte cineva. Stokes părea dezgustat. Se întoarse atunci încă o dată spre Smythe. Aşadar, totul a decurs lin. Alert a ridicat cu trăsura fiecare obiect furat, după fiecare casă, până la ultima. Păi, şi ce s-a întâmplat?

Smythe se încruntă şi se uită la băieţi.

— Asta nu mi-e clar încă nici mie. Poate ar fi mai bine să-i întrebi pe ei…

Stokes se întoarse atunci spre Dick şi Jemmie.

— Ultima casă… Ce s-a întâmplat acolo… Cum aţi reuşit să fugiţi?

Băieţii făcură schimb de priviri, după care Jemmie spuse:

— În prima noapte, Smythe nu ne-a zis unde anume în casă trebuia să mergem după obiect, până când nu ajungeam acolo. Aşa că n-am avut cum să plănuim când să

încercăm să fugim. Dar mai târziu, în noaptea aia, după primele patru case, Alert ne-a luat cu trăsura… pe toţi trei… şi apoi s-a oprit undeva într-un parc ca să vorbească cu Smythe despre casele din seara asta. Ne-au lăsat în trăsură pe mine şi pe Dick. Dar am ascultat ce-au vorbit.

— Am auzit că unu' din noi trebuia să intre prin bucătărie la a treia casă… şi ăla m-am dovedit a fi eu, spuse Dick. Şi ne-am pus de acord ca oricare dintre noi era, să ia un cuţit suficient de ascuţit ca să taie hăţurile în care ne ţinea. Încuviinţă apoi din cap spre hăţurile pe care le avusese Smythe la centură şi care în clipa de faţă erau strânse în jurul gleznelor omului masiv. Le folosea ca să ne ţină când ne duceam de la o casă la alta. Şi dacă vreunu' dintre noi rămânea afară, ne lega de un stâlp sau de un gard.

— Am auzit şi că la ultima casă din seara asta trebuia să fie doar unu' din noi doi, continuă Jemmie. Trebuia să luăm un tablou mic dintr-o cameră de la etaj. Smythe m-a săltat să intru pe geamu' de la spălătoria din spate şi m-a aşteptat acolo să ies. Dar pentru că trebuia să ajung până sus, ştiam că n-o să devină suspicios din prima, aşa că am ieşit pe uşa principală, în schimb. Doar că zăvorul a scârţâit tare.

— Io aproape terminasem să-mi tai hăţurile când a ieşit el, spuse Dick. Dar Smythe a auzit scârţâitul şi şi-a dat seama de la ce era. Jemmie m-a ajutat să mă eliberez, dar apoi l-am văzut pe Smythe venind după noi din spatele casei. Aşa că am fugit.

— Aţi făcut foarte bine, spuse Penelope, cu glasul încărcat de aprobare şi admiraţie.

Smythe mârâi şi se uită înapoi la Stokes.

— Deci, asta e… tot ce pot să vă zic. Găsiţi un domn care să ştie casele alea, suficient de bine cât să ştie toate detaliile scrise acolo… unde erau obiectele şi exact cum să le ia. Aduceţi-l la mine şi io o să zic dacă e omu' vostru.

Stokes îl studie o clipă în plus pe Smythe.

— Păi, o să-l recunoşti, dar… dar o să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Mai e cineva care să-l cunoască?

— Grimsby, răspunse Smythe. El l-a văzut de mai multe ori decât mine.

Stokes se încruntă.

— Din păcate, puşcăria nu prea i-a priit lui Grimsby. A făcut un infarct. E mort. Nu ne poate ajuta.

Smythe se uită în jur şi înjură în şoaptă. După aceea se uită spre băieţi.

Urmărindu-i linia privirii, Stokes întrebă:

— Băieţi… vă rog, gândiţi-vă bine. L-aţi văzut pe Alert… sau vă amintiţi ceva despre el, suficient de bine încât să-l recunoaşteţi dacă l-aţi vedea din nou?

Ambii băieţi se încruntară gânditori, apoi clătinară din cap.

Stokes oftă. Tocmai dădea să se întoarcă iar spre Smythe, când Jemmie zise:

— Da' l-am *auzit* suficient de bine ca să-i recunoaştem vocea.

Penelope le zâmbi strălucitor.

— Excelent! Îi întâlni privirea lui Stokes. Şi asta e destul de bine, nu-i aşa?

Stokes cugetă o clipă, după care încuviinţă din cap.

— Aş zice că da.

— Aşadar… Barnaby se concentrase pe liste. Tot ce trebuie să facem acum… dar se opri din vorbit, când cineva ciocăni tare la uşă.

Era un *cioc-cioc-cioc-cioc* foarte politicos. Barnaby se uită spre Mostyn, care făcu o plecăciune scurtă şi se duse să răspundă la uşă.

Mostyn lăsă uşa salonului întredeschisă. Nimeni nu zicea nimic. Adulţii aşteptau să afle cine era, iar băieţii erau prea ocupaţi să-şi înfulece sandviciurile ca să le pese.

Se auzi deschizându-se zăvorul de la uşă. O secundă mai târziu, răsună o voce rezonantă şi guturală, prea nedesluşită pentru a fi înţeleasă, care îl salută pe Mostyn.

Răspunsul lui Mostyn veni clar şi răsunător:

— Milord! Ăăă… nu vă aşteptam.

— Mda, îmi dau seama de asta, Mostyn, dar totuşi, iată-mă, declară o voce rafinată şi politicoasă. Poftim aici,

ia şi pălăria mea. Şi acum, spune-mi… unde e fiul acesta al meu?

Uşa salonului se deschise larg şi contele de Cothelstone intră calm. Studie o clipă oamenii adunaţi în salon, după care zâmbi blând.

— Barnaby, dragul meu băiat… Se pare că ai o întrunire pe cinste aici.

Barnaby clipi.

— Tată… începu, dar se opri din vorbit şi se încruntă. Credeam că ai plecat în nord.

— Am plecat, da, răspunse contele şi oftă. Din păcate, mama ta a hotărât că am uitat ceva acasă, aşa că m-a trimis înapoi să-l aduc.

Strălucirea din ochii contelui, în timp ce se uita la fiul său, le dădea de înţeles tuturor ce era acel „ceva” despre care vorbea.

Contele zâmbi apoi sincer şi îşi mută atenţia spre ceilalţi adunaţi în salon. După aceea se întoarse înapoi la Barnaby şi ridică din sprâncene.

— Aha… Pe Barnaby îl încerca dintr-odată o senzaţie neplăcută că lucrurile îi cam scăpau de sub control. Îl cunoşti pe Stokes, desigur.

Contele şi Stokes încuviinţară din cap unul spre celălalt.

Barnaby se întoarse apoi spre Penelope.

— Şi dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Penelope Ashford.

Penelope se ridică, făcu o reverenţă politicoasă, după care dădu mâna cu contele.

— Este o plăcere să te cunosc, milord.

— Plăcerea e de partea mea, draga mea. De partea mea. Îi cuprinse apoi mâna între amândouă ale sale şi o bătu uşor pe degete, zâmbindu-i încântat. Îl cunosc pe fratele dumitale. Vorbeşte adesea despre dumneata.

Penelope zâmbi şi îi oferi un răspuns politicos.

Barnaby fu copleşit îndată de o senzaţie de slăbiciune şi i se strânse stomacul. Tatăl său ştia. Cum anume… asta nu bănuia. Dar tatăl său ştia… şi la fel şi mama lui. Înjură în

sinea lui. Reuşi apoi să răsufle un pic mai uşurat când tatăl lui, în cele din urmă, o lăsă pe Penelope şi se întoarse spre Griselda.

Barnaby le făcu prezentările, după care îl conduse spre băieţi şi le spuse suficient de povestea lor ca să explice prezenţa lor acolo.

— Ce flăcăi curajoşi! exclamă contele, încuviinţând din cap aprobator, după care se întoarse să-l măsoare din priviri pe Smythe. Aşadar, să înţeleg că acesta este răufăcătorul nostru?

— Mai degrabă, acolitul său. Dornic să-i păstreze atenţia tatălui său cât mai departe de Penelope, Barnaby îi înmână una dintre listele lui Alert. Era pe punctul de a-i explica ce anume era, când Penelope îl atinse uşor pe braţ.

Încuviinţă din cap şi-i făcu semn spre cei doi băieţi – amândoi căscau.

— Poate că Mostyn ar putea să-i ducă la bucătărie să le dea nişte lapte şi apoi să le caute undeva nişte paturi? Pot să-i duc mâine la orfelinat.

Mostyn încuviinţă din cap, aprobator. Îi luă apoi pe băieţi şi îi conduse spre uşă.

Barnaby se întoarse atunci spre tatăl lui şi-l găsi încruntându-se la listă.

— Ce faci cu una dintre listele astea infernale ale lui Cameron? întrebă tatăl său, întâlnindu-i privirea. Despre ce e vorba aici?

Timp de o clipă, Barnaby fu sigur că nu înţelesese corect.

— Lista lui *Cameron?*

Tatăl luă scutură atunci din foaie cu subînţeles – era cea pe care erau notate casele care trebuiau să fie jefuite.

— Asta. Ştiu că Cameron a scris asta. Se mai uită o dată la foaia de hârtie. Poate că e scrisă toată cu litere mari, dar îi recunosc scrisul oriunde. Ca secretar personal al lui Huntingdon, Cameron ne scrie toate agendele şi procesele-verbale… toate la fel de ordonat şi lizibil ca asta. Nedumerit, contele îşi întoarse atunci privirea spre Barnaby. Ce e asta? Recunosc adresa noastră, desigur, şi la

fel şi pe celelalte… Arată ca unul din rondurile lui Huntingdon.

Nu apucă să mai facă schimb de priviri cu Stokes, pentru că afirmaţia aceea îl luă prin surprindere. Aşa că Barnaby se încruntă şi întrebă:

— Rondurile lui Huntingdon?

Contele pufni scurt.

— Trebuie să fii mai atent la politică. Huntingdon este extrem de conştiincios şi vizitează în mod regulat toţi agenţii importanţi din partid în calitatea sa de membru al parlamentului. E un om foarte dedicat, Huntingdon.

— Şi Cameron merge cu el? întrebă Stokes.

Contele ridică din umeri.

— Nu de fiecare dată, dar destul de des, da. Dacă e ceva de discutat, Cameron trebuie să fie acolo să ia notiţe.

Stokes îi întâlni atunci privirea lui Barnaby.

— Toate obiectele furate au fost din biblioteci sau din birouri… Ai observat asta?

Barnaby încuviinţă din cap.

Şi în clipa aceea, contele îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

— *Ce* obiecte furate?

Barnaby îi înmână atunci şi celelalte liste.

— Obiectele astea… Cele pe care răufăcătorul a aranjat să le fure Smythe.

Contele luă foile şi le studie câteva clipe. Nu-i luă mult să-şi dea seama de implicaţii, mai cu seamă când ajunse la obiectul furat din propria casă.

— Statueta strămătuşii mamei tale?

Se uită la Barnaby, care încuviinţă din cap.

— Împreună cu toate celelalte.

În momentul acela, nu mai era nimic blând în expresia contelui.

— Şi a pus mâna pe toate?

— Toate, cu excepţia ultimului. Dar încă nu a avut ocazia să scape de ele. Şi acum, datorită ţie şi a lui Smythe, ştim cine este.

Contele zâmbi – doar că de data asta expresia de pe

chipul lui era de prădător.

— Excelent!

Şi apoi Penelope fu cea care puse cea mai pertinentă întrebare:

— Unde locuieşte Cameron?

Contele ştia.

— Locuieşte cu Excelenţa Sa la Huntingdon House.

*

Contele îi asigură că lordul Huntingdon era încă treaz la ora aceea şi gata să-i primească, în ciuda faptului că era aproape două noaptea, aşa să porniră cu toţii spre conacul acestuia, care, din fericire, era situat în apropiere de Dover Street.

Stokes luă doi poliţişti de la patrula din St. James şi le ordonă să-l păzească pe Smythe. Lordul Cothelstone declarase ferm că era nevoie să vină şi el, aşa că, astfel, o întreagă procesiune mărşălui pe uşile conacului lui Huntingdon. Cu toate astea, majordomul lui Huntingdon se îndreptă ţanţoş şi gestionă întreaga chestiune cu mult aplomb. Îl lăsă pe conte – un vizitator frecvent – să se ducă singur cu Barnaby în biroul lordului Huntingdon, iar el îi escortă în salon pe Penelope, pe Griselda şi pe Stokes. Se întoarse apoi şi îi duse pe băieţi, pe Mostyn, pe cei doi poliţişti şi pe Smythe la nişte scaune simple de lemn aliniate pe coridorul de dincolo de holul principal.

Şi în cinci minute, majordomul era înapoi, gata să-i conducă pe toţi în sanctuarul particular al stăpânului său.

Huntingdon, un gentleman masiv şi corpolent, nu era prost. Ascultă fără nicio emoţie, în timp ce Barnaby şi Stokes îi explicară de-a fir a păr cazul împotriva omului pe care Smythe şi băieţii îl cunoşteau drept domnul Alert şi despre care acum se credea că era secretarul personal al Excelenţei Sale – Douglas Cameron.

Când i se spuse că Smythe şi băieţii îl puteau identifica pe Alert – Smythe din vedere, iar băieţii după voce Huntingdon îi studie pe cei trei cu mare atenţie, apoi

încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Povestea voastră e puţin cam trasă de păr, dar listele acestea cu siguranţă sunt probe compromiţătoare. Acesta este într-adevăr scrisul lui şi acelea sunt într-adevăr case pe care le-a vizitat de curând, în compania mea. Aşa că nu văd niciun motiv să nu-l supunem pe Cameron la un test. Dacă prin vreo răsturnare a sorţii se dovedeşte că e nevinovat, atunci nu e nimic rău în asta.

Barnaby încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, milord.

— Cu toate astea… începu apăsat Huntingdon şi ridică un deget ferm… O să facem asta în mod corect.

Acestea fiind spuse, Excelenţa Sa dădu dispoziţiile, ordonând fiecărui om în parte unde să stea şi ce să facă.

Două uşi – câte una de fiecare parte a biroului lung – duceau spre camerele alăturate. În faţa fiecărei uşi se afla câte-un panou mare oriental. Huntingdon îi trimise pe cei doi poliţişti şi pe Smythe să stea ascunşi în spatele unuia din panouri. Iar în spatele celuilalt, îi trimise pe Penelope, pe Griselda şi pe cei doi băieţi.

— Vreau să-i aduceţi pe băieţi numai atunci când o să vă zic eu. Omul lui Adair va sta aici, lângă uşa principală, şi atunci când o să-i dau eu semnalul, o să iasă pe coridor şi o să vină pe partea cealaltă ca să vă spună să intraţi. Vreau să-i ţineţi pe băieţi în spatele panoului, de unde să ne poată auzi, dar nu şi vedea. Huntingdon o ţintui atunci pe Penelope cu privirea lui intensă şi fermă. Mă bazez pe dumneata, domnişoară Ashford, ca să-mi spui dacă băieţii îl identifică în mod corect pe Cameron ca fiind omul pe care l-au auzit dându-i instrucţiuni lui Smythe. O să ştii după semnalul meu când să ieşi şi să-mi spui.

Penelope încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Îi luă apoi pe băieţi şi pe Griselda şi se duseră în sala adiacentă.

După ce totul fu aranjat după voinţa lui Huntingdon, cu contele şi cu Barnaby stând în spatele biroului în dreapta

lui şi cu Stokes lângă peretele din stânga lui, Huntingdon îl chemă pe majordom şi îi porunci să-l cheme pe Cameron.

— Şi, Fergus… să nu-i spui nimic despre cine este aici.

Majordomul păru aproape ofensat.

— Desigur că nu, milord.

Huntingdon se uită la Stokes, după care la Barnaby.

— Domnilor, deşi apreciez tot interesul pe care l-aţi manifestat pentru cazul aceasta, eu voi conduce interviul. Şi aş aprecia foarte mult dacă, indiferent ce ar putea spune Cameron… dacă aţi rămâne tăcuţi.

Stokes nu păru deloc mulţumit, însă încuviinţă din cap aprobator. Barnaby fu de acord mai repede – era de acord cu tactica adoptată de Excelenţa Sa şi nu vedea niciun motiv să nu lase interogatoriul acela în mâinile sale capabile.

Trecu un minut, după care se deschise uşa şi intră Cameron.

Barnaby îl studie în linişte. Părul său, de un castaniu obişnuit şi tuns elegant era uşor ciufulit şi exista o îmbujorare slabă în obrajii săi palizi. Huntingdon afirmase mai devreme că nu-i ceruse lui Cameron să îi fie la dispoziţie în seara aceea, iar Fergus le confirmase faptul că Cameron fusese plecat de la ora nouă seara şi se întorsese abia de curând.

Era la fel de bine îmbrăcat ca de obicei. Nici măcar o manşetă nelalocul ei. După o ezitare infinit de mică – care era complet scuzabilă în circumstanţele date, când dăduse cu ochii de compania neaşteptată –, închise uşa în spatele lui şi veni în faţă, studiindu-i cu aerul său arogant obişnuit, semnificativ mai respectuos când veni vorba de tatăl lui Barnaby şi de Huntingdon.

Barnaby observă asta, precum şi atitudinea mult mai echitabilă pe care o avea faţă de el. Omul era extrem, extrem de conştient de rangurile superioare ale elitei sociale. Îi trata pe toţi cei pe care îi considera ca fiind sub el cu o aroganţă dispreţuitoare şi pe toţi cei pe care îi vedea ca fiind peste el – precum Huntingdon şi contele – cu un respect linguşitor. Şi, desigur, pe cei pe care îi considera

egalii lui – precum era Barnaby – îi saluta cu un aer imperturbabil. Şi din experienţa lui Barnaby, numai aceia care *nu* erau siguri pe locul lor în lume depuneau atât de mult efort pentru a şi-l consolida.

Cameron se opri la un pas în faţa biroului. Şi la fel ca orice secretar personal bun, expresia de pe chipul lui nu dezvăluia nimic. Nici măcar un dram de curiozitate.

— Da, milord?

— Cameron. Huntingdon îşi împreună mâinile-i mari pe registrul pe care îl avea în faţă şi îl ţintui cu o privire fermă, dar intensă. Domnii aceştia au venit la mine cu o poveste absolut tulburătoare. Se pare că ei cred că ai fost implicat…

Huntingdon făcu un rezumat expert al cazului lor, omiţând toate detaliile neimportante şi concentrându-se asupra rezultatelor şi concluziilor.

Din moment ce îl studia cu mare atenţie pe Cameron, lui Barnaby i se păru că acesta se albi la faţă atunci când stăpânul său menţionă listele, dar era la fel de posibil ca asta să fie şi pentru că îi mai dispărea îmbujorarea de pe chip.

Cu toate astea, Barnaby – şi era foarte sigur că acelaşi lucru era valabil şi pentru Stokes, pentru tatăl său şi pentru Huntingdon – îşi confirmă vinovăţia lui Cameron în doar câteva minute.

Omul nu reacţionă. Chiar dacă afirmaţia iniţială a lui Huntingdon îi dăduse foarte clar de înţeles că *el* era cel suspectat de infracţiunile descrise anterior de Huntingdon, Cameron menţinu o atitudine rezervată. Un om nevinovat – indiferent de gradul de control şi stăpânire de sine pe care îl avea asupra propriei persoane – ar fi arătat măcar un semn cât de mic de uimire, de şoc, sau de nelinişte de orice fel, atunci când era informat că era suspectat de asemenea fărădelegi.

În schimb, Cameron doar aşteptă răbdător până când Huntingdon ajunse la finalul discursului său, încheind cu:

— Aşadar, domnule? Ne poţi lumina şi pe noi cu privire la acurateţea acestei poveşti?

Şi apoi Cameron zâmbi – afişă un zâmbet relaxat, de nobil şi care parcă îi invita pe Excelenţa Sa şi pe conte să i se alăture să râdă împreună de gluma aceea complice.

— Milord… Toată povestea nu e altceva decât o invenţie. Cel puţin cât priveşte partea cu implicarea mea. Flutură din mână pentru a minimaliza ideea, dar şi listele care se aflau pe birou, lângă registrul lui Huntingdon. Nu am nici cea mai mică idee cum de s-a abătut suspiciunea aceasta asupra mea, dar te asigur că nu am avut absolut nimic de-a face cu această… această serie de jafuri. Făcu ultimele cuvinte să sune ca un act la care ar fi fost complet de neconceput ca el să ia măcar parte, darămite să-l fi înfăptuit… ca şi când ideea în sine era aproape la fel de ridicolă cum ar fi fost ca el să cureţe un şemineu.

Şi după aceea, rămase pur şi simplu acolo, în expectativă, cu convingerea absolută că Huntingdon îl va crede, va lua de bun cuvântul său şi va desconsidera acuzaţiile acelea, de care era evident că se făcea vinovat din expresia de pe chipul său, postura sa corporală şi, de fapt, din întreaga lui atitudine.

Iar în clipa aceea Barnaby înţelese. Cameron, atunci când condusese trăsura, îi văzuse pe el şi pe Stokes împreună cu Smythe, dar nici măcar în clipa aceea nu îi trecuse prin minte că l-ar fi putut identifica. Şi aparent uitase şi de liste… ori asta, ori chiar nu se gândise că cineva care le-ar fi văzut i-ar fi putut recunoaşte scrisul şi stilul. Venise în birou pregătit să dea piept cu cele mai rele acuzaţii, despre care considerase că ar fi putut apărea – unele vagi şi în niciun caz susţinute de dovezi concrete, punându-şi o încredere deplină şi, în acelaşi timp, nefondată şi înfumurată în poziţia pe care o avea în înalta societate, crezând cu tărie că asta era suficient pentru a abate de la sine orice acuzaţii.

Lucrurile nu stătea deloc aşa cum presupusese. Dar acum, că era aici, nu avea de ales decât să-şi joace rolul aşa cum şi-l scrisese. Nu avea nicio altă apărare.

Barnaby se uită în jos şi murmură:

— E un spectacol. Crede că ştie regulile.

Vorbise extrem de încet, dar era convins că tatăl său şi Huntingdon îl aud şi ştiu exact ce însemnau acele reguli.

Huntingdon îl studie pe Cameron, după care îşi despreună mâinile şi se lăsă uşor pe spate în scaun.

— Ei, haide, acum, Cameron. Vă trebuie să vii cu ceva mai bun de-atât.

În ochii lui Cameron apăru imediat o licărire de furie. Era obişnuit să-l citească în mod corect pe şeful său. Contrar aşteptărilor lui, acum îşi dădea seama că Huntingdon nu avea deloc de gând să i se alăture şi să respingă povestea aceea „inventată”, darămite să strângă rândurile, adică să intervină ca un gentleman pentru a susţine un alt gentleman şi a-i lua apărarea.

— Milord… începu Cameron şi întinse mâinile. Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu absolut nimic despre aceste evenimente.

Din poziţia sa din spatele biroului, Barnaby observă cu colţul ochiului o mişcare în spatele panoului după care stăteau ascunşi Penelope, Griselda şi băieţii. Mostyn părăsise încăperea discret cu câteva minute mai devreme.

Cameron inspiră adânc.

— Trebuie să spun că sunt destul de surprins să mă pomenesc ţinta unor astfel de acuzaţii. Privirea îi zbură spre Stokes. Şi nu pot presupune decât că ofiţerii care investighează acest caz nu au reuşit să-l găsească pe vinovat şi îşi închipuie că arătând cu degetul spre unul dintre nobilii care le este superior, pot cauza suficientă consternare încât eşecul lor de a proteja înalta societate de astfel de prădăciuni să fie trecut cu vederea.

Lui Stokes îi zvâcni un muşchi din maxilar şi o îmbujorare mică îi acapară obrajii, dar, în afară de asta, nu răspunse în niciun fel la ofensa care avea drept scop să-l provoace, ci, în schimb, continuă să îl fixeze pe Cameron cu o privire fermă, prin care reuşi cumva să-i transmită tot dispreţul pe care îl simţea.

Cameron miji ochii, dar ştia că nu mai putea spune nimic pe acel subiect. Se întoarse de la Stokes şi se uită la angajatorul său şi îşi dădu seama că încă nu reuşise să

abată acuzaţiile de la persoana sa.

Cu toate astea, Huntingdon părea să cugete cu adevărat asupra sugestiei sale.

— Serios?

Tonul vocii lui era încurajator şi, practic, îl invita pe Cameron să elaboreze.

Cameron aruncă o ocheadă rapidă spre Barnaby, după care îi întâlni din nou privirea lui Huntingdon.

— Şi sunt, de asemenea, perfect conştient că pentru unii oameni, rezolvarea acestor cazuri de infracţiune şi învinuirea unor membri ai clasei superioare a devenit un soi de pasiune. Una care atrage după sine o anumită notorietate… ba chiar faimă. Şi astfel de lucruri pot întuneca judecata unui om, atunci când îşi permite să-şi urmărească această *pasiune* până devine obsesie. Cameron permise atunci unui zâmbet mic şi arogant să-şi facă apariţia pe buzele lui. Ca un fel de dependenţă, dacă îi putem spune aşa.

— Oh? se miră Huntingdon.

Dar răspunsul lui era la fel de rece precum ochii săi.

Barnaby plecă atunci capul în pământ ca să-şi ascundă un zâmbet. Cameron tocmai depăşise o limită invizibilă. Un gentleman nu făcea astfel de afirmaţii – sau acuzaţii – despre un alt gentleman, altfel decât între patru ochi.

— Pe scurt, milord… zise Cameron, cu vocea înăsprindu-i-se… suspectez că aceste afirmaţii nefondate, sau acuzaţii, numeşte-le cum consideri, au fost aruncate spre mine într-o încercare de a expedia cazul. Nu cred că a existat vreun motiv cu adevărat personal în alegerea ţapului ispăşitor, ci mai degrabă că am fost ales după simplul fapt că mă potrivesc profilului unui suspect, care, prin virtutea statutului şi poziţiei mele ca secretar al dumitale, va abate atenţia de la trista lipsă de dovezi în acest caz.

Barnaby ridică privirea şi văzu că ochii lui Cameron erau acum aţintiţi cu asprime spre chipul lui Huntingdon. Şi nu putea să nu-i acorde credit pentru asta lui Cameron.

Dacă ar fi fost oricine altcineva cu mai puţină coloană vertebrală decât Huntingdon, acea ultimă afirmaţie zeflemitoare – o amintire că dacă el unul ar fi fost acuzat, atunci ar fi fost pusă la îndoială însăşi integritatea şi poziţia lui Huntingdon – i-ar fi câştigat libertatea. Cel puţin pe aceea de a părăsi încăperea aceea în momentul de faţă.

Şi orice anume citea pe chipul lui Huntingdon, făcea ca încrederea lui Cameron în forţele proprii să se întoarcă cu aplomb. Expresia de pe faţa lui se mai relaxă un pic. Şi apoi, făcând o plecăciune politicoasă, întrebă:

— Ar mai fi şi altceva, milord?

Era mai mult decât evident că-l judecase extrem de greşit pe Huntingdon. Excelenţa Sa îşi împreună din nou mâinile pe registru şi-l ţintui pe Cameron cu o privire dură şi aspră.

— Într-adevăr, ar mai fi, da. Ai reuşit, în mod singular, să eşuezi lamentabil în a ne lămuri cum anume au ajuns aceste liste cu casele şi cu obiectele furate din fiecare în parte, scrise, de altfel, cu caligrafia ta distinctivă, să se afle în posesia unui spărgător de locuinţe care recunoaşte că a furat aceste obiecte. Şi deşi pretinzi să nu ştii nimic despre aceste liste, eu, personal, pot confirma că ai vizitat frecvent fiecare dintre conacele enumerate pe listă şi că eşti familiarizat cu bibliotecile şi cu birourile din interior suficient de bine pentru a poseda anumite cunoştinţe despre obiectele furate. Foarte puţini gentlemani au asemenea cunoştinţe… mai cu seamă despre *toate* casele în cauză. De asemenea, te numeri printre puţinii gentlemani care au cunoştinţele şi nivelul de acces necesare pentru a falsifica ordinul de percheziţie emis împotriva orfelinatului. Şi deşi respectivele liste, compuse în stilul tău distinctiv, şi gradul de familiarizare cu casele implicate în caz, şi abilitatea ta de a falsifica un ordin de percheziţie pot fi respinse individual ca fiind probe circumstanţiale… luate împreună, sunt extrem de sugestive. Cu toate astea, din moment ce îţi susţii cu tărie nevinovăţia, nu ai avea de ce să ai vreo obiecţie în a permite respectivului spărgător de locuinţe… zise

Huntingdon şi-i făcu semn lui Smythe să iasă din spatele panoului… să se uite la tine şi să confirme dacă eşti sau nu omul pentru care a lucrat.

Pentru asta era pregătit Cameron. Se întoarse calm cu faţa spre Smythe.

Smythe se uită la el, măsurându-l din cap până-n picioare şi apoi mârâi:

— El e! Doar că-şi spunea domnul Alert.

Cameron doar ridică din sprâncene, afişând o expresie contrariată şi ofensată, apoi se întoarse spre Huntingdon.

— Milord! Atât expresia de pe chipul său, cât şi tonul lui transmiteau o neîncredere ostentativă şi aproape ofensată. Dar, cu siguranţă, nu intenţionezi să pui vreun pic de valoare pe cuvântul unui astfel de om?! Ar spune orice ca să-şi uşureze situaţia. Aruncă apoi o privire spre Stokes şi adăugă: îndrăznesc să spun că i s-a oferit o *încurajare* pentru a face asta. Niciun tribunal nu ar emite o condamnare bazându-se pe cuvântul lui.

Huntingdon încuviinţă din cap, grav.

— Poate că nu. Cu toate astea, mai există şi alţi martori. Se uită apoi spre cealaltă parte a încăperii. Domnişoară Ashford?

Penelope ieşi atunci din spatele celuilalt paravan. Cu mâinile împreunate în faţă, păşi înainte şi i se adresă Excelenţei Sale:

— Ambii băieţi au reacţionat imediat la vocea lui Cameron. Nu există nicio îndoială că el a fost omul pe care l-au auzit dându-i instrucţiuni lui Smythe. Îşi mută privirea spre Cameron şi continuă: Cu privire la care anume case să fie prădate şi ce anume să fure din fiecare.

Cameron rămase înlemnit, holbându-se la ea.

— Doi băieţi nevinovaţi care nu sunt constrânşi sau ameninţaţi în niciun fel şi, implicit, nu au niciun motiv să mintă. Huntingdon se opri o clipă din vorbit, după care întrebă: Ce ai de spus acum, Cameron?

Cameron îşi mută furios privirea de la Penelope şi ţinuta ei autoritară şi se uită la Excelenţa Sa.

Nu mai rămase nimic din gentlemanul care se pretindea.

Barnaby înjură în şoaptă şi dădu să vină în faţa biroului.

Şi, într-adevăr, Cameron nu reacţionă deloc ca un gentleman. Se năpusti s-o atace pe Penelope.

Uluită şi nevenindu-i să creadă ce se întâmpla, se pomeni luată ostatică de braţele lui tremurând de furie. Cu ochii sclipindu-i ca unui nebun, Cameron o trase în faţa lui pe post de scut uman. Unul din braţele lui se strânse în jurul umerilor ei, imobilizând-o de pieptul lui. Şi cu cealaltă mână flutură un cuţit prin faţa ei.

Penelope se concentră la lama ascuţită şi simţi un fior de gheaţă alunecându-i pe şira spinării. Cameron, fără îndoială, era nebun. Cuţitul părea extrem de ascuţit.

— Înapoi! urlă Cameron şi se mişcă astfel încât să fie cu spatele la perete.

Penelope putea simţi cum Cameron întorcea frenetic capul dintr-o parte în alta. Putea simţi agitaţia, panica pură care îl copleşise.

— *Înapoi*, am zis! Altfel, îi crestez obrazul!

Mişcă mâna şi, dintr-odată, cuţitul – cu lama lui ascuţită, strălucitoare – se afla foarte aproape de faţa ei.

O frică de gheaţă îi aluneca pe şira spinării. Era prea puternic ca să se poată elibera din strânsoarea lui – mai cu seamă când o ameninţa aşa de aproape cu un cuţit. În plus, depărtase picioarele şi le ancorase ferm în podea, aşa că nu ajungea nici măcar să-l lovească.

Inspiră adânc şi se obligă să-şi mute privirea de la cuţit. Se uită spre ceilalţi, dar le vedea chipurile ca prin ceaţă. Apoi ochii ei ajunseră la Barnaby şi se concentrară asupra lui, şi vederea i se limpezi.

Era palid, tras la faţă şi încordat. Stătea nemişcat în spatele biroului, ţinut pe loc de ameninţarea lui Cameron.

Îl studia cu mare atenţie pe Cameron. Şi pe ea. Când Cameron se uită prin cameră, ca să verifice ce făceau ceilalţi, Barnaby îi întâlni ferm privirea, după care întredeschise buzele şi făcu o mişcare de muşcare a

aerului.

Penelope clipi şi înţelese ce-i transmitea. Îşi lăsă capul pe spate pe pieptul lui Cameron şi se concentră atunci pe mâna care-i flutura cuţitul. Pentru că era atât de scundă, mâna lui era chiar în faţa gurii ei.

Deschise larg gura şi-şi înfipse dinţii în mâna lui Cameron.

Omul scânci.

Închise ochii şi strânse cât putu de tare, rămânând cu dinţii înfipţi în mâna lui.

Şi atunci Cameron ţipă de-a binelea. Încercă să-şi smulgă mâna, dar nu reuşi. Având mâna imobilizată, nu mai putea folosi cuţitul.

Începu să se agite şi să se întoarcă dintr-o parte în alta, furios, urlând de durere şi încercând să-şi retragă mâna dintre dinţii ei. Şi preţ de o clipă nebună dansară aşa prin cameră şi se izbiră de Stokes şi de conte. Se prăbuşiră apoi într-un ghem încurcat de membre, punându-le piedică – în cădere – şi celor doi poliţişti care dăduseră buzna înăuntru ca să-i ajute.

Penelope reuşi, în cele din urmă, să se desprindă din încăierare şi se îndepărtă în patru labe. Se uită înapoi şi îl văzu pe Cameron folosind cuţitul ca să-l ameninţe şi să-l ţină la respect pe Barnaby. Huntingdon era în picioare, dar nu avea cum să iasă din spatele biroului fără să îi distragă atenţia.

Şi după expresia de pe chipul lui Barnaby, era mai mult decât evident că Cameron aştepta chiar şi cel mai mic motiv ca să-l înjunghie pe Barnaby.

În clipa aceea timpul aproape că se opri în loc.

Cuţitul zbură o dată. Şi încă o dată. Barnaby sări înapoi la timp.

Cameron mârâi şi se lansă într-un nou atac. Cu inima în gât, Penelope deschise gura ca să ţipe. În ultima clipă, Barnaby reuşi să se răsucească şi să se ferească. Lama cuţitul luci în lumină când alunecă prin faţa pieptului său.

Se întinse după braţul lui Cameron, dar acesta îşi dădu seama de pericol şi sări înapoi. Cu ochii care-i

străluceau sălbatic, uitându-se frenetic de la un bărbat la altul şi fluturând cuţitul ameninţător, se retrase încet.

Uitase – sau poate că nici nu o observase deloc pe Griselda. Strecurându-se din spatele paravanului, Griselda ridicase o statuetă grea de pe o masă alăturată şi se furişase în spatele lui Cameron, lipită de perete. Ţinea statueta ridicată şi aştepta momentul potrivit. Iar când Cameron ajunse chiar în faţa ei, îl izbi tare cu ea în cap.

Penelope sări în picioare, în timp ce Cameron se legăna, dezorientat de la impactul loviturii.

— N-a fost suficient de tare! strigă şi-i făcu semn Griseldei. Mai loveşte-l o dată!

Dar înainte ca Griselda să apuce să lovească din nou, Barnaby veni în faţă, îi smulse cuţitul din mână şi îl doborî pe Cameron cu o lovitură năprasnică de pumn care-i zdrobi maxilarul.

Forţa loviturii îl zdruncină pe Cameron. Se izbi tare cu spatele de perete, după care dădu ochii peste cap. Apoi i se înmuiară genunchii şi se scurse în jos, pe perete, sfârşind pe podea.

Barnaby se înălţa deasupra lui, încruntat şi scutura din pumn.

Înfricoşată, Penelope se năpusti prin cameră şi spre el.

Huntingdon îl bătu pe umăr, când trecu pe lângă el.

— Bine lucrat.

Penelope nu era la fel de sigură. Îl prinse de mână pe Barnaby – de mâna aceea frumoasă cu degetele lungi, elegante şi iscusite – şi se uită la încheieturile roşii ale degetelor sale.

— *Ce ţi-ai făcut la mână?*

*

Spre uimirea lui Barnaby, vătămările pe care şi le produsese la mână – minore aşa cum erau şi care aveau să vindece destul de repede – o chinuiau pe Penelope. Şi astfel, orice altceva trecu pe locul doi. Şi pentru ea nu mai

conta nimic, decât să-l ducă degrabă acasă, ca să îi poată îngriji rănile. Ca să-i salveze încheieturile degetelor vătămate.

Iar faptul că Mostyn îi luase sub aripa lui protectoare pe băieţi şi se oferise voluntar să aibă grijă de ei şi să-i ducă a doua zi după-amiază la orfelinat nu făcuse altceva decât să-i întărească şi mai tare hotărârea de a pleca.

Lucru despre care Barnaby decise că era în interesul său. Întrucât, lăsând orice altceva la o parte, avea nevoie să vorbească cu ea – acum, curând – înainte ca tatăl lui să spună ceva care să **i** complice şi să-i îngreuneze şi mai mult viaţa.

Penelope se simţi uşurată atunci când el fu de acord să lase toate chestiunile în mâinile capabile ale lordului Huntingdon şi ale contelui. În mintea ei, existau suficient de mulţi oameni capabili care să se ocupe de ticălosul de Cameron şi să facă tot ce mai era de făcut. Poliţiştii îl vor duce pe Smythe la Scotland Yard, iar Stokes o va conduce pe Griselda acasă. Singurele responsabilităţi ale lui Penelope rămâneau să se ocupe de bunăstarea băieţilor şi de Barnaby.

Iar ultima dintre cele două avea prioritate. Când ajunseră la el acasă, îi lăsă pe băieţi în grija lui Mostyn ca să-i ducă la culcare şi-l zori pe Barnaby în sus pe scări, spre dormitor. Îl împinse să se aşeze pe pat, după care se grăbi în sala de baie ca să aducă un vas cu apă.

Când se întoarse, aşeză un mic sfeşnic în apropiere ca să aibă lumină mai bună, îi examină mâna şi şuieră:

— Bărbaţii şi pornirile lor pugilistice! Se simţea foarte tulburată, deşi nu îşi dădea seama exact de ce. Nu trebuia să-l mai loveşti deloc… Griselda putea să se ocupe fără probleme, dacă o mai lăsai o secundă!

— Trebuia să-l pocnesc.

Penelope ignoră tonul aspru şi sec din vocea lui.

— Ţin foarte mult la mâna ta, dacă nu ştiai. Scufundă apoi obiectul în discuţie în apa rece din vas. La amândouă, de fapt. Mă rog… ţin foarte mult şi la multe alte părţi din tine, desigur, dar asta nu mai contează acum. Mâinile tale…

Dar realiză ce spunea şi se opri. Inspiră adânc. Vorbesc în dodii. Auzea şi ea uimirea nedumerită din propriul glas, dar limba ei refuza să se oprească din vorbit. Vezi în ce hal m-ai adus? Eu nu vorbesc *niciodată în dodii*... întreabă pe oricine. Penelope Ashford n-a vorbit în dodii niciodată, dar niciodată în viaţa ei şi acum, iată-mă aici bolborosind ca o prostovană şi totul numai din cauză că nu te-ai gândit tu că...

El o opri printr-un sărut. Îşi coborî capul, îi captură buzele şi-i încetini limba frenetică, folosind-o pe a lui.

Braţul lui se strânse apoi în jurul ei şi o trase mai aproape.

Şi aproape imediat, Penelope se relaxă la pieptul lui.

Începu ca un sărut tandru, un schimb prelung, liniştitor şi blând între ei doi. Dar exista ceva cu mult mai mult între ei. Reacţii mult mai primitive care trebuiau astâmpărate. Nevoi mult mai puternice care creşteau în intensitate şi puneau stăpânire pe amândoi pe neaşteptate, preluând controlul asupra sărutului şi însufleţindu-l cu pasiuni mistuitoare, pe care niciunul dintre ei nu intenţionase să le arate, dar pe care amândoi avea o nevoie disperată de a le potoli. De a le stinge. De a le satisface.

Barnaby înclină uşor capul şi îi cotropi gura, răvăşindu-i simţurile. Şi ea îi răspunse cu aceeaşi monedă, desigur. Îşi scuturâ mâinile de apă şi-şi înfipse degetele în părul lui, lăsându-le să se îmbârlige printre şuviţele aurii ondulate. Ca să-l poată ţine locului şi ca să-l poată săruta înapoi, ca să-l poată revendica, cu aceeaşi aviditate, cu aceeaşi lăcomie şi cu aceeaşi foame cu care o revendica şi el pe ea.

Cu aceeaşi sălbăticie. Cu aceeaşi descătuşare.

Când întrerupseră sărutul, în cele din urmă, amândoi gâfâiau... Erau flămânzi şi plini de dorinţă. Şi, în mod sigur, ceea ce le făcea sângele să le clocotească în vene nu era doar ceva pur fizic. Dar avea aceeaşi sursă. Aceeaşi esenţă a dorinţei şi a nevoii. Penelope îi întâlni privirea şi văzu în ochii lui albaştri tot ceea ce simţea colcăind în fiinţa ei, acelaşi tumult de emoţii.

Acelaşi motiv în spatele lui.

Aceeaşi cauză. Aceeaşi putere.

Inspiră adânc, cutremurându-se. Dorise să-i vorbească. Era clar că acum era momentul s-o facă.

Şi totuşi, acum, când era pusă în faţa faptului împlinit, o chinuia o îndoială. El era un celibatar declarat – toată lumea din înalta societate ştia asta. Dacă vorbea… dacă îl cerea în căsătorie… şi el nu era de acord… atunci timpul lor împreună se va sfârşi. Dincolo de dorinţele ei, odată ce afla şi el că ea se gândea la căsătorie, dacă nu îl putea convinge să fie de acord, o va îndepărta din viaţa lui amabil, dar definitiv… şi nu credea că ar fi putut îndura una ca asta. Dacă vorbea, şi el nu era de acord, atunci va pierde tot ce aveau – tot ce avea ea, acum.

Dar dacă nu vorbea… atunci va pierde tot ce ar fi putut avea.

Şi totuşi, chiar dacă simţea la fel ca ea, asta nu însemna că va vedea căsătoria cu ea ca fiind drumul corect pentru el.

Şi pentru prima dată în viaţa ei, pusă faţă în faţă cu o provocare clară, simţea că îi lipsea curajul. Să facă acest pas… nu se mai confruntase niciodată în viaţa sa cu un pas atât de critic. Îi cercetă ochii o clipă, căutând orice indiciu cât de mic despre cum ar fi putut reacţiona. Şi atunci îşi aminti… şi se încruntă.

— De ce *trebuia* să-l pocneşti pe Cameron?

Făcuse să sune ca şi când acţiunea aceea avea o semnificaţie mult mai mare, dincolo de a opri un răufăcător ticălos.

El rămase o clipă uitându-se în ochii ei, după care buzele i se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Coborî privirea spre buzele ei.

— Ai spus că nu m-am gândit, zise el şi încordă maxilarul. Ai avut dreptate… nu am gândit. A fost… ciudat. Mie nu mi se întâmplă niciodată să „nu gândesc”… la fel cum nici ţie nu ţi se întâmplă să vorbeşti în dodii. Dar din clipa în care Cameron te-a luat ca ostatică, am… n-am mai putut să gândesc. N-am mai avut nevoie să gândesc.

Pentru că tot ce trebuia să fac mi-era absolut clar, fără să fie nevoie să mă gândesc deloc. Se opri o clipă din vorbit şi inspiră adânc. Trebuia să-l pocnesc pentru că te-a luat ostatică. Dacă ar fi luat-o pe Griselda, nu aş fi simţit la fel… Deşi, probabil, ar fi simţit Stokes la fel. Dar Cameron te-a prins *pe tine* şi – vocea i se înăspri – şi cumva, cândva în ultimele săptămâni, ai devenit *a mea*. A mea, să te protejez. A mea, să te am şi să te păstrez. Să te ţin în siguranţă. Îi întâlni atunci privirea, şi ea văzu o strălucire adevărată în ochii lui azurii. De aia l-am pocnit… De asta nici n-a fost nevoie să gândesc ca să ştiu că trebuia să-l pocnesc. Că aveam nevoie să-l pocnesc. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Am auzit că aşa pot să fie lucrurile… cu o anumită femeie. Nu credeam că mi s-ar putea întâmpla aşa ceva şi mie. Dar cu tine… cu tine mi s-a întâmplat. Şi dacă nu vrei să fii a mea… îi cercetă ochii, după care vocea lui se înăspri şi mai mult, când zise: Ei bine, atunci e prea târziu. Pentru că eşti deja a mea!

Penelope căutase ceva care să-i dea curaj. Şi iată că era chiar acolo… strălucind în ochii lui.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Fu cuprins de exaltare şi jubila în timp ce se uita în ochii ei întunecaţi.

Dar înainte ca el să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, ea se încruntă şi zise:

— Ştiu că e sugestie neaşteptată, dar dacă asculţi argumentele mele, cred că o să-ţi dai seama că e una întemeiată şi bună, care ne poate aduce amândurora beneficii semnificative.

Asta era ceea ce plănuise să obţină. Se strădui din răsputeri să nu i se citească în ochi senzaţia glorioasă de triumf. Voia să audă tot ce avea de spus. Tot ce îşi dorea să-i spună.

— Sunt numai ochi şi urechi.

Încruntarea ei se adânci şi mai mult. Nu era sigură cum să interpreteze tonul lui. Dar, în cele din urmă, inspiră adânc şi continuă:

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine că există o listă

lungă de argumente raţionale, logice, dictate de societate şi aprobate de societate pentru care ar trebui să ne căsătorim, Îl ţintui cu o privire fermă. Dar nici tu şi nici eu nu ne lăsăm influenţaţi de astfel de considerente… şi aduc vorba despre ele numai şi numai pentru a le elimina, menţionând doar că o căsătorie între noi doi ar fi mai mult decât binevenită din punct de vedete social.

Mama lui ar fi fost în al nouă cer de fericire. Încuviinţă din cap şi aşteptă.

Privirea ei se mută atunci la buzele lui.

— Acum câteva săptămâni, ai subliniat faptul că ne înţelegem extrem de bine noi doi. Pe plan personal, public, social şi chiar şi mai excepţional în ceea ce priveşte vocaţiile noastre mai puţin obişnuite. Putem vorbi unul cu altul despre toate subiectele care ne interesează, ba, mai mult, ne face plăcere treaba asta. Discutăm împreună lucruri despre care nu vorbim cu nimeni altcineva. Ne împărtăşim idei. Reacţionăm la fel în majoritatea situaţiilor. Ne simţim constrânşi de aceleaşi circumstanţe şi avem cam aceleaşi scopuri. Ridică ochii şi-i întâlni privirea. După cum am spus şi la momentul respectiv, ne completăm bine. Şi tot ce s-a întâmplat de atunci şi până acum nu a făcut altceva decât să confirme lucrul acesta. Înclină uşor capul şi îi studie ochii. Tu şi cu mine… nu suntem la fel, dar noi… vieţile noastre… par să se potrivească de minune.

„Tu mă întregeşti!” Ea nu rostise cu voce tare cuvintele acestea, dar, cumva, lui Barnaby îi răsunau în minte, la fel de eficient şi clar ca şi când i le-ar fi spus.

— Împreună suntem… suntem mai puternici decât suntem singuri. Şi dacă nimic altceva, atunci săptămânile astea, cu siguranţă, au demonstrat-o fără echivoc. Făcu o pauză scurtă după care continuă: Aşadar, cred că ar trebui să ne căsătorim şi să continuăm parteneriatul pe care l-am început. Pentru noi, căsătoria nu ar fi o constrângere. Din contră, ne-ar permite să ne extindem parteneriatul astfel încât să includem şi alte aspecte ale vieţilor noastre. Strânse din buze. Îi simţea mâinile pe spate, şi asta nu făcea altceva decât să-i întărească şi mai mult convingerile

şi să-i insufle şi mai multă hotărâre. De asta cred că ar trebui să ne căsătorim. Şi eu asta mi-aş dori, dacă ar fi după cum îmi doresc eu şi dacă ţi-ai dori şi tu acelaşi lucru.

Sinceră, directă, clară şi hotărâtă. Barnaby se uita în ochii ei şi vedea toate lucrurile astea, dar şi altele în plus. Nu trebuia decât să zâmbească fermecător, să se prefacă uimit de propunerea ei – de cererea ei în căsătorie –, să facă cumva să pară că se gândea la argumentele ei şi apoi să accepte cu graţie.

Şi apoi va fi a lui şi va avea tot ce şi-ar fi putut dori vreodată – fără să trebuiască să o recunoască, fără să fie nevoie să dezvăluie sau să accepte, altfel decât în mintea lui, ceea ce îi guverna acum existenţa. Ce putere îşi înfipsese colţii în sufletul lui şi acum îl poseda cu totul.

Sincer, direct, clar şi hotărât… Nu era suficient pentru el. Nu ar fi fost niciodată suficient pentru el doar să accepte pur şi simplu cererea ei în căsătorie.

— Da, ar trebui să ne căsătorim. Tonul lui răguşit o făcu să facă ochii mari de uimire. Şi înainte ca ea să aibă timp să gândească sau să înceapă să facă supoziţii, zise: Dar… încercă, atunci, ba chiar cu destul de multă disperare, să-şi cenzureze cuvintele. Dar având-o aşa în braţele lui şi cu ochii ei negri privindu-l, era, dintr-odată, imperativ necesar… mai important decât însăşi viaţa, chiar… ca ea să înţeleagă totul pe deplin. Când am făcut primii paşi spre relaţia noastră intimă, dacă ai fi fost mai experimentată, ţi-ai fi dat seama că un bărbat ca mine nu s-ar fi atins de tine dacă nu se gândea la căsătorie.

Penelope făcu ochii cât cepele de şoc. Rămase blocată holbându-se la el. Şi după destul de mult timp, reuşi să verbalizeze:

— De *atunci?*

El încuviinţă din cap şi încordă maxilarul.

— Absolut sigur de atunci. Erai fecioară din înalta societate… sora fratelui tău… niciun gentleman onorabil nu s-ar fi atins de tine. Doar *că eu voia*m să fii soţia mea şi, după cum ai subliniat, încă de la bun început erai împotriva căsătoriei. Aşa că am acceptat să-ţi fac pe plac, dar numai

şi numai pentru că aveam toată intenţia de a te face să te răzgândeşti.

Penelope miji ochii.

— Intenţionai să *mă faci să mă răzgândesc?*

Tonul ei îl făcu să pufnească.

— Nici măcar atunci când te cunoşteam mult mai puţin decât acum, nu mi-am închipuit vreo clipă că aş putea face asta. *Eu* nu te puteam face să te răzgândeşti… dar am sperat şi m-am rugat că vei ajunge să vezi tu singură că e o idee bună să ne căsătorim. Că o să-ţi schimbi singura percepţia asupra căsătoriei. Şi exact asta ai făcut.

Barnaby se aşteptase ca ea să-l asculte până la sfârşit şi să-i urmeze raţionamentul până când ajungea în prezent. În schimb – după cum ar fi trebuit să ştie deja –, ea se retrase în punctul despre care îi vorbise, dar pe care nu i-l explicase.

— De ce voiai să te căsătoreşti cu mine? îl întrebă încruntându-se, sincer nedumerită. Aproape de la începutul asocierii noastre… înainte să ajungem să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt… ce anume te-a făcut să îţi doreşti să te căsătoreşti cu mine?

Barnaby avu nevoie de mai mult decât de un mârâit pe interior – ducea mai degrabă o luptă cu el însuşi pentru a se obliga să exprime adevărul acela.

— Nu ştiu.

Când ea rămase uluită uitându-se la el, cu ochii plini de neîncredere, el îi repetă:

— Chiar *nu ştiu.* Îşi încordă maxilarul şi continuă: La momentul respectiv nu ştiam altceva decât că tu eşti aleasa. Nu am înţeles nici eu de ce, dar în acelaşi timp am ştiut în adâncul sufletului. De la bun început.

— Atât de clar şi sigur, încât ai acţionat în sensul acesta? Părea… un pic fascinată.

Ştia că era o mărturisire periculoasă. Totuşi, se obligă să încuviinţeze din cap.

Ochii ei, întunecaţi şi, în acelaşi timp, luminoşi, se îmbunară, înclină uşor capul într-o parte, fără a-şi dezlipi nicio clipă privirea de la el.

— Şi acum?

Întrebarea supremă.

Se obligă să vorbească, continuând să o privească în ochi. Se obligă să îi mărturisească odată şi să termine cu asta, să-i spună tot ce nu intenţionase vreodată ca ea să afle.

— Tot nu înţeleg de ce orice bărbat în toate minţile i-ar spune asta unei femei, dar… te iubesc. Şi înainte să apari tu în viaţa mea, nu aveam nici cea mai mică idee ce e iubirea… O vedeam la alţii şi la unii chiar o apreciam, dar, personal, nu am simţit-o niciodată. Aşa că nu ştiam ce simt… ce voi simţi. Acum ştiu. Inspiră foarte adânc şi un pic tremurând. Atunci când Cameron te-a luat ostatică şi te-a ameninţat cu cuţitul… am simţit, literalmente, că o să explodez de furie. Nu mai ştiam nimic altceva cu excepţia faptul că tu… femeia în jurul căreia se învârtea viaţa mea… erai în pericol. Că dacă ţi se întâmpla ceva, n-o să mai pot trăi… că aş continua să exist, dar că nu aş mai fi niciodată cu adevărat viu aşa cum m-am simţit cu tine în ultimele săptămâni. Îi cercetă ochii şi continuă: Tu n-ai zis-o mai devreme, aşa că lasă-mă pe mine s-o spun acum… Tu îmi întregeşti viaţa! Te iube*sc şi am nevoie de tine* şi te vreau să fii a mea… să fii a mea şi toată lumea să ştie şi să vadă asta. Spre surprinderea lui, cuvintele îi veniră foarte uşor după aceea: Vreau să ne căsătorim. Vreau să fim soţ şi soţie.

Penelope se uită în ochii lui şi zâmbi lent”.

— Foarte bine. Se întinse apoi, îi cuprinse faţa în palme şi-l trase spre ea pentru un sărut. Pentru că asta îmi doresc şi eu. Pentru că şi eu te iubesc. E ciudat şi neaşteptat… dar fascinant şi palpitant şi vreau să explorez asta în continuare… cu tine. Se opri apoi, cu buzele la doar câţiva centimetri distanţă de ale lui. Şi buzele ei pline, coapte, delicioase luară formă unui zâmbet de încântare. Şi poate ar fi bine să ţii minte că nu-i niciodată înţelept să te contrazici cu mine.

Lui Barnaby îi veni să râdă, dar ea îl sărută. Şi continuă să-l sărute şi atunci când el o strânse în braţe şi o

sărută înapoi.

Se uni cu el – ba mai mult, îl zori înainte. Cu toate barierele dărâmate, cu toate obstacolele depăşite, deja nu mai exista niciun motiv să nu celebreze ceea ce găsiseră unul în celălalt şi ceea ce împărtăşeau – iubirea, dorinţa şi pasiunea.

Şi le descătuşară pe toate trei, lăsând tot ce simţea ea să se contopească cu ceea ce simţea el, într-un întreg desăvârşit. Împreună, ca un singur om, lăsară tumultul de emoţii, senzaţii şi sentimente să explodeze şi să îi devoreze.

Să îi poarte într-un act al iubirii jucăuş, disperat şi sălbatic, guvernat de dorinţele lor comune. Într-un act al iubirii care punea stăpânire pe ei pe deplin şi care demonstra evocativ şi transmitea şi mai eficient devotamentul pe care îl simţeau unul faţă de celălalt. La fel ca întotdeauna, se contraziseră şi se lăsară subjugaţi, într-o împreunare fără cuvinte, îmbrăţişând întrebarea şi abandonându-se căutării unui răspuns.

Spre încântarea lor comună, spre plăcerea lor comună şi spre satisfacţia lor supremă.

Până în momentul culminant în care o avea sub el. Până când ea se arcui sub el şi-l primi adânc în ea. Până când mâinile lor se împreunară violent, când ea ajunse la orgasm. Şi în momentul acela, uitându-se în jos la chipul ei, la abandonul extaziat de pe chipul ei divin, Barnaby nu se mai îndoia – pentru că nu mai avea niciun motiv şi nicio voinţă să o facă – că devotamentul ei şi implicarea ei şi, de fapt, iubirea ei era egală cu a lui.

Apoi ea se abandonă în ochiul uraganului care o răvăşi şi plăcerea pură se revărsă prin ea – şi prin el. Şi în timp ce mâinile ei alunecau moi pe umerii lui, strânsoarea strâmtă a corpului ei îi luă cu ea într-un abis atemporal. Într-un moment splendid al senzaţiilor primordiale, când nu mai conta nimic altceva pe lume, cu excepţia faptului că erau amândoi o singură fiinţă.

Momentul acela îi inundă şi îi învălui într-un cocon cald de beatitudine – în întregire, în binecuvântare, în

certitudinea că fusese dintotdeauna soarta lor să ajungă acum şi aici – pierduţi şi neajutoraţi în urmările a ceva ce niciunul dintre ei nu putea nega.

Întregire. Uniune. Desăvârşire. Unul în braţele celuilalt.

*

Se căsătoriră – nu aşa cum îşi doriseră, în câteva zile, ci la sfârşitul lunii ianuarie. Luna decembrie veni şi, odată cu ea, şi zăpezile – troiene peste troiene de zăpadă. Şi chiar dacă reşedinţele lor nu erau prea departe una de alta, mamelor lor căzură de acord că prea mulţi alţi oameni ar fi trebuit să înfrunte zăpezile şi frigul năprasnic pentru a participa la nunta lor. Şi implicit, ceremonia de căsătorie fu amânată până după trecerea miezului iernii.

Şi după cum fusese auzită Penelope zicând în drum spre biserică, ea şi Barnaby trebuiau să se considere norocoşi că fuseseră lăsaţi să se căsătorească înainte de aprilie.

Vremea nu afecta lucrurile la fel în capitală. Cameron fusese încarcerat la Newgate şi lăsat acolo să lâncezească până când va avea loc o reevaluare completă a tuturor acuzaţiilor care i se aduseseră. În mod evident, procesul lui avea să aştepte până când toţi cei de la casele cărora furase se întorceau în capitală pentru a-şi identifica bunurile.

A doua zi după arestarea lui Cameron, Stokes şi personalul lui Huntingdon cercetaseră toată casa. Şi mulţumită ajutorului unei slujnicuţe, care auzise zgomote în debaraua încuiată adiacentă camerei ei mici din pod, descoperiseră un depozit secret care conţinea şapte obiecte pe care Smythe şi băieţii i le livraseră lui Cameron.

Riggs confirmase faptul că îl cunoştea pe Cameron şi că acesta ştia de casa lui din St. John’s Wood Terrace şi că amanta lui, domnişoara Walker, era dependentă de laudanum. Şi desigur, Riggs fusese complet uluit şi ultragiat să afle despre acţiunile lui Cameron.

— A fost mereu un tip pe cinste, să ştiţi. Nu l-aş fi suspectat niciodată, pentru nimic în lume!

Aceasta era o părere împărtăşită de mulţi alţii. Şi, în cele din urmă, Montague fu cel care făcu lumină în privinţa motivelor lui Cameron.

Cameron nu era ceea ce pretindea a fi – de fapt, nu mai fusese de pe băncile şcolii. Fiul unui proprietar de moară de undeva din nord, care se căsătorise cu fiica moşierului local. Iar bunicul său de obârşie nobilă din partea mamei avusese plăcerea de a-l trimit la şcoală la Harrow.

Din păcate, mulţumită colegilor lui de şcoală, Cameron avusese primele „ciocniri” cu lumea înaltei societăţi. Şi astfel, devenise ambiţia lui arzătoare nu doar să îşi facă intrarea cumva în cercul acela aurit, dar şi să-şi găsească locul acolo. Să devină parte din el. Aşa că îşi ascunsese originile umile şi muncise stăruitor ca să-şi mascheze lipsa de fonduri condamnabilă.

Îşi câştigase traiul jucând jocuri de noroc – lucru care-i servise numai bine, până când începuse să piardă. Iar din punctul acela, viaţa lui o luase repede la vale. Picase în ghearele celui mai notoriu cămătar din Londra – un om pe care Stokes şi superiorii lor şi-ar fi dorit cu ardoare să-l vadă ieşit din afaceri. Doar că, din păcate, nici datornicii disperaţi şi nici morţii nu aveau tendinţa de a vorbi.

Din moment ce planul lui fusese numai şi numai rodul minţii şi inventivităţii lui Cameron, omul în cauză nu le fusese de niciun ajutor. Şi acum, că planul îi fusese dejucat şi imaginea pe care şi-o construise cu atâta grijă se dusese pe apa sâmbetei, Cameron se retrăsese în sine şi în cea mai mare parte a timpului refuza să vorbească.

Dată fiind gravitatea jafurilor pe care le plănuise şi faptul că abuzase până în ultima clipă de poziţia pe care o avusese ca secretar personal al lui Huntingdon, dar şi că ştiuse de la bun început că acţiunile sale vor dauna considerabil imaginii şi statutului forţelor de poliţie, care era încă în fragedă pruncie, şi în lumina faptului că-i incitase pe Smythe şi pe Grimsby să comită omoruri, să

răpească băieţi nevinovaţi şi să-i forţeze s-o ia pe drumul fărădelegii, deportarea era cel mai bun rezultat la care se putea aştepta Cameron. Avea noroc dacă scăpa de spânzurătoare.

Într-o notă mai fericită, inspectorul Basil Stokes şi domnişoara Griselda Martin se căsătoriră şi ei la scurt timp după începerea noului an.

După ce petrecuseră Crăciunul cu familiile lor, mai întâi la Calverton Chase, apoi la Cothelstone Castle şi apoi călătoriseră – la porunca ducesei – să se alăture celebrărilor de la Somersham Place – şi, desigur, fiind obligaţi să suporte acolo încă o rundă de felicitări şi tachinări, Barnaby şi Penelope profitară negreşit de ocazia nunţii prietenilor lor ca să scape. Înfruntară pe drum iama năprasnică şi ajunseră în capitală chiar cu o zi înainte de nunta prietenilor lor. Ceea ce fu numai bine, din moment ce Barnaby era cavalerul de onoare al lui Stokes, şi Penelope domnişoara de onoare a Griseldei.

Penelope privi rezultatul acesta ca pe un triumf. Şi se grăbi să smulgă de la cuplul fericit promisiunea că vor participa şi ei, la rândul lor, la nunta ei cu Barnaby.

Şi apoi, în cele din urmă, mai târziu luna aceea, după ce reuşise să danseze valsul tradiţional de la propria nuntă – un dans de care se bucurase până în adâncul sufletului ei –, Penelope stătea la marginea sălii de bal de la Calverton Chase şi îi mărturisea surorii ei, Portia, care împreună cu sora ei mai mare, Anne, îi fuseseră doamne de onoare:

— Atunci când am fost în Londra, m-a tentat *extrem* de mult să-l pun pe Barnaby să ceară o licenţă judecătorească specială şi să termin odată cu treaba, dar…

— Nu voiai să te confrunţi cu dezamăgirea veşnică a mamei, zise Portia şi rânji. Niciunul din voi n-ar fi supravieţuit.

Uitându-se în josul sălii de bal, spre locul unde stăteau mama lor şi mama lui Barnaby, strălucitoare pe un divan şi înconjurate de alte doamne, primind încântate felicitările cunoscuţilor lor, Penelope se încruntă.

— Nu pot să înţeleg asta… Nu e ca şi când n-au mai

prezidat şi nunţile altor copii de-ai lor. Pentru mama asta e a *cincea* oară şi pentru contesă a *patra*... Cu siguranţă, ar fi trebuit să le dispară entuziasmul până acum.

Portia izbucni în râs.

— Da, dar uiţi un lucru. Pentru ele, nunta asta reprezintă un triumf triplu.

— Cum aşa?

— Păi, în primul rând, ştii şi tu foarte bine că toată nobilimea te considera indisponibilă pentru căsătorie... din alegerea ta. Iar faptul că te-ai răzgândit reprezintă un triumf uriaş pentru mama. Şi cam la fel stau lucrurile şi-n cazul lui Barnaby... S-a vehiculat mult că va îngroşa rândurile celibatarilor declaraţi. Aşa că acum Lady Cothelstone e în al nouălea cer. Şi ultimul, dar nu cel mai puţin important argument... atât pentru mama, cât şi pentru Lady Cothelstone, voi doi sunteţi ultimii lor copii. Cei mai tineri şi ultimii dintre copiii lor. Portia se uită şi ea în josul sălii, spre locul unde stăteau cele două doamne. Şi începând din dimineaţa aceasta, munca lor a luat sfârşit.

Penelope clipi mirată. Cu siguranţă, asta punea fericirea mamelor lor într-o lumină cu totul nouă.

— Da, dar cu siguranţă vor fi la fel de interesate şi de vieţile şi de căsătoriile nepoţilor lor, zise ea, gândind în viitor.

— Interesate, da, cu siguranţă. Dar cam atât, aş spune. Suspectez că în mare parte o să lase în seama noastră să ne facem griji pentru copiii noştri.

Ceva din vocea Porţiei o făcu pe Penelope să o studieze mai îndeaproape pe sora sa. Şi după o clipă o întrebă:

— A, deci aşa stau lucrurile, ei?

Portia îi întâlni privirea şi se făcu roşie ca racul, lucru care îi era complet necaracteristic.

— Posibil. E prea devreme ca să ştiu sigur, dar... e foarte posibil să fii din nou mătuşă peste vreo şapte luni.

Emily avea deja doi copii, iar Anne născuse de curând un băiat, a cărui apariţie îl cam redusese pe soţul ei – Reggie Carmarthen – la o stare de prostovan care râdea tot

timpul.

— Excelent! exclamă Penelope, zâmbind strălucitor. Abia aştept să-l văd pe Simon agitându-se după altcineva!

Portia rânji.

— Şi eu la fel.

Rămaseră amândouă câteva clipe, contemplând şi savurând perspectiva aceea, după care Penelope îl înlocui în mintea ei pe Simon cu Barnaby şi începu să-şi pună întrebări. Copiii erau ceva la care nu se gândise deloc. Dacă veneau, bine, dacă nu, iarăşi bine, dar... dar ideea de a strânge în braţe un Barnaby mic şi angelic cu bucle aurii o făcea să simtă fluturaşi în stomac.

Lăsă deoparte gândul acela, programându-l pentru o examinare ulterioară mai aprofundată – în fond, abia ce se obişnuise să fie atât de ridicol şi mistuitor de îndrăgostită – când veniră alte persoane, pretinzând atenţia ei. Toţi cei din cele două familii, plus cunoscuţii şi relaţiilor lor, participaseră la nuntă. Conacul Chase nu doar că era plin până la refuz, dar la fel era şi cazul tuturor caselor din apropiere şi al tuturor hanurilor – fiecare loc locuibil din ţinut era plin ochi de invitaţi.

Cea mai bătrână era Lady Osbaldestone. Şi, în ciuda vârstei sale înaintate, ochii ei negri erau în continuare la fel de ageri. O bătuse pe obraz pe Penelope şi o felicitase că era o fată deşteaptă. Care, mai exact, dintre toate acţiunile ei îi dovedise deşteptăciunea în ochii femeii, Penelope nu mai întrebă.

După-amiaza era plină de muzică, dans şi veselie generală. Iar vremea cenuşie şi mohorâtă de afară făcea atmosfera festivă dinăuntru şi mai plăcută.

În cele din urmă, după ce îndurase ore întregi de tachinări pe seama faptului că se răzgândise aşa brusc în privinţa căsătoriei – şi la care el răspunsese, subliniind sincer că, din moment ce Penelope era recunoscută de societate ca fiind domnişoară unică în toată puterea cuvântului, faptul că mai înainte respinsese tinerele doamne eligibile, în general, nu o indusese şi pe ea, afirmaţie care desigur, câştigase hohote de râs nestăpânite

din partea lui Gerrard, a lui Dillon şi a lui Charlie Barnaby o găsi pe Penelope, îi scuză abil pe amândoi faţă de cei cu care stătuse la discuţii şi o conduse în piruete pe ringul de dans, pentru un vals.

Ringul de dans era unicul loc în care îl lăsa să conducă, fără să-l provoace sau să-l conteste. Lucru care îl aduse repede la subiect:

— Cred… începu el, uitându-se în ochii ei negri… că ar trebui să plecăm. Acum!

— Oh? se miră ea, ridicând din sprâncene, dar încă zâmbind. Păi, unde plecăm? Ne ducem înapoi la Londra după Stokes şi Griselda?

— Da şi nu. Stokes şi Griselda rămăseseră pentru prima oră a micului dejun nupţial, care se lungise, dar apoi Stokes trebuise să ajungă înapoi la Londra, aşa că plecaseră cu câteva ore în urmă. Mergem spre Londra, da, însă o luăm pe altă rută.

Barnaby deţinea o cabană de vânătoare frumoasă şi confortabilă în apropiere. O avea de ani buni, dar o folosise foarte rar. Însă pentru noaptea aceasta, făcuse toate aranjamentele ca să se asigure că va reprezenta decorul perfect pentru o noapte a nunţii perfectă. Zâmbi, uitându-se în ochii ei. Înainte să apară ea în viaţa lui, presupusese întotdeauna că era complet lipsit de orice înclinaţii romantice. Se părea că nu era deloc aşa.

— Cred că o să-ţi placă unde mergem.

Zâmbetul ei se îndulci şi se lărgi şi mai mult.

— Sunt sigură că o să-mi placă.

Nu ar fi avut cum să ghicească unde o va duce. Aşa că ridică din sprâncene, întrebător.

— Pentru că o să am acolo tot ce am nevoie… adică pe tine.

Şi acum era rândul lui să simtă pe dinăuntru strălucirea aceea binecuvântată care-i adusese pe chip lui Penelope expresia aceea glorioasă. Simţi cum îi creşte inima în piept.

Iar ea citi asta în ochii lui, negreşit.

— Pot să fac o sugestie de îmbunătăţire a planului

tău?

Normal că se aşteptase la asta.

— Te rog…

— Vezi uşa aceea de acolo? Cea de dincolo de oglinda aia ornată? Când el încuviinţă din cap, ea continuă: Dacă trecem pe lângă ea în următorii paşi de dans, am putea să ne oprim pur şi simplu, să ieşim şi să închidem uşa. Şi să fugim. Pentru că dacă nu facem asta… dacă încercăm să ne facem plecarea în mod formal… o să dureze ore bune până să ne luăm la revedere de la toată lumea şi să scăpăm. Şi le-am mulţumit deja tuturor că au venit. În consecinţă, sugerez să plecăm până nu rămânem blocaţi…

Barnaby îi cercetă ochii, după care îşi mută privirea înainte şi o conduse în paşi de dans. Când ajunseră în dreptul uşii, se opri, o deschise şi o conduse afară într-o piruetă, închizând apoi uşa în urma lor. După aceea o luă în braţe şi o sărută până când nu mai ştia de ea.

Şi abia apoi evadară.

După cum descoperise deja, indiferent de subiect, două minţi luminate erau întotdeauna mai bune decât una.

Epilog

Două luni mai târziu
Londra

— Din întâmplare, Stokes mi-a trimis un mesaj chiar în dimineaţa asta… Cameron a părăsit meleagurile astea.

Barnaby ridică privirea din ziarul pe care îl frunzărea în timp ce îşi savura cafeaua de dimineaţă.

Aşezată la celălalt capăt al mesei din salonul de dimineaţă al casei lor nou achiziţionate de pe Albemarle Street, Penelope ridică uşor capul, cu o privire detaşată. După aceea încuviinţă din cap şi se întoarse la lista pe care o făcea.

Barnaby rânji, ridică ceaşca de ceai şi sorbi. Era unul

dintre lucrurile pe care le adora la ea – faptul că nu se aştepta niciodată ca el s-o încânte cu replici spirituale sau orice altceva la micul dejun. La rândul ei, nici ea nu-i copleşea niciodată urechile cu pălăvrăgeli prosteşti.

Plin de apreciere mulţumită de sine, îşi lăsă privirea să zăbovească pe capul ei întunecat o clipă în plus, după care îşi întoarse atenţia înapoi la ziarul său.

Tocmai cu o zi înainte îi avuseseră invitaţi la o cină intimă pe Stokes şi pe Griselda. Dacă i-ar fi spus cineva că soţia lui avea să joace un rol esenţial în a-i face pe el şi pe Stokes să se apropie şi mai mult, facilitându-le prietenia – pe care o împărtăşeau şi soţiile lor – ar fi zis că persoana în cauză debita prostii. Dar Penelope şi Griselda deveniseră prietene apropiate şi eliminaseră cu mult timp în urmă orice bariere bazate pe diferenţele de clasă. El şi Penelope mergeau să ia cina la căsuţa mică din Greenbury Street, care se afla chiar după colţ de magazinul Griseldei şi pe care Stokes o cumpărase pentru mireasa lui, la fel de des cum veneau şi cei doi la ei.

Ba Penelope chiar devenise expertă şi în arta de a mânca scoici şi midii.

Mostyn apăru atunci, aducându-le mai multă pâine prăjită. În timp ce aşeza tăviţa argintată în dreptul lui Penelope, ea se uită în sus, împingându-şi ochelarii înapoi pe nas.

— O să mă duc la orfelinat în dimineaţa asta, Mostyn. Te rog transmite-i lui Cuthbert că o să am nevoie de trăsură într-o jumătate de oră.

— Foarte bine, doamna mea. O să îi zic lui Sally să vă pregătească haina şi manşonul.

— Mulţumesc, răspunse Penelope, întorcându-şi atenţia la lista sa.

Mostyn încuviinţă din cap în mod corect şi politicos spre Barnaby, după care se retrase. Şi, deşi omul zâmbea, exista o oarecare voioşie în pasul său.

Buzele lui Barnaby se arcuiră uşor într-un zâmbet şi se uită din nou spre Penelope. Când ea se îndreptă, verificându-şi lista şi lăsă jos tocul, el o întrebă:

— Cum se mai descurcă Dick şi Jemmie?

Ea ridică privirea din foaie şi zâmbi.

— Sunt bucuroasă să spun că foarte bine. Au devenit într-un sfârşit încă doi „dintre flăcăi”. Şi Englehart spune că iau foarte în serios lecţiile şi temele. Aparent, de când s-a vehiculat prima dată ideea de a-i pregăti pentru a deveni poliţişti, toţi cei din clasa lor au fost elevi exemplari.

Într-una dintre vizitele sale acum foarte frecvente la orfelinat, Jemmie îl întrebase pe Barnaby dacă era posibil ca băieţii ca el să devină poliţişti. Şi după ce-l asigurase că era într-adevăr posibil, Barnaby îi menţionase asta lui Penelope – care, cu stăruinţa sa obişnuită, adoptase ideea aceea şi îl recrutase prompt pe tatăl lui în cauza ei de a aranja prompt un fel de program de instrucţie şi ucenicie pentru poliţişti.

Amintirile uluirii tatălui său din clipa în care ea îi spusese prima dată ce voia de la el îi veniră în minte în mod plăcut.

Luând din nou tocul, Penelope se întoarse la lista ei de chestiuni pe care le avea de rezolvat pe ziua în curs. Era perfect conştientă că Barnaby se uita la ea… dar şi de felul în care o privea. Poate că nu era încă adoraţia stăruitoare pe care o văzuse în ochii lordului Paignton, dar, cu siguranţă, i se părea un început excelent. Aşa că se delectă cu ea în tăcere şi o lăsă să i se aşeze în inimă.

Una peste alta, fusese o decizie excelentă să se mărite cu Barnaby Adair. O alegere înţeleaptă. Singura concesie pe care trebuise să o facă fusese să-l ia cu ea atunci când se ducea să viziteze copiii din zonele periculoase ale oraşului, ceea ce nu era absolut nici o problemă. Iar dacă el nu era disponibil să o însoţească, atunci veneau cu ea vizitiul şi doi – nu unul, ci doi – rândaşi.

Penelope fusese de acord cu ultima afirmaţie fără să protesteze în niciun fel. Pentru că ştia foarte bine că, la fel ca în toate celelalte lucruri, nu căuta să o îngrădească, ci să o protejeze.

Pentru că era importantă pentru el.

Şi *asta* – decisese – putea accepta cu conştiinţa şi cu

inima perfect împăcate.

— Am tot vrut să-ţi amintesc, începu ea, ridicând uşor capul şi întâlnindu-i privirea. Mama ta ne-a invitat la cină în seara aceasta. Nu sunt sigură cine o să mai vină, dar o să-l trimit mai târziu pe Mostyn să afle. Dar oricum ar fi, cred că ar trebui să mergem. Se uită apoi în jos şi adăugă pe lista ei şi ordinul acela pentru Mostyn. Tu şi tatăl tău puteţi discuta afaceri… şi apoi pot să-l mai bat eu la cap cu planul pentru programul de ucenicie. Cu puţin noroc, o să fie acolo şi Huntingdon sau unul dintre ceilalţi comisari-şefi, aşa că am putea prinde doi iepuri dintr-o singură lovitură, ca să zic aşa.

Barnaby zâmbi – un gest care se mări şi mai mult atunci când îşi imagină consternarea mamei lui când avea să descopere că cina ei selectă era folosită în astfel de scopuri. Şi se amplifică apoi şi mai mult, când se gândi la nou descoperita neputinţă a mamei sale atunci când se confrunta cu hotărârea fermă a lui Penelope.

— Da, desigur. O să mă întorc acasă în timp util.

Evitase mulţi ani buni invitaţiile mamei sale şi, de fapt, ale întregii înalte societăţi. Dar acum, cu Penelope lângă el, era bucuros să participe la orice eveniment social dorea ea.

Ea era soţia perfectă pentru el. Şi nici măcar mama lui nu se îndoia de asta. Lucru care îl punea în poziţia de invidiat de a o lăsa pe Penelope să se ocupe de toate elementele feminine din înalta societate, inclusiv de mama sa. El nu trebuia să facă altceva decât să stea cuminte, să privească acţiunea şi să se delecteze cu maşinaţiile ei şi rezultatele lor.

De când se căsătorise cu el, descoperi ce însemna adevărata mulţumire sufletească.

Acum, că îi dăruise ei viaţa şi iubirea lui, totul era cu adevărat – pe deplin şi în sfârşit – absolut bine în lumea lui.

Sfârşit